НОРА РОБЪРТС
МОРЕ ОТ ОБЪРНАТИ СЪРЦА

Превод от английски: Елена Чизмарова, 2002

chitanka.info

На Дан и Стейси

Нека платното на живота ви бъде изтъкано с розовите нишки на любовта, тъмночервеното на страстта, умиротворяващото синьо на разбирателството и удовлетворението и блестящото сребро на хумора.

ЧАСТ ПЪРВА
ЗАПРИДАНЕТО

„О, каква оборкана паяжина заплитаме, когато се опитваме да измамим за първи път.“
Сър Уолтър Скот

ГЛАВА 1

7 май, 1915

Блажено неподозиращ, че ще е мъртъв след двадесет и три минути, Хенри У. Уайли си представяше как ощипва чудесно закръглените задни части на младата блондинка, които се намираха точно пред очите му. Фантазията му беше абсолютно безвредна и не можеше да притесни блондинката или жена му, а допринасяше за прекрасното настроение на Хенри.

С хавлия, усукана около месестите му колене и издутото от обилния и скъп обяд шкембе, той седеше и дишаше свежия морски въздух със съпругата си Едит, чийто задник беше плосък като палачинка, и се наслаждаваше на кръглото дупе на блондинката и чаша хубав „Ърл Грей“.

Хенри, едър мъж с гръмък смях и вкус към хубавите дами, не си направи труда да се присъедини към останалите пътници до парапета, вторачени в живописния бряг на Ирландия. Беше го виждал и преди и предполагаше, че ще има доста възможности да го види отново, стига да поиска.

А и не можеше да си обясни какво толкова привличаше хората към скалите и тревата. Хенри беше заклет градски жител, който предпочиташе солидността на стоманата и бетона. А в този момент се интересуваше много повече от шоколадовите бисквити, поднесени с чая, отколкото от панорамата.

Особено след като блондинката застана пред него.

Без да обръща внимание на Едит, която го укоряваше, че се тъпче като прасе, Хенри погълна светкавично три бисквити и се ухили доволно. Едит се въздържа, което си беше типично за нея. Беше глупаво да си отказва подобни дребни удоволствия в залеза на живота, но щеше да умре както бе живяла — притеснена за наднормения тонаж на мъжа си и вечно почистваща трохите, посипани небрежно по предницата на ризата му.

Хенри обаче бе човек, петимен за удоволствия. Какъв беше смисълът да си богат, ако не се наслаждаваш на хубавите неща? В

миналото той бе познал бедността и глада. Да бъде богат и нахранен определено му харесваше повече.

Никога не се беше смятал за красив, но когато един мъж има пари, той е наричан едър, а не дебел, интересен, а не прост. Хенри оценяваше абсурда на тази тънка разлика.

Малко преди три часа в този чудесен майски следобед, вятърът подухна гарвановочерната перука на темето му и зачерви дебелите му бузи. Хенри имаше златен часовник в джобчето на жилетката си и рубинена игла на вратовръзката. Едит, мършава като пиле, бе издокарана според най-изисканата парижка мода. Хенри притежаваше около три милиона. Е, не колкото Алфред Вандербилт, който също прекосяваше океана, но достатъчно да задоволят Хенри. Докато поглъщаше четвъртата бисквита, той си помисли гордо, че парите му бяха повече от достатъчно, за да платят първокласните условия в този плаващ дворец. Достатъчно, за да осигурят идеално образование на децата, а и внуците му.

Вероятно първа класа бе по-важна за него, отколкото за Вандербилт. Все пак на Алфред никога не му се бе налагало да се примирява с втора класа.

Хенри слушаше с половин ухо как жена му бърбори за плановете им, след като пристигнат в Англия. Да, щяха да направят няколко посещения, а и да приемат гости. Той нямаше да прекарва цялото си време с деловите си партньори или в проучване на нови възможности за бизнес.

Увери я във всичко това с обичайната си кротост, а тъй като след почти четиридесет години брак много държеше на жена си, щеше да се погрижи да й осигури забавления по време на престоя им в Англия.

Но Хенри си имаше и собствени планове и те бяха движещата сила, която го бе подтикнала към това пролетно прекосяване на океана.

Ако информацията му беше точна, скоро щеше да се сдобие с втората орисница — трите древногръцки богини на съдбата. Малката сребърна статуетка бе нещо като кръстоносен поход за него и той се стремеше към нея още откак бе купил първата от трите фигурки.

Хенри разполагаше с информация и за третата статуетка и щеше да се заеме с нея веднага щом се сдобиеше с втората. А когато станеше собственик на целия комплект… е, това наистина щеше да е първокласно.

„Антики Уайли“ нямаше да отстъпят първото си място на никого.

Лично и професионално задоволство. И всичко това само заради трите малки сребърни дами, всяка от които струваше доста пари. Човек дори не можеше да си представи колко щяха да струват заедно. Вероятно Хенри щеше да ги даде на заем на „Метрополитън“ за известно време. Да, тази идея му допадаше.

„ТРИТЕ ОРИСНИЦИ. ВКЛЮЧЕНИ ВРЕМЕННО В ЕКСПОЗИЦИЯТА ОТ ЧАСТНАТА КОЛЕКЦИЯ НА ХЕНРИ У. УАЙЛИ“

Едит щеше да получи новите си шапки, вечерните приеми и следобедните разходки, а той — наградата на живота си.

Хенри въздъхна доволно и се отпусна назад, за да се наслади на поредната чаша чай.

Феликс Грийнфилд беше крадец. Не се срамуваше и не се гордееше с това. Просто си беше такъв. И както Хенри Уайли предполагаше, че ще има други възможности да види ирландския бряг, така Феликс предполагаше, че ще си остане крадец и за в бъдеще.

Беше добър в работата си. Е, признаваше, че не е гений, но бе достатъчно добър, за да свързва двата края.

Докато се движеше бързо из коридорите на първа класа, издокаран в откраднатата стюардска униформа, той си помисли, че е наистина достатъчно добър, за да събере средства за билет трета класа до Англия.

В професионално отношение нещата в Ню Йорк се поусложниха, тъй като ченгетата започнаха да му дишат във врата заради онзи провален обир. Не че вината беше негова. Или поне не изцяло. Основната му грешка бе, че наруши собствените си правила и си взе помощник за работата.

Лошият избор на временния му партньор наруши още едно от правилата му. Никога не кради нещо, което не може да се продаде дискретно, бързо и лесно. Алчността заслепи стария кретен Двете

Халби, каза си Феликс с въздишка, докато влизаше в апартамента на Уайли. Какво ли си бе мислил глупакът, когато бе гепил украсената с диаманти и сапфири огърлица? А после бе постъпил като скапан аматьор — напи се с обичайните си две халби светла бира и започна да се перчи с удара.

Е, Двете Халби вече щеше да се перчи само в затвора, макар че там нямаше да има бира, която да развърже идиотския му език. Но копелето се бе раздрънкало като проклет предател, какъвто си беше, и бе дало името на Феликс на ченгетата.

Поради тази причина Феликс реши, че най-разумният му ход ще бъде да предприеме пътешествие през океана, а нямаше по-добро място, където да се скриеш, от кораб, голям като шибан град.

Феликс бе леко разтревожен заради войната в Европа и слуховете, че немците устройвали засади из моретата. Но тези заплахи бяха смътни и далечни. А полицията в Ню Йорк и мисълта за дълъг престой зад решетките бяха много по-личен и сериозен проблем.

Във всеки случай, Феликс не можеше да повярва, че величествен параход като „Лузитания“ ще отплава, ако съществува някаква опасност. Не и с всички тези богаташи на борда. Все пак това беше цивилен кораб и той бе убеден, че немците имат по-важни неща наум, отколкото да заплашват луксозен лайнер, особено когато на борда му присъстват известни американски граждани.

Да, наистина имаше късмет, че бе успял да се снабди с билет, да се изгуби сред пътниците и да се измъкне от ченгетата, които всеки момент щяха да затворят кръга около него.

Но му се бе наложило да потегли бързо и бе похарчил всичките си пари за билета.

Разбира се, имаше безброй възможности да гепиш туй-онуй на такъв прекрасен, луксозен кораб, пълен с прекрасни, луксозни хора.

Естествено, най-добри бяха парите в брой, тъй като те никога не бяха погрешен размер или цвят.

След като влезе в апартамента, той подсвирна леко и спря да помечтае. Какво ли би било да пътуваш в подобна стилна обстановка?

Феликс познаваше архитектурата и дизайна колкото бълхата познава породата на кучето, което хапе, но разбираше, че това е правилният избор. Богати коприни в цветове на скъпоценни камъни, дебели възглавници, върху които и най-претенциозният задник би се

проснал с удоволствие. Той предположи, че картините по стените бяха със значителна стойност. Направо бе срамно, че нямаше възможност да ги превърне в ликвидни активи.

Всекидневната бе по-голяма от цялата му каюта в трета класа, а спалнята бе нещо невероятно.

Хората, които спяха тук, не знаеха нищо за теснотията, праха и миризмите в трета класа. Феликс обаче не изпитваше омраза към тях заради възможностите им. Все пак, ако не бяха те, той нямаше да има от кого да краде, нали?

Но какво ли беше да живееш като крал, когато пътуваш? Това бе нещо, което той никога нямаше да може да провери лично. Но поне бе приятно да видиш как става, да си представиш как полягаш на меките възглавници, докато сервитьорът ти налива шампанско.

Не трябваше да си губи времето в зяпане и мечти. Вече минаваше три и ако семейство Уайли спазеха графика си, жената щеше да се върне преди четири за следобедната си дрямка.

Феликс имаше деликатни ръце и внимаваше да не разхвърля, докато търсеше пари. Според него, големите мангизи сигурно бяха предадени на съхранение в трезора. Но богатите дами и господа обичаха да разполагат с пари, за да могат да се фукат с тях.

Той намери плик с надпис „Стюард“, отвори го и се ухили на новичките банкноти, приготвени за щедър бакшиш. После ги прибра в джоба на униформата.

След десет минути вече бе намерил и прибрал сто и петдесет долара и чифт красиви гранатови обици, оставени небрежно в копринена вечерна чантичка.

Не докосна кутиите с бижута. Това означаваше да си проси неприятности. Но докато ровеше из чекмеджетата за бельо (господи, мъжът имаше огромен задник!), пръстите му докоснаха нещо солидно, увито в кадифен плат.

Със стиснати устни, Феликс се поддаде на любопитството си и разви плата.

Не разбираше нищо от изкуство, но можеше да разпознае чистото сребро, когато го видеше. Дамата, тъй като това беше фигурка на жена, бе достатъчно малка, за да се събере в ръката му. Държеше нещо като вретено и бе увита в роба.

Имаше прекрасно лице и форми. Беше много хубава, макар да изглеждаше прекалено студена и пресметлива за неговия вкус.

Феликс предпочиташе жени с не много бърз ум и жизнерадостно излъчване.

До статуетката имаше листче с име и адрес и надраскана бележка: „Връзка за втората орисница“.

Феликс се замисли и запамети бележката по навик. Това можеше да се окаже ценна информация, когато стигнеше до Лондон.

Той я уви в кадифето и се приготви да я върне на мястото й, но я задържа в ръцете си. През цялата си дълга кариера на крадец — над двадесет години, тъй като бе започнал с джебчийство още на осем години — той никога не си бе позволявал да завижда, да копнее за нещо, да си пожелае да остави някой предмет за себе си.

Нещата, които крадеше, бяха само средство към целта и нищо повече. Но Феликс Грийнфилд, жител на Хеле Кичън в Ню Йорк, отправил се към евтините квартири и улици на Лондон, сега стоеше в луксозната каюта на величествения параход, през чиито прозорци се виждаше ирландския бряг, и му се искаше да остави малката сребърна жена за себе си.

Беше толкова красива. И прилягаше така добре в ръката му. А и беше съвсем дребна. Кой щеше да усети липсата й?

— Не ставай глупав — промърмори той, като я зави с кадифето. — Взимай парите, приятел, и изчезвай.

Преди да успее да я върне на мястото й, Феликс чу нещо, което му заприлича на гръмотевица. Подът под краката му затрепери. Той едва не загуби равновесие, когато корабът се разлюля, и се запрепъва към вратата със статуетката в ръка.

Без да мисли, Феликс я пъхна в джоба на панталона си и изскочи в коридора. Подът се надигна към него.

Отново се чу силен звук, но този път не като гръмотевица, а по-скоро като тежък чук, който се стоварваше от небесата върху кораба.

Със сребърната Орисница в джоба си, Феликс побягна да спаси живота си.

И попадна в истинска лудница.

Предната част на кораба се наклони рязко надолу и Феликс се затъркаля по коридора като зарче в чаша. Чуваше викове и тропот на крака. Секунди преди всичко да потъне в мрак, усети кръв в устата си.

Първата му дива мисъл беше: „Айсберг!“. Нали точно това бе сполетяло величествения „Титаник“. Но пък на ярката слънчева светлина в този пролетен следобед, близо до ирландския бряг, това просто не бе възможно.

Той въобще не се сети за немците. Не си спомни за войната.

Феликс се опита да се изправи, като се удряше в стените на тъмния коридор, после се запрепъва надолу по стълбите и се изсипа на палубата заедно с огромната тълпа хора. Спасителните лодки бяха вече спуснати във водата. Чуваха се ужасени викове и заповеди жените и децата да се качат първи в лодките.

Много ли е зле, зачуди се той уплашено. И колко лошо можеше да е, след като виждаха зеления бряг? Феликс се опита да се успокои, но корабът се залюля отново и преобърна една от спасителните лодки. Пищящите пътници паднаха в морето.

Той видя маса от лица, някои разкъсани, други кървящи, но всичките — ужасени. По палубата имаше купчини отломки, затиснали пътници, които кървяха и крещяха. Феликс шокирано отбеляза, че някои от тях вече бяха преминали етапа на писъците.

И там, на палубата на величествения кораб, Феликс усети познатата му от Хеле Кичън миризма.

Миризмата на смърт.

Жени притискаха децата си към себе си и плачеха или се молеха. Мъже тичаха паникьосано или се мъчеха да извадят ранените изпод отломките.

Из хаоса тичаха стюарди и стюардеси и подаваха на хората спасителни жилетки. Изглеждат така спокойни, сякаш поднасят чаши с чай, помисли си Феликс преди един от стюардите да профучи покрай него.

— Давай, човече! — извика му той. — Действай! Погрижи се за пътниците!

Мина цяла секунда преди Феликс да си спомни, че все още бе облечен в откраднатата униформа. И още една, преди да осъзнае, че потъват.

„Мамка му, помисли си той, застанал сред писъците и молитвите. Умираме!“

Откъм водата се чуваха отчаяни викове за помощ. Феликс отиде до парапета и видя тела, които се носеха по обсипаната с отломки вода

и се давеха.

Видя как спускат нова спасителна лодка и се зачуди дали щеше да успее да скочи в нея и да се спаси. Помъчи се да се вдигне нагоре и да се задържи прав. Трябваше да го направи, за да може да скочи в лодката и да остане жив.

Забеляза елегантно облечен мъж, който свали спасителната си жилетка и я сложи на разплакана жена.

Значи богатите могат да се проявят и като герои, помисли си Феликс. Е, те можеха да си го позволят. Той лично би предпочел да остане жив.

Палубата се наклони отново и го метна към отломките заедно с безброй други хора. Феликс протегна ръка, успя да стисне парапета с ловките си пръсти на крадец и се задържа за него. Пръстите на свободната му ръка се сключиха като по чудо около спасителна жилетка, която се плъзна покрай него.

Феликс започна да я нахлузва, като мърмореше благодарствени молитви. Според него това бе знак, че Господ иска той да оцелее.

Докато трепереща му пръсти се бореха с жилетката, той видя жената, заклещена между преобърнатите шезлонги. И детето. Малкото, ангелско личице на детето, което тя притискаше към себе си. Жената не плачеше и не пищеше. Просто държеше и люлееше малкото момченце, сякаш искаше да го приспи.

— Света Богородице! — изохка Феликс и като се проклинаше за глупостта си, изпълзя по наклонената палуба и започна да отмества столовете, затиснали жената.

— Нараних си крака — каза тя, като продължаваше да гали косата на детето.

Пръстените й проблеснаха на силното пролетно слънце. Макар гласът й да беше спокоен, очите й бяха ококорени и замъглени от шока и паниката, както и от ужаса, който задушаваше Феликс.

— Мисля, че не мога да ходя. Ще вземете ли детето ми? Моля ви, занесете момченцето ми до спасителната лодка. Погрижете се да оживее.

Феликс разполагаше само с миг, за да направи избора си. И докато около тях бушуваше истински ад, детето се усмихна.

— Облечете това, госпожо, и дръжте здраво детето — каза Феликс.

— Ще облечем сина ми с жилетката.

— Прекалено голяма е за него. Няма да му помогне.

— Загубих съпруга си — заговори жената с ясен, културен тон и макар очите й да бяха замъглени, тя не ги свали от неговите, докато Феликс пъхаше ръцете й в спасителната жилетка. — Падна в морето. Страхувам се, че е мъртъв.

— Но вие не сте, нали? Нито пък детето.

Феликс усети приятната миризма на бебешка пудра, младост и невинност, която надви вонята на паника и смърт.

— Как се казва?

— Името му? Стивън. Стивън Едуард Карингтън Трети.

— Е, позволете ми да отведа вас и Стивън Едуард Карингтън Трети до спасителната лодка.

— Потъваме.

— Това е абсолютната истина.

Феликс я повлече напред и отново се опита да достигне високата страна на кораба. Той запълзя енергично по мократа, надигаща се палуба.

— Дръж се здраво за мама, Стивън — каза жената, после изпълзя до Феликс. — Не се плаши — промълви нежно тя, макар че едва успяваше да си поеме дъх.

Тежката й пола бе прогизнала от водата. Бляскавите камъни на пръстените й бяха изцапани с кръв.

— Бъди смел. Не пускай мама каквото и да стане.

Феликс видя как момченцето, което не бе на повече от три годинки, висеше като маймунче на врата на майка си. Наблюдавайки лицето й, докато се мъчеше да се издигне нагоре, той си помисли, че отговорите на всички въпроси на света са изписани на него.

Шезлонги, маси и бог знае какво още валяха върху тях от горната палуба. Феликс напредна още няколко сантиметра.

— Малко остава — изстена той, без въобще да има представа дали това е вярно.

Нещо го удари силно в гърба. И той изпусна жената.

— Госпожо! — изкрещя Феликс и диво протегна ръка, но хвана само красивия копринен ръкав на роклята, а когато той се откъсна, се вторачи в нея безпомощно.

— Бог да те благослови — промълви тя и притискайки здраво сина си към себе си, се плъзна във водата.

Феликс едва имаше време да изругае, преди палубата да се надигне и да го хвърли след жената.

Студената вода спря дъха му. Заслепен и полуобезумял от шока, той зарита диво, за да се издигне на повърхността. Когато изскочи горе и си пое дъх, откри, че е хвърлен в по-ужасен ад, отколкото си бе представял.

Смъртта беше навсякъде около него. Бе попаднал в остров от зловещи бели лица и писъци на давещи се. Водата бе обсипана с трески, столове, разбити спасителни лодки и сандъци. Крайниците му бяха вкочанени от студа. Той се помъчи да качи колкото се може по-голяма част от тялото си върху един сандък, за да се измъкне от ледената вода.

Това, което видя, беше ужасно. Стотици трупове плаваха по водата. Стомахът му се сви и той повърна погълнатата вода, после се насочи към една спасителна лодка.

Вълните разнасяха смъртта из цялото море и го теглеха с безмилостни ръце все по-далеч от лодката.

Величественият параход, плаващият замък, потъваше пред очите му. Спасителните лодки висяха безполезни като играчки. По палубите все още имаше хора. Някои стояха на колене, други бягаха паникьосано от съдбата, която ги връхлиташе.

Феликс загледа шокирано как хората падат в морето като кукли. Огромните черни комини се наклониха към водата близо до мястото, където той се бе вкопчил в счупения сандък.

Когато комините докоснаха морето, водата нахлу в тях и повлече много хора със себе си.

Не по този начин, помисли си той и зарита диво. Човек не трябва да умира по този начин. Но морето го повлече навътре. Водата сякаш закипя около него. Феликс се задави. Усети сол, нефт и дим. Тялото му се удари в солидна стена и той осъзна, че е заклещен в един от комините и ще умре като плъх.

Дробовете му запламтяха от болка и той си помисли за жената и детето. Смяташе, че е безсмислено да изрича молитви за себе си, затова реши да помоли Господ да позволи на майката и детето да оцелеят.

По-късно му се струваше, че нечии силни ръце го бяха хванали и освободили. Феликс излетя нагоре заедно с огромно количество чернилка. Когато комините потънаха, той бе изхвърлен навън. „Изкензан съм, диво си помисли той, като напълни агонизиращите си дробове с въздух. Изкензан като лайно от великански задник.“

Въпреки силната болка, която го разкъсваше, Феликс успя да се вкопчи в една дъска и вдигна горната част на тялото си върху нея. Положи бузата си на дървото, вдиша дълбоко и захлипа тихо.

После видя, че „Лузитания“ бе изчезнала.

На мястото й сега имаше бесен водовъртеж, от който излизаше дим. Феликс ужасено видя, че от водовъртежа изскачат тела. И той бе едно от тях само преди секунди. Но съдбата го бе пощадила.

Докато се мъчеше да не обръща внимание на писъците, за да запази разсъдъка си, водата изведнъж стана гладка като стъкло. С последни сили Феликс се метна на дъската. Чуваше резките крясъци на чайките, отчаяните молитви и писъците на хората, които се носеха по водата около него.

„Вероятно ще замръзна до смърт, помисли си той, докато губеше съзнание. Но това все пак е по-добре от удавянето.“

Студът го извади от припадъка му. Тялото го болеше и всеки полъх на вятъра предизвикваше нова агония. Едва посмял да помръдне, той задърпа прогизналото сако на стюардската униформа. Силна болка сви стомаха му. Той прокара трепереща ръка по лицето си и видя, че ръката му е мокра от кръв, а не вода.

Смехът му беше див и отчаян. Е, какво щеше да бъде? Смърт от удавяне или кървене до смърт? Удавянето все пак можеше да се окаже по-доброто. Всичко вече щеше да е свършило. Феликс бавно свали сакото (очевидно рамото му не беше наред) и използва съсипаната униформа, за да избърше кръвта от лицето си.

Вече не се чуваха много викове. Все още някои пищяха измъчено или се молеха и стенеха, но повечето пътници бяха мъртви. И безмълвни.

Някакъв труп мина покрай Феликс. Минаха няколко секунди, преди той да разпознае мъртвешки бялото, покрито с рани лице.

Уайли. Мили боже!

За първи път от началото на кошмара, Феликс опипа тежестта в джоба си. Усети твърдия предмет, който бе откраднал от вторачения в

небето труп.

— Няма да имаш нужда от нея — каза Феликс с разтреперан глас. — Но, кълна се в Бога, ако можех да направя всичко отначало, никога нямаше да я откраднa от теб в последния момент на живота ти. Имам чувството, че съм ограбил гроб.

Отдавна забравеното му религиозно възпитание го накара да сключи ръце в молитва.

— Ако умра днес тук, ще ти се извиня лично, ако и двамата се озовем на едно и също място. А ако живея, кълна се, ще се опитам да се поправя. Няма смисъл да обещавам, че ще го направя, но ще положа усилия.

Феликс отново припадна и се събуди от звука на двигател. Повдигна глава замаяно и със замъглените си очи видя малко корабче. После, въпреки бученето в ушите си, чу мъжки гласове.

Опита се да извика, но успя само да се закашля.

— Жив съм — изхъхри той. — Още съм жив.

Не усети ръцете, които го вдигнаха на рибарското корабче, наречено „Дан О’Конъл“. Беше изгубил съзнание от студ и болка, когато го увиха в одеяло и наляха горещ чай в гърлото му. Никога нямаше да си спомни спасението си, нито пък щеше да научи имената на мъжете, които го бяха извадили от водата.

Нищо не му беше ясно, когато се събуди, двадесет и четири часа след като торпедото бе ударило кораба, на тясно легло в малка стаичка, през чийто прозорец струеше слънчева светлина.

Никога нямаше да забрави първата гледка, която го приветства, когато зрението му се проясни.

Тя беше млада и красива, с наситено сини очи и златисти лунички по малкото носле и страните. Косата й беше светла и вдигната на кок, който едва се крепеше. Устата й помръдна леко, когато очите й се спряха върху него, и тя се надигна бързо от стола, където седеше и кърпеше чорапи.

— Събудихте се значи — каза тя. — Чудех се дали ще останете с нас този път.

Той долови силния ирландски акцент в гласа й и усети как здравата й ръка повдига главата му. После усети аромат на лавандула.

— Какво…

Зловещото скърцане на гласа му го отврати. Имаше чувството, че гърлото му е изгорено, а главата — натъпкана с мръсни парцали.

— Вземете първо това. Лекарство е. Докторът го остави за вас. Каза, че имате пневмония и рана на главата, която вече е зашита. А и май сте скъсали нещо в рамото си. Но преживяхте най-страшното, господине. Сега трябва само да си почивате, а ние ще се погрижим за вас.

— Какво… стана? Корабът…

Красивата уста се изкриви гневно.

— Проклети немци! Торпилираха ви. И ще горят в ада заради това. Заради всички, които избиха. Заради малките бебета, които загубиха живота си…

Очите й овлажняха, докато говореше, и сълзите й потекоха. Но младата жена успя да му даде лекарството без проблеми.

— Трябва да си почивате. Оцеляването ви е истинско чудо. Има повече от хиляда загинали.

— Хи… — Той я сграбчи за китката ужасено. — Хиляда умрели?

— Повече. Сега сте в Куинсланд и сте добре — утеши го тя и наклони леко глава. — Американец сте, нали?

Той реши, че това отговаря на истината, тъй като не бе виждал бреговете на родната си Англия повече от дванадесет години.

— Да. Имам нужда от…

— От чай — прекъсна го тя. — И гореща супа.

Младата жена отиде до вратата и извика:

— Мамо! Той е буден и изглежда ще остане така. После се обърна към Феликс и каза: — Ще се върна след минута с нещо топло.

— Моля ви. Коя сте вие?

— Аз? — усмихна се тя лъчезарно. — Аз съм Мег. Мег О’Райли. А вие сте в дома на родителите ми, Пат и Мери О’Райли, където сте добре дошъл, докато се оправите. А вашето име, господине?

— Грийнфилд. Феликс Грийнфилд.

— Господ да ви благослови, господин Грийнфилд.

— Почакайте… Имаше една жена и малко момченце. Карингтън.

Лицето й помрачня от жалост.

— Сега проверяват имената. Ще потърся някаква информация колкото се може по-скоро. Сега си починете, а аз ще ви донеса чай.

Младата жена излезе от стаята, а той завъртя лице към прозореца и слънцето. На масата под прозореца бяха подредени парите, които бе откраднал, и гранатовите обици. Слънцето огряваше и малката сребърна статуетка.

Феликс се разсмя силно, после заплака.

Научи, че семейство О’Райли си изкарват хляба от морето. Пат и двамата му синове бяха част от спасителната група. Той се запозна с всички тях, както и с най-малката сестра. През първия ден той не можа да запомни ясно никой от тях. Освен Мег.

Феликс се държеше за нея така, както се бе държал за дъската, за да не потъне отново в мрачната бездна.

— Кажи ми какво знаеш — помоли я той.

— Ще ти бъде много трудно да чуеш това. Трудно е дори да се каже.

Тя застана до прозореца и се загледа навън към селото, където бе живяла през всичките си осемнадесет години. Оцелелите като Феликс сега се лекуваха в хотелските стаи и в домовете на съседите. А мъртвите, мир на праха им, бяха положени във временни морги. Някои щяха да бъдат погребани, а други — изпратени у дома. Трети щяха да останат завинаги във водния си гроб.

— Когато чух за това — започна Мег, — почти не повярвах. Как може да стане такова нещо? В морето имаше рибарски лодки и те веднага се отправиха към мястото, за да се опитат да спасят оцелелите. Още няколко корабчета тръгнаха оттук. Ала повечето закъсняха и прибраха само трупове. О, господи, видях някои от хората, които стъпиха на твърда земя. Жени и бебета, мъже. Бяха полуголи и едва ходеха. Някои плачеха, други само гледаха, без да виждат, както прави човек, когато се загуби. Казаха, че корабът потънал за по-малко от двадесет минути. Възможно ли е това?

— Не знам — промърмори Феликс и затвори очи.

Тя го погледна внимателно. Надяваше се, че е достатъчно силен, за да чуе останалото.

— След докарването им тук умряха още няколко човека. Раните им бяха прекалено сериозни, а някои бяха прекарали часове във водата. Списъците се променят непрестанно. Не мога да си представя в какъв

ужас живеят семействата им, които очакват да разберат какво е станало с близките им. Или пък каква е мъката на онези, чиито близки са загинали по този начин. Вие казахте, че никой не чака новини за вас…

— Не. Никой.

Мег се приближи към него. Беше се грижила за раните му, бе страдала с него по време на комата му. Бяха минали само три дни, откакто Феликс бе поверен на грижите й, но и за двама им това изглеждаше като цял живот.

— Нищо срамно няма да останеш тук — тихо каза тя. — Не е срамно да не отидеш на погребението днес. Все още не си добре.

— Трябва да отида — каза той и погледна взетите назаем дрехи, в които се чувстваше кльощав и крехък, но жив.

Тишината беше непоносима. Всички магазини в Куинсланд бяха затворени този ден. По улиците не играеха деца. Съседите не спираха да си побъбрят или поклюкарстват. Тишината бе нарушена само от глухия звук на камбаните на „Сейнт Коулман“, църквата на хълма, и тъжните звуци на погребалния марш.

Феликс знаеше, че дори да живее сто години, никога няма да забрави звуците на тази печална музика, глухия ритъм на барабаните. Той видя как слънцето се отразява в медните инструменти и си спомни как същото слънце бе огряло медните парапети, когато „Лузитания“ се наклони, за да изчезне в морето.

Беше жив. Бе видял и двете отражения на слънцето, но бе жив. Ала вместо облекчение и благодарност, Феликс изпитваше само чувство за вина и отчаяние.

Главата му беше сведена надолу, докато вървеше бавно зад свещениците, опечалените и мъртвите по почтително смълчаните улици. Мина повече от час, докато стигнат до гробището и Феликс усети леко замайване от умора. Когато съзря трите масови гроба под високите брястове, където стояха момчетата от църковния хор със свещи в ръце, той бе принуден да се облегне на Мег.

Очите му се изпълниха със сълзи при вида на малките ковчези, в които почиваха мъртвите деца.

Феликс се заслуша в тихия плач, в надгробните слова на католическите и протестантските свещеници. Никой от тях не достигаше до него. Чуваше и смяташе, че завинаги ще чува само виковете на хората, които зовяха Господ, докато се давеха. Но Господ

не се бе вслушал в молитвите им й ги бе оставил да загинат от ужасна смърт.

После Феликс вдигна глава и над зловещите ями на гробовете видя лицето на жената и малкото момченце от кораба.

Сълзите потекоха по бузите му като порой и той се втурна през тълпата. Стигна до жената, когато първите звуци на „Остани с мен“ изпълниха въздуха. После падна на колене пред инвалидната й количка.

— Страхувах се, че сте мъртъв — каза тя, като докосна лицето му с ръка. — Но не знаех името ви и не можех да проверя списъците.

— Жива сте — промълви Феликс.

Лицето на жената бе покрито с рани и бе зачервено, сякаш бе трескава. Единият й крак и ръка бяха в гипс.

— И момченцето е живо.

Детето спеше в ръцете на друга жена. Феликс си помисли, че момченцето прилича на ангел. Спокойно и кротко.

Отчаянието, което го бе обзело, понамаля. Поне на една от молитвите му Господ бе откликнал.

— Той не ме пусна — каза жената и захлипа беззвучно. — Не ме пусна нито за миг. Той е добро момче. Счупих си ръката при падането. Ако не ми бяхте дали спасителната си жилетка, щяхме да се удавим. Съпругът ми… — Гласът й секна, когато очите й се насочиха към гробовете. — Не го намериха.

— Съжалявам.

— Той щеше да ви е благодарен — каза тя, като се протегна и докосна крачето на момченцето с ръка. — Много обичаше сина си. — Жената си пое дъх дълбоко и продължи: — От негово име ви благодаря за живота на сина си и за моя собствен. Моля ви, кажете ми името си.

— Феликс Грийнфилд, госпожо.

— Господин Грийнфилд — наведе се тя и го целуна по бузата. — Никога няма да ви забравя. Синът ми също няма да ви забрави.

Забутаха инвалидната й количка настрани. Жената седеше, изправила рамене с кротко достойнство, което накара Феликс да се изчерви от срам.

— Ти си герой — прошепна Мег.

Феликс поклати глава и се отдалечи колкото можеше по-бързо от тълпата и гробовете.

— Не. Тя е герой. Аз съм нищо.

— Как можеш да кажеш такова нещо? Чух думите й. Спасил си живота на детето й, а и нейния.

Мег забърза загрижено след него и го хвана за ръката.

Той би се откопчил от нея, ако имаше сили, но вместо това се свлече на тревата и зарови лице в ръцете си.

— О, недей така — каза Мег, обзета от съчувствие, като седна и го прегърна. — Недей така, Феликс.

Той не можеше да мисли за друго, освен за силата, изписана по лицето на вдовицата, и за невинността на сина й.

— Тя беше ранена и ме помоли да взема момченцето и да го спася.

— Спасил си и двамата.

— Не знам защо го направих. Мислех само как да спася себе си. Аз съм крадец. Онези неща, които си извадила от джобовете ми… Откраднах ги. Крадях ги, когато улучиха кораба. Мислех само как да спася собствената си кожа.

Мег се размърда неспокойно и скръсти ръце.

— Но си й дал спасителната си жилетка, нали?

— Не беше моя. Намерих я случайно. Не знам защо й я дадох. Беше заклещена между шезлонгите и държеше момченцето. Мъчеше се да запази разума си сред целия онзи ад.

— Можел си да й обърнеш гръб и да спасиш само себе си.

Феликс избърса очи.

— Искаше ми се да го направя.

— Но не го направи.

— Никога няма да разбера защо.

Той знаеше само, че нещо в него се промени, след като видя, че майката и детето са живи.

— Важното е, че съм второкласен крадец. Бях на кораба, защото бягах от ченгетата. Откраднах нещата на един човек минути преди той да умре. Хиляди хора загинаха. Видях как някои от тях умират. А аз съм жив. Какъв свят е този, в който крадците се спасяват, а дечицата умират?

— Кой би могъл да отговори? Но днес едно дете е живо, защото ти си бил там. Мислиш ли, че щеше да си там, точно на онова място, ако не беше крал?

Феликс изсумтя.

— Такива като мен няма и да помиришат първа класа, ако не са решили да откраднат нещо.

— Видя ли! — каза Мег, като извади кърпичка от джоба си и попи сълзите му. — Кражбата е лошо нещо. Грях. В това няма съмнение. Но ако не го беше направил, тази жена и детето й щяха да са мъртви. Ако грехът спасява невинен живот, тогава не е чак толкова страшен грях. А и трябва да кажа, че не си откраднал много — само чифт обици, малка статуетка и няколко американски долара.

По някаква причина думите й го накараха да се усмихне.

— Е, аз тъкмо започвах.

Усмивката й беше прекрасна и уверена.

— Да. И аз бих казала, че едва започваш.

ГЛАВА 2

Хелзинки, 2002

Тя не отговаряше на очакванията му. Беше разучил снимката й, отпечатана на корицата на книгата и на програмата за лекцията (нямаше ли най-после да свърши?), но в действителност имаше разлика.

Беше по-дребна, отколкото си бе представял. Деликатна в скромния сив костюм, полата, на който, според него, трябваше да е няколко сантиметра по-къса. Краката й изглеждаха доста добре.

В действителност не изглеждаше толкова компетентна и заплашителна както на снимката. Малките очила с телени рамки, които носеше на подиума, й придаваха вид на интелектуалка.

Имаше хубав глас. Може би дори прекалено благ, приспиващ. Но все пак, за това основно бе виновна темата. Той се интересуваше от древногръцката митология, всъщност само от една от легендите, но беше ужасно отегчително да изслушаш едночасова лекция върху всички митове.

Той се поизправи на стола и направи всичко възможно да се съсредоточи. Не толкова върху думите, разбира се. Не му пукаше дали Артемида е превърнала някакъв смотаняк Актеон в елен само защото я видял гола. Това само доказваше, че жените, богини или не, бяха странни създания.

За него, доктор Тия Марш беше особено странна. Тази жена произхождаше от богато семейство. И то много богато. А вместо да седи и да се наслаждава на богатството си, тя прекарваше живота си сред отдавна забравени древногръцки богове. Пишеше за тях, изнасяше лекции. Неуморно и непрестанно.

Имаше поколения изтънчени предци зад себе си. Кръв, синя като езерото Кери. Но ето я тук, унесена в безкрайната си лекция във Финландия, дни след като бе говорила абсолютно същото в Швеция и Норвегия. Книгата й се продаваше из цяла Европа и Скандинавските страни.

Определено не беше заради парите. Може би тя просто обичаше да слуша звука на собствения си глас. Много хора обичаха това.

Според неговата информация, тя беше на двадесет и девет години, неомъжена, единственото дете на семейство Марш от Ню Йорк. И най-важното — праправнучка на Хенри У. Уайли.

„Антики Уайли“, вече почти сто години, бе една от най-престижните антикварни и аукционни къщи в Ню Йорк.

Не бе странно, че праправнучката на Уайли бе развила такъв силен интерес към древногръцките богове. Неговата задача бе, с най-подходящите възможни средства, да открие какво знаеше тя за трите орисници.

Предполагаше, че ако тя бе по-благосклонна, можеше да опита (при това с удоволствие) да я съблазни. Беше невероятно какво си споделяха хората, когато изпитваха удоволствие от секса. Тя беше достатъчно привлекателна, но той не знаеше кое копче да натисне при интелектуалките.

Той се намръщи леко, завъртя книгата в скута си и отново погледна снимката. На нея лъскавата й руса коса бе вдигната в нещо като кок. Усмихваше се, но сякаш по задължение. Усмивката не достигаше до очите й — трезви и сериозни сини очи, които подхождаха на трезвата и сериозна извивка на устните й.

Лицето й бе леко заострено към брадичката. Би го определил като на сирена, ако не бяха трезвият поглед и строгата прическа.

Според него тя приличаше на жена, която се нуждае от добро забавление… или добро чукане. И майка му, и сестра му биха го шамаросали заради подобно изказване, но мислите на един мъж са си лично негова работа.

Той реши, че е най-разумно да подходи към доктор Марш цивилизовано и делово.

Когато избухнаха овациите, много по-ентусиазирани, отколкото бе очаквал, той се ухили доволно. Но когато реши, че всичко е приключило, видя вдигнати ръце.

Той завъртя очи и погледна часовника си, после се настани удобно, за да изтърпи въпросите и отговорите. Тъй като тя работеше с преводач, му се стори, че сеансът ще продължи цяла вечност.

За тази част тя си свали очилата и примигна като бухал на слънце, после си пое дълбоко дъх. Той си помисли, че така постъпваха

гмуркачите, преди да се хвърлят в морето.

Осени го вдъхновение и той вдигна ръка. Според него винаги беше хубаво да почукаш учтиво на някоя врата, за да видиш дали няма да се отвори, преди да я изриташ.

Тя му махна и той се надигна и й прати ослепителна усмивка.

— Доктор Марш, първо бих искал да ви благодаря за впечатляващата лекция.

— О!

Тя примигна и той усети, че е изненадана от ирландския му акцент. Добре, това също можеше да бъде използвано по-късно. По някаква странна причина янките се впечатляваха от чужд акцент.

— Благодаря ви — каза тя.

— Винаги съм се интересувал от орисниците и се чудя дали, според вас, силата им е индивидуална или се дължи на съюза им.

— Орисниците са били троен съюз — започна тя. — Всяка е имала определена задача. Клото предяла нишката на живота. Лахезис я отмервала, а Атропа я прерязвала. Нито една от тях не можела да действа сама. Нишката може да бъде изпредена, но безкрайно и безцелно, без да следва естествения ход на живота. А пък без преденето няма какво да се отмерва и прерязва. Три фактора — добави тя, като сключи пръсти, — една цел. Поотделно всяка от тях би била безполезна. Заедно, те са най-могъщите и почитани богини — богините на съдбата.

Точно така, помисли си той, като се настани обратно на стола си. Точно така.

Беше ужасно изморена. Когато въпросите и отговорите приключиха, Тия се учуди, че успя да се върне на мястото си, без да се препъне. Въпреки предпазните мерки с мелатонин, диета, ароматотерапия и подходящи упражнения, организмът й бе скапан от часовата разлика.

Но се бе почувствала изморена чак в Хелзинки, а това все пак бе нещо. Всички тук бяха изключително любезни и заинтересувани. И така бе на всяко място, откакто бе напуснала Ню Йорк.

Колко отдавна беше това, зачуди се тя, като седна, взе химикалката и наложи авторската усмивка на лицето си. Двадесет и

два дни. Важно беше да помни дните, както и факта, че бяха изминали три четвърти от самоналоженото изтезание.

— Как да се справиш с фобията? — бе попитал доктор Лоуенстайн. — Като я атакуваш фронтално. Страдаш от хронична свенливост с пристъпи на параноя. Излез навън и се срещни с публиката.

Тя се зачуди дали ако някой пациент на доктор Лоуенстайн страдаше от страх от височина, разрешението на проблема щеше да е да скочи от Бруклинския мост. И дали лекарят въобще я бе изслушал, когато му обясни, че изпитва страх от открити пространства с много хора? Може би агорафобията се съчетаваше по абсурден начин с клаустрофобията.

Не, не я беше изслушал. Просто бе настоял, че е срамежлива, а после й бе предложил да остави на него психологическите преценки и диагнози.

Стомахът й се сви, когато първите от публиката се приближиха към нея, за да получат автограф и да си побъбрят. Искаше й се доктор Лоуенстайн да е пред нея в този момент, за да може да го фрасне по носа.

Все пак бе принудена да признае, че се чувстваше по-добре. Наистина. Беше преживяла лекцията, при това, без да се успокоява с хапчета или набързо изпита чаша уиски.

Проблемът бе, че изнасянето на лекции беше много по-лесно, отколкото този директен диалог. При лекциите имаше разстояние и спокойствие. Разполагаше с бележки и ясен план от Ананке — богинята на световния ред, до Зевс.

Но когато хората се приближаваха към масата за автографи, очакваха от нея спонтанност, разговор и чар.

Ръката й не трепереше, докато се подписваше. Гласът й бе спокоен и докато говореше. Това беше солиден напредък. На първата спирка в Лондон почти бе изпаднала в кататония в края на програмата. А когато се върна в хотела, трепереше и се тресеше от нерви. Разреши проблема, като взе приспивателно и потъна в безопасния пашкул на предизвикания от лекарството сън.

Господи, колко беше искала да се прибере у дома! Беше желала да побегне като заек към жилището си в Ню Йорк и да се заключи в прекрасния си апартамент. Но бе дала дума.

А една Марш никога не нарушаваше даденото обещание.

Сега можеше да се радва, дори да се гордее, че бе удържала. Беше изтърпяла първата седмица със стиснати зъби. Беше треперила през втората и леко се бе поотпуснала през третата. Сега, на този етап, бе прекалено изтощена, за да се плаши от перспективата да говори с непознати.

Лицето й бе изтръпнало от усмивки, когато забеляза, че тълпата започва да оредява. Тя вдигна глава и срещна зелените очи на ирландеца, който я бе разпитвал за орисниците.

— Вълнуваща лекция, доктор Марш — каза той с чудесния си акцент.

— Благодаря ви. Радвам се, че ви е харесала.

Тя вече се канеше да вземе книгата му, когато осъзна, че й бе протегнал ръка. Марш се поколеба за момент, прехвърли химикалката в лявата си ръка и се ръкува с него.

После се зачуди защо хората винаги искаха да се ръкуват. Не знаеха ли колко микроби се прехвърлят по този начин?

Ръката му беше топла и твърда и се задържа върху нейната достатъчно дълго, за да я накара да се изчерви.

— Като говорим за съдбата — каза той, като й се усмихна ослепително, — бях изключително доволен от моята, когато разбрах, че ще сте тук, докато съм в командировка в Хелзинки. От доста време се възхищавам на работата ви.

Мъжът лъжеше, без да му трепне окото.

— Благодаря ви.

О, господи, разговор! Първо правило: остави останалите да дрънкат.

— От Ирландия ли сте? — попита тя.

— Да. Област Корк, провинция Мунстър. Но сега пътувам, също като вас.

— Да, така е.

— Пътуванията са вълнуваща част от живота, нали?

Вълнуващи ли?

— Да. Много — на свой ред излъга тя.

— Струва ми се, че ви задържам — каза той и й подаде книгата. — Казвам се Мълаки. Мълаки Съливан.

— Приятно ми е да се запознаем.

Тя подписа книгата му с хубавия си почерк, като се мъчеше да измисли как най-тактично да сложи край на разговора.

— Благодаря ви, господин Съливан — каза тя и се изправи. — Надявам се, че командировката ви в Хелзинки ще бъде успешна.

— Аз също, доктор Марш.

Не, тя определено не отговаряше на очакванията му и това го накара да обмисли отново подхода си към нея. Би могъл да я приеме за сдържана и хладна снобка. Но я бе видял да се изчервява и бе доловил паниката в очите й. Накрая, докато се мотаеше на ъгъла и наблюдаваше входа на хотела, реши, че е просто срамежлива.

Не разбираше как една жена с високо социално положение, потънала в богатство и привилегии, може да бъде срамежлива. Но пък по света имаше какви ли не хора.

Той си призна, че съществуваше и въпросът защо един напълно нормален мъж с хубав живот и прилични доходи бе решил да пътува до Хелзинки заради минималния шанс една жена, която никога не бе виждал, да го отведе до съкровище, в чието съществуване никой не бе сигурен.

Но пък на този въпрос нямаше изобщо лесен отговор. Ако трябваше да изтъкне такъв, вероятно би споменал семейната чест.

Не, не беше съвсем точно. Втората част бе, че беше държал орисницата в ръката си и нямаше да се успокои, докато не я пипнеше отново.

Тия Марш беше свързана с миналото му, а според него и с бъдещето му. Той погледна часовника си и реши, че съвсем скоро трябва да предприеме първата стъпка.

Усмихна се доволно, когато догадката му се оказа вярна. Тия Марш се върна направо в хотела. И то съвсем сама.

Той тръгна по тротоара, като преценяваше внимателно колко време ще й трябва, за да слезе от таксито. Стигна до нея в момента, когато тя се обърна към входа на хотела. Отново застанаха лице в лице.

— Доктор Марш!

Тонът и широката му усмивка бяха предназначени да изразят изненада и задоволство.

— И вие ли сте отседнала тук?

— Да, господин Съливан — бързо си припомни името му тя.

Всъщност, докато седеше в таксито и втриваше антибактериален лосион в ръцете си, тя си бе помислила колко привлекателен мъж бе ирландецът.

— Чудесен хотел. Отлично обслужване.

Той тръгна напред, за да й отвори вратата, после спря.

— Доктор Марш, надявам се да не ме помислите за прекалено нагъл, но се чудех дали бих могъл да ви почерпя едно питие.

— Ами аз…

Мислите й запрепускаха лудо. Всъщност в таксито си бе пофантазирала добре. Беше си представила как се държи изискано и остроумно по време на разговора с ирландеца и как приключват вечерта с диво приключение.

— Аз… аз не пия — успя да промълви тя.

— Така ли? — изненада се той. — Е, това отхвърля първата стъпка, която един мъж може да предприеме, за да прекара известно време с интересна и привлекателна жена. Бихте ли искала да се поразходим?

— Моля?

Това не беше възможно. Нямаше начин да е решил да я сваля. Мъжете не ухажваха жени като нея. Особено такива хубави мъже с рядък акцент.

— Едно от най-хубавите неща в Хелзинки през лятото е слънцето.

Той се възползва от объркването й, за да я хване нежно за ръката и да я отдалечи от входа на хотела.

— Ето, вече е девет и половина, а е светло като ден. Направо е жалко да похабим завършека на такъв ден, нали? Ходихте ли долу на пристанището?

— Не. Аз…

Объркана от хода на събитията, тя хвърли поглед към входа на хотела. Уединение. Безопасност.

— Аз наистина трябва…

— Имате ли ранен полет сутринта?

Той знаеше, че няма, но се зачуди дали Марш щеше да го излъже.

— Не. Всъщност не. Тук съм до сряда.

— Добре тогава. Позволете ми да взема чантата ви.

Той свали елегантното куфарче от рамото й и го прехвърли на своето. Направи го небрежно и изискано, макар тежестта да го учуди.

— Сигурно е сериозно предизвикателство да изнасяте лекции в страна, където не говорят езика ви.

— Имах преводачка.

— Да. И тя беше доста добра. Но все пак не е лесно, нали? Изненадана ли сте от интереса, който проявяват тук към древногръцката митология?

— Има много общи неща между древногръцките богове и скандинавската митология. Божества с човешки пороци и добродетели, авантюри, кръвосмешения, предателства.

Мълаки си помисли, че ако не започне да направлява разговора, щеше да му се наложи да изслуша нова лекция.

— Права сте, разбира се. Аз също съм от страна, която цени легендите си. Била ли сте някога в Ирландия?

— Веднъж, когато бях много малка. Нищо не помня.

— Жалко. Трябва да се върнете. Да не ви е студено?

— Не. Чувствам се чудесно.

В мига, когато го каза, тя осъзна, че трябваше да се оплаче от студа и да се измъкне. Следващият проблем бе, че заради объркването си не бе обърнала внимание накъде отиват. Сега нямаше абсолютно никаква представа как да се върне до хотела. Но надали щеше да е трудно. Хелзинки бе лесен за ориентиране и спретнат по скандинавски.

Улиците бяха прави и чисти и, макар да бе почти десет вечерта, изпълнени с хора. Беше съвсем светло, разбира се. Тази неописуемо ярка лятна светлина, която обливаше града с пленително сияние.

Тя осъзна, че досега дори не се бе оглеждала наоколо. Не се бе разхождала безцелно, не бе пазарувала, не беше пила кафе в някоя сладкарница на тротоара.

Беше живяла тук така, както в Ню Йорк. Стоеше в безопасното си гнездо, докато й се наложеше да излезе и да изпълни задълженията си.

Той си помисли, че Марш прилича на лунатик, който излиза от транс и оглежда околността. Ръката й все още бе скована, но надали щеше да побегне. Наоколо имаше достатъчно хора, които да я накарат

да се почувства в безопасност с него. Тълпите, влюбените двойки и туристите се наслаждаваха на безкрайния ден.

От площада долиташе музика и там тълпата бе още по-плътна. Той я заобиколи и се насочи с Марш към пристанището, където палаво подухваше лек бриз. Там, до тъмносинята вода, където се люлееха белите и червени лодки, той я видя да се усмихва за първи път.

— Много е красиво — каза тя, като повиши глас, за да надвика музиката. — Идеално подредено. Иска ми се да бях взела ферибота от Стокхолм, но се страхувах, че ще хвана морска болест. Но пък щях да се разболея в Балтийско море, а това е нещо друго.

Той се засмя, а тя вдигна глава и се изчерви. Почти беше забравила, че говори с непознат.

— Звучи адски глупаво.

— Не, звучи чаровно — каза той и се изненада на искреността си. — Хайде да направим онова, което правят финландците по това време.

— Да отидем на сауна?

Той се засмя отново и я стисна нежно за ръката.

— Да пием кафе.

Струваше й се невъзможно. Нямаше начин да седи в претъпканото кафене на тротоара под перлената светлина в единадесет вечерта, на хиляди километри от дома си. И със сигурност не бе възможно да седи срещу толкова хубав мъж. Тя едва успяваше да удържи желанието си да се огледа наоколо, за да се увери, че той не говори с някой друг.

Хубавата му кестенява коса потрепваше около лицето му от постоянния бриз. Беше вълниста и отразяваше отблясъците на слънцето. Лицето му беше гладко и тясно с почти незабележимо хлътнали бузи. Устата му бе с твърдо очертание, но можеше да се извие в усмивка, която да накара всяко женско сърце да запърха.

Поне с нейното ставаше така.

Очите му бяха обрамчени от гъсти, тъмни мигли под изразителни вежди. Но тя се почувства запленена най-вече от самите му очи. Бяха тъмнозелени като пролетна трева с ореол от златисто около зениците. И бяха приковани в нейните, докато тя говореше. Не по досаден и натрапчив начин, а с интерес.

И преди някои мъже я бяха наблюдавали с интерес. Все пак не беше Горгона. Но някак си бе успяла да навърши двадесет и девет години, без някой мъж да я погледне така, както я гледаше Мълаки Съливан.

Вероятно трябваше да е нервна, но не беше. Ни най-малко. Каза си, че е така, защото Съливан очевидно беше изискан джентълмен — личеше и по маниерите, и по дрехите му. Говореше добре и изглеждаше уверен в себе си. Светлосивият делови костюм подхождаше идеално на високата му, слаба фигура.

Баща й, чийто вкус беше безукорен, щеше да го одобри.

Тя отпи от втората чаша безкофеиново кафе и се зачуди какъв ли щедър жест на съдбата я бе срещнал с него.

Отново заговориха за трите орисници, но тя нямаше нищо против. Беше по-лесно да говори за богове, отколкото за лични неща.

— Никога не успях да реша дали е удобно или страшно животът ти да бъде предопределен от три жени, и то още преди да си поемеш дъх за първи път.

— И не само продължителността на живота — додаде Тия и едва се сдържа да не го предупреди за вредността на рафинираната захар, когато той сипа щедра лъжичка от бялата отрова в кафето си. — А и хода му. Доброто и злото у човека. Орисниците разпределят доброто и злото справедливо. Зависи от самия човек какво ще направи с онова, което е заложено у него.

— Значи това не е предопределено?

— Всяко действие е волево или продиктувано от липсата на воля — отвърна тя, като сви рамене. — И всяко действие си има последици. Зевс, върховният гръцки бог, и доста голям женкар, пожелал Темида. Орисниците предрекли, че синът й ще стане по-прочут и по-могъщ от самия Зевс. Тогава Зевс, който си припомнил какви били отношенията му със собствения му баща Кронос, се уплашил да стане баща на такова дете. Затова се отказал от Темида. Мислел само за собственото си благополучие.

— Глупаво е да се откажеш от любимата жена само заради онова, което може да стане в бъдеще.

— Бездруго това не му е помогнало, тъй като Темида родила Ахил. Вероятно ако Зевс беше последвал сърцето си вместо

амбициите, беше се оженил за нея и бе обичал сина си и бе се гордял с него, съдбата му щеше да е различна.

Какво, по дяволите, се бе случило със Зевс, зачуди се Мълаки, но реши, че е по-разумно да не пита.

— Значи той е избрал собствената си съдба, като е огледал тъмната си страна и я е проектирал върху незаченатото си дете.

Лицето й засия от отговора му.

— Може и така да се каже. Миналото безспорно влияе върху бъдещето. Ако опознаеш митологията, виждаш, че дори един пръст, потопен в морето, предизвиква вълни, които догонват потомците. Поколение след поколение.

Мълаки реши, че очите й са прекрасни, когато ги погледнеш по-отблизо. Ирисите бяха ясни и идеално сини.

— Същото е и с хората, нали? — попита той.

— Да, така мисля. Това е една от основните теми на книгата ми. Не можем да избегнем съдбата, но можем да я обърнем в своя полза или вреда.

— Струва ми се, че моята съдба се обърна благоприятно от това, че уредих командировката си точно в този момент.

Тя усети, че по страните й се разлива червенина и вдигна чашата си с надеждата да я прикрие.

— Не ми казахте с какво се занимавате.

— Корабоплаване.

Това беше достатъчно близо до истината.

— Семеен бизнес от няколко поколения. Избор на съдбата — небрежно подхвърли той, но я наблюдаваше внимателно като ястреб жертвата си. — Особено ако се вземе предвид, че прапрадядо ми е бил един от оцелелите след корабокрушението на „Лузитания“.

Очите й се отвориха широко и тя остави чашата на масата.

— Така ли? Това е много странно. Моят прапрадядо е загинал при потъването на „Лузитания“.

— Наистина ли? — изрази с мнимо учудване той. — Такова съвпадение. Чудя се дали са се познавали. Тия — каза той, като докосна ръката й нежно, — започвам да вярвам сляпо в съдбата.

Докато вървяха към хотела, Мълаки се чудеше дали да каже още нещо и как да го каже. Накрая реши да сдържи нетърпението си. Ако заговореше за статуетките прекалено рано, тя можеше да усети, че не става дума за съвпадения, а за добре подготвен план.

— Имаш ли планове за утре? — попита той.

— За утре ли? — повтори тя учудено, тъй като още не можеше да повярва, че тази вечер не си е седяла в хотела. — Не, всъщност нямам.

— Искаш ли да те взема към един? Ще обядваме — усмихна се той и я въведе във фоайето. — А после ще видим как ще тръгнат нещата.

Тя бе възнамерявала да си събере багажа, да се обади у дома, да поработи малко върху новата си книга и да прави упражнения поне един час. Но не виждаше смисъл във всичко това.

— Да, би било чудесно — отговори Тия.

Идеално, помисли си Мълаки. Щеше да я зарадва с романтика и малко приключение. Разходка по море. А по някое време щеше да спомене за първи път сребърните статуетки.

Преди Тия да успее да се протегне за ключа си, той вече го държеше в ръка, а с другата, притискайки леко към кръста й, я насочи към асансьора.

Чак когато вратите се затвориха и двамата останаха сами в асансьора, тя усети първия пристъп на паника. Какво правеше? Ами той какво правеше? Беше натиснал копчето само за нейния етаж.

Беше нарушила всички правила от „Ръководство за пътувания на деловата дама“. Очевидно грижливото заучаване на всяко правило е било напразно?! Той знаеше номера на стаята й, както и че пътуваше сама.

Можеше да нахлуе вътре, да я изнасили и убие. Или пък в момента правеше отпечатък на ключа й и щеше да влезе и да я изнасили и убие по-късно.

И всичко това, защото не бе обърнала достатъчно внимание на втора глава.

Тя се изкашля нервно.

— И ти ли си на четвъртия етаж?

— Моля? Не. Аз съм на шестия. Ще те изпратя до вратата, както ме е учила майка ми. Трябва да купя някакъв подарък за нея. Мислех,

че може би нещо от стъкло ще е подходящо. Вероятно ти ще ми помогнеш да избера най-доброто.

Споменаването на майка му я успокои, точно както бе очаквал.

— Ще трябва да ми кажеш какво харесва майка ти.

— Харесва всичко, което получава от децата си — отговори той.

Вратите на асансьора се отвориха на четвъртия етаж.

— Децата й?

— Имам брат и сестра. Гидиън и Ребека. Майка ми се спряла на библейски имена, но не знам защо.

Той спря пред вратата й и пъхна ключа в ключалката. Натисна бравата, открехна вратата леко и отстъпи назад.

Едва не се засмя на облекчената й въздишка. И тъй като се бе развеселил, я хвана отново за ръката.

— Трябва да благодаря и на теб, и на боговете за прекрасната вечер.

— Аз също прекарах чудесно.

— До утре тогава.

Той прикова очи в нейните, повдигна ръката й и леко я докосна с устни. Едва доловимото й потрепване повдигна безкрайно самочувствието му.

Свенлива, деликатна и сладка, помисли си той. И абсолютно различна от неговия тип жени. Но все пак не беше лошо да експериментираш с нови неща от време на време.

Можеше да опита нейния вкус утре.

— Лека нощ, Тия.

— Лека нощ.

Леко изчервена, тя отвори вратата и пристъпи заднишком в стаята, без да сваля очи от неговите. После се обърна. И изпищя.

Той профуча покрай нея като куршум. При други обстоятелства Тия щеше да забележи и да се възхити на бързината и сръчността, с която ирландецът се движеше. Но в момента единственото, което виждаше, бе хаосът в стаята й.

Дрехите й бяха разхвърляни навсякъде. Куфарите й бяха нарязани на парчета, леглото — преобърнато, а всички чекмеджета — извадени. Съдържанието на кутията й за бижута бе разпръснато, а подплатата — разкъсана.

Бюрото във всекидневната също бе преровено. А лаптопът й бе изчезнал.

— По дяволите — промърмори Мълаки.

Първата му мисъл беше, че кучката го бе изпреварила.

Той се завъртя яростно, но само един поглед към лицето на Тия го накара да преглътне ругатните си. Тя беше бяла като платно, а очите й бяха помътнели от шока.

Тия не заслужаваше подобно нещо. А несъмнено неговото домогване до нея бе довело дотук.

— Трябва да седнеш.

— Какво?

— Седни.

Той я хвана за ръката и я настани на стола.

— Ще повикаме охраната. Смяташ ли, че нещо липсва?

— Компютърът ми.

Тя се опита да си поеме дъх, но не успя. Уплаши се, че получава астматичен пристъп и зарови в куфарчето си за инхалатора.

— Лаптопът ми е изчезнал.

Той се намръщи леко, когато Тия вдъхна от инхалатора.

— Какво беше качено на него?

Тя махна с ръка, докато вдишваше лекарството.

— Работата ми — едва успя да промълви Тия. — Новата ми книга. Електронна поща. Сметки.

Тия започна да търси хапчетата си в куфарчето.

— Имам копие от книгата на диск — каза тя, но извади само флакон с лекарства.

Мълаки го дръпна от ръката й.

— Какво е това?

Той прочете етикета и се намръщи още повече.

— Ще се въздържим от това засега. Няма да изпаднеш в истерия.

— Няма ли?

— Няма.

Тя усети издайническото гъделичкане в гърлото си, което предхождаше паническите кризи.

— Мисля, че грешиш.

— Престани. Просто хипервентилираш или нещо подобно — каза той, като коленичи пред нея търпеливо. — Погледни ме. Дишай

бавно! Дишай бавно!

— Не мога.

— Можеш. Не си наранена, нали? Само стаята ти е разхвърляна.

— Някой е проникнал в стаята ми.

— Точно така, но вече е свършено. Няма да промениш нищо, като поглъщаш успокоителни. Какво е положението с паспорта ти? Ценни предмети? Важни документи?

Той я накара да мисли, вместо да реагира и желязната хватка, стиснала гърдите й, се отпусна. Тя поклати глава.

— Паспортът ми е винаги у мен. Не пътувам с нищо ценно. Но лаптопът…

— Ще си купиш друг.

Тя не можа да възрази на логиката в думите му и кимна.

— Да.

Той стана и затвори вратата.

— Искаш ли да повикам охраната?

— Да, разбира се. И полицията.

— Изчакай една минута, за да си сигурна в това. Намираш се в чужда страна. Полицейската процедура ще отнеме доста време и ще ти създаде неприятности. А и историята ще се раздуха.

— Но… някой е влязъл с взлом в стаята ми!

— Би трябвало да провериш нещата си.

Гласът му звучеше спокойно и практично, защото това му се струваше най-добрият начин да се справи с нея. По този начин майка му се справяше с темпераментните избухвания, а истерията не се различаваше много от тях.

— Виж какво е откраднато — продължи той, като се огледа наоколо, после докосна с крак малка бяла машинка. — Какво е това?

— Устройство за пречистване на въздуха.

Мълаки взе машинката и я остави на бюрото, а Тия се надигна с разтреперани крака.

— Не мога да разбера защо някой би направил всичко това само заради един лаптоп — каза тя.

— Може би са се надявали на нещо повече.

Ирландецът отиде до вратата на банята и надникна вътре. Вече беше стигнал до извода, че финландците заслужаваха награда за

луксозните си бани. Тия бе настанена в една от най-скъпите стаи, затова банята й беше по-просторна от неговата.

Затоплени плочки по пода, джакузи, душ с шест струи и хавлии, дебели и големи като одеяла. На дългия плот стояха пет-шест шишенца с хапчета, най-вече витамини и билкови препарати. Имаше и електрическа четка за зъби, свещ, туба антибактериален крем, пакети с нещо, наречено „Енерджи“, и няколко с надпис „Стрес“. Мълаки преброи и осем бутилки минерална вода.

— Ти си нещо невероятно, скъпа — отбеляза той.

Тия прокара ръка по лицето си.

— Пътуванията са сериозен стрес за мен. Имам алергии.

— Така ли? Искаш ли да ти помогна да пооправим това място, а после можеш да глътнеш хапче и да поспиш.

— Не мога да спя. Трябва да повикаме охраната на хотела.

— Добре.

Всъщност това можеше да създаде повече неприятности за нея, отколкото за него. Той се подчини на молбата й, отиде до телефона и се обади на рецепцията, за да им обясни случилото се.

Дори остана при нея, когато управителят и охраната се появиха. Галеше ръката й, докато тя говореше с тях и с готовност изложи събитията от вечерта и им съобщи името, адреса и номера на паспорта си.

Нямаше какво да крие.

Беше почти два сутринта, преди да се върне в собствената си стая. Сипа си щедра доза уиски и се замисли.

На следващата сутрин, когато Тия се събуди със замаяна глава, той бе изчезнал. Единственото, което я увери, че той въобще съществуваше, бе пъхнатата под вратата й бележка.

„Тия, надявам се, че тази сутрин се чувстваш по-добре. Съжалявам, но се наложи да променя плановете си и вече ще съм напуснал Хелзинки, когато прочетеш бележката. Пожелавам ти късмет за останалата част от пътуването. Ще се свържа с теб при първа възможност.“

Мълаки

Тя въздъхна, седна на леглото и реши, че никога вече няма да го види.

ГЛАВА 3

Мълаки свика събрание в мига, когато се върна в Коув. Поради важността на темата, графиците бяха променени бързо и замесените страни се отзоваха на поканата.

Той застана до масата и разказа събитията, случили се по време на престоя му във Финландия.

Когато приключи с историята, седна и взе чашата си с чай.

— Е, тъпчо, защо не остана да я попритиснеш още малко?

Въпросът излезе от устата на най-младия партньор — сестра му, и Мълаки не се обиди. По традиция мястото за събрания бе кухненската маса на семейство Съливан. Преди да отговори, той се изправи отново, извади кутията с бисквити от шкафа и си взе няколко.

— Първо, защото натискът би навредил, вместо да помогне. Жената не е глупава, Бека. Ако бях започнал да я разпитвам за статуетките веднага след обира в стаята й, можеше да заподозре, че аз имам нещо общо с това. Всъщност — добави той намръщено, — предполагам, че отчасти е така.

— Не можем да обвиняваме себе си за това. Все пак не сме хулигани, нито крадци.

Гидиън беше средното дете, две години по-млад от Мълаки и почти две години по-голям от сестра им. Това често го караше да влиза в ролята на помирител.

Приличаше на брат си по ръст и фигура, но бе наследил чертите на майка им. Типичните за семейство Съливан леко хлътнали бузи, при него бяха подчертани от гарвановочерна коса и викингски сини очи.

В известни отношения той бе най-придирчивият в семейството. Предпочиташе всичко да е спретнато и подредено, и поради тази причина, макар Мълаки да имаше повече талант с числата, Гидиън изпълняваше задълженията на семеен счетоводител.

— Пътуването не е било загуба на време — продължи той. — Нито пък разходите и времето. Установил си контакт с нея и сега имаме основателна причина да вярваме, че тя може да има някаква връзка с орисниците.

— Не сме сигурни дали е така — възрази Ребека. — Ясно е като бял ден, че Мълаки ги е отвел до нея. Трябваше да останеш и да потърсиш хората, проникнали в стаята й, вместо да се връщаш тук.

Мълаки повдигна леко вежди и макар тонът му да бе мек, очите му проблеснаха.

— И как, Мата Хари, би предложила да подходя към това?

— Търси следи — отговори тя, като размаха ръце. — Разпитай хотелския персонал. Направи нещо.

— Да бе, само дето забравих да си взема лупата и карираната шапка.

Ребека завъртя очи. Разбираше смисъла на извършеното от Мълаки, но когато ставаше дума за избор между разум и действие, тя винаги забравяше разума.

— Виждам само, че от пътуването ти не спечелихме нищо и не сме по-добре, отколкото, преди да започнеш флирта с американката.

— Не е имало никакъв флирт — отвърна Мълаки леко раздразнен.

— Добре, а кой е виновен за това? — извика Ребека. — Мисля, че щеше да научиш повече, ако я беше вкарал в леглото.

— Ребека!

Тихият укор дойде от майка им. Айлин Съливан бе родила трудно трите деца, но завинаги щеше да си остане истинската сила в семейството.

— Мамо, човекът е на тридесет и една години — сладко се усмихна Ребека. — Не може да не си наясно, че е правил секс и преди.

Айлин беше красива, спретната жена, която се гордееше със семейството и дома си. И ръководеше и двете с желязна ръка.

— Това не е обсъждане на личния живот на брат ти, а делово събрание. Споразумяхме се, че Мъл ще отиде да види как стоят нещата и той го направи.

Ребека притихна, но не й беше лесно. Обожаваше братята си, но на моменти й се искаше да им фрасне главите една в друга, за да им налее малко разум.

Тя също бе с типичната висока и слаба фигура на семейство Съливан и човек можеше да я сметне за крехка, ако не обърнеше внимание на силните рамене и здравите мускули под нежната кожа.

Косата й беше няколко нюанса по-светла от тази на Мълаки, по-скоро златисточервена, а не кестенява. Очите й бяха нежно зелени, обрамчени с гъсти мигли. Широка, упорита уста красеше ъгловатото й лице.

Зад зелените очи се криеше бърз, остър и често нетърпелив ум.

Ребека бе настоявала тя да е човекът, който да замине за Хелзинки и да осъществи първоначалния контакт с Тия Марш и още бе ядосана, че Мълаки бе спечелил.

— Нямаше да се справиш по-добре с нея — отбеляза Мълаки, който четеше мислите й с лекота. — А и сексът нямаше да съществува като възможност, нали? Така или иначе, сега сме по-добре. Тя ме хареса, а Тия не е контактна личност. Не прилича на теб, Бека — усмихна се Мълаки, като заобиколи масата и подръпна дългата къдрава коса на сестра си. — Не е дръзка и изпълнена с желание за приключения.

— Не се опитвай да ми се подмажеш.

Той се ухили и отново я дръпна за косата.

— И най-бавните ти ходове щяха да са прекалено бързи за нея. Щеше да я уплашиш. Тия е много срамежлива, а и смятам, че си пада леко хипохондричка. Няма да повярвате какви неща носи със себе си. Шишенца с хапчета, малки машинки. Пречистватели за въздух и какво ли не. Пътува дори със собствената си възглавница, тъй като страдала от алергия.

— Звучи като ужасна досадница — промърмори Ребека.

— Не, не е — отвърна Мълаки, като си припомни леката, трезва усмивка. — Само нервна. Но когато ченгетата се появиха, се стегна. Помогна им с протокола хладнокръвно и им предаде всяка стъпка от момента, когато бе напуснала хотела, за да отиде на лекцията, до завръщането си.

При това не бе пропуснала нито една подробност.

— Умна жена е — замислено додаде той. — Мозъкът й запечатва всичко, а под всичките й нерви и притеснения се крие силен характер.

— Харесваш я — отбеляза Ребека.

— Да. Съжалявам, че й причиних неприятности. Но ще ги преживее.

Мълаки седна и сипа малко захар в изстиналия си чай.

— Ще оставим нещата на спокойствие за момента. Поне докато Тия се върне в Щатите. А после мога да направя едно пътуване до Ню Йорк.

— Ню Йорк! — скочи Ребека. — Защо винаги ти ходиш навсякъде?

— Защото съм най-големият. И защото, за добро или за лошо, Тия Марш е моя. Но ще трябва да внимаваме повече, тъй като изглежда, че следят действията ни.

— Някой от нас трябва да се справи бързо с онази кучка — промърмори Ребека. — Тя ни окраде. Откраднa нещо, което е било в семейството повече от седемдесет и пет години, а сега се опитва да ни използва, за да се добере и до останалите две статуетки. Трябва да разбере ясно, че семейство Съливан няма да търпи подобно нещо.

— Тя ще си плати — каза Мълаки и се облегна на стола си. — И то скъпо, когато ние имаме другите две орисници, а тя само една.

— Едната, която открадна от нас.

— Трудно ще е да обясним на властите, че е откраднала нещо, което вече е било откраднато — обади се Гидиън и повдигна ръка, преди Ребека да успее да му възрази. — Преди осемдесет години Феликс Грийнфилд наистина е откраднал първата от орисниците. Мисля, че това няма да ни създаде проблем, тъй като никой, освен нас не го знае. Но пък нямаме и доказателство, че статуетката е била наша собственост, а жена, с репутацията на Анита Гай, ни я е измъкнала изпод носа.

Ребека въздъхна.

— Ужасно е, че успя толкова лесно, сякаш ние бяхме тъпи малки агънца, припкащи весело към кланицата.

— Сама статуетката не струва повече от неколкостотин хиляди лири — каза Мълаки, като се опита да забрави колко лесно го бяха измамили. — Но трите заедно са безценни за колекционерите. Анита Гай го знае, но накрая ще си плати за номерата.

Седнал в жизнерадостната жълта кухня с пъстри завеси на прозорците и ароматите на лятото, танцуващи около тях, Мълаки си помисли какво точно би искал да направи на жената, която бе откраднала семейния символ от глупавите му ръце.

— Не мисля, че би трябвало да чакаме дълго, преди да предприемем втория ход — реши той. — Тия няма да се върне в Ню

Йорк още няколко седмици, а не искам да се появявам на прага й прекалено рано. Сега трябва да се заемем със следата, която води към втората статуетка.

Ребека поклати глава.

— Някои от нас не са си губили времето с разходки из чужди страни. Открих доста неща през последните няколко дни.

— Защо, по дяволите, не ни каза?

— Защото ти не спря да дрънкаш за нюйоркската си любима.

— О, за бога, Бека.

— Не споменавайте напразно божието име — сгълча ги Айлин. — Ребека, престани да дразниш брат си и да се перчиш.

— Не се перча. Все още. Рових се из Интернет, правих генеалогични проучвания и така нататък. Денем и нощем. Жертвах личния си живот. Е, това вече беше перчене — ухили се тя на майка си. — Но все пак работата не е лесна, тъй като разполагаме само със спомените на Феликс за написаното на бележката, която била прикачена към статуетката. Дългият престой в океана размил мастилото и сега ни остава да се надяваме, че Феликс не е забравил онова, което е прочел, преди най-драматичното събитие в живота си. Разчитаме на неговата… честност — реши накрая тя. — Макар че човекът е бил крадец.

— Но се поправил — добави Айлин. — Благодарение на Бог и любовта на една добра жена. Или поне историята е такава.

— Така е — съгласи се Ребека. — Феликс видял на бележката име и адрес в Лондон. Твърдял, че ги запаметил, тъй като си помислил да се отбие там някой ден и да сключи изгодна сделка. А когато си запретнах ръкавите и се залових здраво с клавиатурата, открих, че наистина е имало Саймън Уайт-Смит, който е живял на номер 1915 на Мансфилд Парк.

— Намерила си го! — усмихна се Мълаки. — Страхотна си, Ребека!

— Така е, защото открих и още нещо. Имал син на име Джеймс, който имал две дъщери. И двете се омъжили, но едната загубила съпруга си във Втората световна война и умряла бездетна. Другата се преместила в Щатите, а съпругът й бил известен адвокат във Вашингтон. Имали три деца, две момчета и едно момиче. Загубили единия си син, когато бил съвсем млад. Загинал във Виетнам. Другият

се покрил в Канада и не успях да го открия. Но дъщерята се омъжвала три пъти. Сега живее в Ел Ей. Има едно дете от съпруг номер едно — дъщеря. Открих и нея. В момента живее в Прага и работи в някакъв клуб там.

— Е, Прага е по-близо от Ел Ей — промърмори Мълаки. — Не можеха ли просто да си останат в Лондон? Рискуваме доста тук. Дали този човек Уайт-Смит въобще е разполагал със статуетката? Дали ако е била у него, е останала в семейството? Или пък можем да разберем къде е отишла? И дали въобще ще можем да се доберем до нея?

— Рисковано е било и когато прапрапрадядо ти е дал спасителната си жилетка на една непозната и детето й — обади се Айлин. — Според мен, имало е причина той да бъде пощаден, след като толкова много хора са се издавили. Причина малката статуетка да е била в джоба му, когато е бил спасен. И заради това, тя принадлежи на семейството ни — продължи Айлин с необорима логика. — А тъй като е част от колекция, и останалите трябва да дойдат при нас. Не заради парите, а заради принципа. Можем да си позволим билет до Прага, за да видим дали там има някакви отговори.

Айлин се усмихна мило на дъщеря си.

— Как е името на клуба, скъпа?

Името на клуба беше „Там, долу“. Мястото бе избягнало хлъзването по наклонената плоскост благодарение на енергията на собственицата си, Марсела Лубриски. Ако клубът започнеше да се срива, Марсела щеше да го върне на мястото му, като го срита с острите си токчета.

Тя беше продукт на страната и времето — славянка, с капки руска и немска кръв. Когато комунистите бяха получили пълна власт в страната, тя бе взела двете си малки деца и бе заминала за Австралия, която й се бе сторила достатъчно далеч от комунизма, като бе казала на съпруга си да избере дали да остане в Прага, или да потегли с нея.

Тя не знаеше английски и нямаше връзки. В сутиена й бяха скътани двеста долара, а тъй като мъжът й бе решил да не напуска Прага, децата й останаха без баща.

Но Марсела имаше кураж, остър ум и тяло, създадено да изкушава. Тя се възползва от всичко това и започна работа в стриптийз

клуб в Сидни, където се събличаше за пияните и самотните и спестяваше малката заплата и щедрите бакшиши.

Марсела се научи да обича австралийците заради щедростта, чувството им за хумор и това, че приемаха приятелски аутсайдерите. Грижеше се децата й да са добре нахранени, а ако от време на време приемаше по някоя частна работа, за да се погрижи и за обувките им, това си беше само секс.

След пет години бе спестила достатъчно, за да инвестира в малък клуб с партньори. Все още правеше стриптийз и продаваше тялото си, когато й изнасяше. След още пет години, изкупи дяловете на партньорите си и се оттегли от сцената.

Когато Берлинската стена падна, Марсела притежаваше един клуб в Сидни, друг в Мелбърн, процент от офис сграда и голяма част от жилищен блок. Беше доволна, че свалиха комунистите от власт в родната й страна, но не се замисли сериозно по въпроса.

Отначало.

Ала за нейна изненада, постепенно закопня да чуе майчиния си език из улиците, да види куполите и мостовете на родния си град. Остави сина си и дъщеря си да се разправят с австралийските имоти и отлетя за Прага. Смяташе, че това ще е само едно сантиментално пътуване.

Но деловата жена усети възможностите, а те не бяха за изпускане. Скоро Прага отново щеше да е град, където успешно се съчетават старото и новото — Париж на Източна Европа. А това означаваше търговия и луди пари от туризъм.

Марсела купи малък хотел със старинна атмосфера и хубав традиционен ресторант. А после отвори и клуба.

Управляваше чисто заведение със здрави момичета. Нямаше нищо против, че приемат и частни поръчки.

Знаеше много добре, че сексът плаща екстрите, които правят живота поносим. Но ако заподозреше употреба на дрога, провинилата се на мига изхвърчаше навън.

В „Там, долу“ не се даваше втори шанс.

Марсела поддържаше чудесни отношения с местната полиция, посещаваше операта редовно и стана меценат на изкуствата. Наблюдаваше с радост как градът й се съживява и се изпълва с цветове и музика. И пари.

Макар да твърдеше, че възнамерява да се върне в Сидни, минаха години, а тя си стоеше тук.

На шестдесет години, Марсела поддържаше тялото, което я бе направило богата, облечено по последна парижка мода, и бе в състояние да забележи потенциален проблем отдалеч.

Когато Гидиън Съливан влезе в клуба, тя се вторачи в него. Реши, че е прекалено хубав за негов късмет. После забеляза, че младежът оглежда по-скоро помещението, отколкото сцената и търси нещо по-различно от красивите гърди.

Очевидно му трябваше някой.

Клубът бе по-лъскав, отколкото Гидиън си го бе представял. Гърмеше силна музика и проблясваха цветни светлини. На сцената три жени изпълняваха някакъв номер на дългите сребристи пилони.

Гидиън предполагаше, че някои мъже обичат да си представят собствените си членове като тези пилони, но той би предпочел да използва своя по друг начин.

Имаше много маси и всичките бяха заети. Онези, най-близо до сцената, бяха претъпкани с мъже и жени, които пиеха и наблюдаваха голите акробатки.

Във въздуха висеше облак синкав дим, но миризмата на уиски и бира не беше по-силна, отколкото в местната кръчма в квартала на Гидиън. Мнозина от клиентите бяха в черно, и то кожа. Имаше достатъчно двойки, които го накараха да се зачуди защо един мъж би довел приятелката си да гледа как се съблечат други жени.

Макар мястото да бе средна класа, а не като дупката, където двамата с Мълаки бяха прекарали незабравима вечер по време на едно пътуване до Лондон, Гидиън се зарадва, че майка му го бе изпратила тук въпреки яростната съпротива на Ребека.

Това не беше място за млада жена от добро семейство. Но очевидно Клио Толивър го намираше достатъчно подходящо.

Гидиън застана до бара и си поръча бира. Загледа се в танцьорките, останали само по прашки и татуировки, които се люлееха в синхрон около пилоните.

Той извади цигара, запали и се замисли за най-добрия подход. Предпочиташе директните пътища винаги когато е възможно.

Аплодисментите и подсвиркванията утихнаха и той се обърна към бармана.

— Клио Толивър на работа ли е тази вечер?

— Защо?

— Семеен въпрос.

Мъжът не отвърна на широката усмивка на Гидиън, а продължи да бърше бара.

— Някъде тук е — каза той и се отдалечи, преди Гидиън да успее да попита къде.

Гидиън реши да почака. Имаше и по-лоши начини за един мъж да си прекарва времето, отколкото да наблюдава как съблазнителни жени си съблича дрехите.

— Търсите едно от момичетата ми?

Гидиън обърна гръб на изпълнителката, която пълзеше по сцената като котка. Жената, която стоеше до него, бе почти с неговия ръст. Косата й беше платиненоруса и вдигната в сложна прическа. Беше облечена в делови костюм без блуза и снежнобелите й гърди се показваха между реверите.

Гидиън изпита срам от вторачения си поглед, когато видя лицето на жената и осъзна, че е достатъчно стара, за да му бъде майка.

— Да, госпожо — отговори той. — Търся Клио Толивър.

Марсела повдигна вежди, впечатлена от учтивостта му, и махна на бармана да й донесе питие.

— Защо?

— Извинете ме, но бих предпочел да говоря с госпожица Толивър по въпроса.

Без да погледне към бара, Марсела вдигна чашата със скоч, поставена пред нея от бармана. Помисли си, че младежът е греховно красив и има вид на човек, който би победил в схватка, но бе възпитан да уважава по-възрастните.

Макар и невинаги да се доверяваше на подобни учтивости, Марсела ги оценяваше.

— Ако създадеш неприятности на някое от момичетата ми, аз ще ти създам още по-големи.

— Бих предпочел напълно да избегна неприятностите.

— Погрижи се за това. Клио е следващата изпълнителка.

Марсела допи скоча, остави празната чаша на бара и се отдалечи на тънките си, остри токчета.

Отиде зад кулисите сред миризма на парфюм, пот и грим. Танцьорките й споделяха просторна стая с дълга редица огледала и плотове. Всяка си бе направила свое собствено гнезденце и плотовете бяха покрити с козметика, плюшени играчки и бонбони. Снимки на гаджета, филмови звезди и тук и там по някое бебе бяха закачени по огледалата.

Както винаги, в стаята бърбореха на няколко езика, клюкарстваха и се оплакваха. Оплакванията варираха от малки бакшиши, изневеряващи приятели и менструални болки до изморени и подути крака.

В средата на цялата лудница, сякаш на самотен остров, стоеше Клио и слагаше последната шнола в дългата си, самурено черна коса. Клио се държеше дружелюбно с останалите момичета, но не бе приятелка с нито едно от тях. Вършеше си работата добре, прибираше си парите и си отиваше у дома.

Както и самата Марсела бе постъпвала навремето.

— Един мъж разпитва за теб.

Тъмнокафявите очи на Клио срещнаха погледа на Марсела в огледалото.

— Какво разпитва?

— Просто разпитва. Много хубав. На около тридесет години. Ирландец. Тъмна коса. Сини очи. Отлични маниери.

Клио сви раменете си, покрити със строго, раирано сако в сиво.

— Не познавам такъв човек.

— Потърси те по име. Казал на Карл, че имате семейни връзки.

Клио се наведе напред и начерви устните си в убийствено червено.

— Не мисля така.

— Неприятности ли имаш?

— Не.

— Ако се опита да ти създаде някакви, просто махни на Карл и той ще го изрита навън — усмихна се Марсела. — Ирландецът е до бара. Няма начин да не го забележиш.

Клио кимна и обу черните обувки с остри токчета, които допълваха костюма й.

— Благодаря. Мисля, че мога да се справя с него.

— Да. Убедена съм, че можеш — кимна Марсела, като постави ръка на рамото й за момент, а после отиде да разреши спора за лъскавия червен сутиен, който водеха две от момичетата.

Ако се притесняваше, че някой е влязъл в бара, за да разпитва за нея, Клио не го показа. Все пак тя беше професионалистка. Независимо дали танцува в „Лебедово езеро“, или се съблича за европейските боклуци, за всеки изпълнител има определени стандарти.

Клио не познаваше никакъв ирландец. И определено не вярваше, че някой свързан със семейството й, би си направил труда да разпитва за нея. Това не можеше да стане, дори ако се спънеха в кървящия й труп на улицата.

Накрая стигна до извода, че мъжът сигурно е някакъв досаден задник, научил името й от друг клиент и решил да си опита късмета и да изчука евтино американската стриптийзьорка.

Но щеше да се прибере у дома разочарован.

Музиката започна, тя затвори очи и пропъди всички мисли от главата си. Съсредоточи се върху ритъма, а когато светлините проблеснаха, изскочи на сцената.

Гидиън замръзна с вдигната към устата бира.

Тя беше облечена като мъж, макар че никой не можеше да я обърка с такъв. Дори и ако си сляп, на гърба на галопиращ кон. В начина, по който се движеше в традиционния раиран костюм, имаше нещо невероятно еротично.

Музиката беше буйна, американски рок, а осветлението — ярко. Гидиън реши, че от страна на жената е много духовито да избере „Прикрий ме“ на Брус Спрингстийн за стриптийза си.

Жената определено знаеше какво прави. Свали сакото от раменатa си, без да спре да се движи и за миг.

Останалите на сцената се въртяха, пързаляха или тресяха, а тя танцуваше. Резки и сложни движения, които показваха отличен стил и талант.

С едно от тези резки движения, Клио свали панталона си и Гидиън забрави за стила й.

Господи, тази жена имаше невероятни крака!

Тя използваше и пилоните, като се завърташе около тях с високо вдигнати нагоре крака. Косата й се люшкаше свободно по раменатa в гъст кестеняв водопад. Гидиън не я забеляза кога разкопча ризата си, но сега тя се вееше около нея и разкриваше нежна дантела върху високи, стегнати гърди.

Той се опита да си каже, че гърдите й вероятно са силиконови, а и бездруго нямаха нищо общо с него, но усети как в устата му се събира слюнка, когато жената свали ризата си.

За да прочисти гърлото си, той отпи от бирата, после продължи да я наблюдава внимателно.

Беше го забелязала още в самото начало. Не го виждаше ясно заради светлините в очите си, но това не я притесняваше. Знаеше, че е там и вниманието му е съсредоточено върху нея.

Това не беше проблем. Нали по този начин си изкарваше парите.

Обърнала гръб на публиката, тя разкопча сутиена си. Скръсти ръце върху гърдите си и се завъртя. По кожата й блестяха капчици пот, а на устните й играеше студена усмивка, докато оглеждаше мъжете и преценяваше кои биха се разделили най-лесно с парите си.

Тя отметна коса назад и облечена само по черна прашка и високи токчета, се изви съблазнително, за да покаже на публиката за какво плаща.

Клио не обръщаше внимание на пръстите, които се плъзгаха по бедрата й, но забелязваше пъхнатите в бикините й пари.

Тя се отдръпна назад, когато един прекалено ентусиазиран клиент се протегна да я хване. Размаха пръст към него с движение, което би могло да бъде сбъркано със закачливо, и го изгледа презрително. Пълен кретен!

После изпълни същия номер от другата страна на сцената. Оттам виждаше по-добре мъжа до бара. Очите им се срещнаха. Той вдигна високо една банкнота и й кимна.

След това спокойно отпи от бирата си.

Искаше й се да бе видяла стойността на банкнотата, но си помисли, че си заслужава да отдели пет минути от времето си, за да разбере колко е готов да плати.

Тя се изкъпа спокойно и без да бърза, облече джинси и фланелка. Рядко влизаше в клуба след изпълнението си, но имаше доверие на

Карл и останалите биячи на Марсела, които нямаше да позволят някой да я тормози.

А и обикновено клиентите обръщаха повече внимание на сцената и въображаемия секс, отколкото на жените наоколо.

С изключение на ирландеца до бара. Той не наблюдаваше сцената, макар че според нейното професионално мнение това бе едно от най-добрите изпълнения. Очите му останаха приковани в нея, докато тя вървеше към бара. И то на лицето, а не на гърдите й.

— Искаш ли нещо, готин?

Гласът й го изненада. Беше мек и нежен без грубостта, която очакваше от жена с нейната професия.

Лицето й не отстъпваше на тялото. Пищно и красиво с тъмни бадемовидни очи и пълни червени устни. Точно под дясната й вежда имаше малка бенка.

Кожата й беше мургава, гладка и съблазнително мека.

Ухаеше на сапун — още една изненада. Тя отпиваше лениво от висока бутилка с вода.

— Да, искам, ако вие сте Клио Толивър.

Тя се облегна на бара. Беше обута в маратонки, а не с високи токчета, но джинсите й бяха черни и прилепваха по краката й.

— Не изпълнявам частни поръчки.

— А говорите ли?

— Когато имам какво да кажа. Кой ти даде името ми?

Гидиън само повдигна банкнотата отново и забеляза как очите й се свиват замислено.

— Мисля, че това би могло да ми купи един час разговор.

— Възможно е.

Още не беше решила дали мъжът е кретен или не, но поне не беше стиснат. Тя се протегна към банкнотата и се подразни, когато той я дръпна далеч от ръката й.

— В колко часа свършвате тук?

— В два. Защо просто не ми кажеш какво искаш, а аз ще ти отговоря дали ме интересува.

— Разговор — повтори той, като скъса банкнотата наполовина, подаде й едната и прибра другата. — Ако искате другата половинка, елате да се видим, след като приключите. В кафенето в хотел

„Венцеслав“. Ще чакам до два и половина. Ако не дойдете, и двамата губим по петдесет лири.

Той допи бирата и остави чашата си.

— Изпълнението ви беше чудесно, госпожице Толивър, а и доста печелившо, но все пак не всеки ден можете да спечелите петдесет лири само като седнете и изпиете чаша кафе с някого.

Тя се намръщи, когато ирландецът се приготви да тръгва.

— Имаш ли си име, готин?

— Съливан. Гидиън Съливан. Ще ви чакам до два и половина.

ГЛАВА 4

Клио никога не пропускаше изгодни предложения. Но пък и не показваше на публиката, че бърза да не изпусне някое. Театърът съществуваше благодарение на илюзията. А както онзи известен тип бе казал, животът е сцена.

Тя влезе в кафенето две минути преди уречения час.

Ако някакъв кретен с красиво лице и секси глас искаше да й плати, за да си поговорят, от нейна страна нямаше проблеми. Вече бе сметнала колко щеше да спечели, като обмени ирландските лири в чешки крони, използвайки малкото калкулаторче, с което никога не се разделяше. В момента тези пари щяха да й дойдат доста добре.

Тя не възнамеряваше да си изкарва вечно хляба, като се съблича за тълпа идиоти. Всъщност никога не бе възнамерявала да печели със стриптийз в някакъв клуб в Прага.

Но трябваше да признае, че бе постъпила глупаво. Беше се забъркала в сериозна измама, заслепена от ума и хубавия външен вид на изнудвача. А когато едно момиче се набута в неприятности в Източна Европа, в град, където не може да изрече и най-простата фраза от разговорника, то все пак трябва да преживява по някакъв начин.

Но тя имаше едно предимство. Никога не допускаше една и съща грешка два пъти.

Поне в това отношение не приличаше на майка си.

Малкият ресторант бе ярко осветен. Около масите седяха хора, които пиеха кафе или вечеряха. Това бе плюс. Не че тя се страхуваше от ирландеца. Можеше да се справи с него.

Забеляза го в ъгловото сепаре. Красавецът пиеше кафе и четеше, а в пластмасовия пепелник до него димеше цигара. Клио си помисли, че благодарение на мургавия си, романтичен вид, той можеше да мине за художник или писател. Не, по-скоро поет. Обещаващ млад поет, който пише мрачни стихове, пристигнал в старинния град, за да търси вдъхновение, както и много други преди него.

Външният вид обаче обикновено лъжеше.

Ирландецът вдигна глава, когато тя се настани срещу него. Наситено сините му очи със сигурност тутакси впечатляваха жените.

Добре че тя самата бе имунизирана срещу това.

— Едва успя — отбеляза той и продължи да чете.

Клио сви рамене, после се обърна към келнерката.

— Кафе. Три яйца. Бъркани. Бекон. Препечен хляб. Благодаря.

Усмихна се, когато видя как Гидиън я наблюдава над книгата си.

— Гладна съм — обясни тя.

— Предполагам, че от работа като твоята доста се огладнява.

Той отбеляза мястото, докъдето бе стигнал, и остави книгата настрани. Йейтс, забеляза Клио. Да, можеше да се очаква.

— Това е идеята, нали? Да имаш добър апетит.

Тя протегна крака, докато келнерката й наливаше кафе.

— Как ти хареса изпълнението ми?

— По-добро е от останалите.

Клио не беше свалила сценичния си грим. На ярката светлина лицето й изглеждаше едновременно секси и опасно. И тя очевидно го знаеше. Беше го планирала.

— Защо се занимаваш с това? — попита Гидиън.

— Освен ако не си някой известен продуцент от Бродуей, готин, това си е моя работа — отвърна тя, красноречиво потри палеца и първите си два пръста.

Гидиън извади половинката банкнота от джоба си и я пъхна под книгата.

— Първо ще поговорим.

Вече бе решил как да действа с нея. Директният подход щеше да свърши най-добра работа.

— Имаш един прадядо от страна на майка ти. Саймън Уайт-Смит.

Повече озадачена, отколкото заинтересувана, Клио отпи от силното черно кафе.

— Е, и?

— Бил колекционер. Предмети на изкуството. В колекцията му имало една малка сребърна статуетка на жена. Древногръцки стил. Представлявам човек, който иска да се сдобие с тази статуетка.

Клио не отговори. Закуската й пристигна. Апетитният мирис на храна, особено на храна, за която нямаше да плаща, подобри

настроението й.

Тя набоде парче бекон и попита:

— Защо?

— Защо ли?

— Да. Този клиент има ли причина да иска някаква си сребърна статуетка?

— Най-вече сантиментални причини. През 1915 един мъж пътувал за Лондон, за да купи статуетката от прадядо ти. Но изборът му на транспорт се оказал недостатъчно мъдър — каза Гидиън, като си взе от бекона на Клио. — Купил си билет за „Лузитания“ и потънал заедно с нея.

Клио разгледа конфитюрите и се спря на касис. Намаза щедро филията си, докато размишляваше върху историята.

Баба й от майчина страна, единственият член на семейството, който имаше чувство за хумор и човечност, бе родена като Уайт-Смит. Дотук в историята нямаше нищо странно.

— Значи твоята заинтересована страна е чакала над осемдесет години, за да открие статуетката?

— Някои хора са по-сантиментални от останалите — отвърна той. — Може да се каже, че съдбата на този човек е била предопределена от малката статуетка. Задачата ми е да я открия. А ако е останала в семейството ти, ще ти предложа добра цена за нея.

— Защо на мен? Защо не се свържеш с майка ми? Тя е едно поколение по-близо до статуетката?

— Ти беше по-близо в географско отношение. Но ако не знаеш за какво става дума, ще се опитам да се свържа с майка ти.

— Клиентът ти звучи доста странно, готин — отбеляза Клио, като отхапа от филията и повдигна вежди. — Какво е неговото определение за добра цена?

— Упълномощен съм да предложа петстотин.

— Лири?

— Лири.

Господи, помисли си тя, но продължи да се храни спокойно. Тези пари щяха да увеличат сериозно фонда й за измъкване от Додж Сити. И щяха да й помогнат да се върне в Щатите, без да се срамува.

Но той сигурно я мислеше за идиот, ако смяташе, че е повярвала на историята му.

— Сребърна статуетка, а?

— На жена — потвърди той. — Висока около двадесет сантиметра. Държи нещо като вретено. Знаеш ли я или не?

— Не ме карай да бързам.

Клио махна да й сипят още кафе и продължи с яйцата.

— Може и да съм я виждала. В семейството ми има безброй предмети, които събират прах къде ли не, а баба ми държеше първо място по събиране на боклуци. Мога да проверя за сребърната жена, ако добавиш още петдесет към това — каза тя, като кимна към банкнотата, която стърчеше под книгата.

— Не прекалявай, Клио.

— Едно момиче трябва да си изкарва хляба. А допълнителният петдесетак ще е по-евтин за клиента ти, отколкото да те изпрати до Щатите.

Тя, разбира се, знаеше, че това въобще не отговаря на истината.

Гидиън обмисли възможностите си и плъзна половинката банкнота по покривката.

— Ще получиш останалите петдесет, ако и когато ги спечелиш.

— Ела утре вечер в клуба — каза Клио, като взе банкнотата и я пъхна в джоба на джинсите си.

Гидиън реши, че и пръстите й бяха доста ловки, тъй като джинсите й бяха толкова тесни, че изглеждаха като излети върху нея.

— Донеси парите — добави тя. — Благодаря ти за яйцата, готин.

— Клио — спря я той, като сложи ръка върху нейната и я стисна достатъчно силно, за да привлече вниманието й. — Ако се опиташ да ме измамиш, много ще се ядосам.

— Ще го запомня.

Тя му се ухили широко, издърпа ръката си, после си тръгна, като полюляваше бедра.

Според Гидиън това си беше чиста демонстрация. Всеки нормален мъж, в чиито вени течеше кръв, щеше да поиска да я изчука. Но само глупак би й се доверил.

Но Айлин Съливан не беше отгледала глупаци.

Клио отиде направо в апартамента си, макар че да наречеш малката стаичка апартамент, бе равносилно на това, да обявиш „Сникърс“ за най-изискания десерт. Трябваше да си или прекалено млад, или малоумен оптимист.

Част от дрехите й висяха на желязна пръчка, забита в мърлявата стена, по която пълзеше мухъл. Други бяха напъхани в малък скрин или оставени там, където бяха паднали. Клио смяташе, че когато човек израсне в къща, където има слугиня, никога не се научава да се грижи сам за себе си.

Единствените мебели в стаята бяха малкия скрин, тясното легло и масичката, но въпреки това помещението изглеждаше задръстено. Но пък беше евтино и си имаше собствена баня.

Стаята не беше по вкуса й, тъй като Клио не беше нито толкова млада, нито преливаща от оптимизъм, но пък можеше да плати едноседмичния й наем само с бакшишите от една вечер.

Беше инсталирала резето сама, след като един от съседите й се опита да нахлуе в стаята й, за да получи безплатно шоу. Сега вече се чувстваше много по-спокойна.

Клио светна лампата и метна чантата си настрани. Отиде до скрина и зарови из горното чекмедже. Беше пристигнала в Прага с невероятен гардероб, който се състоеше основно от ново, скъпо бельо.

Купено, за да достави удоволствие на онзи кретен, Сидни Уолтър. Мръсното копеле! Но пък, когато една жена похарчеше две-три хилядарки за бельо, защото е влюбена в някой мъж, тя заслужаваше да бъде прекарана. Във всяко отношение.

Сидни я беше подлъгал с нежностите си. Беше затоплил чаршафите в най-скъпия хотел в Прага, а после се бе измъкнал с всичките й пари и бижута и я бе накиснал с кошмарната хотелска сметка.

Беше я оставил разорена и ужасена.

Но все пак Сидни не беше единственият, който можеше да се възползва от предоставените му възможности. Тя се усмихна доволно, когато извади чифт спортни чорапи и ги разви.

Малката сребърна статуетка беше ужасно почерняла, но Клио я помнеше как бе изглеждала като чиста и излъскана. Усмивката й се разшири и тя потърка главата на фигурката обичливо.

— Не изглеждаш съвсем като билета, с който да се измъкна от това дяволско място — промърмори тя. — Но ще видим.

Тя не се появи чак до два часа на следващия следобед. Гидиън почти се бе отказал да чака. А сега, когато Клио излезе на ярката дневна светлина, едва я позна.

Беше облечена в джинси и черен потник, който откриваше корема й. Гидиън разпозна първо тялото й. Беше си прибрала косата в дебела плитка и скрила очите си с тъмни очила. Вървеше бързо, обута в черни ботуши с дебели подметки, и след секунди се сля с пешеходците.

Крайно време беше, помисли си той, като тръгна след нея. Беше я чакал търпеливо в продължение на часове. Намираше се в един от най-красивите културни центрове на Източна Европа, а не можеше да види нищо.

Искаше да се отбие и да разгледа изложбата на Алфонс Мука, да види фоайето в стил арт нуво на гарата, да се разходи сред художниците на Карловия мост. А тъй като проклетата жена спа половината ден, сега трябваше да се задоволи само с туристическата брошура.

Клио не се заглеждаше във витрините на магазините, не спираше пред елегантно декорираните кристални сервизи, които блестяха на яркото слънце. Вървеше уверено по павираните площади, а сянката й се издигаше към куполите и готическите кули.

Тя спря пред малка будка, купи си голямо шише с вода и го пъхна в чантата на рамото си.

Гидиън съжали, че не бе постъпил по същия начин, когато по гърба му започна да се стича пот.

Той се поoживи, когато разбра, че Клио вървеше към реката. Може би все пак щеше да успее да види Карловия мост.

Подминаха пъстри магазинчета, претъпкани с туристи, ресторанти, където хората седяха под чадъри и се разхлаждаха с ледени напитки или сладолед, а дългите й крака продължаваха неуморно напред по стръмния склон към моста.

Бризът, който подухваше от водата, не намаляваше жегата, а гледката, макар и впечатляваща, не обясняваше какво, по дяволите, бе намислила Клио. Тя дори не погледна величествения замък, нито катедралата, не се облегна на парапета, за да погледа водата и лодките по нея. И категорично не спря да се пазари с художниците.

Клио прекоси моста и продължи напред.

Гидиън се опита да определи дали се бе отправила към замъка и, ако бе така, защо не бе взела проклетия автобус. В този момент тя се

отби от пътя и тръгна надолу по хълма към улицата с малки къщички, където навремето бяха живели кралските златари и алхимици.

Сега повечето къщи бяха магазини, но това не нарушаваше чара на ниските врати, тесните прозорци и избелелите цветове. Клио си проправи път сред туристите и продължи нагоре по улицата.

Зави отново, качи се на терасата на малък ресторант и се настани на една маса.

Преди Гидиън да успее да реши как да действа нататък, тя се завъртя на стола си и му махна.

— Черпи една бира — извика му тя.

Той стисна зъби, а тя се завъртя отново, протегна дългите си неуморни крака и махна на келнера, като вдигна два пръста.

Гидиън седна срещу нея и тя му се усмихна широко.

— Горещичко е днес, а?

— За какво, по дяволите, беше всичко това?

— Кое? О, това ли? Реших, че ако ще ме следиш, мога поне да ти покажа част от града. Възнамерявах да отида до замъка, но…

Тя свали тъмните си очила и се вгледа в лицето му. Беше леко запотено, доста гневно и неотразимо красиво.

— Реших, че вече имаш нужда от една бира — добави тя.

— Ако искаше да се правиш на екскурзовод, можеше да избереш някой хубав прохладен музей или катедрала.

— Сгорещени и заядливи сме днес, а? — усмихна се подигравателно тя и отново си сложи очилата. — Щом се чувстваше задължен да ме държиш под око, защо не ми предложи да те разведа из града и да ме черпиш един обяд?

— Мислиш ли за нещо друго, освен за храна?

— Нуждая се от много белтъчини. Казах ти, че ще се видим довечера. Но след като ме следиш, очевидно не ми се доверяваш много.

Той не отговори, само я погледна ледено, когато донесоха бирите им и погълна половината от своята на един дъх.

— Какво знаеш за статуетката? — попита Гидиън, като остави чашата си на масата.

— Достатъчно, за да разбера, че нямаше да ме следиш по целия дълъг път в този горещ летен ден, ако не струваше много повече от петстотин лири. Ето какво искам.

Тя замълча за момент, повика келнера и поръча още две бири и ягодова мелба.

— Не можеш да ядеш сладолед с бира — отбеляза Гидиън.

— Разбира се, че мога. Това му е хубавото на сладоледа — върви с всичко и по всяко време. Както и да е, да се върнем на бизнеса. Искам пет бона в щатски долари и билет първа класа до Ню Йорк.

Гидиън вдигна чашата си и допи бирата.

— Няма да ги получиш — отговори той.

— Добре. А ти няма да получиш мадамата.

— Мога да ти дам хиляда, след като видя статуетката. И може би още петстотин, когато вече е в ръцете ми. Това е окончателното ми предложение.

— Не мисля така — каза Клио и зацъка неодобрително, когато Гидиън извади цигарите си. — Заради този лош навик имаше проблеми със следобедната разходчица.

— Следобедна разходчица друг път — изсумтя той и издуха струя дим, докато им сервираха вторите бири и сладоледа. — Ако се храниш винаги така, ще станеш дебела като прасе.

— Метаболизъм — отвърна тя с пълна уста. — Изгарям абсолютно всичко. Как се казва клиентът ти?

— Не се нуждаеш от имена. И недей да си мислиш, че някой ще преговаря директно с теб. Можеш да сключиш сделка само с мен, Клио.

— Пет бона — повтори тя и облиза лъжичката си. — И билет първа класа до дома. Щом ми осигуриш това, ще ти дам статуетката.

— Казах ти да не се опитваш да ме мамиш.

— Облечена е в хитон. Дясното й рамо е голо. Косата й е вдигната в изкусно преплетен кок — каза Клио, без да сваля очи от неговите. — Обута е в сандали и се усмихва. Лекичко. Сякаш колебливо.

Гидиън стисна китката й.

— Няма да преговарям, докато не я видя.

— Няма да я видиш, докато не приключим с преговорите.

Гидиън имаше хубави силни ръце. Клио харесваше такива. Бяха достатъчно груби, за да й покажат, че се труди с тях, а не си изкарва хляба като издирва предмети на изкуството за сантиментални клиенти.

— Трябва да ме закараш до вкъщи, ако я искаш, нали? — запита тя.

Това звучеше разумно. Клио бе обмислила всичко внимателно.

— За да се прибера у дома, трябва да напусна работата, затова имам нужда от достатъчно пари, с които да живея, докато си намеря нова работа в Ню Йорк.

— Предполагам, че в Ню Йорк има доста стриптийз барове.

— Да — отговори тя, но макар да продължи да се усмихва, гласът й стана леден. — Предполагам, че има.

— Това е твоят избор на професия, Клио, затова не ме будалкай с наранена невинност. Имам нужда от доказателство, че статуетката съществува, а ти знаеш къде е и можеш да се сдобиеш с нея. Не можем да преговаряме по-нататък, докато не се уверя в това.

— Чудесно, ще си получиш доказателството. Плати сметката, готин. Имаме доста път обратно.

Гидиън махна на келнера и извади портфейла си.

— Ще вземем такси — решително каза той.

Клио гледаше през прозореца на таксито, докато пътуваха из града. Чувствата й не можеха да бъдат наранени. Трудеше се нали? Тежка, честна работа. Какво й пукаше дали някакъв ирландски кретен я гледа от високо?

Той не знаеше нищо за нея — нито коя беше, нито от какво се нуждаеше. Ако си мислеше, че чувствата й са наранени заради една груба забележка, определено я беше подценил.

Почти през целия си живот тя бе била аутсайдер в собственото си семейство. Мнението на един непознат нямаше абсолютно никакво значение за нея.

Щеше да му покаже доказателството, а той да си плати цената. Щеше да му продаде статуетката. Бездруго не знаеше защо бе пазила проклетото нещо през всичките тези години.

Но все пак извади късмет, че я бе запазила. Малката дама щеше да я отведе у дома и да й осигури прехрана, докато си намери подходяща работа.

Трябваше да излъска фигурката. После щеше да помоли Марсела да й позволи да използва дигиталната камера и компютъра. Щеше да

направи снимка и да му я изпрати. Съливан нямаше да разбере откъде е снимката и никога нямаше да отгатне, че желаната статуетка се намира в чантата й.

Явно смята, че си има работа със загубенячка, помисли си тя. Е, щеше да му покаже, че греши.

Клио се размърда. Биха стигнали до входа й.

— Ела в клуба — каза тя, без да го погледне. — Донеси мангизи. Ще сключим сделка.

— Клио — спря я той, като хвана ръката й. — Извини ме.

— За какво?

— За обидната забележка.

— Забрави.

Тя излезе от таксито и тръгна към сградата. Странно! Извинението я бе впечатлило повече от обидата.

Но и двете бяха без значение. Тя наостри уши, за да чуе дали таксито се отдалечава, спря до вратата и погледна небрежно назад, точно навреме, за да види как таксито се влива в движението.

Клио се завъртя на пети и тръгна надолу по улицата — беше решила да не се връща в апартамента си. Щеше да отиде в клуба по-рано. След като първо се отбие да купи препарат за почистване на сребро.

Още нямаше седем, когато влезе в клуба. Около половината маси бяха заети и ранното шоу бе започнало. Момичетата се въртяха енергично около пилоните. Клио кимна одобрително на музиката. Марсела бе послушала предложението й и използваше парчета на „Нейкид Деймс“ — голите дами.

Клио заобиколи сцената и се отправи по късия коридор към кабинета на Марсела, която отговори на почукването с кратко излайване. Клио се намръщи.

Да молиш Марсела за услуга, винаги си беше проблем, но да я молиш, когато беше в лошо настроение, беше направо опасно.

Все пак Клио си наложи дружелюбна усмивка на лицето и надникна в педантично подредения кабинет.

— Съжалявам, че те прекъсвам.

— Ако съжаляваше, нямаше да ме прекъсваш — отвърна Марсела и продължи да трака по клавишите на компютъра. — Имам работа. Аз съм делова жена.

— Да. Знам.

— Какво знаеш? Танцуваш и се съблича. Това не е бизнес. Бизнесът са документи, цифри и мозък — каза Марсела и почука челото си. — Всеки може да се съблича.

— Вярно е, но не всеки може да се съблича така, че хората да плащат, за да го гледат. Клиентите ти се удвоиха, откакто аз се качих на сцената.

Марсела я погледна над очилата си.

— Увеличение ли искаш?

— Разбира се.

— Много е глупаво да молиш за увеличение, когато съм заета и в лошо настроение.

— Но аз не те помолих — каза Клио и затвори вратата зад себе си. — Ти ме попита. Аз просто искам една услуга. Съвсем дребна услуга.

— Не мога да ти дам почивен ден тази седмица.

— Не искам почивен ден. Всъщност ще поработя допълнително за услугата.

Марсела насочи вниманието си към Клио. Документите можеха да почакат.

— Мислех, че услугата е дребна.

— Такава е, но може да се окаже важна за мен. Искам да взема назаем дигиталната ти камера, за да направя една снимка, а после и компютъра, за да мога да я изпратя. Всичко това ще отнеме не повече от десет минути. А аз ще поработя един час допълнително. Мисля, че сделката е добра.

— Ще изпращаш снимки, за да търсиш нова работа? Искаш да използваш моите неща, за да си намериш работа другаде?

— Не. Не е за работа. Господи! — въздъхна Клио. — Слушай, ти ми помогна, когато имах неприятности. Даде ми професионални съвети и беше честна с мен. Всъщност си честна с всички. Никога не бих отишла при конкуренцията ти. Не се отплащам за добрините по този начин.

Марсела стисна начервените си устни и кимна.

— Какво ще снимаш?

— Един предмет. Става дума за сделка — отговори Клио и завъртя очи, когато забеляза недоверчивия поглед на Марсела. — Не е

незаконна. Имам нещо, което един човек иска да купи, но му нямам достатъчно доверие, за да го уведомя, че предметът е у мен.

Под ледения поглед на Марсела, Клио зарови в чантата си и промърмори нещо под нос.

— Знаеш, че и слухът, и английският ми са наред.

— Ето — каза Клио и вдигна статуетката.

— Дай да я видя — каза Марсела.

Клио се приближи и й я подаде.

— Сребро. Много е хубава. Трябва да се излъска.

— Свалих по-голямата част от мръсотията.

— Трябва да се грижиш по-добре за нещата си. Не бъди мърлява. Това е красиво — кимна тя и почука по фигурката с лакирания си в червено нокът. — Масивно сребро ли е?

— Да. Масивно.

— Откъде я взе?

— Принадлежи на семейството ми. Имам я още от дете.

— И този човек… ирландецът — сети се Марсела, — той я иска.

— Очевидно.

— Защо?

— Не съм сигурна. Разказа ми една история, която може и да я вярна, но това няма значение за мен. Фигурката е моя и той ще ми я плати. Мога ли да използвам камерата и компютъра ти?

— Да, да. Това е семейна реликва, нали? — попита Марсела и леко се намръщи, докато въртеше статуетката в ръката си. — Ще продадеш наследството си?

— Семейните реликви имат значение само когато семейството ти има значение за теб.

Марсела остави фигурката на бюрото.

— Не звучи уважително, Клио.

— Може би — съгласи се Клио и зачака търпеливо, докато Марсела отваряше чекмеджето на бюрото си и вадеше камерата. — Но е истина.

— Направи снимката, после си облечи костюма. Можеш да си изработиш допълнителния час сега.

След тридесет минути Клио закопча ципа на тясната пола от черна кожа, която вървеше с бюстието и черното яке, украсено със сребърни капси. Малкият камшик отиваше чудесно на тоалета и Клио

изплющя с него, за да го изпробва. Останалите момичета подскочиха стреснато и я наругаха.

— Съжалявам.

Тя се обърна към огледалото и оправи кучешкия нашийник около врата си, после прокара ръка по косата си, която бе вдигнала в стегнат кок.

Няколко силни разтръсквания щяха да освободят косата й, така че трябваше да внимава да не я разпусне прекалено рано. Тя добави малко черен молив на очите си, после опита няколко пируета и подскока на високите токчета.

Клио тъкмо правеше шпагат, когато Гидиън нахлу в съблекалнята. Няколко от момичетата подсвирнаха и започнаха да му изпращат въздушни целувки.

— Да вървим — каза той, като сграбчи Клио за ръката и я изправи.

— Да вървим?

— Да тръгваме. Ще ти обясня по-късно.

— Номерът ми започва след три минути.

— Тази вечер няма да участваш в програмата.

Гидиън я повлече към вратата. Клио се сниши и го удари силно с лакът в стомаха.

— Махни си ръцете от мен.

— По дяволите!

Гидиън реши, че по-късно щеше да мисли за болката и как да й се отплати за нея. Сега само си пое дъх, докато момичетата в съблекалнята ръкопляскаха и подсвиркваха.

— Вече са били у вас. Хазайката ти е в болница с мозъчно сътресение. Не са на повече от пет минути след нас.

— За какво, по дяволите, говориш? — попита Клио и отстъпи назад. — Кой е бил в квартирата ми?

— Някой, който иска нещо и не се притеснява по какъв начин ще го получи — отговори Гидиън и отново я хвана за ръката. — Първо са пребили хазайката ти, а после са й разбили главата. Искаш ли да чакаш да опитат същото и с теб, или ще дойдеш с мен? Разполагаш с десет секунди, за да вземеш решение.

Клио си помисли, че импулсивните действия винаги й бяха носили неприятности. Тази вечер надали щеше да е различно. Тя

грабна чантата си.

— Да вървим.

Той бързо тръгна по коридора и я дръпна надясно.

— Не, няма да минаваме отпред — каза Гидиън. — Те може вече да са там. Ще излезем отзад.

— Задната врата се заключва отвътре. Ако излезем оттам и имаме неприятности, няма да можем да се върнем.

Той кимна, отвори задната врата и погледна навън. Вляво алеята беше без изход, а вдясно не се виждаше никой.

— Колко бързо можеш да се движиш с кокили? — попита той, като посочи ботушите й.

— Няма да изоставам, готин.

— Тогава давай.

Той я дръпна, стиснал ръката й като в менгеме, и се втурна навън. Когато изскочиха на улицата, Гидиън се огледа бързо, изруга и сви бързо надясно. После обгърна талията й с ръка.

— Продължавай да вървиш. Двама мъже стоят на отсрещната страна на улицата. Единият тръгва към клуба, а другият — към алеята. Не поглеждай назад!

Но тя вече бе погледнала и ги бе фиксирала.

— Можем да се справим с тях — каза Клио.

— Господи! Продължавай напред. Ако имаме късмет, може и да не ни забележат.

На ъгъла той погледна назад.

— Дотук с късмета. Сега ще имаш възможност да ми покажеш колко си бърза.

Гидиън се затича, като я влачеше след себе си. Когато стигнаха до средата на улицата, той я дръпна към осевата линия. Изскърцаха спирачки и засвириха клаксони. Клио усети как една от колите минава на милиметри от нея.

— Смахнато копеле! — изруга тя, но когато погледна назад, видя как единият мъж се опитваше да мине сред колите.

Клио не намали скоростта, с която се движеше. Токчетата на ботушите й се плъзгаха по неравните павета. Ако имаше десет секунди, щеше да ги свали и да тича боса.

— Той е само един — извика тя. — А ние сме двама.

— Другият е някъде наблизо.

Следвайки инстинкта си, Гидиън я набута в един ресторант, където профучаха покрай стреснатите клиенти и през кухнята, а оттам изскочиха на тясна улица.

— Господи!

Лъскавият черен мотор, паркиран до сградата, бе сякаш отговор на молитвите му.

— Дай ми една фиба.

— Ако запалиш това нещо с фиба, ще те целуна по задника — отвърна Клио, но му подаде фиба.

Косата й се разпиля свободно. След десет секунди Гидиън вече бе запалил мотора и прехвърляше крак върху него.

— Качвай се — нареди й той. — Можеш да ме целунеш по задника в по-спокоен момент.

Късата й пола се вдигна нагоре, когато се качи на мотора. Гидиън се опита да не обръща внимание на това, както и на гърдите, притиснати към гърба му. Той подкара мотора и изфуча от уличката.

Клио го прегърна и извика уплашено, когато се понесоха по улицата. На ъгъла, Гидиън едва не премаза краката на мъжа, който ги преследваше. Клио погледна отблизо шокираното му, разгневено лице и се изсмя неистово, когато Гидиън зави рязко.

— Имат кола! — извика тя, като се мъчеше да гледа назад. — Другият сигурно е бързал да я докара, а онзи, когото едва не сгази, сега се качва.

— Няма проблеми — отвърна Гидиън, като зави отново и се понесе по друга странична улица. — Благодарение на мотора ще им избягаме.

Той се отправи извън града. Искаше открит път, тъмнина и спокойствие. Трябваха му пет минути, за да помисли.

— Хей, готин.

Устните й бяха съвсем близо до ухото му. Гидиън усещаше мириса й, еротична комбинация от жена и животинска кожа. Вече бе сигурен, че великолепните й гърди са същите, с които я бе дарил Господ.

— Какво? Трябва да се съсредоточа.

— Давай. Просто исках да ти кажа, че вече не се интересувам от петте бона.

— Ако не ми продадеш статуетката, те ще продължат да те преследват.

— Ще поговорим за това, когато не сме толкова заети — каза тя, като погледна зад себе си към светлините на Прага. — Но категорично забравяме за петте бона, защото току-що станах твоя шибан партньор.

За да скрепи сделката, тя го целуна леко по ухото и се засмя.

ГЛАВА 5

— Ти… си ги загубил.

Анита Гай се облегна на мекия кожен стол и се вторачи в маникюра си. Телефонното обаждане никак не я бе зарадвало.

— Неясни ли бяха инструкциите ми? — попита тя с нисък, копринен глас. — Коя част от „Открийте жената и проверете какво знае“ не разбрахте?

Тъпи извинения, помисли си тя, докато слушаше оправданията на служителя си. Некадърници.

— Господин Джаспър — прекъсна го тя с мил глас, — мисля, че ви казах „с всички средства“. Имате ли нужда от допълнителни обяснения? Не? Добре тогава, предлагам ви да ги намерите. И то незабавно! Иначе ще реша, че не сте и наполовина толкова умен, колкото един второкласен ирландски екскурзовод.

Тя прекъсна връзката и за да се успокои, се завъртя на стола и се загледа във величествената панорама на Ню Йорк. Приятно й беше да наблюдава шума и суматохата в града, като в същото време бе далеч от тях.

А още по-приятна й беше мисълта, че можеше да излезе от елегантната си къща направо на авеню „Медисън“, да обиколи изисканите магазини и да задоволи всичките си капризи.

И да й се възхищават и завиждат, докато го прави.

Не беше отдавна времето, когато тя се скиташе из улиците, притеснена от мисълта как ще плати наема и сметките си и как ще успее да си купи нови обувки.

Стоеше пред магазините нещастна, забила нос във витрините, макар да знаеше, че е по-добра, по-умна и по-хитра от дамите, които пазаруваха в прохладния ухаещ въздух и прокарваха нежните си пръсти по ръчно тъканите коприни.

Никога не се беше съмнявала, че ще застане от другата страна на витрината. Никога не се беше съмнявала, че ще успее.

Притежаваше нещо, което липсваше на повечето хора от работническата класа. Безкрайна амбиция и абсолютна вяра в себе си.

Никога не бе възнамерявала да работи цял живот, за да си осигури покрив над главата.

Освен ако покривът бе нещо по-особено.

Винаги беше имала план. Според нея жената беше играчка, изтривалка или боксова круша за мъжа. А най-често — комбинация от трите.

С добър план и мозък, който да го изпълни, тя можеше да обърне нещата.

Труди се усърдно, за да достигне положението, в което се намираше днес. Ако женитбата с мъж, достатъчно стар да ти бъде дядо, не се наричаше работа, то какво тогава бе значението на думата? Когато двадесет и пет годишна жена прави секс с шестдесет и шест годишен мъж, то тази жена наистина работи.

Беше се отплатила на Пол Морнингсайд за парите му. В продължение на дванадесет дълги и трудни години. Прилежна съпруга, вярна помощничка, изискана компаньонка и идеална курва. Той умря щастлив. И никак не побърза с това.

Но сега „Антики Морнингсайд“ й принадлежеше.

Разходката из кабинета винаги й доставяше удоволствие. Токчетата й потъваха в избелялата вълна на старинния килим и тракаха леко по излъскания дървен под. Беше избрала всички мебели лично, от канапето в стил „Джордж III“ до порцелановия кон в бюфета „Шератон“.

Харесваше смесицата от стилове и епохи, елегантна и женствена. От всичко лъхаше изтънчен вкус. Пол наистина я бе научил на много неща.

Цветовете бяха меки. Тя пазеше яркото и дръзкото за други места, а офисът й в центъра бе обзаведен в нежни пастелни тонове, които привличаха клиентите.

А най-хубавото бе, че всичко в стаята някога бе принадлежало на някой друг. Толкова бе вълнуващо да притежаваш нещо, което е било собственост на друг човек! Според нея това си беше нещо като кражба. Но съвсем законна. Дори изискана. А какво би могло да бъде по-вълнуващо?

Освен самата кражба, разбира се. Тя затвори очи и се усмихна. О, да, кражбата и възможността да я извършиш бяха още по-вълнуващи.

Тя беше наясно, че след петнадесет години, три, от които като управител на „Морнингсайд“, някои хора все още я смятаха за нагла използвачка.

Те определено грешаха.

Навремето, когато Пол Морнингсайд се влюби в жена над четиридесет години по-млада от него, хората повдигаха вежди учудено и си шепнеха възмутено. Повечето я смятаха за обикновена курва.

Но отново грешаха.

Тя беше красива жена, която знаеше добре как да използва предимствата си. Косата й беше огненочервена и сега, на четиридесет години, я носеше в елегантна прическа до ушите, за да подчертае гладките си, закръглени страни и пълните, измамно нежни устни. Очите й бяха сини и кръгли като на кукла. Мнозина, когато се вглеждаха в тях, ги намираха наивни.

Те отново грешаха.

Тя имаше бледа, гладка кожа и малък фин нос. И тяло, което един от бившите й любовници бе описал като „ходещ еротичен сън“.

Целият този пакет бе представян грижливо. Идеално скроени делови костюми, модни рокли за светски събития. През целия й брак поведението й беше безукорно. Някои хора си шепнеха злобно по неин адрес, но с името на Анита Гай не бе свързан нито един скандал.

Дори да продължаваха да я гледат с подозрение, те приемаха поканите й и самите те я канеха на приемите си. Радваха се на компанията й и си плащаха за тази привилегия.

А в пакета се криеше мозъкът на роден мошеник. Анита Гай беше почтена вдовица, обиграна светска дама и уважавана делова жена. И възнамеряваше да играе тази многопластова роля до края на дните си.

Тя си помисли развеселено, че това бе най-дълго продължилата измама на света.

Златотърсачка, каза си тя и се усмихна доволно. О, не. Никога не бе ставало дума само за пари, а и за положение, власт, престиж.

Доларите и центовете не бяха по-важни от притежанието на нещо, поставено на рафта. Но най-важното беше статусът.

Анита отиде до пейзажа на Коро на стената и натисна скритият в рамката механизъм. Натрака бързо кода по клавишите и отвори сейфа. После доволно извади сребърната орисница.

Самата съдба я бе накарала да отиде в Дъблин и да прекара там няколко седмици заради откриването на клона на „Морнингсайд“ там. И същата тази съдба я бе накарала да си уреди среща с Мълаки Съливан.

Още тогава Анита знаеше за трите орисници. Пол й бе разказал историята им. Той вечно разправяше дълги и отегчителни истории, но тази бе приковала вниманието на Анита. Три сребърни статуетки, според някои, изработени на самия Олимп. Това, разбира се, беше пълна дивотия, но легендата вдигаше неимоверно цената на фигурките. Три сестри, разделени от времето и обстоятелствата, попаднали в различни ръце през годините. А разделени те не представляваха нищо повече от красиви предмети на изкуството.

Но ако и когато се съберяха… Анита прокара пръсти по плитката вдлъбнатина в основата, където Клото навремето била свързана с Лахезис. Заедно те бяха безценни. И не само това. Имаха невероятна сила. Носеха несметно богатство и власт над човешките съдби.

Пол не беше вярвал в съществуването им. Според него това беше само една хубава история. Нещо като Светия Граал за колекционерите на антики. Анита споделяше мнението му до момента, когато Мълаки Съливан поиска професионалното й мнение.

Беше детска работа да го съблазни, а после и да го заслепи със страст, докато той й се довери достатъчно, за да сложи статуетката в ръцете й. Беше му казала, че иска да я вземе, за да я провери и оцени. Да я проучи.

Беше й разказал повече от достатъчно и Анита се увери, че може да му отнеме статуетката безнаказано. Какво можеше да направи някакъв си задръстен ирландец, произлязъл от обикновен крадец, срещу жена с нейната безукорна репутация?

Кражбата й достави невероятно удоволствие.

Мълаки, разбира се, бе вдигнал шум, но парите и положението й, както и океанът между тях, я предпазиха от неприятностите. А както Анита бе очаквала, той се успокои след няколко седмици.

Не беше очаквала обаче, че ще я изпревари, дори и само временно, за останалите две фигурки. Тя си беше губила времето да разпитва деликатно сегашните собственици на „Антики Уайли“, докато Мълаки се бе насочил направо към Тия Марш.

Но пък не бе получил нищо от нея. Не беше имал време. В хотелската й стая и в лаптопа нямаше нищо, свързано със статуетките или с прапрадядо й.

А и по-дискретното претърсване на апартамента й в Ню Йорк не бе разкрило нищо интересно. Но Анита вярваше, че Тия е ключът поне към една от фигурките.

Анита реши да се заеме лично с проблема. Щеше да издири нюйоркските наследници на Уайт-Смит лично и да остави служителите си да проследят черната овца на семейството, докато тя ухажва каймака му.

А след като се сдобиеше с втората орисница, щеше да използва всичките си възможности и средства, за да открие третата.

Тия прекара първите двадесет и четири часа след завръщането си у дома в сън и в разходки по пижама из апартамента. Два пъти се събужда в тъмнината, без да осъзнава къде се намира. А когато си спомни, се отпусна доволно на възглавницата и заспа отново.

На втория ден си достави удоволствие с дълга вана, пълна с топла вода и лавандулово масло, после облече чиста пижама и отново си легна.

Събуди се късно и тръгна из апартамента, като спираше от време на време, за да докосне нещо — облегалката на стол, масата, тежкото преспапие на бюрото й. И през цялото време мислено си повтаряше: „Мое. Моите неща. Моят апартамент. Моята страна“.

Можеше да дръпне завесите и да се наслади на гледката към реката, на водата, която винаги я успокояваше и вълнуваше. Или да ги спусне отново и да си представи, че е в приятно, уютно убежище.

Никой не я чакаше. Нямаше нужда да се облича, да си прави прическа, да се подготвя психически и емоционално за обществени изяви.

Можеше да си остане по пижама цяла седмица и да не говори с никого. Можеше да си лежи в леглото — нейното собствено прекрасно легло — и да не прави друго, освен да чете и да гледа телевизия.

Разбира се, това нямаше да се отрази добре на гърба й. А и трябваше да започне да си готви и да се върне към обичайния си начин

на живот. Витамините й свършваха, а и нямаше да е лошо да си купи банани, ако не искаше нивото й на калий да спадне прекалено много.

Но можеше да изкара още един ден. Само още един. Перспективата да не говори с никого, дори с продавачката в магазина, бе толкова чудесна, че си заслужаваше риска от недостига на калий.

За да успокои чувството си за вина, задето не бе звъннала на семейството си и не си бе направила труда да измине няколко пресечки до дома им, тя им изпрати писмо по електронната поща. После потвърди и следващия си сеанс с доктор Лоуенстайн по същия начин.

Обичаше електронната поща и благодареше на бога, че живее във време, когато бе възможно да комуникираш с някого, без да говориш.

Въпреки всички предпазни мерки обаче, бе почти сигурна, че е настинала. Гърлото й дращеше, а синусите й бяха запушени. Но когато измери температурата си — два пъти — тя бе абсолютно нормална.

За всеки случай Тия взе малко цинк, витамини и си направи чаша билков чай. Тъкмо се бе настанила в леглото с чая и книга по хомеопатия, когато някой звънна.

Тя реши да не обръща внимание на звъненето, но чувството за вина я накара да остави настрани чашата и книгата. Можеше да е майка й, която имаше навика да идва, без да се обади предварително. И която щеше да влезе със собствения си ключ, ако Тия не отвореше.

Същото чувство за вина я накара да се огледа наоколо и да се намръщи. Майка й щеше да види, че бе мързелувала в продължение на три дни. Нямаше да я критикува или пък щеше да маскира критиката си зад загриженост. А това щеше да накара Тия да се чувства като разглезено, мързеливо дете.

А още по-лошо щеше да е, ако майка й усетеше, че е настинала, нещо, в което Тия вече бе напълно сигурна. Тогава щеше да настъпи абсолютна суматоха.

Тия надникна примирено през шпионката и възкликна.

Не беше майка й.

Притеснена, тя оправи косата си с ръка и отвори вратата на мъжа, за когото бе почти сигурна, че съществува само във въображението й.

— Здрасти, Тия.

Дори и Мълаки да намираше за странно, че Тия е по пижама в три следобед, усмивката му не го показваше.

— Ъъъ…

Нещо у него сякаш караше бушоните в мозъка й да прегряват. Тя се зачуди дали предизвиква някаква химична реакция у нея.

— Как…

— … те намерих? — довърши той вместо нея.

Мълаки забеляза, че Тия изглежда доста бледа и сънена. Тази жена определено се нуждаеше от свеж въздух и слънце.

— Открих те в указателя. Трябваше да ти звънна, но минавах оттук.

— О. Добре. Аха.

Езикът й отказваше да сглоби повече от една дума. Тия махна безпомощно с ръка, за да го покани вътре и вече бе затворила вратата зад него, когато си спомни, че е по пижама.

— Аз само…

— Предполагам, че се възстановяваш от пътуването. Сигурно е чудесно да си у дома.

— Да. Аз… аз не очаквах гости. Ей сега ще се преоблека.

— Не, недей — спря я той и я хвана за ръката, преди тя да успее да избяга. — Изглеждаш чудесно и няма да се задържам дълго. Тревожех се за теб. Неприятно ми беше, че се наложи да те оставя толкова бързо. Откриха ли кой е влизал в хотелската ти стая?

— Не. Не откриха. Или поне засега. Не успях да ти благодаря за това, че остана с мен през цялото време.

— Иска ми се да бях направил повече. Надявам се, че останалата част от пътуването ти е минала добре.

— Да, но се радвам, че свърши.

Тя се зачуди дали трябваше да му предложи питие. Но пък как можеше да го направи, когато бе по пижама?

— Ти… отдавна ли си в Ню Йорк?

— Току-що пристигнах. По работа.

Мълаки забеляза, че завесите бяха спуснати. Стаята беше тъмна като пещера, с изключение на малката лампа до канапето. Но онова, което се виждаше, бе спретнато като в църква и красиво, успокояващо като обстановка.

Каквато беше и самата Тия, въпреки строгата си пижама от фин памук.

Това го накара да се усмихне отново. Мълаки осъзна, че наистина се радваше да я види.

— Исках да видя как си — каза той. — Мислех за теб през последните няколко седмици.

— Наистина ли?

Тя изглеждаше толкова изненадана от думите му, че той се усмихна още по-широко.

— Да, наистина. Би ли искала да вечеряме заедно днес?

— Да вечеряме? Днес?

— Знам, че те каня в последния момент, но ако не си заета, бих искал да вечеряме заедно. Днес. Е, в краен случай и утре. Веднага щом си свободна.

Тия би сметнала всичко това за халюцинация, но усещаше лекия аромат на афтършейва му. Нямаше как да халюцинира и миризма.

— Нямам никакви планове — отговори тя.

— Чудесно! Да мина ли да те взема към седем? — попита той, като пусна ръката й и благоразумно реши да се оттегли, преди тя да измисли някакво извинение. — Очаквам вечерята ни с нетърпение.

Тия застина на място, вторачена в него, а той напусна тихо апартамента.

— Това е само една вечеря, Тия. Успокой се.

— Кари, помолих те да дойдеш и да ми помогнеш, а не да ме съветваш да направя невъзможното. Какво ще кажеш за това? — попита Тия, като извади тъмносин костюм от гардероба.

— Не.

— Какво не му е наред?

— Всичко.

Кари Уилсън, елегантна брюнетка с кожа като разтопен карамел и черни очи, наклони глава.

— Върши работа, ако отиваш да докладваш пред борда на директорите новата фискална политика. Но е абсолютно неподходящ за романтична вечеря.

— Не съм казвала, че вечерята ще е романтична.

— Излизаш с красив ирландец, с когото си се запознала в Хелзинки. С човека, останал до теб по време на полицейското разследване и появил се на прага ти в Ню Йорк веднага след пристигането си в Щатите.

Гласът на Кари прозвуча като откос от картечница и тя се просна на леглото.

— Положението би могло да е по-романтично само ако той се бе появил на бял кон с кръвта на дракона по меча си.

Тия въздъхна.

— Искам само да изглеждам привлекателна.

— Скъпа, ти винаги си привлекателна. Хайде сега да направим нещо по-предизвикателно — каза тя, като скочи от леглото и пъхна глава в гардероба на Тия.

Кари беше брокер на борсата. Брокерът на Тия. През шестте години, в които се познаваха, бяха успели да станат приятелки. Кари въплъщаваше идеята на Тия за модерната, независима жена от типа, който по принцип я ужасяваше. Но страховете й траяха само докато откри, че и двете се интересуват от алтернативна медицина и италиански обувки.

Тридесетгодишна, разведена, преуспяла в кариерата, Кари се срещаше с интересни мъже, можеше да анализира индекса Дау Джоунс или Кафка авторитетно и всяка година отиваше на почивка сама, като избираше мястото, забождайки напосоки карфица в атласа.

Нямаше човек, на когото Тия да се доверява повече по отношение на финанси, мода или мъже.

— Ето, класическата малка черна рокля — каза Кари, като извади семпла рокля без ръкав. — Трябва само да я направим малко по-секси.

— Не търся секс.

— От години вече ти повтарям, че това ти е основният проблем.

Кари извади глава от гардероба и огледа Тия проницателно.

— Иска ми се да имахме повече време. Щях да звънна на фризьора ми и да го накарам да те смести между клиентките си.

— Знаеш, че не ходя във фризьорски салони. Всички онези химикали и косми, които хвърчат наоколо. Не знаеш какво можеш да хванеш.

— Единственото, което можеш да получиш там, е добра прическа. Казвам ти, наистина ще откриеш лицето си и ще подчертаеш скулите и очите си, ако разкараш цялата тази коса от главата си.

Кари метна роклята на леглото, после хвана дългата коса на Тия в ръката си.

— Позволи ми да го направя.

— Не и докато съм още с акъла си — усмихна се Тия. — Само ми помогни да изкарам вечерта, Кари. А после той ще се върне в нормалното си русло.

Кари се надяваше, че няма да стане така. Според нея животът на приятелката й бе прекалено нормален.

Мълаки реши, че цветята са подходящи. Розови рози. Тия имаше вид на жена, която би харесала рози. Страхуваше се, че му се налага да я попришпори и съжаляваше за това. Тия беше от жените, които сваляш бавно и нежно. А и това би му доставило голямо удоволствие.

Но не можеше да отдели толкова време. Въобще не беше сигурен дали трябва да предприеме това пътуване, особено преди завръщането на Гидиън. Фактът, че Анита бе успяла да открие госпожица Толивър, го тревожеше.

Дали отново беше по петите им или просто пътищата им се пресичаха? При всички положения, той бе абсолютно сигурен, че Анита скоро щеше да се заеме с Тия. Ако вече не го беше направила, разбира се.

Налагаше се да действа бързо и да привлече Тия на своя страна, преди Анита да обърка нещата.

И ето, сега стоеше с дузина рози пред вратата на наследницата на Уайли, докато брат му беше, един господ знае къде, с наследницата на Уайт-Смит.

Би предпочел да отиде и да срита вратата на Анита с всичка сила. И щеше да го направи, ако не беше обещал на майка си, която не искаше големият й син да гние в чужд затвор, да се въздържа.

Все пак, да прекараш вечерта в компанията на хубава жена, бе по-приятно, отколкото да влачиш някого из цяла Европа както правеше Гидиън в момента.

Мълаки почука, изчака и остана като зашеметен, когато Тия му отвори.

— Изглеждаш прекрасно! — възкликна той.

Тия се въздържа да не подръпне надолу малката черна рокля, която Кари безмилостно бе скъсила с пет сантиметра. Кари бе избрала и дългия като за опера наниз от перли и бе отговорна за прическата й. Сега Тия имаше леко къдрав бретон, а останалата коса падаше като водопад по гърба й.

— Благодаря ти. Цветята са чудесни.

— Реших, че са най-подходящите за теб.

— Би ли искал да седнеш? Да пийнеш нещо, преди да тръгнем? Имам малко вино.

— Да, благодаря ти.

— Ще отида да сложа цветята във вода.

Тия си забрани да споменава, че вероятно бе наследила алергията на майка си към рози и вместо това извади старинна кристална ваза „Бакара“ от бюфета. После занесе цветята в кухнята и ги остави настрани, докато вадеше бутилката с бяло вино, която бе отворила за Кари.

— Харесвам апартамента ти — каза Мълаки зад нея.

— Аз също.

Тия сипа чаша вино и се обърна, за да му я подаде. Мълаки бе застанал по-близо до нея, отколкото очакваше и тя едва не изсипа чашата върху гърдите му.

— Благодаря. Мисля, че най-неприятното при пътуванията е, че собствените ти неща са далеч от теб. Нещата, които те успокояват.

— Да — кимна тя и въздъхна леко. — Точно така е.

Тия реши да се заеме с нещо, за да се успокои, затова напълни вазата с вода и започна да подрежда розите една по една.

— Това беше причината да ме завариш по пижама днес следобед. Радвах се, че съм у дома. Всъщност ти си първият човек, с изключение на шофьора на лимузината, с когото говорих, откакто съм се върнала.

— Така ли?

Значи Анита не бе успяла да го изпревари.

— Поласкан съм.

Мълаки взе една от розите и й я подаде.

— Надявам се вечерята да ти хареса.

Хареса й. И то много.

Ресторантът, който Мълаки бе избрал, бе тих, с приглушено осветление и дискретно обслужване. Толкова дискретно, че окото на келнера дори не трепна, когато тя си поръча салата без подправки, помоли да сварят рибата й и да й я сервират без сос.

Мълаки бе поръчал бутилка вино и тя прие да изпие една чаша. Позволяваше си го много рядко. Беше чела, че алкохолът унищожава мозъчните клетки. Разбира се, чаша червено вино беше полезна за сърцето. Тия никога не бе успяла да реши кое е по-важно в крайна сметка — сърцето или мозъкът.

Но Мълаки бе поръчал бяло вино.

Виното беше леко, а той се държеше толкова мило, че тя дори не забеляза колко често доливат чашата й.

— Толкова е интересно, че живееш в Коув — каза тя. — Още една връзка с „Лузитания“.

— И непряко с теб.

— Е, моите прапародители били върнати тук за погребението им. Но предполагам, че отначало са били занесени в Коув. Всъщност, било е доста глупаво от страна на всички тези хора да предприемат подобно пътуване по време на война. Излишен риск.

— Никога не можем да сме сигурни кое останалите хора смятат за излишно или за риск. Или пък защо някои са оживели, а други — не. Моят прапрадядо не е бил от Ирландия.

Тя почти не обърна внимание на думите му. Когато й се усмихна, бавно и интимно, очите му изглеждаха невероятно зелени.

— Така ли? — попита тя.

— Да. Бил е роден в Англия, но прекарал по-голямата част от живота си тук, в Ню Йорк.

— Наистина ли?

— След трагедията бил лекуван от млада жена, която впоследствие станала негова съпруга. А страшното преживяване го променило. Преди това бил доста див. Е, поне тази история се разказва в семейството ми. Той очевидно се интересувал от един предмет, за който чул, че е в Англия. Тъй като си експерт по гръцка митология, може и да си чувала за него. Сребърните орисници.

Тия изненадано остави вилицата си.

— Статуетките ли имаш предвид?

Пулсът му се ускори, но той кимна небрежно.

— Да.

— О, сребърните фигурки. Трите орисници. Три отделни статуетки, които са били свързани някога в основата.

— Подобни истории често са доста поукрасени, нали? — каза той, като набоде парче телешко. — Три статуетки. Значи знаеш за тях?

— Разбира се. Хенри Уайли бил собственик на едната и тя потънала заедно с „Лузитания“. Според дневника му, той отивал в Англия, за да купи втората и да издири третата. Когато бях малка, тази история ми се стори толкова интересна, че реших да науча нещо за орисниците.

Мълаки изчака за момент.

— И какво откри?

— О, за статуетките — почти нищо. Всъщност, доста хора са на мнение, че те въобще не са съществували. Доколкото знам, Хенри Уайли може да е притежавал нещо съвсем друго — отвърна тя и сви рамене. — Но научих много за митичните орисници и продължих да чета. А колкото повече четях, толкова повече започвах да се интересувам от боговете. Нямах никакъв талант за семейния бизнес, затова превърнах собствения си интерес в кариера.

— Значи трябва да благодариш на Хенри за това.

Тия се усмихна. И тя самата винаги бе мислила същото.

— Прав си. Благодарна съм му.

Мълаки вдигна чашата си и я чукна в нейната.

— Да пием за Хенри и страстта му към орисниците.

Той остави разговора да се насочи на другаде. По дяволите, Тия беше много приятна компания, когато се отпуснеше. Виното накара очите й да заискрят, а страните й да порозовеят. Мисълта й скачаше бързо от тема на тема, а и остроумието й бе завидно, когато забравеше да се притеснява за онова, което излиза от устата й.

Мълаки си позволи цял час да се наслаждава на компанията й и не се върна към разговора за орисниците, докато се качиха в таксито.

— Хенри беше ли записал в дневника си как възнамерява да се сдобие с другите статуетки? — попита небрежно той, като се заигра с краищата на косата й. — Не те ли гризе любопитство дали наистина не съществуват?

— Хм. Не помня.

Главата й се въртеше леко от виното и тя се отпусна на гърдите му. Той обви ръка около раменете й.

— Бях на тринадесет, не на дванадесет, когато прочетох историята за първи път. Онази зима боледувах от бронхит — произнесе тя. — Май винаги съм имала по някоя болест, която да ме държи в леглото. Както и да е, бях прекалено малка, за да мисля как да тръгна към Англия, за да намеря някаква статуетка.

Мълаки се намръщи. Според него, едно дванадесетгодишно момиче трябваше да си помисли точно това. Приключението и романтиката биха превърнали историята в идеалната фантазия на едно приковано в леглото дете.

— А след това бях прекалено увлечена в митологията, за да мисля за предмети на изкуството. Това е специалността на баща ми. Аз съм безнадеждна, не притежавам никакъв бизнес нюх — не разбирам нищо от цифри или хора. Ужасно разочарование съм за татко.

— Не е възможно.

— Възможно е, но е много мило от твоя страна да го отречеш. „Антики Уайли“ плати образованието, начина ми на живот, уроците ми по пиано, а аз не се отплатих с нищо. Предпочитам да пиша книги за въображаеми същества, отколкото да приема отговорностите и товара на наследството си.

— Писането на книги на митологична тема е изкуство, а и уважавана професия.

— Не и ако си на мястото на баща ми. Той ме смята за безнадежден случай, а тъй като все още не съм намерила мъж, с чиято помощ да му осигуря внук, той се страхува, че след като се пенсионира, „Уайли“ ще премине в чужди ръце.

— Една жена не е задължена да ражда само заради проклетия семеен бизнес.

Тия примигна, когато долови раздразнението в гласа му.

— „Уайли“ не е само бизнес, а традиция. О, господи, не трябваше да пия толкова много вино. Говоря глупости.

— Не е вярно.

Той плати на шофьора и слязоха от таксито.

— Не трябва да се тревожиш толкова дали ще доставиш удоволствие на баща си, след като той не те оценява по достойнство.

— О, той не е…

Тия се зарадва на здравата ръка на Мълаки, която й помогна да слезе от таксито. Виното я караше да се чувства така, сякаш някой бе отделил крайниците й от тялото.

— Той е чудесен човек. Невероятно мил и търпелив. Просто се гордее с „Уайли“ прекалено много. Ако имаше син или дъщеря с по-добри бизнес способности, нямаше да му е толкова трудно.

— Но нишката на живота ти е вече запредена, нали? — каза той, като я поведе към асансьора. — Ти си такава, каквато си.

— Баща ми не вярва в съдбата — отвърна Тия, като тръсна косата си и се усмихна. — Но вероятно би се заинтересувал от орисниците. Сигурно би било чудесно, ако се заема с проучвания и успея да открия една от тях. Или две. Разбира се, те не са особено ценни, ако не са в комплект.

— Може би трябва отново да прочетеш дневника на Хенри.

— Прав си. Чудя се къде ли е.

Тия се засмя весело, когато стигнаха до вратата на апартамента й.

— Прекарах великолепно. Вече бяхме два пъти заедно, и то на два различни континента. Чувствам се като истински космополит.

— Да се видим утре — предложи той, като плъзна ръка по гърба й.

— Добре — отговори Тия, а очите й запърхаха, когато Мълаки я привлече към себе си. — Къде?

— Където и да е — промърмори той и притисна устни към нейните.

За един мъж е съвсем просто да задълбочи целувката, когато жената се разтапя. Лесно му е да вземе колкото си иска, когато тя въздиша и обвива ръце около него.

А когато му отвръща с нежност, топлота и мекота, му е невъзможно да не поиска повече.

Би могъл да получи много повече. Просто трябваше да отвори вратата й и да влезе вътре с нея. Тя вече мъркаше нежно, а кожата й бе настръхнала.

Но Мълаки не можа да го направи. Тия бе доста пийнала и прекалено уязвима. А още по-лошо бе, че желанието му към нея бе много по-силно, отколкото му се искаше.

Той я отпусна и внезапно осъзна, че плановете му току-що бяха понесли сериозен удар. А когато очите й, натежали и замъглени, се отвориха, Мълаки реши, че положението се е усложнило неимоверно.

— Прекарай целия ден утре с мен.

Тия имаше чувството, че се рее в облаците.

— Не трябва ли да работиш?

— Прекарай деня с мен — повтори той и макар да изпитваше угризения, я притисна към вратата и я целуна страстно. — Кажи да.

— Да. Какво?

— В единадесет. Ще бъда тук в единадесет. Влизай вътре, Тия.

— Къде да вляза?

— Вътре.

Господ да ми е на помощ, помисли си той.

— Вътре — повтори Мълаки и пъхна ключа в ключалката. — По дяволите, още веднъж! — извика той, като я дръпна към себе си и я зацелува лудо. — Заключи вратата — нареди й той и я побутна навътре, а после бързо затвори вратата, преди да е променил решението си.

ГЛАВА 6

Тия не беше сигурна дали любопитството или страстта я накараха да потърси стария дневник. Но което и от двете да беше, то бе достатъчно силно, за да я накара да се изправи срещу майка си на следващия ден.

Тя искрено я обичаше, но всяка среща с Алма Марш й действаше на нервите. Вместо да рискува да се качи в някое пълно с микроби такси, Тия измина пеша осемте пресечки до красивата старинна къща, където бе прекарала детството си. Чувстваше се толкова енергична и изпълнена с радост последните два дни в компанията на Мълаки, че дори не си помисли за алергията си от пухчетата на тополите.

Въздухът беше тежък и толкова ужасно горещ, че ленената й блуза подгизна от пот още преди да измине краткото разстояние до Парк Авеню. Но тя вървеше спокойно и си тананикаше наум.

Обичаше Ню Йорк. Защо никога преди не бе осъзнавала колко много харесва родния си град с целия му шум, задръствания и претъпкани улици? Това е животът. Човек можеше да види толкова много неща, ако си направеше труда да погледне. Млади жени, които бутаха бебешки колички. Момче, което водеше шест малки кученца, подскачащи палаво около него. Елегантните черни лимузини, които водеха изискани дами на обяд или ги връщаха у дома след дълги обиколки из магазините. А и цветята в средата на улицата бяха толкова красиви. Също и издокараните в елегантни ливреи портиери, които стояха пред парадните входове на хотелите.

Един от тях, с плувнало в пот лице, я поздрави дружелюбно, когато мина покрай него.

Как съм могла да пропусна всичко това, зачуди се Тия, когато зави по хубавата сенчеста улица на родителите си. Съвсем просто. В редките случаи, когато излизаше от къщи, вървеше с наведена надолу глава, стискаше чантата си здраво и си представяше, че всеки момент ще я нападнат или ще бъде прегазена от автобус, поднесъл към тротоара.

Но вчера се бе разхождала с Мълаки. Бяха вървели по авеню „Медисън“. Бяха седнали в малко кафене на тротоара, където пиха студени напитки и си бъбриха небрежно. Мълаки говореше с всички. С келнера, с жената до тях, гушнала миниатюрно пуделче в скута си, което едва ли бе много хигиенично.

Той си побъбри с продавачите в „Барни“, обсъди качествата на различните шалове в един от ужасните бутици, които Тия обикновено избягваше, започна разговор с един от пазачите на „Метрополитън“, също и с продавача на хотдог.

Тия дори бе яла хотдог! И то насред улицата. Направо не можеше да повярва.

В продължение на няколко часа тя бе гледала града с неговите очи. Бе видяла красотата и величието, хумора и мръсотията на Ню Йорк.

И тази вечер отново щеше да ги види. С него.

Тя почти подскачаше от радост, когато стигна до дома на родителите си. От двете страни на входа имаше саксии с цветя. Тили, икономката, ги садеше и се грижеше за тях. Тия си спомни, че веднъж бе поискала да й помогне. Беше на около десет години, но тъй като майка й живееше в непрестанен страх от мръсотията, алергиите и насекомите, тя се бе отказала от идеята си.

Може би щеше да си купи един здравец, когато се прибираше у дома. Просто за да види какво щеше да стане.

Макар да имаше ключ, Тия винаги звънеше. Ключът беше за спешни случаи и използването му означаваше да декодира алармата, а после да обясни защо го е направила.

Тили, яка, набита жена със стоманеносива коса и меки кафяви очи, отвори вратата след секунда.

— О, госпожице Тия! Каква приятна изненада. Починахте ли си от пътуването? Много се зарадвах на картичката, която ми изпратихте. Всички онези красиви места…

— Да, много места — усмихна се Тия, като влезе в прохладното, тихо фоайе и целуна Тили по бузата с нежност, каквато изпитваше към малко хора. — Радвам се, че съм си у дома.

— Една от най-хубавите страни на пътуванията е прибирането у дома, нали? Изглеждате много хубава днес — отбеляза Тили с леко

изненадан глас, като се вгледа в лицето на Тия. — Мисля, че пътуването ви се е отразило добре.

— Не би твърдяла същото преди един-два дни.

Тия остави чантата си на масичката във фоайето и се погледна във викторианското огледало над нея. Наистина изглеждаше хубава. Жизнерадостна и щастлива.

— Мама тук ли е?

— Горе е. Във всекидневната. Качете се, а аз ще ви донеса да пийнете нещо студено.

— Благодаря ти, Тили.

Тия тръгна по широкото красиво стълбище. Винаги бе обичала тази къща с елегантното й достолепие, съчетание от вкусовете на родителите й — любовта на баща й към антиките и нуждата на майка й от добре подредено пространство. Без този баланс, къщата вероятно щеше да представлява нещо като склад на „Уайли“. А сега обзавеждането бе стилно и красиво. Всяко нещо си беше на мястото и това място рядко се променяше.

Имаше нещо успокояващо в тази стабилност и дългогодишна традиция. Цветовете бяха светли и студени. Според майка й, това се отразявало добре на очите. Вместо букети с цветя, навсякъде се виждаха старинни купи, пълни с искрящи цветни стъкла.

Дамски ръкавици, украсени със скъпоценни камъни, вечерни чантички, игли за шапки, ръкавели, лорнети и кутийки за енфие бяха подредени зад идеално чисти стъкла. Температурата и влажността на въздуха се поддържаха стриктно от климатичната инсталация. В дома на семейство Марш винаги бе двадесет и два градуса с десет процента влажност.

Тия спря пред вратата на майка си и почука.

— Влез, Тили.

В момента, когато Тия отвори, настроението й се развали. Тя усети слабия мирис на розмарин, което означаваше, че майка й преживява една от тежките си сутрини. Макар стъклата на прозорците да бяха специално обработени, за да не пропускат ултравиолетови лъчи, завесите бяха спуснати. Още един лош знак.

Алма Марш лежеше на една от кушетките „Рекамие“, скрила очите си под тъмна маска.

— Мисля, че започва едно от ужасните ми главоболия, Тили. Не трябваше да се мъча да отговарям на цялата тази кореспонденция наведнъж. Но какво можех да направя? Хората ти пишат и ти нямаш друг избор, освен да им отговориш. Би ли ми дала отварата от лайка? Вероятно бих могла да се предпазя от пристъп.

— Мамо, аз съм, Тия. Сега ще ти дам отварата.

— Тия? — извика Алма и свали маската. — Детето ми! Ела да ме целунеш, скъпа. Това е най-доброто лекарство.

Тия се приближи до нея и я целуна по бузата. После си помисли, че макар и да се чувстваше зле, майка й изглеждаше перфектно както винаги. Косата й, почти същия деликатен нюанс като тази на дъщеря й, беше лъскава и обрамчваше лице като от старинна миниатюра. Нежно и красиво, без всякакви бръчки. Макар и доста слабо, тялото й бе облечено в мека розова блуза и отлично скроен панталон.

— Ето, вече се чувствам по-добре — каза Алма със смела усмивка и се надигна да седне. — Толкова се радвам, че вече си у дома, Тия. Нямах и една спокойна минутка, докато отсъстваше. Ужасно се тревожех за теб. Надявам се, че си взимала витамините си и не си пила вода от чешмата. А също и че си настоявала за апартаменти за непушачи в хотелите, макар всички да знаем, че не са особено стриктни в това отношение. Само влизат в стаята след някой ужасен човек и пръскат с препарати, за да обезмирисят, а канцерогенните вещества си остават във въздуха. Дръпни завесите, скъпа, едва те виждам.

— Сигурна ли си?

— Не мога да се глезя повече — геройски каза Алма. — Имам да върша безброй неща днес. А сега, след като си тук… Е, ще си оставим време да се видим на спокойствие, а ще поработя усърдно по-късно. Ти сигурно си изтощена. За деликатен организъм като твоя пътуванията са цяло изпитание. Искам веднага да отидеш на пълен медицински преглед.

— Добре съм — отвърна Тия и се насочи към прозорците.

— Когато имунната система е застрашена, както е твоята в момента, понякога минават няколко дни преди симптомите да се проявят. Моля те, иди на лекар. Поне заради мен.

— Разбира се — съгласи се Тия, като дръпна завесите и изпита облекчение, когато слънчевата светлина нахлу в стаята. — Не се

тревожи. Грижих се чудесно за себе си.

— Дори и да е така, не можеш… — започна Алма, но млъкна рязко, когато Тия се обърна. — Господи, толкова си зачервена! Да нямаш температура?

Тя скочи от леглото и залепи ръка на челото на Тия.

— Да, струва ми се, че гориш. О, знаех си! Знаех си, че ще пипнеш някакъв чуждестранен бацил!

— Нямам температура. Сгорещих се леко по време на разходката дотук.

— Ходила си пеша? В тази жега! Искам да седнеш. Седни ето тук. Обезводнена си, а това създава опасност от инфаркт.

— Не съм обезводнена — отвърна Тия, като си помисли, че след всичко това наистина може да усети замайване. — Напълно съм добре. Никога не съм се чувствала по-добре.

— Една майка знае тези неща — каза Алма и накара Тия да седне, сетне тръгна към вратата. — Тили! Донеси ни кана с лимонада и студен компрес. После се обади на доктор Риалто. Искам веднага да прегледа Тия.

— Нямам нужда от лекар.

— Не бъди упорита.

— Не съм — отговори Тия и усети леко раздразнение. — Мамо, моля те, седни, преди главоболието ти да се е усилило. Тили ще ни донесе нещо студено за пиене. Обещавам ти, че ако се почувствам зле, веднага ще се обадя на доктор Риалто.

— Е, каква е тази суматоха? — попита Тили, като влезе в стаята с табла.

— Тия е болна. Трябва само да я погледнеш, за да разбереш, но не иска да я прегледа лекар.

— На мен пък ми изглежда съвсем добре. Цъфти като роза.

— Това е треска.

— О, стига, госпожице Алма, момичето просто е позачервило бузи, това е всичко. Седнете и пийнете малко чай с лед. Приготвила съм от жасминовия — вашия любим чай. Нося ви и чудесно грозде.

— Изми ли го с антитоксичния разтвор?

— Разбира се. Ще ви пусна и Шопен — добави тя, като остави таблата. — Съвсем тихо. Знаете, че това винаги успокоява нервите ви.

— Да, така е. Благодаря ти, Тили. Какво бих правила без теб?

— Само Господ знае — промърмори Тили под носа си, после намигна на Тия и излезе от стаята.

Алма въздъхна и седна.

— Нервите ми не са много добре напоследък — призна тя. — Знам, че според теб пътуването бе полезно за кариерата ти, но никога не си отсъствала от дома толкова дълго.

Докато наливаше чая, Тия си помисли, че според доктор Лоуенстайн това бе част от проблема й.

— Е, вече съм си у дома. А пътуването беше чудесно. Лекциите ми се радваха на голяма посещаемост, а и направих чудесна реклама на новата си книга. Мамо, запознах се с един мъж…

— Мъж? Запозната си се с мъж? — извика Алма разтревожено. — Какъв мъж? Къде? Тия, знаеш много добре колко опасно е за една млада жена да пътува сама. А какво остава да води разговори с непознати мъже.

— Мамо, не съм малоумна.

— Не, но си доверчива и наивна.

— Да, права си, затова, когато той ме покани да отида в хотела му, за да обсъдим съвременното звучене на Омир, аз тръгнах като агне на заколение. Той ме изнасили, после ме предаде на партньора си, който също си поигра с мен. Сега съм бременна и не знам кой от двамата е бащата.

Тия не знаеше защо издрънка всичко това и как въобще думите бяха изскочили от устата й. Почувства начален пристъп на главоболие, когато Алма пребледня и се хвана за гърдите.

— Съжалявам, съжалявам. Не трябваше да го казвам. Просто ми се иска да повярваш в здравия ми разум. Виждам се с един чудесен човек. Имаме интересна връзка, която стига чак до Хенри Уайли.

— Не си бременна?

— Не, разбира се. Само се виждам с човек, който споделя интереса ми към древногръцката митология. А и един от неговите прадеди е пътувал на „Лузитания“. Но е оживял.

— Женен ли е?

— Не! — извика Тия и скочи нервно. — Не бих се срещала с женен мъж.

— Да, ако знаеш, че е женен — отвърна Алма. — Къде се запозна с него?

— Той посети една от лекциите ми, а после имаше работа тук, в Ню Йорк и ми се обади.

— Каква работа?

Тия раздразнено опипа косата си. Струваше й се ужасно тежка, сякаш смазваше мозъка й.

— Корабоплаване. Мамо, важното е, че докато говорехме за древните гърци и „Лузитания“, стана дума за трите орисници. Статуетките. Чувала си татко да ги споменава, нали?

— Не, мисля, че не съм, но някой ме разпитваше за тях онзи ден. Кой ли беше?

— Някой те е разпитвал за тях? Странно…

— Не мога да се сетя — раздразнено каза Алма. — Беше на някакво светско събиране, на което насила ме заведе баща ти, макар да не се чувствах добре. О, да! Онази жена Гай — спомни си Алма. — Анита Гай. Според мен е доста неприятна. И има защо. Омъжи се за четиридесет години по-стар мъж само заради парите му, независимо какво твърдят някои. Разбира се, тя успя да заблуди баща ти. Жени като нея винаги заблуждават мъжете. Глупакът твърди, че била много добра в бизнеса. Била полезна за антикварното дело. Ха! Докъде бях стигнала? Не мога да се съсредоточа. Толкова съм разсеяна.

— Какво те пита тя?

— О, за бога, Тия, неприятно ми е да говоря с тази жена, така че не можеш да очакваш да помня някакъв досаден разговор за глупави статуетки, за които никога преди не съм чувала. Ти просто се опитваш да промениш темата. Кой е този мъж? Как се казва?

— Съливан. Мълаки Съливан. От Ирландия е.

— Ирландия? Не знам нищо кой знае какво за Ирландия.

— Това е остров. На северозапад от Англия.

— Не бъди саркастична. Не ти отива. Какво знаеш за него?

— Знам, че ми е приятна компанията му, а и на него моята.

Алма въздъхна страдалчески — едно от най-силните й оръжия.

— Но не знаеш нищо за семейството му, нали? Е, сигурна съм, че той знае за твоето. Убедена съм, че е наясно с предците ти. Ти си богато момиче, Тия. Живееш сама, което ужасно ме тревожи, и си идеалната мишена за безскрупулни типове. Корабоплаване? Ще видим дали е така.

— Не смей! — рязко каза Тия и Алма изненадано се отпусна назад в креслото си. — Не го прави. Няма да го проучваш. Няма отново да ме унизиш по този начин.

— Да те унизя? Как можеш да кажеш такова нещо? Ако имаш предвид онзи… онзи учител по история… Е, той нямаше да се ядоса и разстрои толкова, ако нямаше какво да крие. Една майка има право да се грижи за благополучието на единственото си дете.

— Единственото ти дете е вече на тридесет години, мамо. Невъзможно ли ти се струва, че по каприз на съдбата един привлекателен, интересен и интелигентен мъж може да иска да се вижда с мен, тъй като ме намира за привлекателна и интересна? Трябва ли да има някакъв скрит мотив? Толкова ли съм загубена, че никой мъж да не иска нормални и естествени отношения с мен?

— Загубена? — шокирано повтори Алма. — Не мога да разбера откъде в главата ти идват такива квалификации.

— Да — въздъхна Тия и се обърна към прозореца. — Обзалагам се, че не можеш. Но няма нужда да се тревожиш. Той е в Ню Йорк само за няколко дни. Скоро ще се върне в Ирландия и надали някога ще се видим отново. Обещавам ти, че ако ми предложи да ми продаде мост над река Шанън или измисли друга велика възможност за инвестиция, ще я отхвърля. А междувременно, чудех се дали знаеш къде е дневникът на Хенри Уайли. Бих искала да го проуча.

— Откъде да знам? — попита Алма, като взе носна кърпичка и попи очите си. — Попитай баща си. Очевидно моите грижи и съвети са безполезни за теб. Не знам защо въобще си правиш труда да идваш тук.

— Съжалявам, че те разстроих — извини се Тия, като се приближи до майка си и отново я целуна по бузата. — Обичам те, мамо. Много те обичам! Почини си.

— Искам да се обадиш на доктор Риалто — нареди Алма, докато Тия се отдалечаваше.

— Добре, ще го направя.

Тия реши да живее рисковано и взе такси до „Уайли“. Познаваше се достатъчно добре, за да е сигурна, че ако се прибере у дома в сегашното си настроение, щеше да започне да нервничи и накрая да реши, че майка й е права. И за здравето й, и за Мълаки, и за отношението на противоположния пол към нея.

Най-лошото бе, че й се искаше да се прибере у дома. Да дръпне завесите и да се сгуши в пещерата си с хапчетата, ароматотерапията и хладен компрес върху очите.

Точно като мама, отвратено си помисли тя.

Трябваше да е заета с нещо, да се съсредоточи върху някакъв проблем, а дневникът и орисниците бяха ребус, който щеше да поддържа мозъка й ангажиран.

Тя плати на таксито, слезе и застана на тротоара пред „Уайли“. Както винаги, Тия изпита гордост и благоговение. Красивата старинна къща с оловни стъкла на прозорците и витраж на вратата стоеше тук от сто години.

Когато Тия беше малка, баща й, въпреки мрачните предсказания и предупреждения на Алма, я водеше тук със себе си веднъж седмично. В тази вълшебна съкровищница, в пещерата на Аладин. Говореше й търпеливо за епохи, стилове, дърво, керамика и стъкло, за изкуство и за събираните от хората ценни старинни предмети, които с времето добиваха още по-голяма стойност.

Тия беше учила с охота, защото много искаше да го радва, но никога не бе успяла да достави удоволствие и на двамата си родители, да балансира в постоянната битка, която водеха за нея.

Беше се страхувала да не допусне грешка и да го изложи, затова езикът й се връзваше пред клиентите, а инвентарната система я хвърляше в ужас. Накрая баща й я обяви за безнадеждна и тя не го обвиняваше за това.

И все пак, когато влезе вътре, отново изпита гордост. Всичко беше толкова красиво, а въздухът ухаеше на цветя и препарат за полиране на мебели.

За разлика от дома на родителите й, нещата тук се сменяха непрекъснато. Тия винаги се изненадваше, когато виждаше, че липсва някой познат предмет, на чието място сега стоеше нов. Промените тук й действаха вълнуващо. Тя тръгна през фоайето, като се възхити на извивките на канапето, което вероятно бе френско и датираше от деветнадесети век. Страничните масички с позлата също бяха нови, но Тия помнеше свещниците в стил рококо от последното си посещение тук, преди да потегли за Европа.

Тя влезе в първата зала и видя баща си.

Неговият вид също винаги я изпълваше с гордост и възхищение. Беше толкова хубав и елегантен. Косата му беше сребриста и гъста, а веждите му — катраненочерни. Носеше малки квадратни очила, зад които се виждаха тъмни, умни очи.

Костюмът му беше италиански, тъмносиньо райе, скроено специално за стройната му фигура.

Той се обърна и погледна към нея. След почти незабележимо колебание, й се усмихна широко. Подаде фактурата на продавача, с когото говореше, и тръгна към нея.

— Е, пътешественицата се завърна — каза той, като се наведе и я целуна леко по бузата.

Тия си припомни как навремето баща й я подхвърляше във въздуха и тя пищеше от удоволствие, как големите му, силни ръце я хващаха.

— Не искам да те прекъсвам.

— Не се притеснявай. Как мина пътуването?

— Добре. Много добре.

— Ходи ли да се видиш с майка си?

— Да — отговори тя, като се загледа мрачно в изложения старинен бюфет. — Идвам направо оттам. Съжалявам, но имахме известни разногласия. Страхувам се, че мама ми е доста ядосана.

— Имала си разногласия с майка си? — попита той учудено, като присви очи, а после свали очилата си и ги избърса със снежнобяла носна кърпа. — Мисля, че това се случи за последен път в началото на деветдесетте години. За какво беше разправията?

— Всъщност не беше разправия. Но тя вероятно ще е разстроена, когато се прибереш у дома довечера.

— Ако майка ти не е разстроена, когато се прибера у дома, ще реша, че съм сбъркал къщата.

Той я потупа разсеяно по гърба, което й показа, че мислите му вече бяха далеч от нея.

— Чудех се дали мога да поговоря с теб за минута. За трите орисници?

Вниманието му се насочи обратно към нея.

— Какво за тях?

— Онзи ден водих интересен разговор, който ми напомни за тях. И за дневника на Хенри Уайли. Той събуди интереса ми, когато бях

малка, и бих искала да го прочета отново. Всъщност, смятах, че мога да включа част от легендата за тези статуетки в новата си книга.

— Този интерес май идва съвсем навреме. Анита Гай ми говори за тези статуетки преди няколко седмици.

— Да, мама ми каза. Мислиш ли, че тя знае нещо за фигурките?

— Ако е така, то аз не успях да измъкна нещо съществено от нея — отвърна той, като сложи очилата си и се усмихна широко. — А се опитах. Ако Анита открие една от статуетките, това ще предизвика страхотен интерес в нашите среди. С две ще е направо фурор. Но трябва да имаш комплекта от трите, за да направиш истински удар.

— А според дневника, третата може да е изгубена в Атлантическия океан. Но все пак съм заинтересувана. Имаш ли нещо против да взема дневника?

— Дневникът е много ценен за семейството — започна баща й. — А и има огромна историческа и парична стойност, като се има предвид възрастта му, а и авторът.

В друг случай Тия вероятно щеше да се откаже.

— Ти ми позволи да го прочета, когато бях на дванадесет години — напомни му тя.

— Надявах се, че ще проявиш интерес към семейната история и бизнес.

— А аз те разочаровах. Съжалявам. Но много бих се радвала да го видя. Мога да го прочета тук, ако предпочиташ да не го нося у дома.

Баща й направи нетърпелив жест.

— Ще отида да ти го донеса. В сейфа е.

Тия затвори очи, когато баща й тръгна, после се върна във фоайето и седна на канапето да го изчака.

Тя се надигна от мястото си, когато баща й се върна.

— Благодаря ти — каза Тия и притисна меката избеляла кожа към гърдите си. — Ще бъда много внимателна с дневника.

— Ти си много внимателна с всичко, Тия — отвърна баща й, като й отвори вратата. — И затова мисля, че ще се разочароваш.

— Къде ходи? — попита Мълаки, като я погали по ръката.

Тия отново насочи вниманието си към него.

— О, нищо интересно. Съжалявам. Не съм много добра компания тази вечер.

— Аз би трябвало да реша това.

Тази вечер Тия бе разсеяна. Едва бе докоснала храната си, макар Мълаки да бе сигурен, че беше приготвена точно според инструкциите й. Явно мислите й я унасяха нанякъде и тогава в очите й се появяваше тъга, която свиваше сърцето му.

— Кажи ми какво те притеснява, скъпа.

— Нищо.

Приятно й беше, когато я наричаше „скъпа“.

— Наистина, нищо сериозно. Само семейна…

Не, не можеше да каже „разправия“. Никой не бе повишил тон, не си бяха разменили гневни думи.

— Семейно недоразумение. Успях да разстроя майка ми и да раздразня баща ми, при това за рекордно кратко време.

— И как го постигна?

Тия зарови из чинията си. Още не му беше казала за дневника. Докато се прибере в апартамента си, вече се чувстваше прекалено изморена и потисната, за да отвори овехтелия дневник. Беше го увила грижливо и го бе пъхнала в чекмеджето на бюрото си. А и всъщност не дневникът бе причинил проблемите, а тя самата.

— Майка ми не се чувстваше добре, а аз й оказах отпор.

— Аз винаги оказвам отпор на майка ми — утеши я Мълаки. — А тя ме поглежда гневно и после се захваща със собствената си работа.

— Това не помага при майка ми. Тя се тревожи за мен.

„Тревожи се за здравето ми. Тревожи се, че се интересувам от мъж, когото почти не познавам“, помисли си тя.

— Имах много проблеми със здравето, когато бях малка.

— Сега изглеждаш съвсем здрава — каза Мълаки, като целуна пръстите й с надеждата да я накара да се усмихне. — Определено се чувствам… превъзходно, когато се приближа до теб.

— Женен ли си?

Шокът, изписан на лицето му, й даде нужния отговор и я накара да се разгневи на себе си, че му бе задала такъв въпрос.

— Какво? Женен? Не.

— Съжалявам, съжалявам. Такава идиотка съм. Споменах на мама, че се виждам с мъж и преди да се усетя какво става, тя твърдеше,

че си женен и се стремиш само към парите ми, а пък аз се наслаждавам на неприлична и незаконна връзка, която ще ме остави с разбито сърце и без грош, вероятно дори и готова на самоубийство.

Мълаки въздъхна.

— Не съм женен и не се интересувам от парите ти. Що се отнася до връзката, мислих доста по въпроса, но ще трябва да променя плановете си за вечерта, ако фактът, че ще те вкарам в леглото, ще те остави с разбито сърце, без грош и с мисълта за самоубийство.

— Господи! — изстена Тия и затвори очи. — Защо просто не ме застреляш и не ме спасиш от самоокайване?

— А защо вместо това не пропуснем вечерята и не отидем в апартамента ти, за да се любим? — попита Мълаки и й се усмихна, когато тя отвори очи. — Обещавам ти, че когато приключим, няма да имаш желание да скочиш през прозореца.

Тия се изкашля нервно. Изпитваше огромно желание да се наведе и да го целуне.

— Ще искам писмено обещание.

— Ще ти го дам с радост.

— О, това е Тия Марш, нали? Дъщерята на Стюарт Марш.

Беше глас, който Мълаки никога нямаше да забрави. Пръстите му стиснаха конвулсивно китката на Тия, когато той вдигна очи и срещна ослепителната усмивка на Анита Гай.

ГЛАВА 7

Силните пръсти на Мълаки накараха Тия да подскочи. Тя бързо забрави за тях, притеснена от факта, че не можеше да си спомни името на жената, която й се усмихваше толкова широко, че я хвърли в паника.

— Здравейте — промълви Тия, като се мъчеше упорито да направи връзката. — Как сте?

— Чудесно, благодаря. Надали ме помните. Аз съм Анита Гай, една от конкурентките на баща ви.

— Разбира се.

Заля я вълна на облекчение, в която се прокраднаха противоречиви емоции. Мълаки отпусна леко пръстите си, но все още я държеше за китката. Очите на Анита грееха като слънца, а придружителят й изглеждаше любезно отегчен.

Тия се зачуди дали задушаващото напрежение, което изпитваше, бе в резултат на светската й непохватност или на нещо друго.

— Радвам се да ви видя. Това е Мълаки Съливан, госпожице Гай — започна Тия, като се обърна към Мълаки. — Антики… всъщност… — Тия едва сдържа стона си, когато Мълаки отново стисна ръката й. — Тя е една от най-прочутите търговки на антики в Щатите — завърши Тия притеснено.

— Ласкаете ме. Приятно ми е да се запознаем, господин Съливан.

В гласа на Анита имаше смях, но тонът й накара Тия да потрепери.

— И вие ли се занимавате с антики?

— Не.

Едносричната дума прозвуча рязко като плесница. Анита само изхъмка и леко докосна рамото на Тия.

— Масата ни е готова и няма да ви задържам. Трябва да обядваме заедно, Тия. Прочетох последната ти книга и я намирам великолепна. Бих искала да я обсъдя с теб.

— Разбира се.

— Предай много поздрави на родителите си — добави Анита, хвърли последен развеселен поглед на Мълаки и се отдалечи.

Тия издърпа ръката си от неговата и взе чашата с вода, за да успокои пламналото си лице.

— Познавате се.

— Какво?

— Недей — спря го тя, като остави чашата и сви ръце в скута си. — Сигурно и двамата ме смятате за пълна глупачка. Тя не ми е казвала и две думи някога. Жени като нея не забелязват такива като мен. Не мога да й бъда конкуренция.

Кръвта му кипеше и му пречеше да разсъждава трезво.

— Това е абсурдно!

— Престани — повтори Тия и въздъхна. — Познавате се. Ти беше изненадан и ядосан, когато тя застана до нас. И се страхуваше да не спомена орисниците.

— Сериозно заключение за толкова кратка среща.

— Хора, които обикновено стоят отзад, развиват отлични способности за наблюдение — каза Тия, без да го погледне. — Права съм, нали?

— Да. Тия…

— Тук не е мястото, където да обсъждаме подобен проблем — каза тя решително и също така решително се отдръпна, когато Мълаки докосна ръката й. — Искам да ме заведеш у дома.

— Добре — кимна той и махна на келнера. — Съжалявам, Тия, това е…

— Не искам извинения. Искам обяснение — спря го Тия и се надигна с разтреперани крака. — Ще те чакам отвън.

Тя не проговори в таксито, което всъщност беше добре дошло. Мълаки се нуждаеше от време да помисли, за да реши как и откъде да започне. Трябваше да предвиди, че Анита ще се намеси. Трябваше да очаква, че тя ще предприеме някакъв ход. Бе загубил ценно време. Направо го беше прахосал, тъй като му бе приятно да е с Тия и не я бе притиснал силно, за да постигне целта си.

А и защото колкото повече я опознаваше, толкова повече му се искаше да бе подходил по друг начин, вместо да се оплете в лъжи.

Но Тия беше разумна жена. Той просто трябваше да я накара да разбере как стоят нещата.

Тя пренебрегна протегнатата му ръка, когато слизаше от таксито, и тръгна към входа, без да го погледне. Мълаки се почувства ужасно зле. Когато стигнаха до апартамента й, той се подготви да бъде прогонен, но Тия влезе, остави вратата отворена и отиде до прозореца, сякаш все още се нуждаеше от въздух.

— Цялата работа е много сложна, Тия.

— Да. Обикновено е така с лъжите и измамите.

Беше имала достатъчно време да помисли. Съсредоточаването върху загадката й помагаше да се дистанцира от болката.

— Всичко е свързано с орисниците. Ти и госпожица Гай ги искате. А аз съм връзката. Тя се е заела с родителите ми, а ти… — Тия се обърна към него със студен поглед. — Ти трябваше да поработиш върху мен.

— Не е така. Ние с Анита не сме партньори.

— О — кимна Тия, — значи сте конкуренти. Работите един против друг. Да, това е по-логично. Имате ли и любовни разправии?

— Господи — изстена Мълаки и разтри лицето си с ръце. — Не. Чуй ме, Тия, тя е опасна жена. Безмилостна и абсолютно безскрупулна.

— А ти страдаш от скрупули? Предполагам, че точно скрупулите са те накарали да ме подмамиш далеч от хотела ми в Хелзинки и да прекараш цялата вечер в опити да ме очароваш и да ме накараш да повярвам, че се интересуваш от мен, за да дадеш възможност на съучастника си да проникне в хотела и да претърси стаята ми. Наистина ли вярваше, че нося със себе си нещо, свързано с орисниците?

— Нямам нищо общо с влизането с взлом в стаята ти. Това е била Анита. Аз не съм престъпник.

— О, извини ме. Значи си само лъжец?

Мълаки сдържа гнева си. Какво право имаше да й се ядосва?

— Не мога да отрека, че те излъгах. Съжалявам за това.

— О, съжаляваш? Е, тогава всичко е съвсем различно. Всичко е простено.

Мълаки пъхна ръце в джобовете си и стисна юмруци. Жената срещу него не беше милото, сладко и леко невротизирано създание, което му бе влязло под кожата. Тази жена бе леденостудена, разгневена и по-сурова, отколкото бе смятал за възможно.

— Искаш ли обяснение или предпочиташ само да ме ругаеш?

— Бих предпочела първото, а за второто си запазвам правото за по-късно.

— Добре. Можем ли да седнем?

— Не.

— Щеше да е по-лесно, ако първо ме бе наругала, за да си излееш гнева — промърмори той. — Казах ти част от истината.

— Ще ти се наложи да чакаш доста дълго, за да получиш ордена на честта, Мълаки. Всъщност така ли се казваш или и името ти е измислено?

— Това е истинското ми име, по дяволите. Искаш ли да видиш шибания ми паспорт? — извика той и се заразхожда нервно, докато Тия стоеше неподвижна и спокойна. — Наистина един от предците ми е пътувал с „Лузитания“. Феликс Грийнфилд, който оцелял и се оженил за Мег О’Райли и се установил в Коув. Преживяването променило живота му и го направило човек. Работил по рибарските корабчета заедно със семейството на жена си, отгледал децата си и станал ревностен католик.

Мълаки замълча и прокара пръсти, както Тия си бе представяла, че прави, през гъстата си кестенява коса.

— А преди това, преди корабът да потъне, не бил толкова свестен човек. Качил се на кораба, защото бягал от полицията. Бил крадец.

— Да, кръвта вода не става.

— Престани! Никога в живота си не съм откраднал нищо!

Обидата го жегна и го накара да скочи срещу нея.

Тия си помисли, че ирландецът вече не изглеждаше като безукорен и културен джентълмен. Въпреки елегантния костюм, приличаше на скандалджия.

— Мисля, че нямаш основание да си толкова докачлив — отбеляза тя.

— Аз съм от добро семейство. Може да не сме богати и префинени като вас, но не сме крадци и бандити. Феликс е бил крадец, но аз не мога да бъда обвиняван за това. А и той самият се променил. Но преди корабът да потъне, той откраднал няколко неща от каютата на Хенри Уайли.

— Орисницата — произнесе Тия зашеметена. — Взел е орисницата. Никога не се е била губила.

— Щеше да е загубена, ако той не я беше гепил. Не знаел какво всъщност представлява фигурката, но била красива и лъскава и много я харесал. А после била предавана от поколение на поколение заедно с историята на Феликс и пазена като амулет.

Невероятно! Фантастично! Под болката и гнева, Тия усети как интересът й отново се пробужда.

— И така стигнала до теб.

— До майка ми, а чрез нея — до мен, брат ми и сестра ми.

Мълаки вече беше по-спокоен. Беше достатъчно съвестен католик, за да почувства как част от бремето на лъжите пада, след като се бе изповядал.

— Изпитвах огромно любопитство към тази статуетка и заради това допуснах фатална грешка. Занесох я в Дъблин. Възнамерявах да я дам да я оценят. Сестра ми, която си пада по такива неща, каза, че ще види какво може да открие из библиотеките и Интернет. Но бях нетърпелив, взех статуетката с мен и се набутах като теле в „Антики Морнингсайд“.

— Показал си я на Анита!

— Отначало не. Разказах й за нея. А и защо да не го направя? — попита той и се ядоса отново. — За нея се говореше, че е експерт в това отношение и уважавана делова дама. Не й разказах цялата история веднага, но в следващите няколко дни…

Той замълча и се изчерви.

— Да. Мога да запълня празните места — каза Тия, като изпита перверзно удоволствие от мисълта, че тя не е единствената глупачка, оставила се да бъде заслепена от хормоните си. — Анита е много красива.

— Тя е бяла акула.

В гласа му се долавяше горчивина заради жената, която го бе измамила, и заради другата, която стоеше кротко пред него.

— Е, тя изтръгна предостатъчно неща от мен, преди да забележа острите й зъби. Дойде в хотела ми, за да види статуетката. Решила, че така е най-добре. Естествено, аз се съгласих, тъй като Анита вече бе проявила сериозен личен интерес към мен. Тя използва секса така, както другите жени червилото — промърмори Мълаки. — А аз, като последен глупак, й дадох статуетката.

Тия се замисли за Анита Гай. Умна, секси, самоуверена. Хищна. Да, можеше да разбере защо дори един умен мъж се превръщаше в глупак покрай нея.

— Без разписка ли й я даде?

— Може би щях да се сетя да й поискам разписка, ако в този момент не разкопчаваше панталона ми. Правихме секс и пихме вино. Или по-точно аз пих вино. Кучката сигурно беше сложила нещо в него, защото се събудих чак следобед на следващия ден. Тя беше изчезнала, а също и орисницата.

— Упоила те е?

Мълаки усети недоверието й и стисна зъби.

— Няма начин иначе да спя над дванадесет часа само заради едно чукане и две чаши вино. Аз самият не можах да повярвам отначало. Отидох до „Морнингсайд“, но ми казаха, че била заета. Оставих й няколко съобщения там, а също и в хотела й. Тя изобщо не ми отговори. Най-после успях да се свържа с нея, след като се беше върнала в Ню Йорк. Каза ми, че нямала представа кой съм и за какво говоря и ме помоли да не я безпокоя отново.

Не й беше лесно да прогони картината с Мълаки и Анита в хотелското легло, но се налагаше да го направи, за да може да разсъждава трезво.

— Значи Анита Гай от „Антики Морнингсайд“ те е упоила, след като е преспала с теб, откраднала е от теб, а после е отрекла, че въобще някога те е виждала?

— Току-що го казах, нали? Направи ме на пълен глупак. Използва секса и се престори, че държи… — Мълаки замълча, когато видя повдигнатите вежди на Тия.

— Да, ужасно е, нали?

— Сега не беше същото — отговори той притеснено. — Въобще не беше същото.

— Само защото не стигнахме до… чукането. Но това не променя нито намерението, нито резултата. Можеше да се приближиш към мен директно и честно, но ти предпочете другия начин.

— Така е. Не можех да знам дали не си пресметлива като Анита. А и как можех да съм сигурен, че нямаше да ти хрумне да поискаш статуетката за себе си?

Мълаки вдигна ръце безпомощно. Онова, което му се беше струвало разумно и необходимо преди, сега изглеждаше нечестно и ужасно грозно.

— Може да не сме получили статуетката по най-почтения начин, Тия, но тя е в семейството ни от почти деветдесет години. А когато научихме, че фигурките са три и какво означава това, нещата се промениха. Искаме да си върнем онова, което ни принадлежи, а за другите… По дяволите, говорим за адски много пари. Невероятна сума. Бихме могли да я използваме добре. Ирландия е в подем в момента и ако имаме повече капитали, бихме могли да разширим бизнеса си.

— Бизнеса с корабоплаването? — сухо запита Тия и забеляза, че Мълаки се изчерви.

— Е, все пак са корабчета. Правим туристически обиколки от Коув до Кинсейл. А и се занимаваме с риболов. Просто си мислех, че ще се чувстваш по-удобно с мен, ако съм от твоя кръг.

— Значи ме смяташ за доста повърхностна.

Мълаки въздъхна и я погледна в очите.

— Очаквах, че си такава, но сгреших.

— И тази вечер щеше да дойдеш тук и да си легнеш с мен. Това е адски подло. Отвратително е! Използва ме още от самото начало. Бях само средство за постигане на целта ти, сякаш не съм човек и не изпитвам чувства. Никога въобще не си се интересувал от мен.

— Не е вярно! — извика Мълаки, като се приближи стремително към нея и я хвана за ръцете. — Не мога да ти позволя да мислиш така.

— Когато дойде при мен за първи път, усмихна се и ме покани да отидем на разходка, това не означаваше нищо за теб. Аз не означавах нищо за теб. Искаше само да видиш дали би могъл да ме използваш. Нищо повече.

— Не те познавах. Отначало ти беше само едно име. Само една възможност. Но…

— Моля те. Сега ще ми кажеш, че всичко се е променило, след като си ме опознал. Започнал си да държиш на мен. Спести си клишето.

— Хареса ми да съм с теб, Тия. Това не влизаше в плана ми.

— Планът ти е пълен провал. Пусни ми ръцете.

— Съжалявам, че те нараних.

Звучеше ужасно, но нищо друго не му идваше наум.

— Кълна се в Бога, не исках да те нараня.

— Пусни ми ръцете — повтори Тия, а когато той го направи, отстъпи назад. — Не мога да ти помогна, а и дори да можех, вече не бих го направила. Но можеш да се утешиш с мисълта, че няма да помогна и на Анита Гай. Безполезна съм и за двама ви.

— Не си безполезна, Тия. Не е вярно. И не говоря за орисниците.

Тя поклати глава.

— Няма какво повече да си кажем. Уморена съм. Искам да си тръгнеш.

— Не искам да те оставям по този начин.

— Страхувам се, че ще ти се наложи. Наистина нямам какво повече да ти кажа. Или поне нищо смислено.

— Хвърли нещо тогава — предложи й той. — Удари ме. Развикай ми се.

— Така само ще те улесня — отвърна Тия, като си помисли, че се нуждаеше от усамотение в пещерата си, както и да запази остатъците от гордостта си. — Помолих те да си тръгнеш. Ако съвестта те гризе поне малко заради това, което ми причини, ще уважиш желанието ми.

Останал без избор, Мълаки се запъти към вратата. Обърна се и се вгледа в застаналата до прозореца Тия.

— Когато те погледнах за първи път — каза той тихо, — имам предвид, когато наистина те погледнах, единственото, за което мислех, бе, че имаш най-прекрасните и тъжни очи на света. И оттогава непрестанно мисля за тях. Това не е краят. Със сигурност не е краят.

Тия въздъхна тежко, когато вратата се затвори зад него.

— Това ще реша само аз.

Улиците в Коув бяха стръмни. Също като в Сан Франциско, тръгваха от залива и продължаваха нагоре под изморителен за краката ъгъл. На хълма, към който водеше една от уличките, бе кацнала красива къща, боядисана в бледозелено, с пъстра градина зад ниската каменна ограда.

Вътре имаше три спални, две бани, всекидневна с телевизор, който се нуждаеше от подмяна, и удобно канапе, тапицирано с дамаска на сини и бели карета. Имаше и малка гостна и трапезария, където

мебелите бяха излъскани до блясък, а дантелените завеси бяха поизлинели с годините.

На стената висяха снимки на Джон Кенеди, папата и една на „Святото сърце на Иисус“. Това трио винаги бе потискало Мълаки толкова много, че той сядаше в стаята само ако нямаше друга възможност.

Докато навърши двадесет и четири години и се премести в апартамента на пристанището, той бе живял в същата тази къща, бе споделял една от спалните с брат си и се беше борил за надмощие в банята със сестра си.

Откакто се помнеше, кухнята бе мястото за сбирки. Сега той се разхождаше нервно там, докато майка му белеше картофи за вечеря.

Беше се върнал преди два дни, а през първия бе затрупан от работа. Беше изкарал едно от двете корабчета за обиколки, тъй като Ребека му натякваше, че през по-голямата част от лятото не се бе занимавал с тази работа. А после бе преглеждал документи, докато очите го засмъдяха.

Беше изкарал двадесет и четири часов работен ден и още десет тежки часа през втория ден. Но не бе успял да прогони нито гнева, нито чувството за вина.

— Измий картофите — нареди му Айлин. — Това ще ти осигури друго занимание, освен нервничението.

— Не нервнича. Мисля.

— Да бе!

Тя отвори фурната и погледна печеното. Беше любимото ядене на Мълаки. Айлин бе приготвила неделното меню в средата на седмицата с надеждата да го разведри.

— Момичето е имало пълно право да те изрита, а ти просто ще трябва да се примириш с тази мисъл.

— Знам, но си мислех, че ще разбере мотивите ми, след като се успокои. И поне ще ми даде шанс да се реванширам. Но не отговаря на проклетия телефон, нито отваря вратата. Вероятно е изхвърлила цветята, които й изпратих — промърмори той намръщено. — Кой би могъл да си помисли, че има такъв твърд характер!

— Твърд друг път. Просто чувствата й са наранени. Така е, когато смесваш работата с личните ангажименти.

— Случайно станаха лични.

Айлин се обърна към него и го погледна с обич.

— Да, така е. Това е чудото на живота. Никога не знаеш кога някой или нещо ще те накара да смениш посоката.

Тя започна да бели морковите, които щяха да допълнят гарнитурата на печеното.

— Цветята не вършеха работа и при мен, когато баща ти ме вбесеше.

Мълаки се усмихна.

— А какво вършеше работа?

— Преди всичко времето. Една жена има нужда да се цупи известно време и да види, че мъжът страда заради греховете си. А след това е нужно да й падне на колене. Обичам мъже, които знаят как да молят за прошка.

— Никога не съм виждал татко да пада на колене.

Айлин му намигна.

— Е, няма как да си виждал всичко, нали?

— Нараних я, мамо — каза Мълаки и остави картофите настрани. — Нямах право да действам по този начин.

— Вярно е, но пък не си започнал тази история с подобно нещо наум — утеши го Айлин и избърса ръцете си с кърпата за чинии. — Мислеше за семейството и за собствената си гордост. А сега трябва да мислиш и за нея. Следващия път, когато я видиш, ще знаеш какво да направиш.

— Тя няма да иска да ме види.

— Ако наистина вярвах, че синът ми ще се предаде толкова лесно, щях да го фрасна по главата с чука за пържоли. Нямам ли си достатъчно грижи с Гидиън и онази танцьорка?

— Гидиън си е добре. Поне все още си говорят с момичето.

— Мръсно копеле!

Е, да, говореше му. С нисък, заплашителен глас. А в следващия момент го халоса с юмрук в челюстта. Ударът просна Гидиън на мърлявия килим пред вратата на скапаната хотелска стая в последния мизерен хотел, където бяха отседнали.

Гидиън усети вкус на кръв, видя звезди посред бял ден и чу ангелски хор да звучи в ушите му.

Избърса устната си и се вторачи злобно в Клио, която стоеше по черен сутиен и бикини, а косата й още капеше от онова, което хотелът гръмко наричаше душ.

— Край — каза Гидиън и бавно се изправи. — За доброто на човечеството, сега ще трябва да те убия. Ти си заплаха за обществото.

— Хайде де — подкани го тя, като се залюля на пети и вдигна юмруци. — Опитай най-добрия си удар.

Искаше му се. О, господи, как му се искаше. В продължение на пет кошмарни дни бе кръстосвал из Европа с нея. Беше спал в легла, пред които мизерните кушетки в младежките общежития, където бе спал по време на ваканцията си, след като завърши гимназия, приличаха на пухкави облаци. Беше търпял капризите, въпросите и оплакванията й.

Беше се постарал да не обръща внимание на факта, че споделя стаята си с жена, на която й плащаха, за да танцува гола, и чието тяло й осигуряваше добри пари. Беше се държал като изряден джентълмен, дори когато тя нарочно го провокираше.

Беше я хранил, а тя ядеше като ламя, и беше направил всичко възможно да й осигури най-добрия подслон, който скромните средства му позволяваха.

А как му се отплати? Фрасна го с юмрук в лицето.

Гидиън пристъпи към нея, отпуснал ръце безпомощно.

— Не мога да ударя жена. Неприятно ми е да го кажа, но не мога да го направя. А сега се разкарай.

— Не можеш да удариш жена — повтори тя, като повдигна брадичка предизвикателно. — Но нямаш проблеми да откраднеш от жена. Гепил си ми обиците.

— Точно така.

Не можеше да я удари, но я бутна силно настрани, за да може да влезе и да затръшне вратата.

— Получих двадесет и пет лири за тях. Ядеш за трима, а аз не бъкам от пари.

— Двадесет и пет? — възмутено изкрещя тя. — Платих триста шейсет и осем долара за тях, след тежък едночасов пазарлък на Пето Авеню. Ти си не само крадец, но и пълен тъпак.

— Е, нямам твоя опит в пазарлъците със заложни къщи.

Всъщност нямаше, но беше сигурна, че би се справила по-добре.

— Бяха осемнадесет карата. Италианско злато!

— А сега ще са риба и чипс в кръчмата и нощувка в тази дупка. Вечно дрънкаш, че трябва да сме партньори, а не допринасяш с нищо за съдружието.

— Можеше да ме попиташ.

— Да бе! И ти щеше да ми ги дадеш. Кой си взима шибаната чанта, когато влиза под душа?

Пълните й, съблазнителни устни се изкривиха.

— Да. И ти току-що ми доказа, че съм била права да постъпвам така.

Гидиън отвратено грабна една риза и й я метна.

— Облечи се, за бога. Прояви малко самоуважение.

— Предостатъчно се самоуважавам.

Беше забравила, че е по бельо. Пропускаше някои дребни подробности, когато темпераментът й се възпламенеше. Но сега, презрението в тона му я накара да хвърли ризата в другия край на стаята.

— Искам тези двадесет и пет лири.

— Няма да ги получиш. А ако искаш да ядеш, облечи се. Давам ти пет минути.

Той тръгна към банята. Беше адски глупаво от негова страна да й обръща гръб.

Клио се хвърли върху него. Обви дългите си крака като стоманени обръчи около кръста му, хвана го за косата и дръпна главата му назад. Пред очите му заиграха цветни петна.

Гидиън се завъртя и се опита да я отхвърли. Клио се държеше здраво и успя да обвие ръка около гърлото му. Той се уплаши, че ще се задуши, протегна ръка и също я хвана за косата. Изпита невероятно задоволство, когато чу воя й.

— Пусни ме! Пусни ми косата!

— Ти пусни моята — изхъхри той. — Веднага.

Въртяха се в кръг, като всеки ругаеше ожесточено и скубеше другия. Гидиън се удари в леглото и загуби равновесие. Приземи се върху нея и й изкара въздуха. Преди Клио да успее да се съвземе, той се обърна и я прикова под себе си.

— Хлопа ти дъската — промърмори той, като се мъчеше да задържи ръцете й. — Всичките ти дъски хлопат. Двадесет и пет лири,

за бога! Ще ти дам петдесет щом си толкова смахната.

— Обиците си бяха мои — изохка тя. — Парите са си мои.

— А аз съм отчаян тип. Мога да те фрасна по главата и да взема много повече от чифт скапани обици.

Клио подсмръкна презрително, после реши да опита нова стратегия. Големите й кафяви очи се напълниха със сълзи. Пълните устни затрепериха.

— Не ме наранявай.

— Няма да те нараня.

Миглите й заблестяха от сълзите, които се стекоха като сребро по златистите й страни.

— За какъв ме взимаш? Не плачи. Хайде, престани, скъпа.

Той пусна ръката й, за да избърше сълзите й.

Клио го нападна като дива котка. Зъби, нокти, размахани крайници. Удари го в слепоочието, после заби лакът в ребрата му. В отчаян опит да се защити, Гидиън се изтърколи от леглото с Клио върху себе си.

Сумтящ, потен, зашеметен от болка, той успя да я прикове под себе си за втори път, преди да осъзнае, че Клио не може да си поеме дъх от смях.

— Защо една-две сълзи винаги карат мъжете да се разтопят? — ухили му се тя.

Господи, беше толкова сладък. Разгневен и поетичен.

— Устата ти кърви, готин.

— Знам.

— Предполагам, че това си струваше двадесет и петте лири — каза Клио, като затвори очи за миг и си пое дъх. — Но няма да се примиря с риба и чипс. Искам месо.

Когато отвори очи, тя забеляза промяната в неговите. Онзи съсредоточен поглед, който означаваше само едно нещо. Мускулите й потръпнаха в отговор.

— Охо! — промърмори тя.

— По дяволите, Клио.

Гидиън притисна кървящата си уста в нейната. Клио имаше вкуса на грях и аромата на пролетна градина след дъжд. Устните й се отвориха и тя отвърна жадно на целувката му. Крайниците й отново се

обвиха около него, но този път нежно. Тя изви гръб в съблазнителна покана.

Той вдигна глава и я огледа. Гъстата, самурено черна коса бе разпиляна по вехтия, прогорен от цигари килим. Миглите й още блестяха от лъжовните сълзи. Очите й бяха замъглени. Искаше му се да я погълне. Беше твърд като скала и гореше от желание.

Но откри, че е блокиран от същите скрупули, които му бяха попречили да я удари.

— По дяволите — изстена Гидиън, като се отдръпна от нея и се облегна на леглото.

Объркана, Клио се повдигна на лакти.

— Какво става?

— Облечи се, Клио. Казах ти, че няма да те нараня. Няма и да те използвам.

Тя седна и се вторачи в него. Очите му бяха затворени, а дишането — тежко. Знаеше, че е възбуден. Но беше се спрял. Защото, въпреки суровия характер и хладната пресметливост, той бе почтен. Почтен до мозъка на костите.

— Ти си нещо невероятно — каза Клио.

Гидиън отвори очи и я видя как се усмихва замислено.

— Какво?

Вероятно тя просто беше луда по красиви сини очи и твърди мъжествени устни.

— Само един въпрос — каза Клио. — Какво те спря? Това че в момента съм безработна стриптийзьорка?

— Спрях, защото каквото и да говорим за партньорство, съм отговорен за това, че сега си тук — отговори Гидиън, като се опита да издуха косата от лицето си, а когато не успя, я отмести с ръка. — Отговорен съм за това, че трябваше да напуснеш Прага, да обиколиш целия континент и да стигнеш до Англия само с дрехите на гърба си. Аз реших да открия статуетките и бях готов да си понеса последствията, тъй като знаех, че някой щеше да се опита да ме спре, независимо по какъв начин. А ти нямаше избор.

— И аз така си помислих — кимна Клио и отметна коса назад. — А това означава, че просто ще трябва да те просна отново.

— Престани — предупреди я той, когато Клио се плъзна като змия в скута му.

— Можеш да се отпуснеш и просто да ме приемеш — каза тя и облиза брадата му. — Можеш да участваш. Зависи от теб, готин. Но при всички положения ще те имам. Хм, толкова си разгорещен и изпотен.

Гидиън стисна китките й и тя продължи да използва устата си.

— Това ми харесва. Но ще ти е по-лесно, ако ми сътрудничиш.

Клио се залюля върху него и притисна устни в неговите. Гидиън изстена.

— Докосни ме.

Беше минало толкова дълго време, откакто мъжки ръце я бяха докосвали за последен път.

— Докосни ме.

С едно бързо движение, той я просна отново по гръб и ръцете му се втурнаха по нея. Подът беше твърд като камък и миришеше на застоял дим, но те се затъркаляха диво върху него. Клио задърпа ризата му и впи нокти в гърба му.

Искаше го. Може и да беше глупаво или неразумно, но го искаше. Всеки път, когато усещаше погледа му върху себе си, всяка нощ, когато лежеше будна с мисълта, че той е само на метър от нея, го искаше.

Гидиън я притисна върху твърдия под и силните му ръце продължиха да шарят по нея. Клио изви гръб, когато й свали сутиена. Устните му се плъзнаха по гърдите й и тя изстена от удоволствие.

Тялото й беше истински пир за сетивата. Гладко и закръглено, с пищни гърди и безкрайно дълги крака. Искаше му се да го погълне още откакто я бе видял за първи път на сцената в мъжкия костюм и многозначителната усмивка на красивото лице.

Не можеше да мисли дали допуска грешка или не. Единствената мисъл в главата му беше, че изпитва силна нужда от нея.

Отново впи устни в нейните и се предаде на болката и удоволствието. Клио смъкна джинсите му и прокара нокти по бедрата му. Сърцето му лудо заби.

След миг той проникна дълбоко в нея. В същия момент тя свърши с бурен оргазъм.

— Господи! — извика Клио и отвори очи, потъмнели от изненада. — Господи, какво беше това?

— Не знам, но хайде да опитаме отново.

Тя потрепери, а Гидиън проникна още по-дълбоко в нея с бързи, почти жестоки тласъци. Чу как Клио си поема дъх и видя червенината по бузите й. После тя започна да се движи в ритъм с него.

В мига, когато Гидиън бе почти обезумял от удоволствие, Клио отново притисна устни в неговите.

ГЛАВА 8

Клио лежеше по корем на твърдия матрак. Дишането й се бе нормализирало, а бученето в ушите й се бе превърнало в приятно жужене.

Първото й сексуално преживяване бе на шестнадесет години, след една разправия с майка й. Беше позволила на Джими Мофет да направи онова, за която я молеше вече три месеца.

Земята не беше потреперила, но все пак Джими ставаше за любовник.

През изминалите оттогава единадесет години бе имала и по-добри, и недотам добри любовници и се бе научила да подбира. Знаеше какво й доставя удоволствие и как да помогне на един мъж да я задоволи.

Беше допускала и грешки, разбира се. Сидни Уолтър бе последната и най-скъпата от тях. Но като цяло, имаше нормален и здрав сексуален апетит и сравнително изтънчен вкус в избора на партньори в леглото.

Наистина апетитът й бе намалял значително по време на работата й като стриптийзьорка в „Там, долу“, но пък стриптийз клубовете показваха мъжете и секса откъм най-първичната им страна. А в същото време този опит вероятно бе направил вкуса й още по-изтънчен.

Поне така изглеждаше този път.

Гидиън Съливан знаеше не само как да накара земята да се раздвижи, но дори и да танцува меренге. И танго. И румба. Този тип беше истински Фред Астер в леглото.

Клио реши, че това ще внесе нещо ново и приятно в странното им делово партньорство.

Е, той не го смяташе за партньорство, но не беше прав. Важното беше какво мисли тя. А и тя криеше още един коз в ръкава си. Клио отвори очи и погледна чантата, която лежеше върху грозното шкафче. Да. А козът бе дама. Сребърна дама.

Клио възнамеряваше да е честна с Гидиън, когато му дойдеше времето. Може би. Но опитът я бе научил, че е разумно да пази някой скрит коз. Все пак не познаваше Гидиън толкова добре и ако му разкажеше за статуетката, той можеше да я гепи, както бе направил с обиците й.

По дяволите, тя наистина си харесваше обиците.

Разбира се, той не изглеждаше пълен кретен. Беше адски етичен, когато ставаше дума за секс, и Клио уважаваше това. Но парите бяха нещо друго. Едно беше да загрееш чаршафите с мъж, когото познаваш от по-малко от седмица, но съвсем друго бе да му се довериш относно потенциална златна мина.

Много по-разумно щеше да е да си мълчи и да изстиска още малко информация от него.

Клио се претърколи и го захапа за задника, тъй като й беше подръка.

— Не знаех, че ирландците са толкова издръжливи.

— Пием гинес, за да сме силни — промърмори той със затворени очи. — Господи, наистина имам нужда от една бира.

— Имаш доста добра фигура, готин — отбеляза тя и прокара пръст по крака му. — Трениращ ли?

— Фитнес ли имаш предвид? Не. Банда потни типове и зловещи машини.

— Тичаш ли?

— Когато бързам.

Тя се засмя и се плъзна по гърдите му.

— С какво се занимаваш в Ирландия?

— Имаме корабчета — отговори Гидиън и прокара пръсти през гъстата й, тъмна коса. — Туристически корабчета, рибарски също. Понякога разхождам туристи, друг път ловя риба, а през повечето време поправям някое от проклетите корабчета.

— Това обяснява мускулите ти — погали го тя. — Разкажи ми нещо за орисниците.

— Вече ти разказах.

— Разказа ми само част от историята. Но това не ми обясни защо си толкова сигурен, че струват много пари, а и време, за да ги откриеш. Аз също имам инвестиция тук, а дори не знам кой, по дяволите, ме подгони в Прага.

— Знам, че струват много пари, защото сестра ми, Ребека, проучи въпроса. Бека е страхотна с проучванията, фактите и информацията.

— Не се обиждай, приятел, но не познавам сестра ти.

— Прекрасна е. В мозъка й има толкова много информация, че понякога очаквам да избликне от ушите й. Тя измисли бизнеса с туристическите корабчета. Беше само на петнадесет години, когато застана пред мама и татко с всички онези числа, проекти и системи, които беше натъкмила. Беше сигурна, че местната икономика тепърва ще процъфтява. Коув вече беше станал интересен за туристите заради „Титаник“ и „Лузитания“, красивата си природа и пристанището. С течение на времето щяха да пристигат все повече и повече туристи.

Клио забрави за момент, че се канеше да му изтръгва информация.

— И те я послушаха?

Мисълта, че родители биха обърнали внимание на идеите на детето си, й се стори едновременно вълнуваща и абсурдна.

— Разбира се, че я послушаха. Защо да не го направят? Е, не заподскачаха ентусиазирано още от първия момент, но въпросът бе обсъден, проучен и се стигна до извода, че идеята й е добра и си заслужава да се осъществи.

— Родителите ми никога не биха ме послушали — каза Клио, като положи глава на гърдите му. — Разбира се, докато навърша петнадесет, вече бяхме приключили с това, което бих определила като нормални разговори.

— Защо така?

— Чакай да видим… О, да, помня! Не си допадахме особено.

Любопитен и впечатлен от горчивината в тона й, Гидиън се завъртя, за да вижда добре лицето й.

— Защо мислиш, че не сте си допаднали?

— Защото съм дива, заядлива, лоша и похабих многото възможности, които ми предложиха. Защо се смееш?

— Мислех си, че те харесвам точно заради първите три. А какви възможности си похабила?

— Образование, положение в обществото, неща, от които се отказах или отхвърлях презрително в зависимост от настроението ми.

— Хм. А на теб те защо не ти допадаха?

— Защото не ме забелязваха.

В мига, когато го каза, Клио се смути. Как, по дяволите, му разказваше всичко това? За да сложи край на неудобния разговор, тя се размърда под Гидиън и прокара пръсти по задника му.

— Хей, след като сме тук…

— Какво искаше да забележат?

— Няма значение.

Тя потърка глезена му с крака, като се надигна леко и го целуна по устата.

— Спасихме се един от друг преди много време. Просто си измихме ръцете. А и те престанаха да се преструват на женени. Разделиха се, когато бях на шестнадесет. Майка ми се жени два пъти оттогава. А баща ми скита по курви. Дискретно.

— Сигурно ти е било доста трудно.

— Това няма нищо общо с мен — сви рамене тя. — А и бездруго повече се интересувам най-вече от настоящето и от това дали имаш сили за още едно, преди да отидем да пием бира.

Гидиън не се разсейваше лесно, когато захванеше някоя тема.

— Как се озова в Прага и в онзи клуб?

— От тъпотия.

Той повдигна глава.

— Доста общо казано. Какво по-точно имаш предвид?

Клио въздъхна.

— Ако няма да се чукаме отново, искам да отида да си взема душ.

— Искам да знам повече за жената, с която се любя, а не само името и цвета на очите й.

— Късно е, готин. Вече ме изчука.

— Първият път те изчуках — отвърна той с хладен тон, който я накара да се засрами, — но вторият път е нещо различно. А ако продължаваме по този начин, ще има много пъти. Така стават нещата.

Това звучеше малко като заплаха.

— Всичко ли усложняваш?

— Да. Имам талант в това отношение. Каза, че те не те забелязвали. Е, аз те гледам, Клио, и ще продължа да гледам, докато ми просветне. Хайде да видим дали можеш да се справиш с това.

— Не обичам да ме притискат.

— Тогава имаме проблем, защото аз не се отказвам лесно — каза той и се отдръпна от нея. — Можеш да си вземеш душ, но го направи по-бързо. Ужасно съм гладен и умирам за една бира.

Гидиън скръсти ръце на корема си и затвори очи.

Намръщена, Клио се надигна от леглото. На път към банята, тя го погледна любопитно, после грабна чантата си и се затвори вътре.

Обърках я, помисли си Гидиън доволно. И това беше чудесно, тъй като самият той се чувстваше ужасно объркан от нея.

Изчака да се настанят удобно на една от ниските масички в кръчмата — тя с жилавия си стек, а той с по-разумния избор от риба и пържени картофи.

— След като семейството ти е от нюйоркското общество, познаваш ли Анита Гай?

— Никога не съм я чувала.

Стекът изискваше усилена работа, но Клио не възнамеряваше да се оплаква.

— Коя е тя?

— Чувала ли си за „Антики Морнингсайд“?

— Разбира се. Едно от онези стари, снобски места, където богатите плащат адски много пари за предмети, които са принадлежали на други богаташи — презрително каза тя и отметна назад косата си. — Аз лично обичам яркото, лъскавото и новото.

Гидиън се ухили.

— Страхотно определение, особено от устата на богат човек.

— Аз не съм богата. Семейството ми е богато.

Той лично смяташе, че всеки, готов да плати над триста долара за нещо, което висеше на ушите, е или богат, или глупав. Или и двете.

— Нямаш ли наследство?

Тя сви рамене и отряза парче от телешкото.

— Ще получа добра сума, когато навърша тридесет и пет. Но няма да ми стигне за бира и соленки през следващите осем години.

— Къде се научи да танцуваш?

Клио задъвка енергично.

— Какво общо има „Морнингсайд“ с нашите проблеми?

— Е, добре. Анита Гай е шефката на „Морнингсайд“. Вдовица е на бившия собственик на магазина.

— Чакай, чакай малко — размаха вилицата си Клио. — Спомних си нещо. Дърт козел се жени за хитро младо гадже. Работила за него или нещо такова. Майка ми беше адски възмутена от тази история и дрънкаше за нея в продължение на седмици. После, когато той ритна петалата, всичко се повтори. Тогава все още си говорех в редки случаи с майка ми — беше се върнала в Ню Йорк между Стиснатия задник — съпруг номер две — и Тъпака — съпруг номер три. Споменах нещо от рода, че ако мадамата се е погрижила дъртия пръч да умре щастлив, значи всичко е наред. Майка ми ужасно се ядоса. Май това беше една от последните ни разправии, преди да постъпим като Пилат Понтийски.

— Преди да си измиете ръцете една от друга?

— Точно така.

— Заради нечий умрял съпруг?

— Всъщност, раздялата настъпи, когато Тъпака реши да си поиграе с циците ми, а аз се ядосах и й разказах.

— Доведеният ти баща те е опипвал?

Възмущението в гласа му и гнева в красивите му сини очи я накараха да се усмихне.

— Тогава още не ми беше доведен баща. И просто ме хвана за гърдите и ме стисна, а аз го сритах в топките. Казах на майка ми, че ми се е нахвърлил. А той, проявявайки разум като по чудо, отвърна, че аз съм му се метнала на врата. Майка ми взе неговата страна и си разменихме доста остри думи. Аз напуснах къщата, а тя се омъжи за Тъпака и се премести в родния му Ел Ей — Клио сви рамене и вдигна бирата си. — Край на сантименталната семейна история.

Гидиън я погали по ръката.

— Предполагам, че майка ти си заслужава смотания съпруг.

— Вероятно е така — съгласи се Клио и си допи бирата. — Значи Анита Гай е свързана с това, защото… Чакай. Тя командва горилите, които ни подгониха в Прага, нали? — извика Клио и стисна устни. — Май не е само хубава кукла.

— Тя е пресметлива и зла жена. И крадла. Притежава една от орисниците, защото я откраднa от нас. По-точно от брат ми. Иска да се добере и до трите и не подбира средства, за да постигне целта си. А това е нещо, което ще използваме срещу нея. Първо трябва да намерим останалите две статуетки, а после ще преговаряме.

— Значи няма клиент. Става дума за брат ти.

— За семейството ми — поправи я той. — Мълаки, брат ми, работи по друга следа, а сестра ми проучва трета. Проблемът е, че накъдето и да се обърнем, Анита Гай е там. Стъпка по-напред или назад, но винаги някъде наблизо. Или предвижда ходовете ни, или разполага с друг източник на информация. Или просто има начин да ни държи под око.

— И затова ние с теб отсядаме в мизерни хотели, плащаме в брой, а ти използваш чуждо име.

— Това не може да продължи много дълго — каза Гидиън, като отпи от бирата си, докато оглеждаше претъпканата, шумна кръчма. — Почти сигурен съм, че засега сме се отървали от нея. Време е да се захванеш за работа — добави той и се усмихна, — партньоре.

— Какво да правя?

— Каза, че си виждала орисницата, а това означава, че тя все още принадлежи на семейството ти. Мисля, че най-разумно е да започнеш с едно обаждане по телефона. Мило обаждане до майка ти, с лек намек за извинение и сдобряване.

Клио яростно набоде пържен картоф с вилицата си.

— Не е смешно.

— Не исках да те разсмивам.

— Няма да звъня у дома като някоя блудна дъщеря.

Той й се усмихна леко.

— Няма да го направя — упорито повтори тя.

— След като чух историята, не си падам по майка ти повече, отколкото самата теб. Но трябва да й се обадиш, ако искаш една пета от печалбата.

— Една пета? Провери си математиката, готин.

— В сметките ми няма нищо грешно. Ние сме четирима, а ти си само една.

— Искам половината.

— Е, може да поискаш и целия свят, но няма да го получиш. Една пета от няколко милиона лири ще ти помогне да се справиш с живота, докато достигнеш до зрялата тридесет и пет годишна възраст. Толкова лоши ли са отношенията ви, че тя да откаже да плати едно обаждане за нейна сметка? Или ще имаш повече шансове с баща си?

— Нито един от двамата няма да плати разговора, дори да звънна от третия кръг на ада. Но аз така или иначе няма да им звъня.

— Ще го направиш. Просто ще трябва да използваме кредитна карта. Какво е положението с твоята?

Клио упорито скръсти ръце пред гърдите си и се вторачи ледено в него. Гидиън сви рамене.

— Добре де, ще използваме моята.

— Няма да го направя.

— Най-добре ще е да намерим телефонна кабина — реши той. — Ако Анита има някакъв начин да проследи картата ми, бих предпочел да не превръщам гърба си в мишена. Е, надявам се, че утре вече ще сме напуснали Лондон. Трябва да поработиш за статуетката, затова си мислех, че не е лошо да подходиш сантиментално. Липсват ти познатите и обичани неща от дома и разни подобни. Ако си изиграеш картите добре, някой от двамата може дори да ти изпрати малко пари.

— Чуй ме внимателно. Ще говоря бавно, с кратки думи. Те няма да ми дадат и цент, а аз по-скоро бих си прерязала гърлото, отколкото да ги моля за нещо.

— Не си сигурна в това, докато не опиташ, нали? — попита той и метна малко пари на масата. — Хайде да намерим телефонна кабина.

Как да спориш с човек, който не ти възразява, а просто продължава напред като валяк?

Вече се бе забъркала в кашата и не разполагаше с много време да се измъкне от нея.

Клио не губи време да спори с него, докато вървяха под ръмящия дъжд. Трябваше да помисли как най-добре да използва главата си и да прецени какви са възможностите й.

Не можеше да му каже: „О, няма смисъл да звъня на мама и татко, защото статуетката случайно е в чантата ми“.

Ако се обадеше у дома, а тя предпочиташе да я набият на кол, родителите й вероятно щяха да говорят с нея. Студено, но учтиво, което само щеше да я вбеси. А ако сдържеше темперамента си и заговореше за статуетката, щяха да я попитат дали е дрогирана. Съвсем небрежно. После щяха да й напомнят, че малката сребърна статуетка стоеше в стаята й от години. Факт, който те знаеха твърде добре, тъй като ежеседмично претърсваха стаята й за дрога, каквато тя никога не бе взимала, или за някакви други следи от неморално,

незаконно или светски неприемливо поведение. Никоя от тези възможности не я привличаше, следователно трябваше да измисли трета.

Все още мислеше, когато Гидиън я дръпна в лъскава червена телефонна кабина.

— Помисли една минута какво ще кажеш — посъветва я той. — С кого би могла да се разбереш по-добре? С мама в Ел Ей? Или с татко в Ню Йорк?

— Не е нужно да мисля, тъй като няма да се обадя на нито един от двамата.

— Клио — нежно каза той и погали косата й. — Те наистина много са те наранили, нали?

Думите му бяха толкова мили и нежни, че Клио едва събра сили да се отдръпне от него и да впери очи навън в дъжда.

— Няма нужда да им се обаждам. Знам къде е.

Гидиън се наведе и я целуна по косата.

— Съжалявам, че те затруднявам, но не можем да обикаляме от място на място по този начин.

— Казах ти, че знам къде е. Заведи ме в Ню Йорк.

— Клио…

— По дяволите, престани да ме галиш по главата като кученце. Направи ми малко място — извика тя, като го бутна назад и зарови в чантата си. — Ето виж — добави тя и пъхна сканираната снимка в ръцете му.

Той се вторачи изненадано в нея, после вдигна глава и погледна Клио в очите.

— Какво, по дяволите, е това?

— Чудесата на новите технологии. Звъннах един телефон от клуба след разходката ни из града. Помолих да направят снимка на статуетката и да я изпратят на компютъра на Марсела. Реших, че ще дадеш парите, които исках, а и билета, след като ти докажа, че мога да се сдобия с фигурката. Но историята с преследването промени нещата. Онези кретени, които се втурнаха по петите ни, вдигнаха мизата.

— Защо досега не ми я показа?

— Едно момиче трябва да се застрахова, готин.

Беше усетила ледения гняв в гласа му и нямаше нищо против.

— Когато се запознахме в Прага, не знаех дали не си Джак Изкормвача. Трябваше да съм адски тъпа, за да си хвърля всичките карти на масата, преди да науча нещо за теб.

— И научи ли вече? — меко попита той.

— Достатъчно, за да знам, че си адски вбесен, но ще ти мине. Първо, защото майка ти е възпитала добър син, който не удря момичета — каза Клио и се усмихна. — Второ, защото се нуждаеш от мен, ако искаш да се добереш до истинската фигурка, а не само до снимката й.

— Къде е?

Клио поклати глава.

— Заведи ме в Ню Йорк.

— Колко пари имаш?

— Не плащам…

Той просто сграбчи чантата й. Клио заби пръсти в нея и я дръпна назад. Ако не беше видяла яростния блясък в очите му, вероятно щеше да допусне грешка и да повярва, че тя ще спечели мача.

— Добре, добре. Имам около хиляда.

— Крони?

— Не. Американски долари. Но трябва да ги обменим.

— Имаш хиляда шибани долара и не можа да се разделиш с един шибан цент, когато изчезнахме от Прага?

— С двадесет и пет лири — поправи го тя. — Обици.

Гидиън я избута от телефонната кабина.

— Току-що си увеличи инвестицията, Клио. Ще платиш, за да стигнем до Ню Йорк.

Когато Анита Гай забавляваше клиент, тя го правеше превъзходно. Смяташе подобни неща за делова инвестиция. А когато клиентът беше привлекателен и хубав мъж, когото възнамеряваше да вкара в леглото си, смяташе това за предизвикателство.

Джак Бърдит я интригуваше в много отношения. Не беше лустросан като мъжете, които Анита обикновено избираше за кавалери.

Но бе точно от типа, който тя предпочиташе за любовник.

Тъмнорусата му коса падаше по силното, грубовато лице, което беше по-скоро властно, отколкото хубаво. Очите му бяха сиви, с тежки клепачи и изглеждаха сънливи, докато човек не го погледнеше достатъчно отблизо, за да забележи енергията, стаена в тях.

Тези очи умееха да се приковат в твоите и да те уловят като животно в капан.

Отстрани на устата му личеше малък белег. Носеше се слух, че го е получил по време на побой в някакъв бар в Кайро. Устата му имаше чувствена извивка, която подсказваше на Анита, че Джак ще предяви доста изисквания в леглото.

Мощната фигура подхождаше отлично на грубото му лице. Широки рамене и дълги ръце. Тя знаеше, че Джак се боксира за удоволствие и бе убедена, че когато се съблече, ще бъде твърде привлекателна гледка.

Семейството му бе имало пари навремето, преди няколко поколения, но ги бе изгубило по време на борсовата криза през 1929. Джак не беше отгледан в лукс и бе натрупал собственото си състояние с фирми за електроника и охрана.

Истински мъж, помисли си Анита, като отпи от виното си. Мъж, който на тридесет и четири години печелеше седемцифрена сума годишно. Достатъчно, за да се радва на любимото си хоби — колекционерството.

Джак беше разведен. Притежаваше реставриран и превърнат в жилище склад в Сохо и живееше там, когато беше в града. Живееше сам и пътуваше много. И по работа, и за удоволствие.

Колекционираше старинни предмети на изкуството с добре документирана история.

Сега, след като първата орисница бе на сигурно място в сейфа й, Анита се надяваше, че Джак Бърдит може да й предложи някаква следа към другите.

— Е, разкажи ми за Мадрид — измърка тя нежно на фона на нежната музика на Моцарт.

Беше накарала прислужниците си да подредят маса за двама на голямата, превърната в градина, тераса на третия етаж на къщата й.

— Никога не съм ходила там, а винаги ми се е искало.

— Беше много горещо — отговори Джак и лапна нова хапка шатобриан. Беше идеален, разбира се, както и виното, музиката, лекия

аромат на рози и върбина. А също и лицето и формите на жената срещу него.

Джак винаги изпитваше недоверие към идеалното.

— Нямах много време за забавления — отговори той. — Клиентът се грижеше да съм непрестанно зает. Още няколко такива параноици и ще съм готов за пенсия.

— Кой беше клиентът ти?

Тя се нацупи обидено, когато Джак само се усмихна и продължи да яде.

— Прекалено дискретен си, Джак. Не възнамерявам да потегля за Испания, да пробия охраната ти и да обера човека.

— Клиентите плащат за дискретността ми. И получават онова, за което плащат — добави той. — Би трябвало да го знаеш.

— Да, но намирам работата ти за толкова вълнуваща. Всички онези сложни алармени системи, инфрачервени лъчи, детектори за движение. Всъщност, като се има предвид опита ти, от теб би излязъл страхотен крадец, нали?

— Престъпленията носят пари, но недостатъчно.

Джак реши, че Анита иска нещо от него. Интимната вечеря у дома беше първият сигнал. Анита обичаше да излиза и да ходи по места, където да види повече хора и те да я видят.

Ако егото му беше прекалено силно, може би щеше да повярва, че основната й идея е сексът. Макар да не се съмняваше, че Анита се наслаждава на секса така, както на ползата, която извлича от него, той предполагаше, че тук има и нещо друго.

Жената беше опитна използвачка. Ледена кръв под меката кожа. Той нямаше нищо против това, но не възнамеряваше да се превръща в един от трофеите в претъпканите й шкафове, нито в оръдие от впечатляващия й арсенал.

Джак я остави да води разговора. Не бързаше за никъде. Анита беше добра компания, знаеше много неща за изкуство, литература и музика. И макар той да не споделяше част от вкусовете й, поне ги оценяваше.

А и къщата му харесваше. Беше я харесвал повече, докато Пол Морнингсайд беше жив, но пък къщата си е къща, а тази беше истинско бижу.

Бижу, което бе запазило достолепието си в продължение на дълги години. И което щеше да продължи да го пази въпреки господарката си. Мраморните камини винаги щяха да са красив декор за буйните огньове. Полилеите „Уотърфорд“ щяха да продължат да хвърлят феерични отблясъци върху полираното дърво, искрящите стъкла и рисувания на ръка порцелан, независимо кой се топлеше на пламъците или включваше осветлението.

Венецианските кресла щяха да си останат великолепни, независимо чий задник седеше на възглавниците им.

Това бе един от аспектите на старинното и красивото, който Джак ценеше най-силно.

Не че не одобряваше вкуса на Анита. Стаите бяха все още елегантно обзаведени с антики, картини и цветя в подходящи вази.

Надали някой би могъл да нарече мястото уютно, но като галерия, в която се живее, бе едно от най-хубавите в града.

Тъй като бе проектирал и инсталирал алармената система, Джак познаваше всеки сантиметър от къщата. Като колекционер, одобряваше начина, по който бе използвано пространството, за да се изпъкнат красивите и ценни предмети, и рядко отказваше поканите на домакинята.

Но докато стигнат до десерта и кафето, мислите му вече го носеха към дома му. Искаше му се да се просне на канапето и да погледа телевизия.

— Онзи ден един клиент ми зададе въпрос, който би могъл да те заинтересува — каза Анита.

— Така ли?

Тя усети, че го губи. Беше вбесяващо и в същото време странно възбуждащо да се мъчи да задържи вниманието на един мъж по този начин.

— Ставаше дума за трите орисници. Знаеш ли историята?

Джак разбърка кафето си бавно.

— Трите орисници?

— Мислех, че може да си чувал за тях, тъй като колекционираш подобни неща. Три малки сребърни статуетки, изобразяващи трите орисници от древногръцката митология.

Той я загледа учтиво и Анита му разказа историята подробно с надеждата да събуди интереса му.

Джак изяде лимоновата торта, като я слушаше внимателно и задаваше въпроси от време на време. Но мислите му бяха другаде.

Разбра, че Анита иска да й помогне да открие орисниците. Той знаеше за статуетките, разбира се. Бе слушал разкази за тях още като дете.

Ако Анита се интересуваше достатъчно, за да започне да ги издирва, значи вярваше, че и трите фигурки могат да бъдат намерени.

Той довърши кафето си. Анита щеше да остане ужасно разочарована.

— Естествено — продължи тя, — обясних на клиента, че ако въобще някога са съществували, едната е потънала заедно с Хенри Уайли, което прави невъзможно получаването на целия комплект. Другите две, изглежда, са се загубили някъде из лабиринта на историята, така че дори откриването на две трети от комплекта ще отнеме значителни усилия. Жалко е, когато си помислиш какво откритие би могло да бъде това. Не само във финансово отношение, но и за историята и изкуството.

— Да, жалко. Значи няма следи към другите две?

— О, чува се по нещо от време на време — отговори Анита, като помръдна леко голите си рамене и завъртя чашата с коняк. — Както ти казах, те са легенда, поне сред известните търговци и сериозните колекционери, така че понякога се чуват слухове за тях. А като знам колко често пътуваш и колко връзки имаш навсякъде по света, сметнах, че може да си чул нещо.

— Може би не съм питал подходящите хора.

Тя се усмихна и се наведе напред. Някои мъже можеха да си помислят, че трепкащата светлина на свещите прави очите й нежни и романтични, но за Джак те бяха изпълнени само с алчност.

— Може би е така — съгласи се тя, — но ако го направиш, ще се радвам да чуя отговорите.

— Ти ще си първата — увери я той.

Когато се прибра в апартамента си, Джак съблече ризата си, включи телевизора и хвана последните десет минути от мача, в който „Брейвс“ смазаха „Метс“ жестоко. Истинско разочарование, тъй като бе заложил двайсет кинта на „Метс“, а това само показваше какво става, когато се ръководиш от сантименталности.

Джак изключи звука, взе телефона и набра някакъв номер. Зададе някои въпроси на подходящия човек, но не понечи да сподели отговорите.

ГЛАВА 9

Тия откри, че Хенри Уайли е бил човек с разностранни интереси и огромно желание за живот. Вероятно поради работническия си произход бе обръщал голямо внимание на положението си в обществото.

Не бил пестелив и макар според собственото му признание да благоговеел пред прелестите на млади, закръглени дами, останал верен на съпругата си през почти четиридесетгодишния им брак.

Според Тия, това също се дължеше на работническия му произход.

Като писател обаче Хенри търпеше редакция.

Беше безкрайно обстоятелствен относно разни вечери и описваше храната толкова подробно, че Тия едва ли не усещаше вкуса на омарите или телешкото. Говореше за другите гости също така подробно и Тия започваше да си представя музиката, тоалетите и разговорите. И точно когато се почувстваше увлечена, той започваше да говори за бизнес, за инвестиции и лихви, както и да излага собственото си мнение за политиката.

Но все пак, докато четеше дневника, Тия усети симпатия към Хенри. Той бе готов да набие на кол президента Уилсън, когото не одобряваше, или да възхвалява до небесата Чърчил, когото боготвореше, а между двете мнения можеше да се прочете ода за агнешката плешка, която бе ял предишната вечер.

В същия пасаж той хвалеше внуците си или цитираше статия от вестник, която обсъждаше вечерната рокля на някоя от дъщерите му. Описваше с удоволствие вилата, която строеше, и добавяше щастливо, че ще е по-грандиозна и по-скъпа от къщата на Вандербилт.

Тия научи, че Хенри обичал да харчи пари, да се грижи за децата и внуците си и смятал добрата храна за едно от най-големите удоволствия на света.

Гордостта му от „Антики Уайли“ бе неимоверна, а амбицията му да го направи най-престижния антикварен магазин го бе ръководила

цял живот. От тази амбиция произлизаха и интересът, и желанието му да притежава трите орисници.

В това отношение бе свършил доста добра работа. Беше открил Клото във Вашингтон през есента на 1914. Солидна част от дневника бе посветена на доволните му хвалби от сделката и покупката на сребърната орисница само за четиристотин двадесет и пет долара.

Хенри беше нарекъл това „пладнешки обир“ и Тия бе съгласна с него.

Самият той почти бе откраднал статуетката, която щеше да бъде откраднатa от самия него след по-малко от година.

Но старият Хенри, без да може да предвиди собствената си съдба, продължил да се ослушва. Издирването на статуетките му доставяло същото удоволствие както обилна вечеря от седем блюда.

През пролетта на следващата година, открил Лахезис у богат адвокат на име Саймън Уайт-Смит от Лондон.

Купил билети за себе си и за жена си, Едит, за прокълнатия кораб с вярата, че ще успее да придобие втората орисница за себе си и за „Уайли“, а след това да тръгне по следващата следа — към Атропа.

Събирането на трите орисници било най-голямата му амбиция. В името на изкуството, а и за да направи „Уайли“ още по-известна и уважавана фирма.

Тия си водеше бележки, докато четеше. После щеше да провери фактите и да използва подробностите от дневника, за да открие нови факти.

Самата тя вече имаше амбиция и желание и макар те да произлизаха от нараненатa й гордост и гняв, бяха не по-слаби от тези на прапрадядо й.

Щеше да открие орисниците и да си възвърне собствеността на Хенри.

Щеше да ги открие с грижливи проучвания, логика и справки, точно както бе постъпил Хенри. А после щеше да изненада баща си, да победи хитрата Анита Гай и да прецака проклетия Мълаки Съливан.

Когато телефонът й звънна, Тия седеше до бюрото с очила на носа и пиеше хранителна добавка с протеини. Както винаги когато работеше, тя си каза, че трябва да остави телефонния секретар да се включи. Но както винаги, се притесни, че може да е нещо спешно, с което само тя би могла да се справи.

Тия издържа две позвънявания, после вдигна.

— Ало?

— Доктор Марш?

— Да.

— Бих искал да поговоря с вас за работата ви. За определени области от работата ви.

Тия се намръщи, объркана от непознатия мъжки глас.

— Моята работа? Кой се обажда?

— Мисля, че имаме общи интереси. Е… с какво сте облечена?

— Моля?

— Обзалагам се, че носите копринени бикини. Червена коприна…

— О, за бога! — извика Тия и затръшна телефона. Притеснена и уплашена, тя се сви и се залюля напред-назад. — Перверзник. Ще си взема нов номер, който да не е вписан в указателя — промърмори тя нервно.

Взе дневника и бързо го върна на мястото му. Всяка жена би си помислила, че когато е вписана в указателя като Т. Дж. Марш, това би я предпазило от обажданията на разни извратени типове.

Тя се замисли и извади указателя, за да потърси номера на телефонната компания, когато на вратата й се позвъни.

Първата й реакция беше раздразнение от натрапничеството, последвано след миг от парализиращ страх. Беше мъжът от телефона. Щеше да нахлуе в апартамента й и да я нападне. Да я изнасили. А после щеше да пререже гърлото й от ухо до ухо с огромен нож.

— Не ставай глупава, не ставай глупава — промърмори си тя, като притисна ръка към устата си и скочи на крака. — Типовете, които дрънкат мръсотии по телефона, са идиоти, ненормалници, криещи се зад анонимността. Сега може би звъни майка ти или госпожа Локли от долния етаж. Няма нищо страшно.

Тя излезе предпазливо от кабинета и пристъпи безшумно към вратата. Повдигна се на пръсти с разтуптяно сърце и надникна през шпионката.

Видът на едрия мъж с грубо лице, издокаран в черно кожено яке, я накара да изохка и да се завърти нервно с ръка на гърлото. Тя се огледа наоколо диво и грабна най-близкото оръжие. Въоръжена с бронзовата статуетка на Цирцея, Тия затвори очи.

— Кой сте вие? Какво искате?

— Доктор Марш? Доктор Тия Марш?

— Ще се обадя на полицията.

— Аз съм от полицията. Детектив Бърдит, госпожо, полицейско управление Ню Йорк. Ще сложа значката си на шпионката.

Веднъж Тия бе чела книга, в която убиецът прострелва една от жертвите си през шпионката. Куршум в окото и оттам — направо в мозъка. Разтреперана, тя се приближи към шпионката и се опита да погледне, без да рискува да загине от жестока смърт.

Значката й се стори съвсем истинска, така че тя рискува и залепи око на шпионката.

— За какво става дума, детектив Бърдит?

— Бих искал да ви задам няколко въпроса, доктор Марш. Ще ми позволите ли да вляза? Можете да оставите вратата отворена, ако така ще се чувствате по-добре.

Тия прехапа устни и си каза, че ако човек не може да се довери на полицията, тогава какво му остава. Сложи бронзовата статуетка на мястото й и отключи вратата.

— Проблем ли има, детектив?

Той й се усмихна дружелюбно и мило.

— Бих искал да поговорим.

Влезе вътре доволен, че Тия се почувства достатъчно в безопасност, за да затвори вратата.

— В сградата ли има някакви проблеми?

— Не, госпожо. Можем ли да седнем?

— Да, разбира се — махна му тя към едно кресло и седна на крайчеца на друго.

— Хубаво място — каза полицаят.

— Благодаря ви.

— Предполагам, че сте наследила от баща си вкуса към антиките.

Лицето й пребледня.

— С баща ми ли е станало нещо?

— Не. Но е свързано с работата на баща ви, а и с вашата. Какво знаете за комплекта от сребърни статуетки, наречени трите орисници?

Той забеляза, че зениците й се свиват. Резултат от шока. Инстинктът му не бе го подвел.

— За какво става дума? — попита тя. — За Мълаки Съливан ли?

— Той има ли нещо общо с орисниците?

— Надявам се, че сте го арестували — горчиво каза тя. — Надявам се, че в момента гние в затвора. А ако ви е дал името ми, с надеждата, че ще му помогна да се измъкне, само си губите времето.

— Доктор Марш…

Той веднага усети, че е разкрит. Чу тихото й ахване в мига, преди Тия да се опита да скочи от креслото. Беше по-бърз и я върна на мястото й.

— Успокойте се.

— Вие сте онзи, който ми звъня по телефона. Въобще не сте ченге. Той ви е изпратил, нали?

Джак беше очаквал сълзи и писъци и се впечатли, когато, вместо да изпадне в истерия, тя го погледна разгневено.

— Не познавам вашия Мълаки Съливан, Тия. Казвам се Джак Бърдит. Собственик съм на охранителна фирма „Бърдит“.

— Вие сте просто един лъжец. И перверзник при това. — Яростта й понамаля и тя усети, че гърлото й се свива. — Трябва да си взема инхалатора — каза Тия.

— Трябва да се успокоите — поправи я той. — Работил съм с баща ви. Можете да го попитате.

— Баща ми не работи с перверзници.

— Слушайте, съжалявам за това. Телефонът ви е подслушван. Когато усетих това, издрънках първото, което ми дойде наум.

— Телефонът ми не е подслушван.

— Скъпа, работата ми е да знам такива неща. А сега, искам да се успокоиш. Ще ти дам телефона си. Обезопасен е. Искам да се обадиш в шестдесет и първи участък и да потърсиш детектив Робинс. Боб Робинс. Попитай го дали ме познава и дали ще гарантира за мен. Ако не го направи, кажи му веднага да изпрати патрулна кола тук. Съгласна ли си?

Тия стисна устни. Помисли си, че ръцете му бяха твърди като камък, а студеният блясък в очите му я предупреди, че няма да се измъкне.

— Дайте ми телефона.

Той бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади малък телефон и визитна картичка.

— Това е компанията ми. Бих ти предложил да се обадиш на баща си, за да ти даде препоръка за мен, но не знам дали и неговите телефони не са подслушвани.

Тия не свали очи от Джак, докато говореше по телефона.

— Искам номера на шестдесет и първи участък в Манхатън. Свържете ме с него, моля.

Джак кимна.

— Търсете детектив Боб Робинс — посъветва я той.

Тия го послуша и се опита да възстанови нормалното си дишане.

— Детектив Робинс? Обажда се Тия Марш.

Говореше ясно и му съобщи внимателно адреса си. Джак одобри действията й и си помисли, че жената не беше глупава.

— В апартамента ми е един мъж, който проникна тук под предлог, че е полицай. Твърди, че името му е Джак Бърдит. Посъветва ме да поискам от вас препоръки за него — каза Тия, после повдигна вежди. — Около метър и деветдесет, сто килограма. Тъмноруса коса. Сиви очи. Да, малък белег от дясната страна на устата. Разбирам. Да, разбирам. Съгласна съм с вас. Благодаря ви.

Тя отдръпна за момент телефона от ухото си.

— Детектив Робинс потвърди, че ви познава и не сте психопат. Увери ме, че с радост ще ви срита в задника, задето се представяте за полицай. Готов е да издаде заповед за ареста ви, ако реша да предявя обвинения. Освен това каза, че му дължите двадесет долара и би искал да говори с вас.

— Благодаря — каза Джак и взе телефона. — Да, да. Ще ти обясня всичко при първа възможност. Каква фалшива значка? Не знам за какво говориш. Ще се чуем по-късно.

Той прекъсна връзката и прибра телефона.

— Добре ли е така? — попита той Тия.

— Не, не е добре. Определено не е добре. Извинете ме.

Тя скочи от креслото и излезе от стаята. Тъй като не беше напълно сигурен дали Тия не се кани да грабне някакво оръжие, Джак я последва.

Тия отвори един от шкафовете в кухнята, а Джак повдигна вежди учудено, когато видя редиците с шишета с хапчета. Тя взе аспирин и отвори хладилника.

— Получих главоболие от напрежението. Много ви благодаря.

— Извинете ме. Не можех да рискувам с телефона. Вижте.

Джак взе кухненския телефон и отвъртя долната му част.

— Виждате ли това? Микрофон с доста добро качество.

— Не мога да различа подслушвателно устройство от жаба, така че просто се налага да ви повярвам, нали?

Той се усмихна. Проучванията не му бяха показали, че Тия е с толкова бързи реакции.

— Предполагам, че е така. Трябва да внимавате какво казвате, когато говорите по телефона.

— И защо трябва да се доверя на думите ви, господин Бърдит?

— Джак. Наричайте ме Джак. Имате ли кафе?

Леденият й поглед го накара да свие рамене.

— Добре. Анита Гай.

Той се усмихна, когато Тия бавно отпусна шишето с вода.

— Да, мислех си, че това ще ви прозвучи познато. Смятам, че точно тя е човекът, който подслушва телефона ви. Анита иска трите орисници, а вие и семейството ви сте връзката към тях. Статуетката на Хенри Уайли, Клото, не е била загубена при потъването на „Лузитания“, нали?

— Щом сте приятел на Анита, попитайте я за това.

— Не съм казвал, че сме приятели. Аз съм колекционер. Това е нещо, което баща ви би могъл да потвърди, но бих предпочел да го попитате лично, защото не искам Анита да следи ходовете ми. Купувал съм доста хубави неща от „Уайли“. Последната ми придобивка беше ваза на Лалик. Изключителна. Шест голи девици, които наливат вода. Е, обичам голи жени — каза той с бърза, весела усмивка. — Съдете ме.

— Мислех, че обичате червени копринени бикини.

— Нямам нищо против тях.

— Не мога да ви помогна, господин Бърдит. Върнете се при госпожица Гай и й кажете, че си губи времето с мен.

— Не работя с или пък за Анита. Работя за себе си, а храня личен интерес към орисниците. Анита ми подхвърли стръвта, с надеждата, че ще й свърша работата и ще я отведа до тях. Но не си е направила добре сметката. В същото време не иска да ви изпуска от погледа си — добави той, като махна към телефона. — Обзалагам се, че вие знаете нещо, което Анита не знае. Мисля, че бихме могли да си помогнем един на друг.

— Защо да ви помагам? Дори и да можех.

— Защото съм адски добър в работата си. Кажете ми какво знаете и аз ще ги намеря. Точно това искате, нали?

— Не съм съвсем наясно какво точно знам.

— Кой е Мълаки Съливан?

— Е, той е нещо, в което съм сигурна.

Беше сигурна, тъй като само споменаването на името му предизвикваше неприятно стягане в гърдите й.

— Той е лъжец и мошеник. Твърди, че Анита измамила и него, но доколкото знам, може да са близки като… като крадци — довърши Тия.

— Къде мога да го намеря?

— Предполагам, че се е върнал в Ирландия. Коув. Но бих предпочела да се пържи в ада.

— Каква е неговата връзка?

Тия се поколеба, но не можа да намери основателна причина да не отговори.

— Твърди, че Анита откраднала една от орисниците от него. Но тъй като вероятно езикът му би изсъхнал, ако опиташе вкуса на истината, силно се съмнявам дали това е вярно. Е, всичко това беше много интересно, но прекъснахте работата ми.

— Имате визитната ми картичка. Помислете по въпроса и се свържете с мен.

Джак се приготви да си тръгне, после се обърна и я погледна.

— Ако знаете нещо, внимавайте къде стъпвате. Анита е змия, Тия. От онези, които обичат да поглъщат меки, красиви създания.

— А вие какъв сте, господин Бърдит?

— Аз съм човек, който цени и уважава капризите на съдбата.

Мълаки Съливан, повтори си Джак, докато излизаше. Изглежда, щеше да му се наложи да предприеме пътешествие до Ирландия.

Пътуването от Лондон до Ню Йорк е дълго и на човек му се струва още по-дълго, когато е заклещен на средна седалка с размера на пощенска марка между една жена, чиито крака са дълги почти колкото неговите, и мъж, който използва лактите си като тесли.

Всичко това, съчетано с групата младежи, развилнели се във второкласната кабина, и бебето два реда пред тях, което счупи световния рекорд за непрекъснат плач, правеше съня невъзможен.

Гидиън се опита да се съсредоточи в книгата си, но дори великолепната проза на Стайнбек не можеше да го завладее достатъчно. Затова прекара часовете в размисъл и огледа от всички страни кашата, в която той и семейството му се бяха забъркали.

Оцеля от полета, после изтърпя агонията на митническата проверка и прибирането на багажа. Беше готов на убийство, за да може да положи измъченото си тяло на равна повърхност.

— Сигурна ли си в този твой приятел? — обърна се той към Клио.

— Слушай, помоли ме да се сетя за някой приятел в града, който да ни подслони за няколко дни, без да задава излишни въпроси, тъй като си прекалено стиснат, за да извадиш пари за хотел. Е, този приятел е Мики.

— На този етап не мога да си позволя да платя проклетия хотел. А и не знам дали мога да се доверя на човек, наречен Мики — промърмори Гидиън.

— Успокой топката.

Клио си пое дълбоко въздух, когато тръгнаха към изхода. Вече бяха в Ню Йорк.

— Трябваше да поспиш в самолета — добави тя. — Аз спах като заклана.

— Знам. И заради това ще те мразя до края на живота си.

— Мрън-мрън-мрън. Хич не ми пука — ухили се тя, като излезе навън в адския шум и миризмата на изгорели газове. — О, господи, върнах се!

Гидиън се надяваше да подремне в таксито, но шофьорът бе пуснал някаква умопомрачителна индийска музика по радиото.

— Откога познаваш Мики?

— Не знам. Шест-седем години. Не съм сигурна. Имахме няколко номера заедно.

— И той ли е стриптийзьор?

Клио завъртя очи.

— Не, не е стриптийзьор. Балетист е. Също като мен. Слушай, приятел, танцувала съм на Бродуей.

Това беше вярно, макар и за съвсем кратко време.

— Бяхме партньори в новата постановка на „Брилянтин“. Ходихме заедно по турнета.

— Имахте ли интимни отношения?

— Не — отговори тя и се ухили. — Много по-вероятно е Мики да налети на теб, отколкото на мен.

— О, страхотно!

— Не си хомофоб, нали?

— Не мисля — отвърна Гидиън, който се чувстваше прекалено изморен, за да анализира вижданията си по въпроса. — Просто запомни легендата ни и се придържай към нея.

— Млъкни, готин. Скапваш завръщането ми у дома.

— Ама че жена — промърмори той и затвори очи. — За цяла седмица нито веднъж не каза името ми.

Клио го погледна и се усмихна. Гидиън беше смачкан и изморен, но изглеждаше ужасно сладък. Щеше да се почувства много по-добре след един-два дни. След като тя изпълнеше плана си.

Той не бе единственият, който бе мислил в самолета.

Първата й задача беше да занесе статуетката на безопасно място. Да речем, в банков сейф. После щеше да се свърже с Анита Гай и да започне сериозни преговори.

Реши, че може да поиска цял милион за фигурката. А тъй като беше почтено момиче, щеше да раздели парите с Гидиън.

Шестдесет на четиридесет.

Е, той щеше да мрънка, но тя щеше да се справи с него. Все пак му предлагаше нещо сигурно. Никога нямаше да може да изтръгне първата орисница от жена като Анита. Не и в този живот. А ако искаше да се втурне в търсене на третата фигурка, щеше да има поне финансова подкрепа.

Правеше му услуга. Отплащаше му се за това, че я доведе в Ню Йорк и й показа пътя към солидна банкова сметка. Шестстотин хиляди долара щяха да й свършат добра работа.

А след като се успокоеше, Гидиън вероятно щеше да остане в Ню Йорк няколко седмици. Клио искаше да го разведе из града, а и да се изфука с него.

Въпреки жегата, Клио отвори прозореца, за да усети въздуха на Ню Йорк. Непрестанното свирене на клаксони й се стори ангелска

музика.

Докато стигнат до сградата на Мики, тя беше в такова прекрасно настроение, че дори не се възпротиви, когато Гидиън я накара да плати на таксиджията.

— Е, какво мислиш? — попита го тя.

Гидиън беше скапан и очите го смъдяха.

— За кое?

— За Ню Йорк. Каза, че идваш тук за първи път.

Той се огледа зашеметено наоколо.

— Претъпкано. Шумно и всички изглеждат раздразнени от нещо.

— Да — кимна Клио и усети сълзи на умиление в очите си. — Ню Йорк е върхът.

Тя затанцува към домофоните и натисна копчето за апартамента на Мики.

След секунда се чу дълъг, леко неприличен звук като от смукане и Клио се засмя.

— Мики, перверзнико. Отвори вратата. Клио е.

— Клио! По дяволите! Донеси красивия си задник тук.

Домофонът избръмча и вратата се отвори. Видяха тясно фоайе и сив асансьор, който издаде подозрителен звук, когато вратите му се отвориха. Но Клио не се разтревожи, а влезе вътре и натисна копчето за третия етаж.

— Мики е от Джорджия — каза тя на Гидиън. — От фино семейство, пълно с лекари и адвокати. А понеже и двамата се оказахме черните овци в семействата си, се разбираме адски добре.

В момента Гидиън не се интересуваше дали Мики е от Джорджия или от Луната, дали е гей или има три глави. Важното бе само да има душ с гореща вода и легло.

Вратите на асансьора се отвориха и Гидиън видя висок, тъмнокож мъж, облечен в червен потник, тесен черен панталон и лъскави плитчици по главата. Мъжът изрева диво и Гидиън настръхна в очакване да бъде нападнат. Мики профуча покрай него като светкавица.

Сграбчи Клио и я завъртя лудо. Преди Гидиън да успее да реагира, Клио и Мики се понесоха във вихрен танц по тесния коридор.

Клио танцуваше прекрасно и приключи импровизирания номер, като прегърна партньора си през врата и обви крака около кръста му.

— Кукличке, къде се изгуби?

— Къде ли не. Господи, Мики, изглеждаш великолепно.

— Права си, по дяволите — ухили се той, като я целуна шумно по бузите, а после и по устата. — А ти изглеждаш, сякаш си била влачена по улицата и захвърлена на тротоара.

— Да, един душ би ми свършил чудесна работа — каза тя и облегна глава на рамото му. — А също и на приятеля ми.

Мики изви врат и огледа Гидиън внимателно с черните си кадифени очи.

— Ммм, какво си ми донесла, Клеопатра?

— Казва се Гидиън — весело отговори Клио, като прокара език по горната си устна. — Ирландец е. Забърсах го в Прага. Мисля да го задържа известно време.

— Той е прекрасен.

— Да. Има някои недостатъци, но по отношение на външния вид е върхът. Хайде, готин, не се срамувай.

— Това означава ли, че шоуто приключи поне за момента?

— Движи се добре — отбеляза Мики, когато Гидиън се приближи към тях. — И акцентът му е страхотен.

— Също и твоят.

Когато чу отговора на Гидиън, Мики се ухили широко.

— Влизайте вътре. Искам да чуя всичко.

Според Гидиън, Мики бе слаб като клечка, но въпреки това той внесе Клио в апартамента си с лекота.

— Скромно — добави Мики, като пусна Клио и я потупа по задника, — но е дом.

Гидиън не забеляза скромното. Видя само цветове. От сините стени с бели корнизи и дузините театрални плакати до геометричните шарки на килима. Канапето беше от бяла кожа, огромно като лодка и отрупано с шарени възглавници.

Гидиън си представи как се просва върху него и спи до края на живота си.

— Коктейли — заяви Мики. — Високи, ледени коктейли.

— Мисля, че готиният първо би искал висок, леден душ — каза Клио. — Давай, готин. Мини през спалнята и завий надясно.

Гидиън погледна Мики, който му махна дружелюбно.

— Действай, красавецо.

— Благодаря — отвърна Гидиън и ги остави сами.

— Джин с тоник — каза Мики и отиде към лъскавия бял бар. — Много лед, много джин и съвсем мъничко тоник. А после ще разкажеш всичко на татенцето.

— Звучи чудесно. Мики, можем ли да се приютим при теб за няколко дни?

— Иска ли питане, сладурче.

— Историята е невероятна.

Клио отиде до вратата на спалнята и се вслуша внимателно да чуе душа. После се върна до бара и разказа на Мики цялата история.

Гидиън беше още гол и мокър, когато Клио влезе в банята с джина в ръка и широка усмивка.

— Реших, че това ще ти свърши работа — каза тя.

— Благодаря.

Гидиън пое чашата и изгълта съдържанието ѝ благодарно.

— Оставаме ли тук?

— Оставаме — потвърди Клио. — Всъщност Мики дори щедро ти предлага леглото си.

Гидиън си спомни леглото, покрай което бе минал на път към банята. Голямо, меко, червено. В този момент му изглеждаше толкова съблазнително, че въобще не му пукаше за огледалата на тавана.

— Трябва ли да спя с него?

Клио се засмя.

— Не, само с мен. Давай, поспи няколко часа.

— Ще го направя. А на сутринта ще помислим как да се доберем до орисницата. В момента съм прекалено скапан, за да мисля.

— Тогава отивай да спиш. Ние с Мики ще си побъбрим няколко часа, преди той да тръгне към театъра. Мики участва в хора на „Целуни ме, Кейт“.

— Браво на него. Кажи му, че съм му адски благодарен за гостоприемството.

Гидиън се събуди от звуците на клаксони и тракането на боклукчийски коли. Докато мозъкът му се ориентира, той се загледа изненадано в отражението си в огледалото на тавана. Червените чаршафи се бяха смъкнали до кръста му и той изглеждаше така, сякаш бе прерязан на две през нощта.

Клио се бе проснала върху него, отметнала коса назад. Гъстата й черна грива изпъкваше на фона на червените чаршафи. Кожата й бе малко по-тъмна от неговата, така че ръката, която бе преметнала през гърдите му, и извивката на рамото й приличаха на златен прах върху неговата белота и лъскавите алени чаршафи.

Той си припомни как Клио се бе плъзнала в леглото по някое време през нощта и го бе прегърнала. А той се бе плъзнал в нея.

Не беше проговорила. Нито дума. Той не бе успял да я види. Но бе познал формите и вкуса й. Дори аромата. Какво ли означаваше това, щом я познаваше толкова добре в тъмнината?

Щеше да помисли за това по-късно. Както и да анализира защо, в легло, огромно като езеро, се бяха сгушили един в друг и бяха спали цяла нощ така.

Но засега имаше други грижи. Един човек не можеше да се довери на мозъка си, преди да го е подкрепил с кафе.

Гидиън се опита да се надигне от леглото и бе изненадан и странно трогнат, когато Клио се премести по-близо и се сгуши в него. Искаше му се да я прегърне и да я събуди, за да се възползват както трябва от огледалата на тавана.

Не, не трябваше да го прави. Той я целуна по главата и се надигна.

Обу джинсите си и тръгна да търси кухнята.

Първото му разтърсване за деня дойде не от кофеина, а от вида на Мики, проснат на бялото кожено канапе сред пъстрите възглавници, покрит с изумруденозелен чаршаф.

Макар да му беше неудобно, желанието му за кафе бе по-силно от чувството за благоприличие. Гидиън заобиколи канапето и влезе колкото се може по-тихо в кухнята.

Беше като от каталог — лъскава и безукорно чиста, със сложни уреди, спретнато подредени на плота. Гидиън отвори шкафа и откри чинии в бяло и синьо, подредени в идеални купчини според цвета, чаши, подредени според вида и размера. И накрая, когато вече бе готов да захлипа, откри плик с кафе.

Отвори го и изруга под нос, когато видя зърната.

— Какво, по дяволите, да правя с тези зърна? Да ги дъвча? — промърмори той ядосано.

— Можеш, но е по-добре да ги смелиш.

Гидиън се стресна и се завъртя назад.

Мики бе издокаран със сънлива усмивка и златисти гащи, които едва покриваха топките му.

— О, съжалявам, не исках да те събудя — извини се Гидиън.

— Спя леко като котка — обясни Мики, като сипа малко кафе в кафемелачката. — Нищо не може да се сравни с аромата на прясно смляно кафе — надвика той шума. — Добре ли спа?

— Да, благодаря. Не трябваше да те изритваме от собственото ти легло.

— Вие сте двама, а аз само един — отвърна той, като хвърли бърз поглед на Гидиън, докато отмерваше нужното количество вода. — Сигурно умираш от глад. Какво ще кажеш да закусим нещо? Аз съм в настроение за френска закуска.

— Великолепно. Адски мило беше от твоя страна да ни подслониш.

— О, ние с Клио сме приятели от години — махна Мики небрежно и се обърна към хладилника, за да извади яйца и мляко. — Обичам това момиче. Толкова се радвам да я видя у дома, и то свързана с човек със стил. Предупредих я за онзи кретен — Сидни. Изглеждаше готин, разбира се, но само блясък и никакво съдържание. И какво направи? Откраднa й парите и я остави на сухо — неодобрително зацъка Мики, докато разбъркваше яйцата в купа. — И не къде да е, а в Прага! Но тя сигурно ти е разказала за това.

— Всъщност не — отговори Гидиън. — Познаваш Клио. Обикновено не обръща внимание на подробностите.

— Нямаше да избяга с онова копеле, извини ме за израза, ако баща й не й беше казал отново, че си губи времето и срами семейството и себе си.

— Как?

— С танците и театъра — отговори Мики драматично, като протегна крак елегантно. — С дружбата си с хора като мен. Не само чернокож, но и гей. Чернокож балетист хомосексуалист. Господи! Сметана? Захар?

— Не, благодаря. Чисто — каза Гидиън.

— Аз пък го пия с много захар — усмихна се Мики. — И теб нямаше да те хареса — добави той, като подаде чаша на Гидиън. — Имам предвид бащата на Клеопатра.

— Така ли? Майната му — каза Гидиън, вдигна чашата си като за тост и отпи. — Господ да те благослови.

— Пий, скъпи.

Мики натопи филии френски хляб в яйцата и добави:

— Ние с теб ще се разберем чудесно.

Така и стана. Унищожиха половин хляб, кана кафе и почти цял литър портокалов сок.

Докато Клио се присъедини към тях, Гидиън вече не виждаше нищо странно в златистия слип, татуировката на дракон на лявото рамо на Мики, нито в това, че друг мъж го наричаше „скъпи“.

ЧАСТ ВТОРА
ОТМЕРВАНЕТО

„Измервах живота си с чаени лъжички.“
Т. С. Елиът

ГЛАВА 10

— Сладурче, не съм сигурен, че постъпваш правилно.

— Постъпвам умно — настоя Клио, — а това винаги е правилно.

— Ще прецакаш нещата с Гидиън — каза Мики, като поклати глава.

Вървяха по оживения Бродуей и си проправяха път през тълпата.

— Имам добро предчувствие за вас двамата, а ти ще прецакаш нещата още преди да са започнали.

— Прекалено си романтичен.

— Романтиката превръща секса в изкуство. Без нея, би било чисто животинска история.

— Затова сърцето ти е разбито толкова често, Мики, а моето — не.

— Би ти се отразило добре.

— Не се цупи — помоли го Клио, но тъй като знаеше, че той и бездруго ще го направи, го прегърна през кръста, когато завиха на ъгъла на Седмо авеню и Петдесет и втора улица и се отправиха на север. — А и правя това не само за себе си, но и заради него. След като Анита получи орисницата, ще го остави намира, а той ще спечели много пари. Все пак статуетката е моя. Не съм длъжна да деля парите с никого, но ще го направя.

Клио го стисна за ръката и влязоха в банката.

— Да действаме колкото се може по-бързо. Ако не се видя с него до един, ще започне да задава въпроси. А и — добави тя, като сниши глас, когато влязоха в тихото фоайе, — той самият се занимава с нещо в момента, иначе никога нямаше да ми позволи толкова лесно да отида някъде сама.

— Проблемът ти, Клеопатра, е, че си циничка.

— Опитай да работиш няколко месеца в стриптийз клуб в Чехия — промърмори тя — и ще видим дали няма да се върнеш с един куп комплекси.

— Но ти потегли без такива, скъпа — посочи Мики.

Тя завъртя очи и се приближи до чиновничката.

— Искам да наема сейф.

Когато излязоха обратно на Седмо Авеню, орисницата бе заключена на сигурно място в сейфа. И тя, и Мики имаха ключове за него. Според Клио, така беше най-разумно. Ако се случеше нещо лошо, което тя не очакваше, той можеше да вземе статуетката вместо нея.

— Добре, сега ще се обадя и ще уредя срещата. Някъде на обществено място — добави тя, като протегна ръка към мобифона на Мики. — Където обаче няма вероятност да се появи някой, който би могъл да ни познае.

— Звучи като шпионски трилър — ухили се Мики, който обичаше мелодрамите, и й подаде телефона.

— Това е само бизнес. А аз имам подходящата стока.

Клио извади листчето, където бе записала номера на „Антики Морнингсайд“, и набра, докато вървяха към Шесто авеню.

— Анита Гай, моля. Обажда се Клио Толивър. Мисля, че тя знае името ми и ще поиска да говори с мен. Веднага. Ако не се съгласи, кажете й, че се обаждам, за да обсъдим цената на съдбата. Да, точно така.

Взела собствената си съдба в ръце, Клио зави наляво по Пето авеню и загуби Мики за момент, когато той се залепи за витрината на бижутерски магазин.

— Стой при мен и не бъди такава глезла — каза тя и го дръпна за косата. — Това е сериозен бизнес.

— О, а ти звучиш сурово и решително — отбеляза Мики. — Като Джоан Крауфорд, не, не, като Барбара Стануик в „Двоен удар“. Жена с топки.

— Млъкни, Мики — нареди му Клио и едва сдържа смеха си, когато Анита Гай се обади.

— Клио? — Гласът не звучеше сурово и решително, а мек и топъл като кадифе. — Нямаш представа колко се радвам да те чуя.

Според Клио, лекотата, с която Анита се съгласи с условията на срещата, беше добър знак. Тя си припомни дивото препускане из Европа и поклати глава. Мъже. Вечно трябваше да надуват мускули и да превръщат една обикновена делова сделка в кавга.

Нищо чудно, че всичко в света беше толкова объркано.

Тя се почувства малко глупаво заради избора на мястото, но пък Мики изпитваше такова удоволствие, че все пак си заслужаваше.

— „Връзка, която да запомниш“. Кари Грант и Дебра Кер — каза Мики, който стоеше до телескопа на Емпайър Стейт Билдинг, размахваше ръце и друсаше плитчиците си. — Това се казва романтика, бебче!

Клио си помисли, че това бе и разликата между тях. На нея мястото й напомняше не за страстна връзка, а за смахнатото катерене на Кинг Конг, стиснал в лапите си Фей Рей.

Винаги бе смятала героинята на Фей Рей за абсолютна тъпанарка. Висеше и пищеше на ръба на бездната и чакаше големия, силен мъж да я спаси, вместо да си размърда задника и да изчезне, когато малоумната маймуна я остави намира.

Е, имаше всякакви хора.

— Иди и застани там — нареди тя на Мики. — Дръж ме под око. Ще ти дам знак, ако тя започне да ми създава проблеми. Тогава можеш да застанеш до нас и да изглеждаш зъл и опасен.

Клио се вгледа в нежното лице, меките кафяви очи и веселата усмивка. Мики никога не би могъл да изглежда зъл.

— Добре де, забрави за зъл. Пробвай само опасен — посъветва го тя, като погледна ексцентричния часовник, който Мики й бе дал. — Тя ще дойде всеки момент. Ако е навреме, всичко ще е наред. Имам над половин час до срещата с Гидиън.

— Какво ще му кажеш?

— Все ще измисля нещо, докато се сдобия с мангизите. Ще го накарам да почака още двадесет и четири часа. Това е крайният срок, който ще дам на Анита.

— Не е лесно да събереш цял милион за един ден, Клио.

— Говорим за „Антики Морнингсайд“. А това означава големи мангизи. Ако наистина иска орисницата, ще намери начин. Сега ще отида там и ще си придам отегчен вид.

Тя отиде до парапета, облегна се и загледа асансьора през стъклото. Пред магазина за сувенири се тълпяха туристи — или стояха наоколо и правеха снимки, или пускаха монети в телескопа.

Клио се зачуди дали някой, който живееше в града, идваше някога тук, освен ако не бъде довлечен от гостите си от провинцията.

След това си помисли, че никой не би изпитал желание да дойде тук, когато животът и всичко интересно бяха долу, из улиците.

Стомахът й се сви, когато видя елегантната жена, която слезе от асансьора. Анита беше казала, че ще бъде облечена в син костюм. И наистина беше син. Гълъбовосин с дълго елегантно сако и пола с консервативна дължина.

Клио реши, че костюмът е от Валентино. Изключително скъп и висока класа.

Тя изчака търпеливо Анита да сложи тъмните си очила и да огледа района. След секунда, погледът на Анита спря върху нея. Тя нагласи кожената чанта на рамото си и тръгна към нея.

— Клио Толивър?

— Анита Гай.

Двете се ръкуваха учтиво и взаимно се преценяха с очи.

— Очаквах, че едва ли не ще се наложи да си разменяме пароли — развеселено каза Анита. — Знаеш ли, това е първият път, когато идвам тук. Какъв е смисълът?

Тъй като думите на Анита отразяваха собственото й мнение, Клио кимна.

— Няма смисъл, права сте. Но ми се стори хубаво и удобно обществено място за сключването на малка сделка. Място, където и двете ще се чувстваме удобно.

— И двете бихме се чувствали удобно на някоя маса в „Рафаел“, но предполагам, че Гидиън ти е напълнил главата с предупреждения — отвърна Анита, като разпери ръце в елегантен жест. — Както виждаш, не представлявам заплаха.

— Горилите, които изпрати по петите ни в Прага, не бяха особено дружелюбни.

— Да, неприятно недоразумение. Често се случва така, когато си имаш работа с мъже — оправда се Анита, като прибра косата си зад ушите. — Представителите ми бяха инструктирани да се отбият в работата ти и да поговорят с теб. Нищо повече. Очевидно Гидиън, също като тях, се е развълнувал прекалено силно. Всъщност, Клио, моите хора си помислили, че той те отвлича и затова се втурнали след вас.

— Наистина ли?

— Да, неприятна грешка, както вече ти казах. Във всеки случай, радвам се, че се върна в Ню Йорк и си в безопасност. Сигурна съм, че двете бихме могли да обсъдим въпроса без излишни преструвки — каза тя и се огледа наоколо. — Гидиън не е ли с теб?

— Не, доведох друг човек… в случай че пак има недоразумения.

Клио видя Мики над рамото на Анита. Той стоеше на няколко метра от тях и раздвижваше мускулите си.

— Първо, какво въобще те накара да ме издириш и да инструктираш… представителите си да говорят с мен?

— Интуиция. След дълго проучване. И двете са жизненоважни в моя бизнес. А срещата ни днес ми показва, че съм била права. У теб ли е орисницата, Клио?

Ако разполагаше с повече време, Клио щеше да я накара да се поизпоти.

— У мен е. На безопасно място. Готова съм да я продам. За един милион долара. В брой.

Анита се засмя.

— Милион долара? Очевидно Гидиън ти е разказал интересна приказка.

— Не се опитвай да ме измамиш, Анита. Ако искаш статуетката, това е цената. И не подлежи на пазарлък. По този начин ще се снабдиш с две от трите фигурки, като се има предвид и онази, която си откраднала от брата на Гидиън.

— Откраднала? — извика Анита раздразнено и се заразхожда нервно.

Докато се разхождаше, тя оглеждаше хората на терасата и се опитваше да разбере кой бе помощникът на Клио.

— Тези нагли Съливановци. Трябва да ги осъдя за клевета. Репутацията на „Морнингсайд“ е безукорна. А също и моята — добави тя ядосано, като спря и изгледа Клио. — Купих статуетката от Мълаки Съливан и с удоволствие бих ти показала подписаната от него разписка. Е, възможно е той да е разказал на брат си някаква измислена история и да е запазил парите за себе си. Но няма да им позволя да разпространяват долни лъжи за компанията ми.

— Колко му плати?

— По-малко — отговори Анита лаконично. — Много по-малко от цената, която искаш.

— Значи първият път си извадила страхотен късмет. Ако искаш да получиш номер две, ще трябва да платиш. Можеш да я вземеш в ръцете си утре в три часа, точно на това място. Донеси парите, а аз ще донеса сребърната дама.

— Клио — каза Анита и стисна устни. — Имах си работа със семейство Съливан. Как мога да съм сигурна, че не си мошеничка като тях? Нямам никакво доказателство, че орисницата е у теб.

Без да отговори, Клио бръкна в чантата си и извади снимката.

— Лахезис — промърмори Анита, докато проучваше снимката. — Откъде да знам, че е истинска?

— Нали действаш по интуиция? Баба ми я подари, когато бях малка. Тя не беше съвсем с всичкия си и смяташе фигурката за хубава кукла. Допреди една седмица аз самата я смятах за нещо като семеен амулет. Но пък един милион ще ми донесе достатъчно късмет.

Анита продължи да разглежда снимката, докато внимателно обмисляше възможностите. Срещата бе потвърдила онова, което бащата на Клио й бе казал по време на дългата вечеря с приготвен по специална рецепта фазан, великолепно вино „Пино Ноар“ и посредствен секс. Макар и да звучеше странно, онзи кретен не знаеше, че дъщеря му е в Ню Йорк, нито че е била в Прага. Всъщност нямаше никаква представа дори дали е жива, а очевидно и въобще не се интересуваше от благополучието на единственото си дете.

А това пък означаваше, че никой няма да се заинтересува, ако Клио Толивър внезапно изчезнеше.

— Предполагам, че орисницата е законно твоя — каза Анита.

Клио повдигна вежди.

— Нейна собственица съм от години.

— Да — усмихна се Анита доволно. — Разбира се.

Клио взе снимката и я прибра в чантата си.

— Ти си на ход, Анита.

— Искаш да събера много пари за адски малко време. Можем да се срещнем утре на маса в „Рафаел“. Донеси статуетката, за да мога да я проверя, а аз ще донеса четвърт милион като депозит.

— Не. Пълна размяна. Тук в три. Или ще я предложа на пазара.

— Аз съм професионален търговец…

— Аз пък не съм — прекъсна я Клио. — Имам и друга среща, така че решавай.

— Добре. Но няма да донеса толкова много пари на това място — каза Анита и се огледа намръщено. — Ресторант, Клио. Да бъдем цивилизовани. Ако ми нямаш доверие, ти избери мястото.

— Добре. Звучи разумно. „Тереза“ в Ист Вилидж. Бих хапнала малко гулаш. В един часа.

— Един часа — протегна й ръка Анита. — А ако решиш да се откажеш от театъра, бих могла да използвам човек като теб в „Морнингсайд“.

— Благодаря, но предпочитам да се занимавам с онова, което харесвам. Ще се видим утре.

Тя изчака Анита да се качи в асансьора. После преброи бавно до десет. Когато се обърна към Мики, се ухили широко и затанцува към него.

— Целуни ме, сладурче, богата съм!

— Хвана ли се?

— Напълно. Опита се да се бори, но слаба работа. Реагира прекалено силно на някои неща и прекалено слабо на други — каза тя и хвана Мики подръка. — Не е толкова добра, за колкото се смята. Ще изкашля мангизите, защото притежавам онова, което иска.

— Нямах възможност да се правя на зъл и опасен.

— Съжалявам. Все пак беше страхотен.

Тръгнаха през магазина за сувенири към асансьорите.

— Знаеш ли какво е първото, което ще направя, когато получа мангизите? Ще направя страхотен купон. Не, първо ще си купя жилище, а после ще направя див купон.

— Предполагам, че вече няма да ходиш по прослушвания.

— Шегуваш ли се? — извика Клио. — Ще помързелувам една-две седмици, а после ще отида на всяко прослушване, което агентът ми, онзи кретен, успее да ми осигури. Знаеш как е, Мики. Човек трябва да танцува.

— Може би ще успея да ти осигуря участие в хора на „Целуни ме, Кейт“.

— Наистина ли? Страхотно! Кога?

— Ще поговоря с режисьора довечера.

— Казах ти, че късметът ми се усмихва.

Тази мисъл не я напусна през цялото време, докато се возиха в асансьора.

— Трябва да изчезвам — каза тя, когато излязоха на улицата. — Отивам да се видя с Гидиън.

— Защо не дойдете на представлението довечера? Ще ви запазя две места и ще мога да те запозная с режисьора.

— Добре. Обичам те, Мики! — извика тя и го целуна шумно. — Слушай, ще се видим у вас след един-два часа. Ще купя огромна бутилка шампанско.

— Купи две. Ще се напоркаме след представлението.

— Готово. Обичам кльощавото ти черно тяло, Мики.

— А аз обичам закръгленото ти бяло тяло, Клеопатра.

Той се отправи на запад, а тя — на изток. Докато пресичаше улицата, Клио погледна назад и се захили като луда, когато Мики й изпрати въздушна целувка. После тръгна напред с пружинираща стъпка. Точно навреме. Щеше да се види с Гидиън на ъгъла на Петдесет и първа улица и Пето авеню. Можеха да хапнат по една пица. Щеше да му каже, че се нуждае от още един-два дни, за да вземе статуетката.

Това нямаше да му хареса, но тя щеше да го успокои. А когато на следващия ден му връчеше четиристотин хиляди долара, Гидиън нямаше да има право да мрънка.

Щеше да го убеди да остане в Ню Йорк известно време. Може би Мики беше прав за отношенията им. Не за романтичната страна, разбира се, тя не влизаше в плановете й. Но Клио се чувстваше добре, когато беше с Гидиън. Харесваше и солидната, и неспокойната му страна. Нямаше нищо лошо в това да прекара известно време с него, нали?

Блясъкът от витрина на бижутерски магазин привлече вниманието й и я накара да се приближи до стъклото. Искаше да купи на Мики нещо, за да му благодари за помощта. Нещо екстравагантно.

Клио разгледа златните верижки — прекалено обикновени, после камъните — прекалено натруфени. После премина към следващата витрина и възкликна леко, когато видя тънка златна верижка за глезен, украсена с рубини.

Реши, че верижката бе направена сякаш за Мики и наклони глава, за да види цената й.

Замръзна в тази поза, приведена леко и почти залепила нос във витрината, когато улови отражението в стъклото.

Познаваше това лице. Макар да беше в профил и да се правеше, че оглежда колите, тя го позна. Едва не го бяха прегазили на улицата в Прага.

Мамка му! Мамка му! Мамка му! Тя се изправи, после тръгна небрежно към следващата витрина. Той не я последва, но се изви към нея.

Шибаната Анита Гай! Деловата професионалистка. Беше изпратила горилите си след Клио. Е, това беше направо страхотно. Сега бяха в Ню Йорк. Това беше територията на Клио.

Тя тръгна напред бавно, сякаш разполагаше с цялото време на света. Мъжът пое след нея, като внимаваше да не се приближи прекалено много. Тя влезе в международната бижутерска борса и тръгна по претъпканите пътеки сред сергиите. Той вървеше упорито след нея, като клатеше глава и се мръщеше на търговците, които му предлагаха стоката си.

Клио спринтира. Дългите й крака взеха за миг разстоянието до страничната врата. Тя профуча през нея и до отсрещната страна на улицата, където блъсна един мъж, който се канеше да се качи в такси.

Той се препъна назад и изруга, но тя вече беше в таксито.

— Настъпи газта! Вземи пет пресечки за минута и ще получиш двайсетак.

Тя извади банкнотата от джоба си и я размаха. В същия момент видя преследвача си, който тичаше през улицата. Клио бутна в процепа банкнотата и извика:

— Мърдай!

И таксито изфуча.

— Мини през Парк — нареди му тя, като се завъртя, за да може да наблюдава задното стъкло. — Карай към Петдесет и първа и оттам към Пето. Да, страхотно — ухили се тя и махна на мъжа, който се втурна след таксито. — Вече е побеснял от ярост.

Все още гледаше назад, когато стигнаха до „Медисън“. Завиха надясно по Парк Авеню и тя се отпусна на седалката.

— Петдесет и първа и Пето — повтори тя спокойно. — Остави ме на източния ъгъл.

— Страхотно возене, госпожице. Само няколко пресечки.

— Получавам онова, за което си плащам.

Тя изскочи на ъгъла и грабна ръката на Гидиън.

— Закъсня — започна той, но Клио вече тичаше.

— Какво става?

— Ще се повозим на метрото, готин. Не си видял Ню Йорк, докато не се качиш на влака.

Около Рокфелер Сентър се бяха струпали безброй туристи. Още по-добре — осигуряваха им чудесно прикритие. Клио се втурна надолу по стълбите към спирката на метрото.

— Аз черпя — каза тя и зарови в чантата си за дребни.

Когато най-после стъпиха на перона, тя си пое дъх.

— Ще слезем на площад „Вашингтон“. Ще пообиколим Вилидж. Ще те разведа по всички интересни места и ще обядваме някъде.

— Защо?

— Защото човек трябва да яде.

— Защо тичаме като луди към метрото, за да се метнем на влак към някакво си село[1]?

— Става дума за Гринич Вилидж, глупчо. А ще се повозим с метрото, за да съм сигурна, че съм се отървала от сянката. Зяпах в една витрина на Пето Авеню, когато забелязах един от приятелите ни от Прага.

Гидиън я стисна за ръката. Грохотът на наближаващия влак разтърси въздуха.

— Сигурна ли си? — извика Гидиън.

— Абсолютно. Има лице като тава. Плоско, кръгло и лъскаво. Отървах се от него, но може да се върти наоколо, затова по-добре да не рискуваме.

Клио влезе във влака и се просна на една от седалките. Потупа мястото до себе си и се ухили.

— Хей, нови реклами!

Тя кръстоса крака и посочи към реклама на испански за лекарство за кашлица.

— Ще мога да си попripомня испанския.

— Какво си направила, Клио?

— Какво имаш предвид? Току-що ти казах. Представи си само! Онзи задник си мислеше, че може да ме проследи в собствения ми град.

— И той съвсем случайно вървеше по същата улица по същото време като теб? Не мисля така.

— Всъщност, Пето е авеню, а не улица и…

Той стисна ръката й.

— Какво си направила? Къде е Мики?

— Ей, приятел, я се успокой. Свършихме малко работа, поразходихме се малко. Това е свободна страна. Реших да позяпам по витрините на път за срещата с теб, а Мики се прибра да подремне. Той не е свикнал да става рано, а ти го събуди призори.

— Как е знаел къде да те намери?

— Слушай…

— Каза, че си се отървала от него. Само от единия? Ами другия?

Гидиън успя да скапе доброто й настроение.

— Откъде, по дяволите, да знам? Да не са сиамски близнаци?

— Колко време след като се разделихте с Мики го видя?

— Господи, няколко минути. Една-две пресечки. Какво толкова…

Клио замълча стреснато, когато се усети.

— Мислиш, че другият е тръгнал след Мики? Това е лудост. Той не участва в това.

Но тя осъзна, че бе направила Мики съучастник в историята и ръката, която Гидиън беше хванал, затрепери.

— Добре де, може да са решили да проследят и него. Ще слезем на следващата спирка и ще му звънна на мобифона, за да го предупредя. Той ще се отърве от опашката лесно, също като мен. Даже ще се изкефи.

Но ръцете й бяха ледени, когато излязоха на Тридесет и четвърта улица и най-после намериха телефон. Тя набра номера с разтреперани пръсти.

— Изкара ми акъла — промърмори тя. — Почакай само да кажа на Мики. Ще се побърка от смях. Отговори, по дяволите! Вдигни телефона.

След две позвънявания се обади записаният жизнерадостен глас на Мики.

— Зает съм, скъпи. Надявам се с нещо хубаво като правенето на любов. Остави съобщение и Мики ще ти звънне.

После се чу прочутата му целувка.

— Изключил си е телефона — каза Клио, като си пое дъх, за да се успокои. — Прибрал се е у дома и си е легнал, затова е изключил

телефона.

— Пробвай домашния му телефон.

— Ще го събудя, а той мрази да го вдигаш от сън — каза Клио, но набра номера.

Телефонът звънна четири пъти. Клио се подготви да чуе поредния запис, но Мики отговори. В мига, когато чу гласа му, тя разбра, че приятелят й си има големи неприятности.

— Мики…

— Не се връщай тук, Клио! — извика той, после се чу вик, трясък и отново името й. — Бягай!

— Мики…

Втори трясък и кратък писък накараха ръцете й да се изпотят. Телефонът заглъхна, но Клио продължи да вика името му.

— Престани! Престани! — изтръгна Гидиън слушалката от ръката й.

— Измъчват го. Трябва да отидем там. Трябва да му помогнем.

— Обади се в полицията, Клио — стисна я той за раменете. — Обади им се веднага. Дай им името и адреса му. Прекалено далеч сме, за да му помогнем.

— Полицията.

— Не си давай името — добави Гидиън, докато Клио, набираше 911. — Само неговото. Накарай ги да побързат.

— Свържете ме с полицията. Имам нужда от помощ — извика Клио, без да обръща внимание на спокойния глас на телефонната операторка. — Мики… Майкъл Екс, 445 Западна Петдесет и трета улица, апартамент 302. Точно до Девето авеню. Трябва да побързате. Помогнете му! Измъчват го. Наранява го.

Гидиън затвори телефона, а Клио се разплака.

— Стегни се, Клио. Само се стегни. Отиваме там. Кой влак да вземем? Кой е най-бързият начин да стигнем там?

Нищо не можеше да бъде достатъчно бързо, не и след този писък, изпълнен с нечовешка болка. Клио почти прелетя разстоянието до спирката на метрото, но това не беше достатъчно бързо.

Заля я вълна на облекчение, когато видя двете патрулни коли пред сградата на Мики.

— Тук са — едва промълви тя. — Най-добрите в Ню Йорк.

Униформени ченгета поставяха заграждения, зад които се бе струпала малка тълпа.

— Не казвай нищо — предупреди я Гидиън шепнешком. — Остави ме да попитам.

— Трябва да дойде линейка. Мики трябва да отиде в болница. Знам, че са го наранили.

— Стой мирно, а аз ще разбера — каза Гидиън, като я прегърна през кръста. — Какво става? — обърна се той към куриер на колело, който ожесточено дъвчеше дъвка.

— Убили един тип там.

— Не — заклати глава Клио. — Не…

— Ей, знам това със сигурност. Отивах да си направя доставката, когато ченгетата излязоха оттам. Казаха ми, че трябвало да остана тук, за да ме разпитат, защото имало убийство на третия етаж. Чакат костюмарите сега. Нали знаете, като онези от филмите? Един от униформените пичове ми каза, че намерили някакъв чернокож с разцепена глава и лице на пихтия.

— Не, не, не — повтори Клио и повиши глас, без да се усети.

Гидиън я дръпна настрани.

— Продължавай напред, Клио. Налага се да изчезнем оттук.

— Не е мъртъв! Това е лъжа. Гадна, шибана лъжа. Довечера ще ходим на представлението му. Ще ни уреди билети. А после ще се напием с шампанско. Мики не е мъртъв. Ние само… Беше само преди час. Връщам се. Трябва да се върна.

Трябваше да я отведе на някое спокойно място. Гидиън я прегърна здраво. Къде, по дяволите, можеше да намери спокойно място в този град?

— Клио, чуй ме. Само ме изслушай. Не можем да останем тук. Не е безопасно.

Тя изстена тежко, а колената й се подгънаха. Гидиън я задържа, после я повлече по улицата.

— Ще влезем някъде. Трябва да поседнеш.

Той огледа улицата и магазините и забеляза някакъв бар. Реши, че нямаше нищо по-хубаво от подобна градска пещера, където да си осигурят малко усамотение.

Вкара я вътре, без да я пуска. В бара имаше само трима посетители, всичките седнали до бара. Никой дори не си направи труда

да ги погледне. Гидиън настани Клио в тъмно ъглово сепаре.

— Две уискита — поръча той. — Двойни — добави Гидиън и остави парите на бара.

Занесе чашите до сепарето, където Клио се бе свила в ъгъла. Седна до нея, хвана брадичката й и наля половината уиски в гърлото й.

Тя се задави, закашля, после сложи глава на масата и се разплака като бебе.

— Аз съм виновна. Аз съм виновна.

— Трябва да ми разкажеш какво стана.

Гидиън вдигна главата й и отново поднесе чашата към устните й.

— Пийни още малко и ми разкажи какво си направила.

Очите й бяха мокри и подути от плача.

— Аз го убих. О, господи, Мики е мъртъв!

— Знам.

Той взе недокоснатото си питие и й го подаде. Реши, че е по-добре Клио да се напие, отколкото да изпадне в истерия.

— Какво направихте двамата с Мики?

— Помолих го, а той би направил всичко за мен. Обичах го, Гидиън. Много го обичах.

Гидиън си помисли горчиво, че Клио за първи път използваше името му.

— Знам, че го обичаше. Той също много те обичаше.

— Мислех се за адски умна — изхлипа Клио, а сълзите й намокриха ръката му, когато я накара да отпие отново. — Бях планирала всичко. Щях да продам орисницата на онази кучка, да й изтръгна един милион долара, да ти дам половината, за да те направя щастлив, а после да затанцувам из улиците.

— Господи!

Той затвори очи за момент и си обеща, че ще й се кара за глупостта друг път, когато не е толкова съсипана.

— Свързала си се с нея?

— Обадих й се и уредих среща. На моя територия. На върха на шибания Емпайър Стейт Билдинг — продължи Клио с надебелял от алкохола език. — Като шибания Кинг Конг. Мики дойде с мен. В случай, че тя изгладнее. Но тя не го направи. Гласът и любезността й можеха да разтопят масло. Не каза нищо хубаво за теб и брат ти, но това е без значение. Обеща да ми даде един милион долара утре. В

брой. А аз трябваше да й дам малката дама. Разумна сделка. Безопасна. Двамата с Мики се посмяхме добре. Нали разбираш, разказах му цялата история.

— Да, знам.

— Щях да разделя парите с теб, готин. Шестдесет на четиридесет — каза Клио, като избърса сълзите си и размаза спирала по бузата и ръката си. — Щеше да получиш четиристотин хиляди долара. Защо да не си доволен, а?

Гидиън не можеше да й се ядоса. Не и когато беше в такова състояние. Той отмести косата от мокрите й страни.

— Да, предполагам, че е така.

— Но тя въобще не се е готвела да ми даде парите. Изигра ме. Мики е мъртъв, защото бях прекалено тъпа и не се усетих. Никога няма да си го простя. Не и докато съм жива. Той беше толкова мил, Гидиън. Сладък и нежен, а те го убиха.

— Знам, скъпа — кимна Гидиън, като привлече главата й към себе си и започна да я гали по косата.

После се замисли за човека, който му бе направил закуска тази сутрин и бе отстъпил леглото си на един непознат, защото приятелката му го бе помолила.

Гидиън си обеща тържествено, че Анита Гай ще си плати за това. Вече не ставаше дума само за пари и принципи, а и за справедливост.

Той продължи да гали косата на Клио и допи остатъка от уискито.

Сещаше се само за едно място, където можеха да отидат.

---

[1] Вилидж — името на бохемския квартал в Ню Йорк означава и село. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Доктор Лоуенстайн си имаше свои собствени проблеми. Те включваха бивша съпруга, която го бе одрала жестоко при развода, две деца в колеж, останали с погрешното впечатление, че баща им притежава гора, където вместо листа растат пари, и помощничка, която настояваше да получи увеличение.

Шийла се бе развела с него, тъй като прекарваше повече време в работата си, отколкото с нея. А после бе изсмукала финансовите облаги от работата му като прахосмукачка.

А и въобще не бе забелязала иронията в това абсурдно положение. Според Лоуенстайн това само доказваше, че бе имал късмет да се отърве от алчната кучка, която нямаше никакво чувство за хумор.

Но това не оправяше нещата. Както казваше синът му, който си сменяше специалностите по-често, отколкото баща му чорапите си: „Това са само пари“.

Тия Марш имаше пари. Сериозен финансов поток от лихви, дивиденти и ценни книжа. Вероятно и значителна сума от хонорари за книгите й.

А Господ му бе свидетел — жената имаше проблеми.

Сега тя седеше в креслото срещу него и му разправяше объркана история за подли ирландци, древногръцки митове, исторически събития и кражби. Когато историята приключи с частно ченге, представило се за детектив от полицията, и подслушвани телефони, докторът облегна брадичка на сключените си пръсти и се изкашля.

— Е, Тия, определено си била заета с доста неща. Кажи ми, какво, според теб, представлява съдбата в този контекст?

— Представлява?

Събирането на смелост да разкаже историята бе изразходило голяма част от енергията й. За момент Тия се вторачи в него, без да може да проговори, после каза:

— Доктор Лоуенстайн, това не е метафора. Става дума за статуетки.

— Определянето на собствената ти съдба винаги е било един от основните ти проблеми — започна той.

— Смятате, че си измислям? Мислите, че халюцинирам?

Обидата от тази мисъл възвърна енергията й. Разбира се, тя бе имала халюцинации — иначе нямаше да идва тук. Но те бяха много по-прости и обикновени.

А доктор Лоуенстайн, на когото плащаше седемстотин и петдесет долара за петдесетминутен сеанс, би трябвало да го знае.

— Не съм чак толкова луда. В Хелзинки имаше един мъж.

— Ирландец — търпеливо каза лекарят.

— Да, ирландец. Но това е без значение — би могъл да е еднокрак шотландец.

Лоуенстайн се усмихна мило.

— Прекараният в пътуване месец бе сериозна стъпка за теб, Тия. Вярвам, че ти е помогнало да се отвориш към себе си. А и към въображението си, което обикновено потискаш. Сега предизвикателството е да канализираме това въображение. Вероятно, като писателка…

— В Хелзинки наистина имаше един мъж — прекъсна го Тия, готова да заскърца със зъби. — Той дойде в Ню Йорк да ме види. Престори се, че изпитва личен интерес към мен, когато се интересуваше единствено от връзката ми с трите орисници. Тези орисници са истински. Съществуват. Документирала съм го. Прапрадядо ми е притежавал една от тях. Плавал към Англия с „Лузитания“, за да се сдобие с втората. Това е факт. Документиран факт.

— И този ирландец твърди, че неговият прапрадядо, който също бил на „Лузитания“, откраднал статуетката?

— Точно така — въздъхна Тия. — А после Анита Гай откраднала статуетката от него. От ирландеца. Не мога да докажа това. Всъщност изпитвах сериозни съмнения по въпроса, докато Джак Бърдит не дойде да се види с мен.

— Онзи, който се представил за полицай.

— Да. Виждате ли? Не е чак толкова сложно, когато проследите действията внимателно. Проблемът ми е, че не съм сигурна каква трябва да бъде следващата ми стъпка. Ако телефонът ми се подслушва, би трябвало да съобщя в полицията за това. Но тогава ще започнат да

ми задават неудобни въпроси. А ако след това телефонът ми вече не се подслушва, Анита Гай ще разбере, че съм знаела за микрофоните, а тогава ще изгубя предимството си да работя тайно, за да намеря останалите две орисници.

Тия си пое дълбоко дъх.

— А и бездруго не говоря много по телефона, така че вероятно би трябвало да оставя засега нещата такива, каквито са.

— Тия, мислила ли си по въпроса, че нежеланието ти да съобщиш всичко това в полицията произлиза от подсъзнателното ти знание, че няма нищо нередно с телефона ти?

— Не — отговори тя, но този спокоен въпрос пося първите семена на съмнение у нея. — Това не е параноя.

— Тия, помниш ли как ми се обади от хотела си в Лондон в началото на пътешествието си и ми каза, че се страхуваш от мъжа, който е отседнал на твоя етаж, тъй като два пъти сте се возили в асансьора заедно и ти смяташе, че те преследва?

— Да — отговори тя засрамено и сведе очи към ръцете си. — Но онова беше различно. То си беше параноя.

Само дето можеше и да е била права и да бе имала късмет да се измъкне от смахнатия английски престъпник.

— Ти постигна сериозен напредък — продължи Лоуенстайн. — Много важен. Изправи се срещу фобията за пътуване. Справи се със страха си от срещи с публиката. Прекара четири седмици в проучване на собствените си възможности и разшири зоната, в която се чувстваш в безопасност. Би трябвало да се гордееш със себе си.

За да й покаже, че и той се гордее с нея, Лоуенстайн се наведе и я потупа по ръката.

— Промените, Тия, пораждат нови предизвикателства. Както сме говорили и преди, тенденцията при теб е да си измисляш сценарии. Сложни, необичайни сценарии, според които си заобиколена от опасности и заплахи. Фатална болест, международна конспирация. И в подобни случаи се оттегляш в безопасността на апартамента си. Не съм изненадан, че когато се отзовеш отново в познатата среда и се наложи да се справяш с физическото и психично изтощение, предизвикано от дългото пътуване, имаш нужда да се обърнеш към познатата схема.

— Не правя подобно нещо — промърмори Тия под носа си. — Вече дори не виждам схемата.

— Е, ще поработим по това следващия път — каза докторът и отново я потупа по ръката. — Може би ще е най-добре да се върнем към сеансите два пъти седмично. Не мисли за това като за стъпка назад, а като за ново начало. Анджела ще ти запише час.

Тия се вгледа в любезното лице, добре подстриганата брада и леко посивелите слепоочия. Внезапно осъзна, че се чувства така, сякаш говореше с някой от родителите си.

Ако въобще имаше някаква схема в живота й, то тя бе точно това.

— Благодаря ви, докторе.

— Искам да продължиш упражненията за отпускане и фантазиране.

— Разбира се — кимна Тия, като взе чантата си и тръгна към вратата. — Значи всичко, което ви разказах, е халюцинация според вас?

— Не, Тия, разбира се, че не. Вярвам, че всичко това е съвсем реално за теб. Комбинация от действителни случки и богатото ти въображение. Ще го проучим внимателно. А междувременно, бих искал да помислиш защо ти е по-удобно да живееш във въображението си, отколкото в истинския живот. Ще поговорим за това следващия път.

— Не живея във въображението си — тихо каза Тия и излезе от кабинета.

Лоуенстайн не бе повярвал на нито една от думите й. А най-лошото бе, че беше посял съмнения в главата й, така че и тя самата вече не беше сигурна на какво да вярва.

Но всичко това се беше случило. Не беше луда, по дяволите! Не беше откачалка, която носи алуминиево фолио на главата си, за да се предпазва от гласовете на извънземните. Беше учен, популярен автор, нормално реагиращ зрял човек. Чувстваше се по-нормална, стабилна и силна, откогато и да било преди.

Не се криеше в апартамента си. Работеше там. Имаше цел, вълнуваща цел. Щеше да докаже, че няма халюцинации. Щеше да докаже, че може да стои непоколебимо на краката си и е здрава, е, сравнително здрава, жена с богат ум и силна воля.

Тия излезе на улицата, извади мобифона си и набра.

— Кари? Тия е. Уреди ми спешен час във фризьорския ти салон. Кога? Сега. Веднага. Махам косата.

— Сигурна ли си? — попита Кари, която още дишаше тежко от препускането от Уолстрийт до „Бела дона“.

— Да. Не.

Тия стискаше здраво ръката на Кари, докато седяха в две от елегантните кожени кресла в чакалнята на салона. Гърмеше техно музика, нещо, което звучеше прекалено зомбиращо за ушите на Тия. Беше видяла една от фризьорките — слаба като клечка жена, издокарана в черно, с облак от ужасяващо лилава коса.

Вече усещаше, че не може да си поеме въздух, задушена от миризмата на кислородна вода, лакочистител и парфюм.

Воят на сешоарите й напомняше реактивни самолети. Щеше да получи мигрена, обрив и да се задуши. Какво правеше тук?

— По-добре е да си ходя. Веднага — каза тя и затърси инхалатора в чантата си.

— Ще остана с теб, Тия. През цялото време — успокои я Кари, която бе отменила две от срещите си, за да се погрижи за приятелката си. — Джулиан е гений. Кълна ти се.

Тя стисна свободната ръка на Тия и се загледа в ококорените й очи, докато Тия вдъхваше от инхалатора.

— Ще се почувстваш нов човек. Какво? — попита тя, когато Тия промърмори нещо неразбираемо.

Тия свали инхалатора и опита отново.

— Казах, че тъкмо започнах да свиквам със старата си личност. Това е грешка. Направих го само защото бях ядосана на доктор Лоуенстайн. Виж, ще платя на фризьора, но…

— Джулиан е готов за вас, доктор Марш — съобщи им друга слаба жена, също облечена в черно.

Тия се зачуди дали някой във фризьорския салон тежеше повече от петдесет килограма. И дали някой бе над двадесет и три години.

— Аз ще я заведа, Миранда — каза Кари с жизнерадостния глас на майка, която дърпа детето си към зъболекарския стол. — Ще ми благодариш за това, Тия. Довери ми се.

Зрението на Тия се замъгли, когато минаха покрай фризьори и клиенти, блестящи черни умивалници и искрящи стъклени витрини с

дузини луксозно опаковани продукти. Тя едва дочу веселото бърборене и смях, които й се сториха леко налудничави.

— Кари.

— Бъди смела. Бъди силна — каза Кари и я насочи към просторна кабина в черно и сребристо.

Мъжът, който стоеше до големия кожен стол, беше нисък, стегнат като хрътка, с яркосини очи и изрусена до бяло коса, подстригана късо.

По някаква причина той й заприлича на Ерос и това никак не я успокои.

— Е — започна той с говора на роден нюйоркчанин. — Значи най-после виждаме Тия.

Той погледна за миг пребледнялото й лице и усети страха й.

— Луиз! Донеси малко вино. — После се обърна към Тия и добави: — Седнете.

— Мислех си, че…

— Седни — прекъсна я той, после се наведе да целуне Кари по бузата. — Морална подкрепа?

— Точно така.

— Двамата с Кари планираме от дълго време как да ви настаним на стола ми — каза той и най-после успя да я настани, като просто я бутна да седне. — И като гледам това… — опипа той падналия от кока й кичур, — определено не сме прибързали.

— Наистина не мисля, че се нуждая…

— Нека аз преценя от какво се нуждаеш — прекъсна я той, като й подаде една от чашите с вино, които бе донесла Луиз. — Когато ходиш на лекар, казваш ли му от какво се нуждаеш?

— Всъщност, да. Казвам му. Но…

— Имаш прекрасни очи.

Тия примигна нервно.

— Така ли?

— Красиви вежди, фини скули — добави той и докосна лицето й с хладни пръсти. — Секси уста. Червилото ти не е подходящо, но ще оправим и това. Да, великолепно лице. Но старомодна и скучна коса.

С няколко бързи движения, той свали фибите и тежката й коса падна свободно.

— Въобще не ти отива. Криеш се зад косата си, Тия.

Той завъртя стола, така че тя застана срещу огледалото, после приближи глава до нейната.

— А аз ще те покажа на света.

Очите му, обрамчени с бели като косата му мигли, я гледаха хипнотизиращо.

— Наистина ли? Но не мислите ли… Ами ако няма нищо интересно, което да бъде показано?

Той й се усмихна толкова дружелюбно, че тя усети как собствените й устни се разтягат в усмивка.

— Мисля, че се подценяваш. И очакваш всички други да постъпят по същия начин.

Докато размишляваше по въпроса, Тия откри, че слаба асистентка, облечена в черно, мие косата й на един от лъскавите черни умивалници. Когато най-после се сети да я попита дали използваха антиалергични продукти, вече беше прекалено късно.

После бе отново на кожения стол с чаша бяло вино в ръката. Джулиан я разпитваше с какво се занимава, с кого се среща, какво харесва. Всеки път, когато му отговореше лаконично или го попиташе какво прави с косата й, той й задаваше нов въпрос.

С помощта на Кари, която запълваше празнините, скоро историята на живота й бе разказа до край. Тия се почувства като глупаво пуделче на киноложка изложба.

В един момент, направи грешката да погледне надолу. Когато видя купчините коса, засипали пода, дъхът й секна. Малки точки затанцуваха пред очите й и отдалеч чу разтревожения глас на Кари.

В следващия миг, Джулиан натискаше главата й между коленете, където я задържа, докато лудото биене на сърцето й се нормализира.

— Спокойно, скъпа. Луиз! Имам нужда от студена кърпа.

— Тия, Тия, съвземи се.

Тя отвори очи и видя Кари, коленичила на пода пред нея.

— Какво? Какво?

— Това е само прическа, за бога. Не е мозъчна операция.

— Травматичното събитие си е травматично събитие — каза Джулиан, като постави студената влажна кърпа на тила на Тия. — Сега искам да седнеш по-изправена и да затвориш очи. Поеми си дълбоко дъх. Точно така. Още веднъж. Добре. Разкажи ми сега за онзи ирландец, когото Кари спомена.

— Той е мръсно копеле — едва промълви Тия.

— Всички сме такива.

Ножицата затрака отново, опасно близо до лицето й.

— Разкажи ми за него.

И тя го направи. Реакцията на Джулиан беше шок, вълнение и възбуда — толкова различни от отношението на Лоуенстайн, че Тия забрави за косата си.

— Невероятно! Знаеш какво трябва да направиш, нали?

Тя се вторачи в него.

— Какво?

— Да отидеш в Ирландия. Намери онзи Мълаки и го съблазни.

— Така ли?

— Това е идеалното разрешение. Намираш го, съблазняваш го, изтръгваш му нужната информация за статуетките, а после я стиковаш с онова, което вече знаеш. И се озоваваш пред всички. Ще направим няколко кичура и ще поосвежим косата, особено около лицето.

— Но не мога просто да… отида. Освен това, той не се интересува от мен по този начин. А и не е правилно да използваш секса като оръжие.

— Сладурче, когато една жена използва секса срещу мен, аз обикновено съм й благодарен за това. Имаш великолепна кожа. Какво използваш?

— В момента използвам нова серия, за която четох. Естествени съставки. Но продуктите трябва да се държат в хладилника, което не е много удобно.

— Имам нещо по-добро. Луиз! „Биодерм“. Пълната серия. За нормална кожа.

— Ама аз винаги си правя проба, преди да използвам нещо ново и…

— Не се тревожи — каза Джулиан, като натопи плоска четчица в малка купичка и я извади оцветена в бледолилаво. — Просто се отпусни назад спокойно.

Не беше много лесно да се отпуснеш спокойно, когато непозната жена втрива крем в лицето ти, а косата ти, или по-точно онова, което е останало от нея, е покрито с мазила и фолио. А и никой не ти позволява да се погледнеш в огледалото.

Но Джулиан й подаде нова чаша вино, а Кари стоеше лоялно на една ръка разстояние.

Убедиха я по някакъв начин да изскубят веждите й и да ги боядисат, за да ги подчертаят, а после, след като изплакнаха косата й, да й направят пълен грим. По времето, когато Джулиан размаха сешоара около нея, Тия вече бе толкова изморена, че едва не заспа на стола.

Онзи, който беше казал, че цял следобед, прекаран във фризьорския салон, е лукс, имаше извратено чувство за хумор.

— Дръж си очите затворени — нареди й Джулиан.

Стори й се, че виното се разплиска леко из главата й, когато столът се завъртя.

— А сега, отвори очи и виж новата Тия Марш.

Тя отвори очи, погледна в огледалото и изпадна в паника.

Къде беше отишла?

Жената, която я гледаше в огледалото, имаше блестяща каска от коса с елегантен бретон над драматично извитите вежди. Очите й бяха огромни и наситено сини, устата й — широка и дръзко червена. А когато долната челюст на Тия увисна, същото стана и с жената.

— Приличам… приличам на сирена.

Джулиан отново приближи глава до нейната.

— Не грешиш. А сирените са прекрасни същества, нали? Умни, красиви и непредвидими. И точно такава изглеждаш.

Кари доближи лице до нея и за момент на Тия й се стори, че има три глави, нито една, от които всъщност не бе нейната.

— Изглеждаш прекрасно — каза Кари и по бузата й се търколи сълза. — Толкова съм щастлива, Тия! Виж се само.

— Добре — отвърна Тия, като си пое дъх и докосна предпазливо тила си. — Чувствам се странно — поклати глава тя и се засмя. — Полеко ми е. Но не приличам на себе си.

— Не е вярно, приличаш. Просто преди се криеше. Дай ми някакъв документ със снимка — помоли я Джулиан.

Озадачена, Тия зарови в чантата си и извади банковата си карта.

— Коя от двете искаш да бъдеш? — попита я Джулиан.

Тия се вторачи в снимката, а после — в огледалото.

— Ще купя всичко, което използвахте върху мен днес. И искам нов час след четири седмици.

Беше похарчила хиляда и петстотин долара. Хиляда и петстотин долара само от суета. И въобще не се чувствам виновна за това, помисли си Тия, докато седеше в таксито до пазарските чанти, претъпкани с продукти за разкрасяване.

Чувстваше се щастлива и развълнувана.

Нямаше търпение да се прибере у дома и отново да се погледне в огледалото. Отново! А тъй като засега не можеше да го направи, бръкна в чантата си и извади малка пудриера. Като държеше огледалцето в скута си, за да не изглежда глупаво пред шофьора, тя го повдигна леко, за да се види и се усмихна.

Не беше обикновена. Не беше и красива, но в никакъв случай обикновена. Беше дори хубава.

Унесена в мисли, тя не забеляза, че бяха спрели пред дома й, докато записаният глас на Рози О’Донъл не й напомни да вземе всичките си вещи. Засрамена, Тия пусна пудриерата в чантата си, извади парите, които в друг случай вече щеше да е приготвила, и изскочи навън.

В резултат на забързаните движения, тя изпусна чантата си на тротоара и се наведе да събере съдържанието й. Когато се изправи и пристъпи към входа, едва не се сблъска с двойката, която стоеше на пътя й.

— Доктор Марш?

— Да?

Тя отговори, без да мисли, загледана в жената — красива, висока брюнетка, която очевидно бе плакала.

— Трябва да поговорим с вас — обади се мъжът.

Ирландският му акцент прикова вниманието й. Тя вдигна очи към лицето му и веднага забеляза семейната прилика.

— Вие сте Съливан — каза тя, произнасяйки името с горчивина.

— Да. Аз съм Гидиън. А това е Клио. Може ли да се качим в апартамента ви за минута?

— Нямам какво да говоря с вас.

— Доктор Марш — каза той и сложи ръка на рамото й.

Тия се обърна рязко назад и ги изненада с бързината и гнева си.

— Свалете си ръката от мен или ще започна да крещя. Мога да крещя много силно и продължително.

Гидиън беше човек, който разбираше и оценяваше темперамента на жените, затова вдигна ръце в жест на примирие.

— Знам, че сте ядосана на Мъл и не ви виня за това. Но факт е, че в момента нямаме към кого друг да се обърнем, а сме в опасност.

— Това не ме интересува. Нито пък вие ме интересувате.

— Остави я, готин — каза Клио изморено, леко замаяна от уискито. — И бездруго вече сме прецакани.

— Пила сте!

Възмутено забравила двете чаши вино във фризьорския салон, Тия започна да души наоколо.

— Невероятно нагли сте. Идвате тук пияни и ме спирате насред улицата. Изчезнете, господин Съливан, иначе ще повикам полицията.

— Да, тя наистина е пила — потвърди Гидиън, който усети, че собственият му гняв може да избухне всеки момент. — Аз се погрижих за това, тъй като тя не можеше да се справи по друг начин с мисълта, че току-що са убили най-добрия й приятел. А той бе убит заради трите орисници, убит заради Анита Гай. Можете да ни обърнете гръб, доктор Марш, но все пак и вие сте замесена в тази история.

— Той е мъртъв — обади се Клио с безизразен глас, в който Тия долови искрена мъка. — Мики е мъртъв. Няма да го върнеш, ако продължиш да й досаждаш. Хайде да си ходим.

— Тя е зле и е изморена — каза Гидиън на Тия. — Моля ви заради нея. Пуснете ни да влезем. Тя се нуждае от скривалище, докато реша какво да правим.

— Не се нуждая от нищо — упорито повтори Клио.

— Влезте, по дяволите — изруга Тия и прокара ръка през новата си прическа. — Хайде, елате.

Тя тръгна пред тях и натисна копчето за асансьора. По дяволите, Мълаки Съливан бе намерил начин да съсипе триумфалния й ден.

— Много ви благодаря, доктор Марш.

— Тия. А след като приятелката ви вероятно ще припадне на пода ми, защо да се държим официално? Между другото, ненавиждам брат ви.

— Разбирам. Ще му съобщя това следващия път, когато го видя. Едва не ви пропуснах навън. Мъл ми каза, че имате дълга коса.

— Имах — отговори тя, като ги поведе по коридора към апартамента си. — Как ме познахте?

— Ами той ми каза, че сте руса, фина и много хубава.

Тя изсумтя презрително и отвори вратата.

— Можете да останете тук, докато тя се почувства по-добре — каза Тия и остави чантата си. — А междувременно ми разкажете какво правите тук и защо очаквате да повярвам, че Анита Гай е убила някого.

Лицето му се скова и Тия отново забеляза приликата. Същото изражение се бе изписало и по лицето на Мълаки, когато видя съсипаната й стая в хотела в Хелзинки.

Тия си помисли, че братята бяха изключително привлекателни мъже с мелодични гласове, но това не означаваше, че не са опасни.

— Тя не го направи лично, но е отговорна за убийството. Има ли място, където Клио може да полегне?

— Няма нужда да лягам. Не искам.

— Добре тогава, седни.

Тия се намръщи, когато Гидиън завлече Клио до канапето. Гласът му беше груб и не особено любезен, въпреки приятния акцент. Но той докосваше брюнетката нежно, както човек би докосвал крехка старинна ваза.

И беше прав да я накара да седне. Жената беше бяла като платно и трепереше.

— Студено ти е — каза Гидиън. — Моля те, поне веднъж направи онова, което ти казвам. Вдигни си краката.

Той ги вдигна на канапето вместо нея, взе метнатото на облегалката одеяло и я зави.

— Съжалявам за това — обърна се той към Тия. — Не можех да рискувам с хотел, дори и да имах достатъчно пари за такъв. Нямах време да помисля, откакто се случи всичко това. Смятахме го само за приключение и мислехме, че рискуваме не повече от юмрук в носа. Но сега е различно. Вече има убийство.

— Ще повърна — каза Клио и скочи от канапето. — Съжалявам. Лошо ми е.

— Там — посочи Тия към вратата вляво и усети как собственият й стомах се свива конвулсивно, когато Клио се втурва натам.

Гидиън се затича след нея, но тя му затръшна вратата в лицето.

Той застана пред вратата, безпомощно вторачен в нея.

— Предполагам, че е от уискито. Налях й го в гърлото, защото това бе единственото, за което се сетих.

Тия разбра, че той също страдаше.

— Ще направя чай — предложи тя.

Гидиън кимна.

— Ще ви бъдем много благодарни.

— Ела в кухнята, за да мога да те виждам, и започни да обясняваш.

— Брат ми каза, че си нежно и крехко създание — отбеляза Гидиън, докато вървеше след нея към кухнята. — Обикновено не греши толкова.

— Той е човекът, който твърдеше, че една от най-уважаваните антикварки в Ню Йорк е крадла. А сега ти добавяш и убийство.

— Това не е измислица, а факт.

Гидиън се заразхожда неспокойно из кухнята, като поглеждаше от време на време към вратата на банята.

Тия си помисли, че брат му определено бе по-въздържан. Или поне доколкото го познаваше.

— Тя взе нещо, което не й принадлежеше — продължи Гидиън, — но иска повече и е готова на всичко. Един човек е вече мъртъв. Човек, с когото се запознах едва вчера. Човек, който ми отстъпи леглото си. Човек, който ми направи закуска тази сутрин. Човек, който е мъртъв само защото беше лоялен приятел.

— Как се запозна с Клио?

— Открих я в Европа.

— Какво общо има тя с цялата история?

— Свързана е с втората орисница.

Тия присви очи.

— Как?

— По наследство. Тя е от семейство Уайт-Смит. Един от предците й бил колекционер в Лондон.

Ясно, помисли си Тия. Още едно парченце от мозайката си идваше на мястото.

— Позна името, нали? — запита Гидиън и това доказа на Тия, че трябва да поработи върху актьорските си умения. — Значи си проучвала историята.

— Мисля, че при тези обстоятелства, аз би трябвало да задавам въпросите.

— И аз ще ти отговоря. Но може ли първо да използвам телефона ти, за да се обадя на семейството си?

— Не, съжалявам.

— Ще звънна за тяхна сметка.

— Не можеш да използваш телефона. Подслушва се. Или пък аз наистина имам халюцинации.

— Моля? Подслушва се? Телефонът ти се подслушва?

— Според друг неочакван посетител — отвърна Тия, като се обърна към него. — Мисля, че приемам нещата доста добре, нали? Имам предвид, стоя с двама непознати в апартамента си, единият, от които драйфа в банята, а другият ми разказва фантастични истории в кухнята. А аз правя чай. Мисля, че дори доктор Лоуенстайн би се съгласил, че постигам напредък.

— Не разбирам.

— И няма защо. Кажи ми защо смяташ, че Анита е отговорна за смъртта на този човек.

— Аз съм отговорна — каза Клио, която бе застанала до вратата.

Тия забеляза, че лицето й все още е изключително бледо, но очите й бяха ясни.

— Щеше да е жив, ако не бях аз. Убиха го заради мен. Аз го замесих в историята.

— А аз замесих теб — напомни й Гидиън. — Така че вината е моя.

— Иска ми се да ти повярвам, но няма начин. Аз те предадох. Оправдавах се пред себе си с мисълта, че ще си получиш дела, но забърках всичко и замесих Мики. Тя сигурно е накарала копоите си да наблюдават улицата. След като си въобразих, че съм сключила сделката с нея, излязохме навън. Мики си тръгна към къщи, а аз поех към теб. Те са се разделили и са ни проследили. Аз забелязах моята опашка и се отървах хитро от нея. Но Мики нямаше представа какво става, затова се е прибрал спокойно у дома. А онова мръсно копеле го е пипнало там. Ако Мики не беше с мен, те дори нямаше да знаят, че съществува.

— Никой от нас не си представяше, че Анита е способна на убийство — каза Гидиън.

— Е, вече знаем — отвърна Клио и погледна Тия.

— Ако това е вярно, защо не отидете в полицията? — учуди се Тия.

— И какво да им кажем? — попита Гидиън, като пъхна ръце в джобовете на джинсите си. — Да споделим с тях подозренията си, че една уважавана делова дама е отговорна за убийството на млад чернокож балетист? Убийство, което със сигурност е станало, докато тя се е намирала на обществено място или събрание? Да им обясним, че знаем това, тъй като преди време е откраднала една статуетка в Дъблин и се е съгласила да купи друга? А после, когато ченгетата поискат някакви доказателства от нас, да ги убедим, че трябва да вярват само на думите ни? Е, да, несъмнено ще й сложат белезниците в такъв случай.

— А независимо от всичко, очаквате аз да повярвам — посочи му Тия, като свали чайника от котлона.

— Вярваш ли? — попита я Гидиън.

Тя го погледна, после се обърна към Клио.

— Да, мисля, че ви вярвам, но възнамерявам да проверя дали в семейството ми има наследствена лудост. В кабинета ми има разтегателно канапе. Можете да го използвате тази вечер.

— Благодаря.

— Не е безплатно — каза тя на Гидиън. — От този момент нататък, спирам да играя ролята на инструмент и ставам активен участник в този… кръстоносен поход.

Клио се усмихна, когато Тия внесе таблата с чая във всекидневната.

— Готин, преведено това означава, че доктор Марш току-що те уведоми, че става твой партньор.

— Точно така — потвърди Тия. — Лимон или захар?

ГЛАВА 12

— Инцидент? — попита Анита, като се вгледа в двамата мъже, които бяха влезли през задния вход в кабинета й.

Е, заслужаваше си го, след като бе избрала мускули вместо мозък. Но пък им бе дала толкова проста задача с ясни инструкции.

— Онзи тип побесня — оправда се Карл Дубровски, по-ниският и як кретен, на чието белязано от шарка лице се мъдреше недоумяващо изражение.

Преди Анита да го вземе на работа, за да изпълнява някои от не съвсем законните й задачи, Карл бе работил като бияч в клуб.

Анита бе имала причина да вярва, че Карл се нуждае отчаяно от работа. Той бе арестуван два пъти за побой и едва се бе отървал от обвинение в убийство. А подобни действия не изглеждаха добре в документите за работа.

Тя го изгледа внимателно. Беше облечен в тъмен костюм, купен от „Савил Роу“, който тя бе платила. Да, човек можеше да облече тези типове, но не можеше да се покаже с тях навън.

— Господин Дубровски, инструкциите ви бяха да проследите госпожица Толливър и човека, когото бе довела със себе си на срещата. Да ги задържите само ако това стане наложително. И най-вече, да възвърнете имуществото ми, като използвате физическа принуда, ако подобно действие е оправдано. Но не ви дадох инструкции да разбивате нечий череп.

— Стана случайно — упорито повтори Карл. — Проследих чернокожия, а Джаспър се зае с момичето. Черният се върна в апартамента си, а аз влязох след него. Наложи се да го понабия, за да ми обърне внимание, когато го питах за статуетката. Прерових апартамента му, но не я намерих, затова го понабих още малко.

— И му позволихте да вдигне телефона.

— Реших, че може да е момичето. Мислех, че ако го попритисна, докато говори с нея, тя може да се раздрънка и да ни предаде фигурката, която вие искате, за да спаси приятеля си. Но той започна

да крещи и я предупреди, затова го фраснах. И той падна лошо. Това е всичко. Падна лошо и се преeба.

— Предупредих ви за неприличния език, господин Дубровски — ледено каза Анита. — Проблемът е, че сте се опитал да направите нещо, за което нямате никакви способности. Опитал сте се да мислите. Не го правете отново. А вие, господин Джаспър — въздъхна тя страдалчески. — Силно ме разочаровахте. Имах повече доверие във вас. Това е вторият път, когато не успявате да се справите с една второкласна стриптийзьорка.

— Много е бърза. И не е толкова глупава, колкото си мислите.

Марвин Джаспър имаше плоско лице и носеше косата си късо подстригана, както я бе носил като военен полицай. След като се бе уволнил от армията, той се бе надявал да стане ченге, но се бе провалил на психотеста. Това все още го измъчваше.

— Да, очевидно има достатъчно мозък, за да измами вас двамата. Сега би могла да е къде ли не. А с нея и орисницата.

Анита си помисли, че на всичкото отгоре вече и полицията бе замесена. Не се съмняваше, че Дубровски бе достатъчно тъп, за да остави някакви улики след себе си. Отпечатъци, косъм, нещо, което впоследствие би го свързало с убийството. А потенциално би свързало и нея.

Това не можеше да бъде допуснато.

— Господин Джаспър, искам да се върнете и да наблюдавате апартамента, където е станал инцидентът с господин Дубровски. Вероятно тя ще се върне там. Ако я видите, искам да я хванете. Тихо и бързо. После се свържете с мен. Имам едно местенце, където можем да обсъдим сделката насаме. Господин Дубровски, вие ще дойдете с мен. Ще отидем да се подготвим за срещата.

Едно от предимствата на женитбата с богат стар мъж беше, че богатите стари мъже обикновено имаха безброй имоти. Опитните бизнесмени често се освобождаваха от тях и ги запокитваха в някое корпоративно блато.

Складът в Ню Джърси бе един от тези имоти. Анита го бе продала само преди ден на предприемач, който планираше да отвори един от онези огромни евтини магазини, където семействата от предградията можеха да си купят всичко от гуми за кола до кашон с банани.

Анита подкара по напуканията цимент и си помисли, че е крайно време да се погрижи за делото си лично.

— Ама че шибано място — промърмори Дубровски и се ухили при мисълта, че Анита отново щеше да се ядоса на просташкия му език.

— Можем да я задържим тук няколко дни, ако се наложи — каза Анита и тръгна към огромните врати, като внимаваше да не закачи токчетата на обувките си „Прада“ в пукнатините на цимента. — Искам да провериш дали всичко е обезопасено. Трябва да сме сигурни, че тя няма да може да се измъкне оттук.

— Няма проблеми.

— Тези врати се отварят електронно и изискват код. Тревожа се повече за страничните врати и прозорците.

Дубровски стисна устни и огледа запусналата сграда.

— Трябва да е сръчна като маймуна, за да се покатери на прозорците, а и на тях има решетки.

Анита ги огледа внимателно, сякаш премисляше думите му. Пол й беше оставил много имоти, но тя си бе направила труда да ги обиколи всичките. Отвътре и отвън.

— Ами страничните?

Дубровски се затътри след нея зад ъгъла. През напуканите камънаци бяха избуяли плевели. Шумът от магистралата се чуваше съвсем слабо. Шибано място, помисли си той отново и поклати глава.

— Ключалката на страничната врата е счупена — извика той.

— Така ли?

Анита знаеше това, разбира се. Протоколът за оценката на склада бе изчерпателен.

— Това е проблем. Чудя се дали е заключена отвътре.

Той бутна силно и сви рамене.

— Може и да е заключена. Или пък се е заклещила.

— Ами… ние… — замислено каза Анита. — Най-добре е да видим дали можем да влезем оттук. Можеш ли да я бутнеш или сриташ?

Дубровски имаше телосложението на бик и се гордееше с това. Гордееше се повече от достатъчно, за да не си зададе въпроса защо Анита просто не отключеше проклетата врата.

Силният удар в дебелата дървена врата поукроти егото му, наранено в кабинета на Анита. Мразеше кучката, но тя плащаше добре. Това, разбира се, не означаваше, че той щеше да търпи да му се кара някаква жена.

Представи си, че Анита е вратата, срита я с всичка сила и разби ключалката.

— Детска работа — доволно промърмори той. — Трябва да поставите стоманена врата тук, за да не влизат разни хулигани.

— Прав си. Вътре е тъмно. Имам фенерче в чантата.

— Тук има ключ за осветлението.

— Не! Не искаме целият свят да разбере, че сме тук, нали?

Анита насочи тънкия лъч навътре и огледа помещението. Циментова килия, тъмна, прашна, вмирисана на плъхове.

Идеално, помисли си тя.

— Какво е това?

— Кое?

— Онова в ъгъла — отговори тя, като насочи лъча натам.

Дубровски отиде в ъгъла и срита купчината небрежно.

— Стар брезент. Ако искаш да я държиш тук известно време, трябва да помислиш как ще й осигуряваме храна.

— Не се тревожи за това.

— На ъгъла няма китайски ресторант — започна той и се обърна към нея.

Видя пистолета в ръката й, но бе заслепен от насочения в очите му лъч.

— Какво, по дяволите…

— Ужасен език, господин Дубровски — каза Анита и стреля.

Оръжието подскочи в ръката й, изстрелът отекна и тя потръпна доволно. Дубровски се хвърли към нея и тя го простреля втори път, после трети. След като той се просна на пода, тя заобиколи внимателно кръвта, която бе образувала малка вадичка на цимента. Наклони глава като жена, която оглежда интересна витрина, и прати още един куршум в тила му.

Убиваше за първи път. Добре свършена работа. Ръката й потрепери леко, а дишането й се ускори. Освети очите му отново, за да се увери, че е мъртъв. Очите му бяха изцъклени, вторачени в небитието. Празни.

Пол изглеждаше по същия начин, след като бе дочакала последния му инфаркт, стиснала лекарството му в ръка. Анита не смяташе това за убийство. Просто търпението й и се бе изчерпало след дванадесетте години брак.

Тя отстъпи назад, взе старата метла от ъгъла и грижливо замете отпечатъците от обувки, като отстъпваше заднишком към вратата. Извади дантелена кърпичка от чантата си и избърса дръжката на метлата, преди да я хвърли настрани, после уви ръката си с нея, за да затвори вратата.

Разбитата от Дубровски ключалка се виждаше отдалеч. Явно проникване с взлом, явно убийство.

Накрая, тя избърса нерегистрираната берета на покойния си мъж и я запокити с всичка сила в храстите зад склада. Ченгетата щяха да намерят оръжието, разбира се. Тя искаше да го намерят.

Нищо не я свързваше с това място, освен факта, че навремето съпругът й бе притежавал склада. Нищо не можеше да я свърже с гадния дребосък, който си бе изкарвал хляба с чупенето на ръце и крака. Нямаше никакви документи за назначението му, нито свидетели на разговорите им. С изключение на Джаспър, усмихнато си помисли тя. А Джаспър със сигурност нямаше да се втурне към ченгетата, когато разбереше, че партньорът му е бил застрелян.

Анита бе сигурна, че Марвин Джаспър щеше да стане отличен служител. Дребните стимули водеха до лоялност и усърдна работа.

Тя тръгна към колата си. Настани се вътре и оправи косата и червилото си. Потегли към града и си помисли, че ако човек иска дадена работа да бъде свършена добре, трябваше да си я свърши сам.

Джак се събуди от църковните камбани. Ясният им звън го изкара от дълбокия сън и той усети полъха на бриза, който нахлуваше през широко отворения прозорец.

Харесваше му мирисът на море, който бризът носеше. Той полежа още известно време. Постепенно звукът на камбаните замря.

Беше пристигнал в Коув прекалено рано, за да свърши нещо по-полезно от това, да се възхищава на живописното пристанище и да се ориентира в новата обстановка.

Старото пристанище, откъдето навремето имигрантите бяха поглеждали родната си страна за последен път, сега бе превърнато в курортен град, красив като картичка. От прозорците на Джак се разкриваше чудесна гледка към улицата, площада и морето. При други обстоятелства би разгледал градчето с радост, би се запознал с местните жители и с ритъма на живот в него. Той винаги се наслаждаваше на този аспект от пътуванията си.

Но в този случай имаше само един местен човек, от когото се интересуваше. Мълаки Съливан.

Джак възнамеряваше да научи всичко, което искаше да знае, да се отбие на втората си спирка и да се върне в Ню Йорк след три дни. Анита Гай трябваше да бъде наблюдавана, а за тази цел се налагаше той да се върне в Ню Йорк.

Планираше да се свърже и с Тия Марш, след като приключеше тук. Тя може би знаеше повече, отколкото си даваше сметка. Или отколкото показваше.

След приключването на работата, щеше да си остави време за поклонение, преди да напусне Коув. Джак погледна часовника си и реши да си поръча кафе и лека закуска, преди да се изкъпе.

Келнерът имаше луничаво лице и широка усмивка.

— Прекрасен ден, нали? — попита той, като остави таблата на масата. — Идеален за разглеждане на забележителности. Ако се нуждаете от организиране на обиколката ви, господин Бърдит, хотелът с радост ще се погрижи за вас. Утре може да вали, така че ще е разумно да се възползвате от хубавото време днес. Мога ли да направя още нещо за вас?

Джак взе сметката.

— Познавате ли Мълаки Съливан?

— А, значи искате разходка с корабче?

— Моля?

— Искате да обиколите залива и да видите мястото, където е потънала „Лузитания“. Чудесна гледка, макар събитието да е било изключително тъжно. По това време на годината има обиколки три пъти дневно. Пропуснал сте първото корабче, но второто тръгва по обяд, така че ще имате предостатъчно време за него. Искате ли да ви резервираме място?

— Благодаря — каза Джак и остави щедър бакшиш. — Самият Съливан ли отговаря за обиколките?

— Да, единият или другият Съливан — жизнерадостно отговори момчето. — В момента Гидиън го няма — това е вторият син — така че ще ви води или Мъл или Бека. Или пък някой от екипажа на Къри, които са братовчеди на семейство Съливан. Това е семеен бизнес и носи добри пари. Ще се погрижим да ви резервираме място. Трябва да сте на пристанището в дванадесет без петнадесет.

Е, значи все пак щеше да има време да се поразходи.

Джак взе билета за обиколката от рецепцията, прибра го в джоба си и излезе навън. Тръгна по стръмната уличка към площада, където ангелът на мира се извисяваше над статуите на рибарите, които оплакваха загиналите от „Лузитания“.

Джак си помисли, че паметникът бе изключително внушителен с грубо издяланите мъжки фигури с тъжни лица. Мъже, които си изкарваха хляба от морето и бяха скърбили за непознатите, извадени от него.

Това му се стори типично ирландско.

На следващата пресечка имаше паметник на „Титаник“ и на загиналите при потъването му ирландци. Около него имаше магазини, украсени с кошници с цветя, които превръщаха тъжното в живописно. Вероятно и това бе типично ирландско.

По улиците и из магазините се разхождаха хора или бързаха нанякъде да си свършат работата. Джак видя млади майки с бебешки колички, които спираха да разменят по няколко думи или сядаха някъде да побъбрят.

Страничните улички се издигаха стръмно нагоре към хълмовете. Вратите на живописно боядисаните къщи се отваряха направо към тесните тротоари или в миниатюрни предни градинки.

На кея поправяха кораби и лодки. Брошурата му каза, че това бе същият кей, на който Бялата звезда и Кюнард бяха закотвяли величествените си кораби.

Джак тръгна към дока и видя туристическото корабче на Съливан.

Имаше около двадесет места. Яркочервен навес предпазваше пътниците от слънцето. Или пък от дъжда. Седалките също бяха

червени и жизнерадостно контрастираха на бялата кърма. Името на корабчето също бе изписано с червени букви — „Девицата от Коув“.

На борда вече стоеше някаква жена. Джак я видя как проверяваше спасителните жилетки, възглавниците по седалките и отбелязваше всеки предмет в тефтера си.

Жената беше облечена в избелели джинси и яркосиня фланела, чиито ръкави бяха навити до лактите. Изглеждаше слаба и елегантна. Изпод синята й барета се подаваха гъсти къдрици. Майка му би определила цвета им като ягодово рус.

Тъмни очила и капитанска фуражка, която тя междувременно бе сложила, закриваха по-голяма част от лицето й, но онова, което се виждаше — пълни устни и волева брадичка, подхождаше отлично на хубавия й външен вид.

Тя пристъпи напред уверено и спокойно, въпреки полюляването на корабчето и продължи проверката.

Джак си помисли, че красивото момиче със сигурност не беше Мълаки Съливан, но вероятно имаше връзка с него.

— Хей! — извика Джак и зачака търпеливо, докато тя се обърне и го забележи.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Ще пътувам с вас — каза той, като извади билета от джоба си и й го показа. — Може ли да се кача на борда сега?

— Разбира се. Качете се, ако искате, но няма да тръгнем още двадесет минути.

Тя стисна бележника си подмишница и тръгна, за да му подаде ръка, но осъзна, че мъжът нямаше нужда от нея. Движеше се с лекота и беше в отлична форма. Тя се усмихна леко и се загледа с възхищение в силната му фигура.

Възхити се и на коженото му яке, меко и леко овехтяло. Ребека имаше слабост към хубави дрехи.

— На вас ли трябва да дам ваучера? — попита той.

— Да — отговори тя и взе документа, после отвори бележника си и провери списъка с пътниците. — Господин Бърдит, нали?

— Да. А вие сте…

Тя вдигна глава и премести бележника си в лявата ръка, за да му подаде дясната.

— Аз съм Ребека, вашият капитан и екскурзовод днес. Трябва да сложа чая, но ще го направя след малко. Настанете се удобно. Днес е чудесен ден за плаване и ще се погрижа да прекарате добре.

Обзалагам се, че е така, помисли си той. Ребека, накратко Бека, Съливан. Тя имаше твърда ръка и глас като сирена.

Ребека пъхна бележника в една скоба и тръгна към кърмата. Джак я последва и тя му се усмихна дружелюбно през рамо.

— За първи път ли сте в Коув?

— Да. Великолепно е.

— Така е — съгласи се тя, като постави чайника на котлона. — Едно от бижутата на Ирландия. Или поне така обичаме да си мислим. Ще научите част от историята му по време на обиколката. Ще бъдете само дванадесет пътници, така че ще имам предостатъчно време да отговоря на всичките ви въпроси. От Америка ли сте?

— Да. От Ню Йорк.

Устата й се изкриви леко.

— Имам чувството, че всички пътуват до или идват от Ню Йорк тези дни.

— Моля?

— О, няма нищо — сви рамене тя. — Брат ми тъкмо потегли за Ню Йорк тази сутрин.

По дяволите, помисли си Джак, но запази лицето си безизразно.

— На почивка ли отиде?

— По работа. Но отново ще види всичко, нали? Отново. А аз никога не съм ходила там.

Ребека свали очилата си и ги закачи на фланелата, докато сипваше чая.

Сега вече можеше да огледа лицето й добре. Беше хубаво, много по-хубаво, отколкото бе очаквал. Очите й бяха наситено зелени и изпъкваха на бялата като мрамор кожа. А тъй като бе застанал достатъчно близо до нея, можеше да усети и аромата й — на мед и праскови.

— Ню Йорк е много вълнуващ, нали? Всички онези хора и небостъргачи. Магазини, ресторанти и театри. И аз бих искала да го видя. Извинете ме, останалите чакат на кея. Трябва да ги приема.

Джак остана на кърмата, но се обърна бавно и я проследи с поглед.

Ребека усети погледа му, докато поздравяваше пътниците. Когато настани всички, тя им се представи и им изрецитира стандартните предупреждения за безопасност. В мига, когато църковните камбани известиха дванадесет часа, тя потегли.

— Благодаря, Джими! — извика тя на докера, който бе развил въжето на корабчето и навлезе в морето.

Ребека управляваше корабчето с една ръка, а с другата държеше микрофона.

— През следващите няколко минути ще ви забавлява майка ми, Айлин, която е родена тук, в Коув, макар да ни е забранено да обсъждаме годината, когато се е случило това щастливо събитие. Родителите й също били родени тук, както и техните и тя познава района и историята му доста добре. Случайно и аз знам някои неща, така че, ако имате въпроси, когато разказът й приключи, просто викайте. Денят е хубав и ясен и пътешествието ще бъде леко и приятно. Надявам се да ви хареса.

Тя се протегна, пусна касетата с лекцията на майка си и се настани удобно, за да се наслади на морския бриз.

Майка й заговори за чудесното пристанище на Коув, което навремето било сборно място за корабите по време на наполеоновите войни, както и място, откъде имигрантите напускали страната.

Ребека насочваше корабчето сръчно, за да достави на пътниците си удоволствието да разгледат откъм морето града и стръмните му улички, водещи към катедралата.

Джак реши, че бизнесът на семейство Съливан е замислен много добре. Дъщерята знаеше как да се справя с корабчето, а майката знаеше как да изнесе лекция и да я превърне в интересна история.

Той не научи нищо, което вече да не знаеше, затова продължи да оглежда района внимателно. Дружелюбният глас от касетофона правеше пътешествието задушевно и приятно. Това беше истинска дарба.

Плаването бе спокойно, както бе обещано, а и живописната гледка не разочароваше. Айлин Съливан заговори за пети май и Джак си представи всичко съвсем образно. Ясният пролетен ден, величественият параход, който се носеше по морето, застаналите до парапета пътници, загледани също като него в ирландския бряг.

После тънката бяла следа от торпедото. Първата експлозия под мостика. Шокът. Объркването. Ужасът. И след секунди втората експлозия.

Отломките, посипали се върху невинните жертви. Безпомощните писъци. И през следващите двадесет минути, страхът и героизмът, трагедиите и чудесата.

Някои от пътниците щракаха снимки или записваха с камери. Джак забеляза, че няколко жени едва преглътнаха сълзите си. Той се вгледа в гладката повърхност на морето.

„А след смъртта и мъката — продължи мекият глас на Айлин, — дошли животът и надеждата. Моят собствен прадядо бил на «Лузитания» и благодарение на Бог оцелял. Бил занесен в Коув и върнат към живот от красива млада жена, която впоследствие станала негова съпруга. Не се върнал никога в Америка, нито стигнал до Англия, както бил планирал. Вместо това се установил в Коув, който тогава се наричал Куинсланд. И благодарение на онзи кошмарен ден, сега съществувам аз и мога да ви разкажа за него. Докато тъгуваме за мъртвите, ние се научаваме да се радваме на живите и да уважаваме капризите на съдбата.“

Интересно, помисли си Джак и насочи вниманието си към Ребека през останалата част от обиколката.

Тя отговаряше на въпроси, шегуваше се с пътниците, канеше децата да й помогнат с управлението на корабчето. Джак реши, че работата бе рутинна и вероятно дори монотонна за нея. Но Ребека правеше всичко да изглежда свежо и забавно.

Очевидно имаше дарба. Изглежда, семейство Съливан бяха доста надарени хора.

Той самият зададе един-два въпроса, защото искаше Ребека да му обърне внимание. А когато тя насочи корабчето обратно към пристанището, реши, че обиколката си заслужаваше парите.

Джак изчака Ребека да се сбогува с пътниците и да се снима с тях. Искаше той да е последен.

— Чудесна разходка — каза той.

— Радвам се, че ви достави удоволствие.

— Майка ви разказва много добре.

— Така е — доволно се съгласи Ребека. — Мама пише статии за брошурите и реклами. Има талант да реди думи.

— Ще излизате ли отново в морето?

— Не. Приключих за днес.

— Възнамерявах да посетя гробището. Това ми изглежда като добър завършек на обиколката. И имам нужда от екскурзовод.

Ребека повдигна вежди.

— Нямате нужда от екскурзовод за това, господин Бърдит. Има табели, които чудесно ще ви ориентират.

— Да, но вие със сигурност знаете повече от тях. А и бих се радвал на компанията ви.

Тя стисна устни и се вгледа в него.

— Кажете ми откровено: екскурзовод ли искате или момиче?

— Ако вие дойдете с мен, ще получа и двете.

Ребека се засмя.

— Добре тогава, ще дойда с вас. Но първо трябва да се отбием на едно място.

Тя купи огромно количество цветя и Джак се почувства задължен да носи поне част от тях. Докато вървяха из града, Ребека непрестанно поздравяваше различни хора.

Ребека изглеждаше слаба в огромната си фланела, но изкачваше стръмните хълмове без усилие, а по време на трикилометровата разходка, бъбреше неуморно, без да се задъха.

— След като флиртувате с мен, господин Бърдит…

— Джак.

— След като флиртуваш с мен, Джак, ще приема, че не си женен.

— Не съм. А след като питаш, аз ще приема, че това има значение за теб.

— Има, разбира се. Не флиртувам с женени мъже — каза тя и наклони глава, за да види по-добре лицето му. — По принцип не флиртувам с непознати мъже, но сега правя изключение, тъй като ми харесваш.

— Аз също те харесвам.

— Да, и аз така си помислих, тъй като през по-голямата част от обиколката седеше вторачен в мен, а не в пейзажа. Не че имах нещо против. Как получи белега си? — попита тя, като докосна с пръст собствената си уста.

— Недоразумение.

— Много такива ли имаш?

— Белези или недоразумения?

Тя се засмя.

— Недоразуменията водят до белезите.

— Не всички.

— С какво се занимаваш в Америка?

— Имам охранителна компания.

— Така ли? Телохранители?

— И това е част от работата. Но се занимаваме най-вече с електронна охрана.

— Обичам електрониката — каза Ребека и присви очи. — Не ме гледай с такова снизхождение. Фактът, че съм жена, не означава, че не разбирам от електроника. С частни домове ли се занимаваш или с места като музеи и банки?

— И двете. Навсякъде по света.

По принцип Джак не се хвалеше с компанията си, но искаше да разкаже на Ребека. Той изненадано осъзна, че го правеше по същия начин както училищният шампион, който иска да впечатли предводителката на мажоретките.

— И ние сме най-добрите. За дванадесет години от малка фирма в Ню Йорк се превърнахме в компания с двадесет международни клона. Дай ми още пет години и после, когато хората си помислят за охрана, веднага ще се сещат за Джак Бърдит.

Ребека не сметна думите му за хвалба, а за гордост. А тя ценеше и уважаваше гордостта на хората от собствените им постижения.

— Чудесно е да ръководиш свой собствен бизнес — каза тя. — Ние също добре се справяме, макар и в много по-скромни мащаби. Но това ни е достатъчно.

— Семейството ти? — попита той, като си напомни, че не трябва да забравя за основната си цел.

— Да. Винаги сме си изкарвали хляба от морето, но преди е било само с риболов. После започнахме бизнеса с туристическите корабчета. Първо само с едно. Преди няколко години изгубихме татко и това беше тежък удар за нас. Но както мама обича да казва, човек трябва да вижда доброто и в най-лошите моменти. Затова започнах усърдно да мисля. Имахме парите от застраховката му. Имахме физическа сила и добри мозъци. А Ирландия започна да процъфтява

благодарение на туризма. И ние също трябваше да се възползваме от това.

— С туристическите корабчета.

— Точно така. Първото ни корабче носеше добри пари. Ние ги използвахме, за да купим още две. Прегледах печалбите внимателно и прецених потенциалния доход и всичко друго. И така, сега семейство Съливан има три туристически корабчета, а и няколко риболовни. Мисля, че трябва да прибавим и още някоя услуга. Разходка с екскурзовод до гробището, където са погребани мъртвите от „Лузитания“.

— Ти ли ръководиш бизнеса в семейството?

— Мъл се занимава с хората — реклама и връзки с обществеността. Гидиън поддържа счетоводството, защото ние го принуждаваме, но предпочита да се грижи за поддръжката и ремонтите, тъй като е адски организиран и не може да търпи нещо, което не е в идеален вид. Майка ми отговаря за кореспонденцията и внимава да не се избием един друг. А пък аз давам идеите.

Ребека замълча и кимна към надгробните камъни и високата трева на гробището.

— Искаш ли да се поразходиш сам? Повечето хора го правят. Масовите гробове са ей там, сред тисовете. Навремето имало брястове, но ги подменили с тисове. Гробовете са обозначени с три варовикови скали и бронзови табели. Има и двадесет и осем индивидуални гроба. Някои са празни, тъй като никога не открили телата на загиналите.

— Цветята за тях ли са?

— Те са за моите мъртви — отговори Ребека и пое цветята от него.

ГЛАВА 13

Гробището беше на хълм, заобиколен от зелени долини. Надгробните камъни бяха покрити с мъх. Някои от тях бяха толкова стари, че ветровете и дъждовете почти бяха корозирали надписите. Някои стояха изопнати като войници, а други — килнати като пияници.

Джак си помисли, че този факт правеше хълма още по-впечатляващ.

Гъстата лятна трева бе избуяла и разнасяше аромата на живот, когато подухнеше вятър. По безбройните гробове растяха цветя. Имаше венци, поставени в прозрачни пластмасови кутии, и шишенца със светена вода.

Джак намери това за особено трогателно, макар да се чудеше как ли светената вода можеше да помогне на обитателите на гробището.

Той видя свежи цветя, пръснати по надгробни камъни от преди деветдесет години и повече, и се зачуди кой носеше маргаритки на отдавна починалите хора.

Тъй като нямаше начин да откаже на Ребека да я остави сама за известно време, той тръгна през гробището към яркозеления килим от грижливо окосена трева под тисове. Видя камъните с техните бронзови табели и прочете думите.

Човек би трябвало да има сърце от камък, за да не се трогне. И макар неговото собствено сърце да бе кораво, той го усети как се свива. Дори и той имаше връзка с това място и сега се зачуди защо бе чакал толкова дълго да дойде тук и да застане на тази земя.

Съдба. Да, точно съдбата го бе накарала да избере този момент, за да дойде тук.

Джак погледна назад над надгробните камъни и видя как Ребека полага букет на поредния гроб. Златисточервеникавата й коса танцуваше на вятъра, който разлюляваше високата трева. Устните й бяха извити в кротка усмивка, докато гледаше надолу към гроба.

Докато я наблюдаваше, Джак усети как сърцето му ускорява ритъм. Макар и изненадан, той не беше човек, който пренебрегва

проблемите, затова тръгна към нея.

Тя вдигна глава. Устните й останаха извити в усмивка, но очите й го загледаха проницателно. Дали и тя усещаше същото? Това странно привличане и близост.

Джак стигна до нея и тя вдигна последните два букета.

— Това свято място излъчва такава мощ…

Той кимна. Очевидно и тя бе почувствала същото като него.

— Да, не мога да го отрека.

Ребека се вгледа в лицето му, в твърдите, силни черти, които го правеха не красиво, но много привлекателно, и в потайните му очи.

Беше убедена, че Джак знае много неща. И нищо чудно някои от тях да се окажеха невероятни.

— Вярваш ли в силата, Джак? Не в онази, която идва от мускулите или от положението. А в онази, която идва някъде отвътре.

— Мисля, че да.

Този път тя кимна.

— Аз също. Баща ми е там — посочи тя към надгробния камък от черен гранит с името на Патрик Съливан. — Родителите му са още живи. Живеят в Коув, също като родителите на мама. Тук са и прародителите ми, Джон и Маргарет Съливан, Деклан и Катрин Къри. И техните родители също са тук.

— На всички тях ли носиш цветя?

— Да. Това тук е последната ми спирка. Прапрародителите ми от страна на мама — обясни тя и клекна, за да остави цветята.

Джак погледна над рамото й и прочете имената. Съдба, отново си помисли той. А съдбата е подла кучка.

— Феликс Грийнфилд?

— Не виждаш много имена като Грийнфилд в ирландските гробища, нали? — засмя се леко тя и се изправи. — Той е бил човекът, за когото мама говори по време на обиколката. Онзи, който преживял крушението на „Лузитания“ и се установил тук. Това е последната ми спирка, защото ако той не беше преживял онзи ден, нямаше да съм тук, за да нося цветя. Видя ли онова, което искаше да видиш?

— Да.

— Добре тогава. Ела с мен у дома да пием чай.

— Ребека — каза той, като я докосна по ръката. — Дойдох тук, за да те търся.

— Мен? — отметна коса тя и се опита да сдържи вълнението в гласа си. — Това звучи страхотно романтично, Джак.

— Не, трябваше да ти кажа, че дойдох да търся Мълаки Съливан.

Смехът в очите й се стопи.

— Мъл? Защо?

— Орисницата.

Той забеляза как мигновения страх в очите й бе заменен от твърдост и студенина.

— Върни се в Ню Йорк и кажи на Анита Гай, че може да ме целуне по задника на път към ада.

— Бих го направил с радост, но не съм тук заради Анита. Колекционер съм и имам личен интерес към орисниците. Ще платя на семейството ти това, което Анита би платила, и ще добавя десет процента.

— Да ни платиш? Да ни платиш?!

Страните й се зачервиха от ярост. О, точно когато си бе помислила как всичко в нея бе запяло само докато го гледаше!

— Онази крадлива кучка! Виж сега. Накара ме да стоя над гроба на прадядо ми и да ругая. Но след като така или иначе го направих, ще ти кажа да вървиш по дяволите!

Джак въздъхна, когато тя заобиколи гробовете и тръгна към пътя.

— Ти си делова жена — напомни й той, когато я настигна. — Хайде да поговорим. А ако не искаш, ще ти напомня, че съм в състояние да те заставя. Не ме карай да ти го доказвам.

— Така значи, а? — обърна се тя вбесено. — Ще ме заплашваш? Е, опитай и ще видим дали няма да получиш още някой белег.

— Просто те помолих да не ме принуждаваш да те заплашвам — посочи й той. — Защо брат ти се върна в Ню Йорк тази сутрин?

— Не е твоя работа.

— След като пропътувах близо пет хиляди километра, за да го видя, определено е моя работа — отвърна той, решил да не се кара, а да говори кротко и разумно. — И мога да ти кажа, че ако е отишъл да се види с Тия Марш, няма да бъде приет радушно.

— Да бе, само дето тя плаща билета му дотам. Даде му парите назаем — добави Ребека сериозно. — Ние не сме пиявици и златотърсачи. А и Мъл направо се поболя, след като Гидиън му разказа за убийството.

— Какво? — извика Джак и стисна ръката й. — Какво убийство?

Ребека беше побесняла и й се прииска да го срита. Копелето беше събудило някакви чувства у нея, още от първия поздрав на кея. Но сега тя видя и нещо друго. Нещо студено и решително. А и чуваше за убийството за първи път.

— Няма да ти кажа абсолютно нищо, докато не разбера кой си и какво искаш.

— Аз съм Джак Бърдит — отвърна той и извади шофьорската книжка от портфейла си. — „Електронна охрана Бърдит“, Ню Йорк. Имаш компютър, можеш да провериш в мрежата.

Тя взе портфейла и разгледа книжката му.

— Както вече ти казах, колекционер съм. Вършил съм охранителна работа за „Антики Морнингсайд“, а и бях техен клиент. Анита размаха трите орисници като стръв пред мен, защото знае, че се интересувам от такива неща, а и мога да ги открия.

Ребека продължи да разглежда портфейла му, а той се помъчи да запази търпение. После просто го дръпна от пръстите й и го пъхна обратно в джоба си.

— Грешката на Анита бе да си помисли, че ще намеря статуетките заради нея. Или пък че ще успее да се справи с охранителните ми мерки и да ме държи под око. Кой, по дяволите, е мъртъв?

— Това не е достатъчно. Ще проверя в Интернет. Позволи ми да ти кажа нещо, Джак. Аз също успявам да открия доста неща.

— Тия Марш — каза той, като тръгна след нея надолу по хълма. — Спомена, че тя е платила билета на брат ти до Ню Йорк. Значи е добре?

Ребека го изгледа накриво.

— Доколкото знам е съвсем добре. Познаваш я, нали?

— Срещнах я само веднъж, но ми хареса. Да не се е случило нещо с родителите й?

— Не. Става дума за съвсем друг човек, но няма да ти съобщя никакви имена, докато не се уверя, че не участваш в пъкления заговор.

— Искам орисниците, но недотам, че да извърша убийство. Но ако Анита стои зад убийството, това доста променя нещата.

— Май вярваш, че Анита е способна на подобно нещо, а?

— Тя е отровен паяк — простичко отговори Джак. — Харесвах мъжа й и свърших малко работа за него. А също и за нея. Не съм длъжен да харесвам всичките си клиенти. Как брат ти се забърка с нея?

— Защото тя… — Ребека замълча и се намръщи. — Няма да ти кажа. Откъде знаеш името на Мълаки, ако не ти го е дала тя?

— Тия го спомена — отговори той и продължи мълчаливо напред, но не издържа и попита: — Слушай, семейството ти очевидно има добър бизнес тук. Би трябвало да се откажете от тази история с орисниците. Не сте от същата лига като Анита.

— Не познаваш нито мен, нито лигата ми. Уверявам те, че ще се сдобием с трите орисници преди нея. А ако наистина си заинтересован колекционер, можеш да се подготвиш да наддаваш за тях.

— А си мислех, че не си алчна.

Тя долови хумора в гласа му и не се ядоса.

— Аз съм делова жена, Джак, както ти самият посочи преди малко. И мога да сключа сделка не по-зле от всеки друг. Дори по-добре от повечето хора. Извърших доста проучвания за орисниците. Ако целият комплект бъде предложен на търг в място като „Уайли“, цената може да стигне до двадесет милиона долара. Дори и повече, ако се направи подходяща реклама.

— Но непълен комплект, дори две от трите фигурки, би донесъл съвсем малка част от тези двадесет милиона. И то само от много заинтересован колекционер.

— Ще имаме и трите. Решили сме го твърдо.

Той не отговори, а продължи да върви към града. На върха на хълма имаше красива къща с чудесна градина и хубава жена, която работеше в нея.

Жената се изправи и заслони очи с ръка. Усмихна им се за поздрав и Джак веднага забеляза приликата.

— Бека, кого си довела, скъпа?

— Джак Бърдит. Поканих го у дома на чай, преди да разбера, че е лъжец и подлец.

— Така ли? — попита Айлин, но усмивката не слезе от лицето й. — Е, поканата си е покана. Аз съм Айлин Съливан — добави тя и протегна ръка над оградата на градината. — Майка на това нелюбезно същество.

— Приятно ми е да се запозная с вас. Хареса ми разказа ви по време на обиколката.

— Много любезно от ваша страна. От Америка ли сте? — попита тя, като отвори вратата.

— Ню Йорк. Пристигнах в Коув с надеждата да поговоря със сина ви, Мълаки, за трите орисници.

— Можеш значи да издрънкаш всичко наведнъж на мама — промърмори Ребека, — а с мен се преструваше и флиртуваше.

— Казах, че те харесвам, а тъй като не си глупава, трябва да знаеш, че ако някой мъж те погледне и не хареса видяното, значи си има сериозни проблеми. Искам да кажа, че наистина имаше флирт, но не и преструвки. Ужасно ядосах дъщеря ви, госпожо Съливан.

Айлин кимна развеселена.

— Това не е трудно. Може би е по-разумно да влезем и да поговорим вътре, преди съседите да започнат да любопитстват. Кейт Къри вече наднича през прозореца. Значи идвате от Ню Йорк — продължи тя, като тръгна към вратата. — Там ли живее семейството ви?

— Вече не. Родителите ми се преместиха в Аризона преди няколко години. Харесват климата там.

— Предполагам, че е доста горещо. Значи не сте женен?

— Вече не. Разведен съм.

— Аха — кимна Айлин и го въведе в гостната. — Жалко.

— Бракът ми беше жалък. Разводът беше много по-приятен и за двама ни. Имате чудесен дом, госпожо Съливан.

Това й хареса.

— Да, благодаря. Настанете се удобно. Ще се погрижа за чая, а после ще поговорим. Ребека, забавлявай госта.

— Мамо! — извика Ребека, хвърли неприязнен поглед на Джак и се втурна след Айлин.

Той чу мърморене и шепот в коридора. Реши, че спорят ожесточено и се ухили. Не разбираше какво си казват, но чу ясно последното изречение.

— Ребека Ан Маргарет Съливан, влез в гостната и прояви добрите си маниери, или ще оглася защо не го правиш.

Ребека влезе отново в гостната и се метна на креслото срещу Джак. Лицето й предвещаваше буря, а гласът й бе леден.

— Не мисли, че ще измамиш и мен, след като успя да се харесаш на мама.

— Не бих си го и помислил, Ребека Ан Маргарет.

— О, я престани.

— Кажи ми защо брат ти се върна в Ню Йорк. И защо смяташ, че Анита е замесена в убийство.

— Няма да ти кажа нищо, докато не проверя в компютъра, за да разбера дали въобще в думите ти имаше някаква истина.

— Давай, направи го веднага — махна с ръка Джак. — Ще те покрия пред майка ти.

Ребека се опита да претегли на везните гнева на майка си и собственото си любопитство. Знаеше, че ще си плати скъпо, но скочи на крака.

— Ако си ме излъгал дори само за едно нещо, лично ще те изритам оттук.

Тя отиде до вратата и надникна неспокойно в коридора, където бе изчезнала майка й.

Джак изпита съчувствие към страха на Ребека от майка й, затова стана и отиде в кухнята.

— Надявам се, че нямате нищо против — каза той и застана до Айлин, която режеше кекс. — Исках да разгледам къщата.

— Чух, че дъщеря ми се качи горе. И то, след като изрично й казах да не го прави.

— Вината е моя. Аз я накарах да отиде и да провери в компютъра. И двете ще се чувствате по-удобно, след като го направи.

— Ако не се чувствах удобно сега, нямаше да сте в дома ми — отвърна Айлин, като почука с дългия нож по чинията и се усмихна. — Мога да преценя един човек, когато го погледна в очите. А и знам как да се грижа за себе си и семейството си.

— Вярвам ви.

— Добре. Вече знам защо тази сутрин си направих труда да изпека кекс, макар момчетата ми да не са у дома — каза тя, като се обърна към печката, за да вдигне чайника. — За компания, използваме гостната. За бизнес — кухнята.

— Значи оставаме в кухнята.

— Седнете и хапнете малко кекс. Когато дъщеря ми се захване с компютъра, никой не знае кога ще се появи отново.

Джак не можеше да си спомни последния път, когато бе ял домашен кекс или въобще бе седял в чужда кухня. Това го успокои и му се стори, че времето лети.

Минаха повече от тридесет минути, преди Ребека да влезе в кухнята и да седне.

— Той е същият, за когото се представя — съобщи тя на майка си. — Това все пак е нещо.

Ребека се протегна към кекса и майка й я перна през пръстите.

— Не заслужаваш сладкиш.

— О, мамо!

— Независимо на каква възраст си, Ребека, не можеш да пренебрегваш безнаказано нарежданията на майка си.

Момичето сключи вежди разгневено, но не докосна кекса.

— Да, госпожо. Съжалявам — измънка тя и насочи гневен поглед към Джак. — Чудя се за какво са ти един апартамент в Ню Йорк, друг в Ел Ей и трети в Лондон.

Той отпи спокойно от чая си, макар да бе изненадан. Обикновените компютърни умения не бяха достатъчни, за да се заровиш толкова надълбоко.

— Пътувам много и предпочитам собствен апартамент пред хотелите.

— А какво общо има с цялата история личният живот на човека, Бека?

Ребека настръхна от укоризнения тон на майка си.

— Трябва да разбера що за човек е, нали? Появява се тук точно след заминаването на Мъл и след онази ужасна история в Ню Йорк, откъдето самият той идва.

— И аз бих постъпил по същия начин — кимна Джак. — Може би щях да направя и нещо повече.

— Аз също възнамерявам да направя повече — усмихна се Ребека, — но за това е нужно време. Все пак открих, че си се регистрирал в хотела рано тази сутрин и си шофирал кола под наем. Резервирал си стаята си преди два дни. А това е било преди проблема в Ню Йорк и не виждам какво общо може да има с него.

Джак се наведе към нея.

— Кажи ми кой е бил убит.

— Млад мъж на име Майкъл Екс — отговори Айлин. — Мир на праха му.

— С вас ли работеше?

— Не — тежко въздъхна Ребека, после добави: — Цялата работа е твърде сложна.

— Разбирам от сложни неща.

Ребека погледна майка си.

— Скъпа, един човек е загинал — каза Айлин, като сложи ръка на рамото на дъщеря си. — Млад невинен човек. Всичко се променя заради това убийство. И ние трябва да оправим нещата. Ако имаме шанс Джак да ни помогне в това, трябва да се възползваме от него.

Ребека се облегна назад и погледна Джак.

— Ще ни помогнеш ли да се погрижим Анита да си плати за извършеното?

— Ако Анита има нещо общо с убийство, ще се погрижа да си плати за това. Имаш думата ми.

Ребека кимна. Все още й се искаше да си хапне от кекса, затова сложи ръце на масата и каза:

— Хайде, мамо, разкажи му. Ти си по-добра в разказването.

Айлин наистина беше добра разказвачка, а Ребека откри, че Джак е отличен слушател. Не задаваше въпроси, не правеше забележки, а само отпиваше от чая си, без да сваля очи от лицето на Айлин.

— И така — завърши тя. — Мълаки се върна в Ню Йорк, за да направи онова, което трябва да бъде направено.

Джак кимна и се зачуди дали това мило семейство имаше представа в какво се бе забъркало.

— Значи втората орисница е у тази Клио Толивър, така ли? — попита той.

— Не беше съвсем ясно дали е у нея и въобще дали знае къде е. Момчето, което е умряло, е неин приятел и сега тя обвинява себе си за убийството му.

— А Анита знае коя е тя, но не и къде е. Поне за момента.

— Така е — потвърди Айлин.

— Ще е разумно да запазим нещата по същия начин. Ако е убила веднъж, надали ще се поколебае да го направи отново. Госпожо Съливан, всичко това струва ли си според вас? Нима не рискувате живота на най-близките си хора?

— Нищо не би си струвало подобен риск, но те вече не могат да бъдат спрени. Аз самата бих се разочаровала от тях, ако решат да спрат. Един млад мъж загина и за смъртта му трябва да има възмездие. Тази жена не може да краде и убива безнаказано.

— Как е откраднала първата орисница от вас?

— Откъде знаеш, че го е направила? — попита Ребека подозрително. — Или тя самата ти го каза.

— Ти ми го каза — меко отвърна той. — Наречe я крадла. Докато слагаше цветя на гроба на прапрадядо си — Феликс Грийнфилд, който бил на борда на „Лузитания“. Доскоро вярвах, че първата орисница е потънала заедно с Хенри Уайли. Но се оказва, че тя и прапрадядо ти оцелели. Той за Уайли ли е работил?

— Феликс не е бил единственият оцелял — започна Ребека и Айлин завъртя очи.

— О, Бека, за бога! Човекът има акъл в главата. Страхувам се, че Феликс е откраднал статуетката. Бил е крадец, но се променил и се превърнал в почтен човек. Тъкмо бил пъхнал фигурката в джоба си, когато торпедото ударило кораба. Съдба.

— Откраднал я? — повтори Джак и се ухили широко. — Това е страхотно! А после Анита я откраднала от вас.

— Това е различно — настоя Ребека. — Тя знаеше за какво става дума, а Феликс не е знаел. Анита използва репутацията на покойния си съпруг, когато Мъл й занесе статуетката за оценка. После използва тялото си, за да го съблазни и излъже, което никак не й е било трудно, тъй като той все пак е мъж. Направи всички ни на глупаци и ще трябва да си плати за това.

— Ако това е само въпрос на гордост, по-добре помисли отново — посъветва я Джак, като се наведе и я погледна в очите. — Тя ще изяде вкусната хапка като теб на един дъх.

— Може да опита, но ще се задави.

— Гордостта не е лукс — обади се Айлин. — И невинаги е израз на суета. Феликс се променил, след като оцелял от бедствието, отнело живота на толкова много хора. То го превърнало в мъж. Орисницата беше символ на тази промяна и тя остана в семейството ни цели пет поколения. Сега знаем, че не е само символ. Вярваме, че трите орисници трябва да се съберат — такова е предопределението. Може

би в цялата работа има печалба и ние няма да се откажем от нея. Но не става дума за алчност, а за честта на семейството ни.

— Анита притежава първата статуетка и знае или поне мисли, че знае как да се добере до втората. А вие й пречите.

— Семейство Съливан не са толкова лесна плячка, колкото тя си мисли — каза Айлин. — Феликс се задържал над водата върху счупен сандък, когато един от най-величествените кораби, строени някога, потъвал зад него. Феликс оцелял, а корабът — не. Още хиляда човека погинали с него. Феликс държал сребърната статуетка в джоба си. Донесъл я тук и ние ще си я върнем.

— Ако ви помогна да постигнете това и да съберете трите фигурки, ще ми ги продадете ли?

— Ако дадеш исканата цена — започна Ребека, но майка й я прекъсна със строг поглед.

— Ако ни помогнеш, ще ти ги продадем. Имаш думата ми — каза Айлин и протегна ръка над масата.

Джак се нуждаеше от време да премисли всичко, затова остана в Коув още един ден. Това му даде възможност да звънне няколко телефона и да започне проверка на участниците в играта, която се очертаваше да стане доста интересна.

Джак имаше доверие на Айлин Съливан. Харесваше Ребека много, но не изпитваше същото инстинктивно доверие към нея. А тъй като му се искаше да я опознае по-добре, си купи още един билет за обиколката и тръгна към пристанището.

Ребека не се зарадва, когато го видя. Жизнерадостната й усмивка стана ледена, когато погледът й попадна върху него.

Тя грабна билета от ръката му и го попита студено.

— Какво правиш тук?

— Май не мога да остана далеч от теб.

— Глупости. Парите са си твои.

— Ще ти дам още десет лири за място на мостика и кратък разговор.

— Двадесет — протегна ръка Ребека. — В аванс.

— Недоверчива и пресметлива — ухили се Джак и извади двадесет лири. — Внимавай, може да се влюбя в теб.

— Тогава ще си доставя удоволствието да стъпча сърцето ти в праха. И ще ти върна двадесетте лири. Хайде, сядай и не пипай нищо.

Трябва да действам.

Той зачака търпеливо, докато Ребека излизаше в открито море и приготвяше касетофона.

— Струва ми се, че ще вали — каза Джак.

— Не и в следващите два-три часа. Не правиш впечатление на човек, който е готов да направи една и съща обиколка два пъти, без да има причина за това. Какво искаш?

— Още една покана за чай.

— Няма да я получиш.

— Ужасно си студена. С изключение на мен, забелязвала ли си друг да се мотае наоколо, да идва на обиколките, да минава покрай дома ти или въобще да се мярка някъде около теб?

— Мислиш, че ни наблюдават? — попита Ребека и поклати глава. — Тя не действа по този начин. Не се интересува какво правим тук в Коув. Притеснява се само какво може да прави някой от нас, ако е далеч от дома си. Проследи братята ми, когато напуснаха Ирландия. Мисля, че го прави с помощта на самолетните билети и кредитните карти. Не е много трудно да се сдобиеш с подобна информация, ако си наясно с компютрите.

— Но не е и много лесно.

— Ако аз мога да го направя, значи и тя може. Или пък човек, на когото плаща за това.

— А ти можеш ли?

Ребека се усмихна.

— Мога да направя почти всичко с проклетия компютър. Знам например, че си се развел преди пет години, след година и три месеца брак. Не си бил женен много дълго.

— Според мен беше достатъчно дълго.

— Знам адреса ти в Ню Йорк и мога да те посетя някой ден. Знам, че си учил в Оксфорд и си бил измежду десетте процента отличници. Не е лошо — добави тя.

— Благодаря.

— Знам, че нямаш криминално досие, а компанията ти, създадена преди дванадесет години, има добра международна репутация и ти е донесла около двадесет и шест милиона долара. Това — засмя се тя весело, — също не е лошо.

Джак протегна дългите си крака.

— Доста си се поровила — отбеляза той и си помисли, че Ребека беше извършила впечатляваща работа.

— О, не толкова много — небрежно махна с ръка Ребека, сякаш шестте часа, които бе прекарала пред компютъра, бяха нищо. — А и бях любопитна.

— Достатъчно любопитна ли си, за да направиш едно пътешествие до Дъблин?

— Защо пък да ходя в Дъблин?

— Защото аз отивам там довечера.

— Това предложение ли е, Джак? И то, докато гласът на майка ми звучи от тонколоните.

— Предложение е, а дали лично или делово, зависи от теб. Трябва да видя един човек в Дъблин. Мисля, че ще ти е интересно да дойдеш с мен.

— Кой е този човек?

— Ако искаш да разбереш, събери си багажа и бъди готова в пет и половина. Ще мина да те взема.

— Ще си помисля — отвърна Ребека, но наум приготвяше сака си.

ГЛАВА 14

— Знам, че те оставям без помощ, мамо.

— Не това ме тревожи — намръщи се Айлин, когато Ребека сгъна един пуловер и го пъхна в сака си. — Казах, че харесвам Джак Бърдит и го смятам за честен човек, но това не означава, че ми се иска дъщеря ми да заминава с него само след еднодневно познанство.

— Това е бизнес — отвърна Ребека, като се зачуди дали да се спре на джинси или на по-елегантен панталон. — Ако Мъл или Гидиън потегляха по този начин, нямаше да се замислиш.

— Щях, тъй като и те са мои деца. Но ти си дъщеря, а не син, затова и се безпокоя повече. Това е съвсем естествено, Ребека, и няма защо да се цупиш.

— Мога да се грижа за себе си.

Айлин погали гъстите й къдрици.

— Да, можеш.

— И знам как да се оправям с мъжете.

Айлин повдигна вежди.

— С тези, които познаваш. Но досега не си имала работа с човек като този.

— Мъжът си е мъж — небрежно каза Ребека, без да обръща внимание на въздишката на майка си. — Мъл и Гидиън обикалят целия свят, докато аз си седя тук пред компютъра или на корабчето. Време е и аз да се порадвам на малко приключения, мамо. Сега имам шанс за това, макар и да е само едно отиване до Дъблин.

Айлин си помисли, че Ребека винаги се бе борила да е наравно с братята си. И се бе трудила упорито за това. Беше си го заслужила.

— Вземи си чадър. Вали.

Багажът й бе готов и тя тъкмо излизаше навън, когато Джак паркира пред къщата. Беше облечена в леко яке и носеше малък сак. Джак харесваше точността и деловитостта в една жена, а и независимостта, с която Ребека метна сака си на задната седалка, преди той да заобиколи колата и да го вземе от нея.

Тя целуна майка си и я прегърна, после се настани в колата.

— Поверявам ти единствената си дъщеря, Джак — каза Айлин и постави ръка на рамото му. — Ако ме накараш да съжалявам за това, ще те преследвам до края на света.

— Ще се грижа за нея.

— Тя може да се грижи за себе си. В противен случай нямаше да тръгне с теб. Но е единствената ми дъщеря, затова ще те държа отговорен за нея.

— Ще я върна утре.

Айлин реши, че този отговор я задоволява, затова се отдръпна назад и ги загледа как изчезват в дъжда.

Ребека очакваше, че ще пътуват дълго и изморително до Дъблин, но вместо това Джак отби към летището на Корк, където остави взетата под наем кола. Ребека се подготви за краткия полет.

Но не бе подготвена за малкия частен самолет, нито за факта, че Джак седна на пилотското място.

— Твой ли е? — попита тя, като се настани до него.

— На компанията. Опростява нещата.

Тя се изкашля нервно, докато Джак проверяваше уредите.

— Добър пилот ли си?

— Поне досега — промърмори той разсеяно и я погледна развеселено. — Летяла си и преди, нали?

— Разбира се — отвърна тя и въздъхна. — Само един път. На голям самолет, където не трябваше да седя до пилота.

— Отзад има парашут.

— Опитвам се да реша дали това би трябвало да е смешно.

Ребека скръсти ръце и се подготви за излитането. Когато самолетът набра скорост и започна да се издига нагоре, стомахът й се сви леко.

Полетяха гладко.

— О, страхотно е! — извика тя, като се наведе напред, за да наблюдава как се отдалечават от земята. — Въобще не е като в голям самолет. Много по-хубаво е. Колко време трябва да се обучаваш, за да вземеш книжка за пилот? Мога ли да се опитам да пилотирам?

— Може би на връщане. Ако времето е хубаво.

— Ако мога да управлявам корабчето в буря, би трябвало да мога да управлявам и малък самолет в лек дъжд. Сигурно е страхотно да си богат.

— Има си предимства.

— Когато се сдобием с трите орисници и ти ги продам, ще заведа мама на почивка.

Интересно, че това е първото й желание, помисли си Джак. Ребека не се канеше да си купи лъскава кола или да отлети за Милано, за да напазарува, а предпочиташе да заведе майка си на почивка.

— Къде ще я заведеш?

— Не знам — отговори Ребека, която вече бе напълно спокойна, въпреки турбуленциите. — На някое екзотично място. Като остров Таити или Бимини, където може да си лежи под чадъра на плажа и да се радва на синьото море, докато отпива от смешно питие, сервирано в кокосов орех. Какво въобще се съдържа в тези неща?

— Пътят към рая.

— Така ли? Е, това също ще е добро за нея. Тя работи толкова много, а никога не се оплаква. А и напоследък пилеем пари, вместо да ги държим на сигурно място в банката. — Ребека замълча и се обърна към него. — Онова, което мама ти каза вчера… това, че не действаме от алчност. За нея това е абсолютно вярно. Аз може и да съм алчна, макар да предпочитам да мисля, че съм просто практична, но тя не е.

Алчна? Не. Една алчна жена нямаше да си фантазира как води майка си на почивка на Бахамските острови и я пои с екзотични питиета.

— Да не би това да е перфектният ти начин да ми съобщиш, че когато си върнеш статуетката, ще ми одереш кожата с цената?

Ребека се ухили.

— Дай да покарам, Джак.

— Не. Не ме попита защо отиваме в Дъблин?

— Нямаше да ми отговориш.

— Много разумно. Но ще ти кажа нещо друго. Проверих теб и братята ти, както и Клио Толивър.

— Така ли? — Гласът й охладня.

— Ти също ме провери, ирландке, така че сме квит. Толивър има няколко провинения в юношеска възраст — пиене, кражби от магазини, неприлично поведение. Обикновено тийнейджърско бунтарство. Била вкарана на топло, тъй като родителите й не си направили труда да й помогнат.

— Какво искаш да кажеш? — шокирано и възмутено извика Ребека. — Родителите й са допуснали тя да влезе в затвора? Собственото им дете?

— Поправителното училище не е затвор, но е достатъчно близо. Родителите й се развели, а майка й обичала да се омъжва. Клио била прехвърляна между единия и другия си родител, а когато навършила осемнадесет, ги напуснала. В досието й няма нищо повече, така че или се е поправила, или се е научила как да избяга на ченгетата.

— Казваш ми всичко това, защото смяташ, че Клио може да се окаже проблем за нас заради досието си. Но ако Гидиън смяташе така, щеше да ми го каже.

— Не познавам Гидиън и предпочитам да стигам до свои собствени заключения. А като говорим за братята ти, и двамата са чисти по отношение на закона. А ти си чиста, личи ти по кожата.

Ребека се отдръпна назад, когато Джак протегна ръка, за да докосне страната й.

— Дръж си ръцете далеч от мен.

— Какво е това нещо с кожата на ирландките? — промърмори Джак сякаш на себе си. — Кара мъжа да изпитва огромно желание да я погали, особено когато ухае като твоята.

— Не смесвам флирта с бизнеса — сковано отвърна Ребека.

— Аз пък го правя. Колкото се може по-често. А като практична жена, би трябвало да се съгласиш, че по този начин не се губи време.

Ребека се засмя.

— Признавам, че това е страхотен подход, Джак. Но ако си мислиш, че изискан космополит като теб може да подмами наивното провинциално момиче с умните си доводи, не си познал.

— Не мисля, че си наивна — каза Джак, като се обърна към нея и срещна погледа й. — Мисля, че си възхитителна, а и съм адски любопитен по отношение на онова, което изпитах, застанал над високата трева и надгробните камъни в старото гробище, когато те наблюдавах как полагаш цветя на гробовете на близките си. Наистина съм адски любопитен, Ребека, а винаги задоволявам любопитството си.

Очите му бяха сиви като буря. Като дим. Като тайни. И всеки път, когато се вгледаше в тях, Ребека чувстваше неудържимо привличане.

— Аз също почувствах нещо. И това е една от причините да дойда с теб в Дъблин. Но не мисли, че можеш да ме манипулираш, Джак. Няма да стане. Имам цел. И ще я постигна и заради себе си, и заради семейството си. И нищо не може да ме отклони от нея.

— Не мислех, че ще го признаеш — каза Джак и насочи вниманието си към уредите. — Имах предвид, да признаеш, че си почувствала нещо. Ти си изключително открита жена, Ребека. Точна жена, която е наясно с компютрите и може да си събере багажа в малък сак и да се яви навреме на среща. Къде беше през целия ми живот? Е, започваме да се снижаваме — добави той, преди тя да успее да му отговори.

На летището в Дъблин ги чакаше друга кола под наем. Този път Джак сграбчи сака на Ребека, преди тя да протегне ръка към него. Тя не спомена нищо по въпроса. Не коментира и разговора, който бяха водили в самолета. Не беше убедена, че тези теми са разумни в момента.

Ребека въобще не проговори, когато Джак не се насочи към града, а точно в обратната посока.

— Дъблин е в другата посока — каза му тя.

— Всъщност не отиваме в града.

— Тогава защо каза, че отиваме там?

Подозрителната й природа бе още нещо, което много му допадаше.

— Летяхме до Дъблин, а сега отиваме няколко километра на юг. Когато си свършим работата, ще се върнем тук и ще излетим от Дъблин.

— И къде ще прекараме нощта?

— На едно място, където не съм бил от години. Ще имаш своя собствена стая — добави той. — Разбира се, ще имаш и възможност да споделиш моята.

— Ще взема самостоятелната. Кой плаща?

Широка усмивка озари лицето му. Прииска й се да прокара пръсти по бледия му белег.

— Това не е проблем. Красива страна — отбеляза той, като посочи зелените хълмове под ръмящия дъжд. — Обяснимо е защо той реши да се оттегли тук.

— Кой?

— Човекът, с когото ще се видим. Кажи ми, споделяш ли вярата на майка си, че орисниците са един вид символ?

— Мисля, че да.

— И че трябва да са заедно не само защото това вдига цената им?

— Да. Защо?

— Още един въпрос. Съгласна ли си, че всичко се връща на този свят?

Ребека въздъхна нетърпеливо.

— Ако имаш предвид дали смятам, че всичко се движи в определен цикъл, да.

— Тогава това ще ти хареса.

Джак подкара колата по нисък хълм, после по красив път, ограден от гъст жив плет и ярко боядисани бунгала с цъфтящи градини отпред.

Пътят се заизкачва отново. Джак отби към хубава каменна къща, от чийто комин излизаше дим. Градинката пред нея беше море от красота.

— Тук ли живее приятелят ти?

— Да.

Още докато Джак излизаше от колата, вратата на къщата се отвори. На прага застана възрастен мъж, подпрян на бастун, който се усмихна широко. Мъжът имаше гъста бяла коса над широко, силно набръчкано лице. Очилата със сребърни рамки се плъзнаха надолу по носа му.

— Мери! — изграчи мъжът с немощен глас. — Тук са! — изкрещя той още по-силно и се завтече към тях.

Джак забърза към него.

— Не излизай на дъжда.

— По дяволите, момче! Малко дъжд не може да ми навреди. На моята възраст почти всичко е опасно, но не и малко влага — засмя се той и прегърна Джак с едната си ръка.

Ребека забеляза, че старецът е доста висок, но се бе прегърбил от възрастта. Той потупа бузата на Джак с едрата си длан, която въпреки размера си изглеждаше крехка.

— Липсваше ми — каза Джак, като се наведе към стареца с нежност, на която Ребека се възхити, и го целуна. — Това е Ребека

Съливан. — После се отдръпна леко назад и със същата нежност хвана стареца подръка.

— Е, каза, че била красавица и наистина е такава — отбеляза старецът, като стисна ръката на Ребека и я задържа.

Тя забеляза объркано и притеснено влагата в очите му.

— Ребека, това е прапрадядо ми — обади се Джак.

— О — едва успя да се усмихне тя. — Радвам се да се запознаем, господине.

— Прапрадядо ми — повтори Джак. — Стивън Едуард Кънингам Трети.

— Кънингам? — зашеметено попита Ребека. — Стивън Кънингам? Мили боже!

— За мен е огромно удоволствие да ви посрещна у дома — каза Стивън, като отстъпи назад и преглътна сълзите си. — Мери! — извика той отново. — Глуха е като пън — промърмори той, — но вечно си изключва слуховото апаратче. Изтичай и я доведи, Джак. Аз ще заведа Ребека в гостната. Мери оправя стаята ти — обясни той на Ребека. — Занимава се с нея още откакто Джак ни съобщи, че ще дойдете.

— О, господин Кънингам…

Ребека влезе замаяно в спретнатата гостна, където всичко блестеше от чистота и старецът я настани на меките възглавници в дълбоко кресло.

— Вие сте същият Стивън Кънингам, който… който е бил на „Лузитания“?

— Същият, който дължи живота си на Феликс Грийнфилд.

— И сте пра…

— Прадядо на Джак. Майка му е моя внучка. Е, ето ни тук. Ето ни тук — повтори той и извади носна кърпа от джоба си. — Ставам сантиментален на стари години.

— Не знам какво да ви кажа. Зависи ми се свят — призна Ребека, като вдигна ръка към главата си, сякаш да я задържи на място. — Слушала съм за вас безброй пъти. Но винаги си ви представях като малко момченце.

— Бях само на три години, когато родителите ми решили да пътуват за Англия — въздъхна старецът и прибра кърпата си. — Не знам дали въобще си спомням нещо или си мисля, че го помня, тъй като мама ми разказваше историята много често.

Той отиде до старинна масичка, отрупана със снимки в рамки, взе една от тях и я занесе на Ребека.

— Родителите ми. Това е сватбената им снимка.

Ребека видя хубав млад мъж с буйни мустаци и красива млада жена, почти невръстно момиче, ослепителна в коприната и дантелите и булчинската си радост.

— Много са красиви — каза Ребека и усети сълзи в очите си. — О, господин Кънингам…

— Майка ми живя още шестдесет и три години благодарение на Феликс Грийнфилд — каза Стивън, като отново извади кърпата си и я сложи нежно в ръката на Ребека. — Не се омъжи повторно. За някои хора в живота има само една любов. Но беше доволна и благодарна.

— Значи историята е вярна — отбеляза Ребека и му върна снимката.

— Аз съм доказателството за това — Кънингам се обърна, чул стъпки по стълбите. — Ето ги Джак и Мери. Когато тя свърши да се суети над теб, ще си поговорим спокойно.

Мери Кънингам наистина беше глуха като пън, но в тяхна чест включи слуховото си апаратче. Ребека получи прекрасна стая, пълна с вази със свежи цветя, и бе поканена да си почине или да се освежи преди вечеря.

Тя не направи нито едно от двете, а просто седна на леглото и се опита да подреди мислите си. След петнадесет минути Джак почука на вратата й. Ребека остана на мястото си и се вгледа в него.

— Защо не ми каза?

— Смятах, че така е по-добре. Той го предпочиташе, а за мен това има огромно значение.

Тя кимна.

— Струва ми се, винаги съм вярвала дълбоко в сърцето си, че всичко е станало точно така, както ми го разказваха. Но умът ми не беше сигурен. Искам да ти благодаря, че ме доведе тук.

Джак прекоси стаята, коленичи пред нея и я погледна в очите.

— Вярваш ли в нишките на съдбата, Ребека? В силата им? В неизбежността им?

— Ще трябва да повярвам, нали?

— Не съм сантиментален — започна той, но тя се засмя и поклати глава.

— Видях те със Стивън, а после и с Мери. Не ми казвай, че не си сантиментален.

— Да, с хората, които имат значение за мен, но не и по принцип. Не си фантазирам романтични истории — продължи Джак, като я хвана за ръката. — Но те видях — промърмори той. — И това беше достатъчно.

— Много объркана работа — отвърна Ребека, като успя да запази гласа си спокоен, макар сърцето й да биеше лудо. — Този лабиринт от събития, който свързва семействата ни.

— Има и още нещо.

— Иска ми се да запазя нещата по-прости.

— Никакъв шанс — възрази той и я изправи на крака. — Освен това, аз обичам усложненията. Животът е скучен без тях. А ти си страхотно усложнение.

— Недей — каза Ребека, когато той я придърпа към себе си, и се почувства глупаво. — Не се правя на свенлива. Просто съм предпазлива.

— Трепериш.

— Това ти харесва, нали? Да ме развълнуваш и объркаш?

— Адски си права.

Джак я притегли към себе си. Ребека понечи да го наругае, но устните му се притиснаха към нейните силно, горещо и с жажда, която превърна гнева й в слаб вик на изненада.

Целуваше я като човек, свикнал да взима, със страст и изкусност, които накараха пулсът й да се ускори и стомахът й да се присвие от възбуда. Макар и смутена от собствената си реакция, Ребека усети как омеква.

Той също го усети.

Джак зарови ръце в косата й и наведе главата й назад.

— Още първия път, когато те видях, знаех — каза той. — Никога преди не ми се беше случвало подобно нещо.

— Не те познавам — отвърна тя, но устните й още бяха топли от неговите, а тялото й тръпнеше от желание. — Не спя с мъже, които не познавам.

Той сведе глава и леко прокара зъби по гърлото й.

— Това твърда политика ли е?

— Или поне беше.

Той се усмихна и продължи да я целува.

— Ще се опознаем много бързо.

— Добре. Добре. Но не ме целувай отново. Не е прилично, след като те са долу — каза Ребека, като затвори очи и се опита да се овладее. — Джак, чакат ни за вечеря.

— Тогава ще слезем.

Настаниха се в малката трапезария, която изглеждаше очарователна с антиките и порцелановите си фигурки. Стените бяха украсени със старинни, изрисувани с цветя чинии.

— Имате прекрасен дом — усмихна се Ребека на Мери. — Толкова мило от ваша страна, че ме поканихте.

— Това е удоволствие за нас — отвърна мило Мери, като наклони глава към Ребека. — Джак никога не води приятелките си при нас.

— Така ли?

— Да, наистина — потвърди Мери с мекия си и мелодичен ирландски говор. — Видяхме онази, за която се ожени, само два пъти. Единият беше на сватбата им. Не я харесахме много, нали, Стивън?

— Стига, Мери.

— Така си беше. Тя бе доста студена според мен и…

— Печеното е великолепно, бабо.

Мери разсеяно се обърка към Джак и му се усмихна.

— Винаги си харесвал печеното ми.

— А аз се ожених за теб заради него — намигна й Стивън. — Като повечето млади мъже, тръгнах на обиколка, когато завърших университета — каза той на Ребека. — Близо до Дъблин, отседнах в малка странноприемница и се запознах с Мери. Държаха я родителите й. Влюбих се в нея над печеното и приключих обиколката си още там. Бяха ми нужни цели две седмици да убедя Мери да се омъжи за мен и да се премести в Бат.

— Преувеличаваш — възрази Мери. — Нужни ти бяха само десет дни.

— И сме женени вече шестдесет и осем години. Живяхме в Америка известно време. В Ню Йорк. Семейството на баща ми преживява доста тежки моменти. Не бяха успели да се съвземат от

кризата през двадесет и девета година. Една от дъщерите ми се омъжи за американец и се установи там. Нейната дъщеря е майка на Джак.

Той се протегна и нежно погали ръката на Мери.

— Имаме четири деца, две дъщери и двама синове. А те ни дариха с единадесет внуци, после с шест праправнуци… И всеки от тях дължи живота си на Феликс Грийнфилд. Неговата смела и самопожертвователна намеса е причина за всичко това.

— Той не е възнамерявал да се жертва — обясни Ребека. — Искал е да оживее. Бил е ужасно паникьосан, когато намерил спасителната жилетка. Мислел само как да се спаси. Но тогава видял майка ви и вас, заклещени сред отломките. А тя му се сторила толкова спокойна и красива сред целия този ужас. Притискала ви към себе си, а вие дори не сте плакал, макар да сте бил малко момченце. И Феликс не можел да ви обърне гръб.

— Помня лицето му — промърмори Стивън. — Тъмни очи, бяла кожа, омазана със сажди. Баща ми беше изчезнал. Не видях как стана или не помня. Мама никога не говореше за това. А ние паднахме, когато корабът се наклони. Тя ме държеше здраво. Изви се силно, за да ме предпази от удара в палубата. Години след това куцаше, когато беше изморена.

— Била е много смела и достойна жена — отбеляза Ребека.

— О, да, беше. Мисля, че в онзи ден смелостта й е приковала вниманието на Феликс Грийнфилд. Корабът потъваше и палубата се накланяше все повече. Феликс дръпна мама нагоре — опитваше се да ни заведе до спасителната лодка. Но корабът се наклони отново. Той се опита да ни хване — още виждам лицето му, докато викаше мама и протягаше ръка към нея, но ние паднахме във водата. Без спасителната жилетка, която Феликс ни беше дал, никога нямаше да оцелеем.

— Чудо е, че сте оцелели дори и с жилетката. Феликс твърдял, че майка ви била ранена.

— Счупи си ръката, когато паднахме във водата, а и кракът й бе изкълчен. Но не ме изпусна. Аз не получих и драскотина. Чудото бе въплътено в лицето на майка ми и Феликс Грийнфилд. Благодарение на тях, животът ми бе дълъг и продуктивен.

Джак вдигна чашата си с вино.

— А това ни води до орисниците. Ребека, споменах ли ти, че моят прапрадядо имал антикварен магазин в Бат?

Ребека потръпна.

— Не. Не си ми споменавал.

— Да, така беше — каза Стивън, като довърши печеното си. — Наследих го от дядо си. Бяхме тръгнали да посетим родителите на майка ми в Англия. Баба ми не беше добре. След като баща ми почина, останахме в Бат, вместо да се върнем в Ню Йорк. И така, аз развих интерес към антиките и започнах да си изкарвам хляба с тях в магазина на дядо ми. Още нещо, което дължа на Феликс. — Стивън остави ножа и вилицата си върху чинията и продължи: — Не мога да ви опиша колко се развълнувах, когато Джак ми разказа, че Феликс бил откраднал една от орисниците от каютата на Хенри Уайли точно преди да ме спаси. Мери, скъпа, в гостната ли ще ядем пая?

— Никога няма търпение за десерта — усмихна се Мери. — Добре, отивайте в гостната, а аз ей сега ще донеса пая.

Ребека изгаряше от желание да зададе безброй въпроси, но майка й я бе възпитала на добри маниери.

— Ще ви помогна да разчистите, госпожо Кънингам.

— О, няма нужда.

— Моля ви. Бих искала да ви помогна.

Мери изгледа Джак накриво, когато всички се надигнаха.

— Доколкото си спомням, онази, за която се ожени, нито веднъж не предложи да ми помогне.

Докато измият чиниите, Ребека научи всички подробности за бившата съпруга на Джак. Била красива, умна и руса. Американска адвокатка, която според Мери мислела повече за кариерата си, отколкото за домашното огнище. Минало дълго време, преди да се оженят, а се развели набързо и дори без разправии.

Ребека само кимаше и складираше информацията в паметта си. Беше й интересно. Всъщност умираше от любопитство да узнае всичко. Но не можеше да се съсредоточи само върху Джак заради орисниците.

Тя лично поднесе десерта и успя да удържи потока от въпроси, които я измъчваха.

— Добре възпитана — одобрително каза Мери, после се обърна към Ребека. — Майка ти сигурно е чудесна жена.

— Такава е, благодаря ви.

— А сега, ако вие двамата не довършите онова, което започнахте, и не обясните всичко на горкото дете, аз ще го направя.

— Нишки — каза Джак. — Говорехме за нишките на съдбата, нали, Ребека?

— Да.

— Малкият магазин в Бат се наричал „Браунис“. Бил открит в началото на деветнадесети век и обслужвал богатите, които идвали в Бат заради минералната вода. Често клиентите му искали да превърнат бързо и дискретно вещите си в пари в брой. Поради това стоката в магазина била разнообразна и в някои случаи — уникална. Макар и дискретен, бизнесът бил ръководен грижливо и се поддържала отлична документация. Според нея през лятото на 1883 лорд Барлоу продал няколко вещи на магазина. Сред тях била и малка сребърна древногръцка статуетка на жена с ножица в ръка.

— Мили боже!

— Дядо ми бил собственик на „Браунис“, когато Уайли тръгнал насам — продължи Стивън. — Не знам дали е бил във връзка с дядо ми относно орисницата. За първи път чух за статуетките, когато бях млад и учех занаята. Заинтересувах се от легендата и дали статуетката, закупена от „Браунис“, е била автентична. Когато чух, че Уайли притежавал една от комплекта и очевидно я носел със себе си на кораба, се развълнувах още повече.

— Но дори и статуетката, собственост на „Браунис“, да била автентична — вметна Джак, — стойността й е била намалена от факта, че първата орисница била загубена заедно с Хенри Уайли. Така че останала само интригуващата връзка с още един пътник на „Лузитания“ и легендата.

— Истинска ли е била? Къде е сега? — попита Ребека.

— Майка ми обичаше семейната история — каза Джак и се надигна, за да сложи дърва в огъня. — Бях отгледан с историята за потъването на „Лузитания“, а легендата за орисниците беше част от нея. А аз самият естествено също се интересувах от антики — добави Джак, като сложи ръка на рамото на Стивън. — Когато Анита спомена за орисниците, интересът ми към тях отново се пробуди, затова звъннах на мама и я помолих да потвърди историите, които ми беше разказвала. Те бяха достатъчни за мен, за да си уредя пътуване дотук

със спирка в Коув, където да видя семейство Съливан и да посетя гроба на Феликс Грийнфилд.

Джак отиде до старинен шкаф със стъклени витрини и го отвори.

— Представи си изненадата ми, когато открих, че семейство Съливан също имат връзка с това.

Той се обърна и вдигна третата орисница.

— Тя е тук — промълви Ребека и се надигна с разтреперани крака. — Била е тук през цялото време!

— Да — кимна Джак и й я подаде. — Още откакто дядо затвори вратите на „Браунис“ преди двадесет и шест години.

Ребека задържа статуетката в ръката си, като преценяваше тежестта й и оглеждаше хладното, почти тъжно, сребърно лице. Нежно прокара пръст по плитката вдлъбнатина в левия ъгъл на основата. Там, където Атропа трябваше да се свърже с Лахезис.

— Още една нишка, още един цикъл. Какво ще правиш сега?

— Ще я взема с мен в Ню Йорк, ще преговарям с Клио Толивър за нейната, а после ще помисля как да измъкна твоята от Анита.

— Не забравяй, че първата е моя — каза Ребека, като му върна фигурката. — И аз ще дойда в Ню Йорк.

— Ще се върнеш в Коув — поправи я той. — И ще стоиш на един океан разстояние от Анита.

Ребека тръсна глава упорито.

— Ще дойда в Ню Йорк! Независимо дали с теб или сама. Проклета да съм, ако позволя ти или братята ми да свършите всичко без мен. По-добре се примири с мисълта, че няма да седя в ъгъла и да чакам мъжете да свършат работата.

— Ето, видя ли? — каза Мери, като поднесе второ парче пай на мъжа си. — Какво ти казах? Много по-добра от онази, за която се бе оженил, Джак. А сега седни и си довърши десерта, Ребека. Разбира се, че ще отидеш с него в Ню Йорк.

Мери се усмихна доволно, а Ребека седна на мястото си и набоде парче пай.

— Благодаря ви, госпожо Кънингам. Чудя се дали да се отбия в Дъблин и да си купя някакви дрехи за пътуването или да изчакам и да купя всичко необходимо в Ню Йорк. Взех си само един комплект за преобличане.

— О, ако бях на твое място, щях да изчакам. В Ню Йорк можеш да се позабавляваш чудесно с пазаруването.

— Не отиваме на разходка — рязко каза Джак.

— Не прекъсвай баба си — меко му отвърна Ребека.

— Предай се, момче — намеси се и Стивън. — Повече сме от теб.

ГЛАВА 15

Мълаки знаеше как точно да се държи с Тия още от първия поздрав. Щеше да й се извини отново, разбира се. В това не можеше да има съмнение. И щеше да използва целия си чар и способности за убеждаване, за да смекчи отношението й.

Дължеше й го. В това също нямаше съмнение. Заради финансовата подкрепа, а и най-вече заради помощта, която бе оказала на брат му.

Можеше да й се отплати за това като запази отношенията им само професионални. Приятелски, но резервирани. Мислеше, че я познава достатъчно добре, за да прецени, че тя би предпочела да е така.

А след като оправеха отношенията си, щяха да се заемат с работа.

Той и Гидиън щяха да се нанесат в хотел. Естествено, нямаше да продължат да й се натрапват. Но Мълаки се надяваше да успее да я убеди да позволи на Клио Толивър да остане при нея. По този начин щеше да е сигурен, че и двете са в безопасност. А и най-важното — нямаше да му се пречкат.

Поизморен от пътуването, той почука на вратата на апартамента й. Надяваше се, че гостоприемството й ще му осигури една студена бира.

Тия отвори вратата и той мигновено забрави за бирата и внимателно планирания си подход.

— Подстригала си се — възкликна той и без да мисли се протегна и погали късата й коса. — Прекрасна си!

Тя не отскочи назад, тъй като бе работила часове върху волята си, но все пак се отдръпна.

— Влез, Мълаки. Остави си багажа — покани го тя. — Надявам се, че пътуването ти е минало добре.

— Чудесно, благодаря. Тази прическа наистина ти отива — каза той, като остави багажа си, без да сваля очи от нея. — Изглеждаш великолепно. Липсваше ми, Тия.

— Искаш ли да пийнеш нещо?

— С удоволствие. Съжалявам, дори не ти благодарих, че плати билета ми.

— Това е бизнес — отвърна Тия, обърна се и влезе в кухнята.

— Променила си не само косата си.

— Може би.

Тия реши, че и Мълаки предпочита бира също като брат си, извади една от хладилника и се протегна към шкафа, за да вземе чаша.

— Май ми се наложи да се променя.

— Съжалявам за начина, по който се държах, Тия.

Горда със себе си, тя отвори бирата и я наля, без ръцете й да затреперят.

— Имаш предвид отношението към мен, нали?

— Да. Бих могъл да се извиня и да обясня — отговори той, като пое чашата от ръцете й и я погледна в очите. — Вероятно дори бих успял да те накарам да приемеш оправданията ми, но няма да го направя. Не бих могъл да ти обясня колко съжалявам, че те излъгах.

— Няма смисъл да говорим за това на този етап.

Тия се обърна и тръгна към всекидневната, но спря, когато Мълаки препречи пътя й.

— Не всичко беше лъжа.

Тя се изчерви, но гласът й остана хладен и делови.

— Няма смисъл да го обсъждаме. Имаме общи интереси и претенции към определен предмет на изкуството. Възнамерявам да използвам всичките си резерви, както и твоите, за да си го върна. Това е единственото, което можем да обсъждаме.

— Улесняваш ме.

— Така ли? — запита Тия и наклони глава в неумел саркастичен жест. — Как?

— Когато не си уязвима, не трябва да се притеснявам, че може да те нараня.

— Навремето бях с по-тънка кожа, но май вече нямам подобен проблем. А сега, правилата на дома.

Тя го заобиколи бързо и задиша по-лесно, когато се поотдалечи от него.

— В апартамента не се пуши. Можеш да използваш терасата или както прави Гидиън в момента — покрива. Двамата с Клио полудяха от

седене на едно място, затова им предложих да се качат на покрива за известно време. По-широк е от терасата, а и е съвсем безопасен.

Мълаки се опита да й каже, че двамата с брат му ще се настанят в хотел, но промени решението си. Ако Тия не се притесняваше, защо пък той да го прави?

— Отказах цигарите преди две години, така че пушенето не е проблем за мен.

— Браво. Ще живееш по-дълго. Всеки чисти след себе си и това включва чинии, пране, вестници и каквото и да е друго. Обичам разтребени къщи. Ще трябва да спиш на канапето, тъй като Клио и Гидиън са заели свободното легло. А това означава, че трябва да си готов да ставаш в разумен час сутрин.

Тя започваше да звучи все повече като старата Тия и Мълаки изпита задоволство от това и седна на канапето.

— Кой час е разумен?

— Седем.

— Олеле!

— Двамата с Гидиън ще трябва да си направите график за душа. Ще използвате малката баня. Клио може да използва моята, но тя и спалнята ми са недостъпни за теб и брат ти. Ясно ли е?

— Съвършено ясно, скъпа.

— Водя си счетоводство за разходите. Самолетният ти билет, разбира се, храната и другите видове транспорт. Ще трябва да ми върнеш парите.

Това го раздразни достатъчно и го накара да скочи на крака.

— Възнамеряваме да ти върнем парите до последния цент! Не сме пиявици. Мога да взема заем от банката и да ти върна парите веднага.

Тия се почувства дребнава и се извърна настрани.

— Не е необходимо. Просто съм ти ядосана.

— Тия…

— Недей.

Стресната от нежния му тон, тя се обърна към него.

— Не ме успокоявай. Мога да съм ти ядосана и все пак да свърша онова, което трябва. Мога да преодолея лабилната си натура. Добре сега, готвиш ли?

Мълаки прокара ръка през косата си.

— Ами мога да се справя с някои прости неща.

— Добре. Клио не може да готви. Тогава ти, Гидиън, Клио и аз сме на готова храна от ресторантите. А сега можем…

Тя замълча и погледна към вратата, когато чу завъртането на ключа.

Клио влезе първа. Изглеждаше запотена, изключително сексапилна и подозрително разрошена. Тя се усмихна бавно, докато оглеждаше Мълаки.

— Значи това е големият брат, а?

— Мъл! — извика Гидиън и двамата крепко се прегърнаха. — Толкова се радвам да те видя. Затънали сме в шибана каша.

Нужни бяха тридесет минути и още една бира, за да осведомят Мълаки за всички събития.

— Не разбирам защо онзи Бърдит си пъха носа в тази история — каза Мълаки, като се надигна и се заразхожда нервно. — Още едно усложнение.

— Ако не си беше напъхал носа, нямаше да знаем, че телефонът ми се подслушва — отвърна Тия, като стана, взе оставената от Мълаки чаша и сложи подложка под нея.

— Той твърди, че телефонът ти се подслушва.

— А защо да си измисля? Така или иначе, тази сутрин отидох да се видя с татко и го разпитах за Джак. Баща ми потвърди, че той е сериозен колекционер и свестен човек. А и полицейският детектив гарантира за него.

— Дразниш се, защото в картинката се появи още един мъж — усмихна се Клио, запърха с мигли и отпи от бирата на Гидиън, когато Мълаки намръщено се завъртя към нея. — Всичко е от тестостерона. Никой не те обвинява за това. Тия, имаш ли някакви бисквити?

— Мисля, че имам диетични вафли без захар.

— Скъпа, трябва да си поговорим сериозно по въпроса. Не може да се живее с диетични вафли. А сега, преди да започнеш да се разправяш с мен — обърна се тя към Мълаки, — спомни си, че ние имахме повече време да помислим за Бърдит и ролята му в тази история. Той познава Анита — продължи Клио, като започна да изброява на пръстите си, — освен това е експерт по сигурността и лично се интересува от орисниците. Надяваме се да продадем моята, а

и третата, когато я намерим. Според мен, сега имаме двама потенциални купувачи вместо един. Можем да си проведем търг.

— На мен може и да не ми харесва появата на нов играч — обади се Гидиън, — но има логика, Мъл. Анита ни следи през цялото време. Възможно е Бърдит да ни помогне в това отношение. А бащата на Тия казва, че той има пари, така че можем да му продадем статуетките. Бих предпочел да стане така, отколкото отново да си имаме работа с онази кучка Анита. А и говорих с мама по телефона и тя ми съобщи, че вече се е запознала с Бърдит. Харесва го, има му доверие, а това е достатъчно за мен.

— Ще реша сам за себе си. Тия каза, че той ти оставил визитна картичка, нали? — запита Мълаки, като започна да осмисля новата информация. — Ще му се обадя и ще си уредя среща с него. Ако наистина е експерт по сигурността, би трябвало да може да оправи телефона ти, така че да не ни се налага да тичаме на улицата всеки път, когато искаме да се обадим на някого.

— Имаш нужда от въглехидрати — реши Клио. — Тия, има ли някакви въглехидрати тук?

— Ами… — Тия погледна нервно към кухнята. — Да… аз…

— Не се притеснявай. Аз ще проверя. И аз ставам нервна, когато нивото на въглехидратите ми спадне — съчувствено сподели тя с Мълаки.

— Не съм нервен.

Клио се надигна, приближи се към него и го ощипа по бузата.

— Ние сме хората, върху които си изкарваш яда, скъпи, така че сме наясно. Очевидно Съливановци не понасят пътуванията. Готиният също беше скапан, когато пристигнахме тук. Ама ти си много хубав — добави тя и наклони глава. — Вие, момчета, имате превъзходно ДНК.

Мълаки се засмя.

— Ти си невероятна.

— Абсолютно си прав. Хей, Тия, хайде просто да си поръчаме пица. Две големи пици ще свършат работа.

— Аз всъщност не ям… — Тия замълча, когато Клио се вторачи в нея.

— Ако се каниш да ми кажеш, че не ядеш пица, ще грабна пищов и ще те спася от окаяното ти съществуване.

Тия реши, че моментът не е подходящ да обсъжда вредността на мазнините или подозренията си, че е алергична към доматения сос.

— Ако телефонът наистина се подслушва и аз поръчам две големи пици, това ще се стори подозрително на подслушвача, нали?

— Може само да си помисли, че си лакомо прасе. Хайде да живеем опасно.

— Освен това в два часа имам среща за обяд, за която вече трябва да тръгвам.

— С кого ще се срещаш? — попита Мълаки, когато тя тръгна към спалнята си. — Тия?

— Нямаме право да влизаме в спалнята — промърмори Гидиън, преди брат му да последва Тия. — Тя е много стриктна в това отношение.

— Държи се като друг човек — отбеляза Мълаки, като пъхна ръце в джобовете си и се намръщи на вратата на спалнята. — Не знам дали това ми харесва.

— Като се има предвид какво стана през последните няколко дни, би трябвало да я разбереш. Все пак ни прибра в дома си — напомни му Клио. — А определено не беше задължена да го прави. Ти си замаял главата й. Чакай малко — спря го тя с вдигната ръка, когато той се завъртя ядосано към нея. — Не казвам, че и аз самата не бих постъпила по този начин, но когато една жена бездруго е с ниско самочувствие, пренебрежителното отношение от страна на харесвания мъж може наистина да я съсипе.

— Страхотен анализ.

— След като танцуваш гола няколко месеца, научаваш доста неща за мъжете — сви рамене Клио. — Май ще се харесаме, след като се опознаем по-добре, сладурче. Вече харесвам малкото ти братче, а и одобрявам вкуса ти към жени — добави тя, като кимна към спалнята.

— По-късно ще ми обясниш как танцуването гола те превръща в психолог, но засега… — Мълаки замълча и удари с юмрук по вратата на спалнята. — Тия, къде, по дяволите, отиваш?

Вратата се отвори и тя излезе. Мълаки усети нежен парфюм. Тия се бе начервила и облякла с елегантно черно сако. Стомахът му се сви от ревност.

— С кого ще обядваш? — раздразнено попита той.

— С Анита Гай — спокойно отговори Тия и отвори чантата си, за да провери съдържанието ѝ. — Мога да ви поръчам пица от телефонната кабина на улицата.

— Страхотно. Благодаря ти. Великолепно сако — обади се Клио.

— Наистина ли? Ново е. Не бях сигурна дали… Е, няма значение. Би трябвало да се върна към четири или четири и половина.

— Само една минутка — спря я Мълаки, като затисна вратата. — Ако мислиш, че ще ти позволя да излезеш оттук и да обядваш с една жена, която наема убийци, значи си си изгубила ума.

— Не викай и не ми казвай какво да правя.

Стомахът ѝ се сви от нерви и ѝ се прииска да се върне, но успя да прояви воля.

— Не си началник нито на мен, нито на малката ни група — решително каза тя. — А сега, направи ми път! Ще закъснея.

— Тия!

След като гневът не вършеше работа, Мълаки промени стратегията и заговори чаровно.

— Причиняваш ми тревоги. Тя е опасна жена. Вече всички знаем колко е опасна.

— А аз съм слаба и глупава, вън от лигата си.

— Да. Не. О, господи!

Той вдигна ръце безпомощно. Искаше му се да я удуши.

— Само ми обясни какво се опитваш да направиш.

— Да обядвам. Тя ми звънна и ме покани. Приех. Смятам, че ще се опита да измъкне някаква информация за орисниците и Хенри Уайли. И за теб. Съвсем наясно съм с целите ѝ, а и никога преди не ми е казвала повече от една-две думи. Но все пак тя няма да узнае нищо за моите цели. Не съм толкова тъпа, за колкото ме смяташ, Мълаки.

— Не те смятам за тъпа. Тия…

Той преглътна ругатнята си, когато забеляза, че нито Клио, нито брат му проявяват любезността да се преструват, че не слушат.

— Хайде да се качим на покрива и да поговорим за това.

— Не. Освен ако не планираш да ме набиеш и вържеш в килера. Отивам да обядвам.

— Браво, Тия — промърмори Клио под нос и си спечели лакът в ребрата от Гидиън.

— Мъл — тихо каза Гидиън, — успокой се.

Той го послуша и Тия отвори вратата.

— Не забравяй пицата — извика Клио точно преди Тия да затръшне вратата в лицето на Мълаки.

— Ако онази жена я нарани…

— Какво ще направи? — попита Клио. — Ще намушка Тия с вилицата за салата? Успокой се и помисли. Това е умен ход. Анита смята Тия за идиотка, а всъщност самата тя е вън от лигата. Обзалагам се, че Тия ще се върне със солидна информация, а Анита ще остане с празни ръце.

— Тя е изключително умна, Мъл — потвърди Гидиън. — А ние се нуждаем от нея. Успокой се най-после.

— Добре — кимна Мълаки, но знаеше, че няма да се успокои, докато Тия не се прибере.

Въпреки активното си въображение, Тия никога не си се бе представяла в ролята на шпионин. Нещо като двоен агент, доволно реши тя, когато пристигна точно навреме на срещата. Трябваше да е самата себе си, за да успее в начинанието. Свенлива, притеснителна, глупава и отегчителна, помисли си тя, докато отиваше към масата.

Страхотен таен агент!

Естествено Анита закъсня. Опитът на Тия показваше, че жени, които не са свенливи, притеснителни, глупави и отегчителни, често закъсняват за срещи. Вероятно защото си имаха личен живот.

Е, тя самата вече също имаше интересен живот, но пък бе успяла да пристигне навреме.

Тия си поръча минерална вода и се опита да не изглежда смешна и притеснена, докато сядаше сама в елегантното „Кафене Пиер“.

Анита нахлу в заведението — наистина нямаше друга подходяща дума за това стремително влизане, облечена във великолепен костюм с цвета на зрял патладжан, украсен със зашеметяващо колие от сложни златни верижки и вплетени в тях аметисти.

— Ужасно съжалявам, че закъснях. Надявам се, не чакаш отдавна.

Анита се наведе и целуна въздуха до бузата на Тия, преди да се отпусне на стола и да остави мобифона до чинията си.

— Не, аз…

— Сума ти време не можах да се отърва от един клиент — прекъсна я Анита и се обърна към келнера. — Водка с мартини. „Столичная“, без лед, сухо, две маслини.

После тя се облегна назад и въздъхна театрално.

— Толкова се радвам, че се видяхме. Напоследък много рядко имам възможност за приятелски, а не делови обеди. Изглеждаш чудесно, Тия.

— Благодаря. Ти…

— Направила си нещо различно, нали? — попита Анита, като стисна устни и почука с алените си нокти по масата, докато се опитваше да си припомни старата Тия. — Променила си косата. Чудесно е. Мъжете толкова си падат по дългите коси, а не мога да разбера защо — добави тя, като отметна назад собствените си гъсти кичури. — Е, разкажи ми за пътуването си. Сигурно е било великолепно да изнасяш лекции из цяла Европа. Но пък и изморително. Изглеждаш изтощена. Но ще се възстановиш.

Наистина е долна кучка, помисли си Тия и отпи от водата си, докато сервираха мартинито с водка на Анита.

— Беше трудно и вълнуващо преживяване. Но човек не вижда много от света. Непрестанно си по летища и хотели или в залите за лекции.

— Но все пак има и предимства, нали? Докато пътуваше ли се запозна с онзи красив ирландец?

— Всъщност да. Той беше на една от лекциите ми в Европа, а после се отби при мен, когато дойде по работа в Ню Йорк. Много е красив, нали?

— Изключително. И се интересува от митология?

— Хм — изсумтя Тия, като взе менюто и го зачете внимателно. — Да, много. Особено от групите. Сирените, Музите, орисниците. Мислиш ли, че мога да си поръчам пиле на грил със салата, но без ядки?

— Убедена съм, че можеш. Още ли поддържаш връзка с него?

— С кого? — попита Тия, като остави менюто, свали очилата и се усмихна леко. — О, с Мълаки. Не, той трябваше да се върне в Ирландия. Мислех, че може да се обади, но предполагам… Все пак ни делят хиляди километри, нали? А повечето мъже не ми се обаждат след първата среща дори и да живеят в Бруклин.

— Мъжете са такива свине. Амазонките са били съвсем прави. Използвай ги за секс и продължаване на рода, а после ги убий.

Анита се засмя, после насочи ослепителната си усмивка към келнера, който бе застанал до масата.

— За мен салата „Цезар“, минерална вода и още едно мартини с водка.

— Хм… Истински пилета ли приготвяте или бройлери? — започна Тия и нарочно превърна поръчването на проста салата в изключително събитие.

Тя забеляза презрителната усмивка на Анита с крайчеца на окото си и реши, че си е свършила добре работата.

— Интересно е, че заговори за орисниците — каза Анита.

— Така ли? — объркано попита Тия, като свали очилата си и грижливо ги прибра в калъфката им. — Мислех, че говорим за Амазонките. Но, разбира се, те не са били богини, нито пък гъркини. Но все пак са имали вълнуваща култура и аз…

— Орисниците — повтори Анита и допи първото си питие със стиснати зъби.

— О, да. Отново женската сила. Жени, сестри, които определят продължителността и качеството на живота. И за боговете, и за хората.

— С твоя интерес и семейната ти история, сигурно си чувала за статуетките.

— Чувала съм за много статуи. О! — невинно се усмихна Тия. Можеше да се закълне, че чува как Анита скърца със зъби. — Трите орисници. Да, разбира се. Всъщност, говори се, че един от предците ми притежавал Клото — първата орисница. Но той загинал при потъването на „Лузитания“ и очевидно статуетката потънала заедно с него. Много тъжно, ако е истина. Лахезис и Атропа нямат какво да мерят и режат, ако отсъства Клото, която преде нишката. Но пък аз знам повече за легендите, отколкото за антиките. Мислиш ли, че статуетките съществуват? Имам предвид, останалите две.

— Предполагам, че съм достатъчно голяма романтичка, за да се надявам, че съществуват. Мислех си, че човек с твоите знания и връзки може да има някаква представа.

— Господи — прехапа устни Тия. — Рядко обръщам внимание на подобни неща. Точно това казах и на Мълаки, когато говорихме по въпроса.

— Значи той е говорил с теб за статуетките?

— Интересуваше се — отговори Тия, като предпазливо зарови из кошничката с топли хлебчета и кифли. — Той колекционира предмети на изкуството, свързани с митологията. Сложил начало на колекцията си по време на една от командировките си в Гърция преди години. Занимава се и с корабоплаване.

— Така ли? — усмихна се Анита над второто си питие. — Красив, богат ирландец с интерес в твоята област. И ти не му се обади?

— О, не можах — свенливо отговори Тия и се вторачи в покривката на масата. — Не бих се чувствала удобно да се обадя на мъж. И бездруго нямаше да знам какво да му кажа. А и според мен, той бе разочарован, тъй като не успях да му помогна с орисниците. Имам предвид, със статуетките. Но му бях много полезна с легендите. А след като една от статуетките е на дъното на Атлантическия океан, те никога няма да са в комплект, нали?

— Не.

— Предполагам, че ако бяха заедно, щяха да са доста ценни.

— Доста.

— Ако Хенри Уайли не беше предприел онова пътешествие с обреченото корито, кой знае какво можеше да стане? — каза Тия, като се ококори невинно. — Но пък, това е съдбата. Вероятно ти би могла да намериш някоя от другите две, ако все още съществуват. Сигурно разполагаш с какви ли не източници.

— Така е. А случайно имам и заинтересован клиент. Винаги ми е било неприятно да разочаровам клиентите си, затова сега правя всичко възможно да потвърдя съществуването на статуетките и да ги намеря.

Анита отхапа деликатно от хлебчето си и загледа Тия.

— Надявам се, че няма да споменеш това на… как му беше името… Мълаки, ако ти се обади отново. Не бих искала да ме изпревари.

— Няма, но и не мисля, че той въобще би повдигнал въпроса — въздъхна Тия. — Май забравих да му разкажа какво бях чула преди известно време. Някакъв човек в Атина притежавал Атропа. Това е третата орисница.

Сърцето й заби доволно от собствената й успешна импровизация и Тия зарови из салатата си, търсейки един господ знае какво.

— В Атина?

— Да. Някой ми спомена това миналата есен. Или пък миналата пролет. Не съм съвсем сигурна. Тогава правех проучвания за Музите. Това са деветте дъщери на Зевс и Мнемозина. Всяка си имала собствена специалност като…

— Ами орисниците? — настоя Анита.

— Какво за тях? О! — Тия се засмя леко и отпи от водата си. — Съжалявам. Май съм склонна да се отклонявам от разговора, а това дразни хората.

— Ни най-малко — успокои я Анита, която си помисли, че с радост би удушила досадната идиотка. — Но ти казваше, че…

— Да, сигурно е било миналата пролет — отвърна Тия и с напрегнато лице сипа малко сос върху салатата си. — Но аз не търсех информация за орисниците, особено пък за статуетките. Изслушах човека само от учтивост. А източника, с когото се свързах, как му беше името… Е, това е без значение, тъй като той и бездруго не ми помогна много. Имам предвид за Музите. Но по време на разговора ни спомена, че бил чувал за онзи човек в Атина, който притежавал Атропа. Статуетката.

— Предполагам, че не помниш името на човека в Атина?

— О, господи! Хич не ме бива с имената — оправда се Тия. — Всъщност, май въобще не чух името му. А и беше толкова отдавна. Спомням си, че ставаше дума за Атина, защото винаги съм искала да отида там. А и ми се стори съвсем логично една от статуетките да е там. В Гърция. Била ли си някога там?

— Не — усмихна се Анита. — Не още.

— Нито пък аз. Не мисля, че ще понеса храната им.

— Спомена ли това на Мълаки?

— За Атина ли? Не. Мисля, че не. Не се сетих. Ох! — ококори очи тя. — Мислиш ли, че е трябвало да го направя? Може би, ако се бях сетила за това, той щеше да ми се обади отново. Наистина е много красив.

Каква идиотка, помисли си Анита. Абсолютен дебил.

— Да, всичко е възможно — лицемерно се усмихна тя.

Тия се почувства замаяна. Предполагаше, че една жена може да се почувства така след изневяра с млад безработен художник, докато

досадният й, надежден съпруг ръководи събранието на борда на директорите.

Но всъщност подобно замайване би се появило преди самата изневяра, на път към евтиния мотел. А след това сигурно се чувстваш виновен, засрамен и копнееш за дълъг душ.

Или поне тя мислеше така.

Но все пак бе излъгала, измамила и почти прецакала друг човек, а въобще не изпитваше вина. Чувстваше се силна.

И това й харесваше.

Анита я презираше. Наистина ли хората мислеха, че тя не разбира кога я намират за досадна, отегчителна и тъпа? Очевидно смятаха, че тя просто е благодарна за малкото внимание, което й оказваха. Нямаха представа, че и тя има чувства и разум.

Докато се качваше с асансьора към апартамента си, Тия си помисли, че това беше без значение. Въобще не я интересуваше какво си мисли за нея жена като Анита. Защото тя, Тия Марш, бе спечелила рунда.

Тя влезе в апартамента си, готова да се похвали, но завари там само Клио, която лежеше на канапето и гледаше Ем Ти Ви.

— Здрасти. Как мина?

— Много добре. Къде са останалите?

— Отидоха да се обадят на майка си. Ирландците са много привързани към майките си, нали? А после ще купят разни неща. Най-вече сладолед. Излязоха преди няколко минути.

Клио хвърли последен поглед на телевизионния екран, където една от новите певици — Бритни, Тифани или Кристъл, размяташе русата си коса и друсаше тялото си на мажоретка.

Господи! Тълпа синеоки хлапета превзеха рока, помисли си Клио и спря телевизора, като си припомни с носталгия истинските стари рокаджии.

— Е, как мина обядът с Анита? — попита тя.

— Анита ме смята за малоумна невротичка, благодарна и за най-малкото внимание, което някой ми подхвърля.

Клио скочи от канапето с грациозно движение, на което Тия се възхити.

— Аз не мисля така. Смятам, че си умна и оправна мадама, която може да срита всекиго по задника. Искаш ли нещо за пиене?

Описанието толкова впечатли Тия, че тя дори не се запита защо някой я кани да пийне в собствения й апартамент.

— Може би. Аз всъщност не пия.

— Аз пък пия и сега ми се струва най-подходящият момент за това. Ще ударим по чаша вино и ще ми разкажеш всичко.

Клио отвори бутилка „Пули Фюм“, наля две чаши и се заслуша. Още по време на първата чаша, Тия осъзна, че единственият друг човек, който я слушаше със същия интерес, бе Кари. Вероятно точно и заради това бяха приятелки.

— Изпратила си я в Атина? — изсмя се Клио. — Това е невероятно хитро!

— Просто ми се стори… Предполагам, че си права.

— По дяволите! — извика Клио и вдигна ръка толкова бързо, че Тия отметна глава назад, сякаш за да избегне шамар. — Дай един петак!

— Добре — засмя се и Тия и плесна дланта на Клио.

— Ще трябва да разкажеш всичко още веднъж, когато момчетата се върнат — продължи Клио. — Затова, след като сега сме сами, кажи пикантериите за Мълаки.

— Пикантериите?

— Да. Знам, че си му ядосана и лично аз, ако бях на твое място, вероятно щях да му сваря топките за закуска. Но пък той е радост за очите. Как ще се оправиш с него?

— Няма да се оправям. Става дума за бизнес.

— Той се чувства виновен заради теб. Би могла да използваш това — каза Клио, като натопи пръст във виното си и го облиза. — Но не е само вина. Пада си по теб. А вината и страстта ти дават страхотно предимство, скъпа.

— Той не ме харесва истински. Само се преструва, за да му помогна.

— Грешиш. Слушай, Тия, нещото, което познавам най-добре, са мъжете. Знам как гледат една жена, как се движат около нея и какво става в мозъчетата им. Този човек има желание да те глътне, а тъй като се чувства и виновен, това го прави нервен, раздразнителен и глупав. Можеш да го накараш да коленичи и да ти се моли като куче, ако си изиграеш картите правилно.

— Нямам никакви карти — започна Тия. — И не искам да го унижавам.

После си припомни как се бе чувствала, когато осъзна, че я бе излъгал. Беше я използвал. Тя присви очи и отпи от виното.

— Е, може пък и да искам. Малко. Но не мисля, че това е важно. Мъжете не изпитват същите желания към мен, както към жени като теб.

Тия замълча, ужасена от думите си, и остави чашата си. Наистина не трябваше да пие.

— Съжалявам. Ужасно съжалявам. Не исках да… исках това да прозвучи като комплимент.

— Успокой се. Разбрах те. Но ти притежаваш повече, отколкото си мислиш. Ум, интелект, сдържаност.

— Тези неща не звучат много секси.

Клио се усмихна и се протегна.

— Вършат чудесна работа с голямото братче. А и този вид на горска нимфа доста ти помага.

— Горска нимфа? Аз?

— Скъпа, трябва да се поглеждаш в огледалото по-често. Наистина си гореща.

— Не, не, добре съм. Не ми е… — Тия замълча, когато Клио избухна в смях. — О, гореща!

Тя също се разсмя и погледна Клио в очите.

— Пияна ли си?

— Не, но може и да се погрижа за това по-късно — отговори Клио и се облегна назад.

Не се сприятеляваше лесно. Особено с жени. Но в Тия имаше нещо особено.

— Добре, слушай, не си падам по други жени, затова просто ме приеми като сестра. Имаш големи и нежни сини очи, високи скули, красиво лице с класически черти. Устата ти е сериозна и в същото време чувствена. А и прическата ти е чудесна. Събери всичко това и се получава нещо наистина красиво.

— Винаги съм искала да изглеждам като теб — промърмори Тия.

— Като мен?

— Висока, пищна и екзотична. И със съвършена фигура.

— Живеем с това, което имаме. А това, което ти имаш, кара голямото братче да обезумява. Послушай ме — наведе се Клио към нея. — Когато се върнат, ще им пусна малка бомба. Готиният няма да я хареса, а големият брат вече ме гледа накриво. Имам нужда от малко помощ. Подкрепа, разсейване, за каквото се сетиш.

— За какво става дума?

Клио се накани да отговори, но чуха превъртането на ключа. Тия забеляза на лицето на Клио нещо, което можеше да е тъга или съжаление. После сви рамене и допи виното си.

— Начало — промърмори Клио.

— Атина? — широко се ухили Гидиън. — Атина! — повтори той, като сграбчи Тия и я целуна ентусиазирано по устата. — Ти си абсолютен гений.

— Аз… ами… благодаря.

— Абсолютен гений — повтори той и я завъртя в кръг, преди да се усмихне на брат си. — А ти се тревожеше, че Анита ще я глътне, и то наведнъж. Имаме си работа със страхотен ум тук.

— Гидиън, остави я, преди да си я наранил — каза Мълаки и се обърна към Тия. — Това наистина е адски умно. Умно и бързо.

— Логично беше — поправи го тя и се върна на стола си с леко замаяна глава. — Не знам дали Анита наистина ще потегли към Гърция, но определено ще насочи проучванията си натам.

— Това ще ни даде възможност да дишаме спокойно — съгласи се Мълаки. — Добре, а ние какво ще правим? Ребека прави всичко възможно да се сдобие с някаква информация за Джак Бърдит. Ще оставим тази работа на нея. Засега най-разумно ми се струва да решим как Клио да се добере до орисницата на Уайт-Смит. Искаме да свършим това тихо и незабележимо, без Анита да се усети, а после да приберем статуетката на сигурно място.

— Това не е проблем — отвърна Клио и притеснено погледна Гидиън в очите. — Тя вече е у мен. И е на сигурно място.

ГЛАВА 16

— Била е у теб през цялото време? — шокиран и раздразнен извика Гидиън, като се вторачи в Клио. — Още от самото начало?

— Баба ми я подари, когато бях малка — отговори Клио и усети свиването в стомаха, което изпитваше, преди да се впусне в танц, който не бе усъвършенствала добре. — Склерозата вече бе започнала да я тормози и предполагам, че я е помислила просто за някаква кукличка. А аз я смятах за нещо като амулет и винаги я носех със себе си.

— И е била с теб в Прага?

— Да.

Тихият, кротък тон на гласа му я накара да се почувства ужасно неудобно и тя си наля нова чаша вино. Това нямаше да й помогне, разбира се, но бе по-добре от нищо.

— Никога не бях чувала историята за трите орисници. Съмнявам се дали въобще някой от семейството на майка ми я е знаел. Чух я за първи път, когато ти ми я разказа.

— Да, и извади страхотен късмет, че се появих и те образовах.

Клио реши, че горчивината в думите му, съчетана с презрение, бе ефективна като удар в слепоочието.

— Слушай, готин, някакъв тип ме преследва в работата, започва да ме разпитва за амулета ми и ми разправя небивалици за много пари и древногръцките легенди. Не можех да му поднеса статуетката на сребърен поднос. Дори не те познавах.

— Но ме опозна, нали?

Той се наведе и сложи ръце на облегалката на креслото й. Очите му пламтяха от гняв. Приличаха на мечове от синкав пламък.

— Или имаш навика да се търкаляш по хотелските подове с непознати?

— Гидиън!

— Не се меси — рязко отвърна той, като насочи гневен поглед към брат си, за да попречи на следващите му думи, после се обърна отново към Клио. — Познаваше ме достатъчно добре за това.

Познаваше ме добре, когато споделяхме леглото на Мики. И когато седяхме в кухнята му и поглъщахме закуската, която ни сготви часове, преди да умре.

— Това е достатъчно.

Макар пръстите й да бяха вкочанени от страх, Тия успя да дръпне ръката на Гидиън. Стори й се, че се опитва да огъне стомана.

— Той е бил неин приятел. Обичала го е. Колкото и да си ядосан, нямаш право да го използваш, за да се опитваш да я нараниш.

— Тя го използва. А също и мен.

— Прав си — каза Клио, като вдигна брадичка, но не отбранително, а по-скоро в покана, сякаш го предизвикваше да я удари. — Абсолютно прав си. Надцених се, а подцених Анита. И Мики е мъртъв. Но каквото и отвращение, и гняв да изпитваш към мен в момента, въобще не могат да се сравнят с това, което аз изпитвам към себе си.

— Може чувствата ни да са много по-сходни, отколкото си мислиш — отвърна Гидиън и се отдръпна от нея.

— Добре.

Нещо у Клио се счупи. Нещо, което тя дори не бе подозирала, че притежава.

— Добре. Провалих всичко. Реших да сключа сделка с Анита, да взема парите и да ти дам твоя дял. Всички щяхме да сме щастливи. Мислех си, че дори и да се ядосаш малко, че съм свършила работата и ти няма да можеш да се оплачеш, след като получиш всички онези пари.

Гидиън се завъртя отново към нея. В очите му искреше такава ярост, че Тия застана между него и Клио.

— Престани — нареди тя. — Помисли малко. Клио е постъпила разумно. Ако си имаше работа с някоя наистина нечестна печалбарка, всичко щеше да е съвсем друго. Никой от нас не би могъл да предвиди докъде е готова да стигне Анита.

— Основното, което Клио направи, бе да лъже — отвърна Гидиън, без да обръща внимание на ръката на Тия, която го дърпаше упорито. — Излъга всички нас.

— Всичко започна с лъжи — напомни му Тия с достатъчно горчивина в гласа, за да прикове вниманието му. — Доверието и откровеността отсъстват тук от самото начало. Всички сме устремени

в различни посоки, макар и целта ни да е една и съща. И докато нещата стоят така, Анита ще има предимство пред нас. Тя има една посока и една цел. А ако не се споразумеем, тя ще победи.

— Точно така — потвърди Мълаки, като сложи ръка на рамото на Тия и макар да усети как тя се сковава, не я отдръпна. — В момента и аз не съм по-доволен от създалото се положение, отколкото всеки от вас. Всички ние имаме причини да съжаляваме за нещо, освен Тия. Можем да се ядосваме. Или да си изкараме яда, като ударим някоя стена, Гид.

Гласът му стана по-мек. Мълаки зачака търпеливо брат му да насочи разгневените си очи към него.

— Помниш ли боксовата круша, която татко сложи на кея? Наричахме я Найджъл — обясни той на Тия и Клио.

— И я удряхме жестоко, вместо да се бием един друг. Поне през повечето време.

— Вече не сте момчета.

— Не, не сме. Затова вместо да се цупим или да търсим нещо като Найджъл, защо просто не започнем отначало? Добрата новина е, че имаме втората орисница. И къде е банката, Клио?

— На Седмо авеню — отговори Клио и извади от джоба на джинсите си ключа за сейфа. — Само аз мога да я взема. Трябва да се подпиша и да покажа документ за самоличност, за да отворя сейфа. Мога да го направя утре сутрин.

— Ще го направим утре сутрин — поправи я Гидиън. — В момента имам нужда от малко въздух. Качвам се на покрива.

Клио остана на мястото си, когато вратата се затръшна след него. После, когато острите парчета на онова, което се бе счупило в нея, я пронизаха, тя скочи на крака.

— Е, всичко мина чудесно — каза тя, после се уплаши да не заплаче и добави: — Отивам да подремна.

Когато вратата на кабинета се затвори след нея, Тия зарови ръце в косата си.

— О, господи! Никога не знам какво да направя. Никога не знам какво да кажа.

— Постъпи съвсем правилно и каза най-подходящите неща. Престани да се подценяваш, Тия. Вбесяващо е.

Очите й проблеснаха леко, когато се обърна към него.

— О, прости ми. Ще отида да видя дали мога да помогна на Клио.

— Не, така е прекалено лесно — въздъхна той и отново я докосна по рамото. — Аз ще отида да поговоря с Клио, а ти опитай с Гидиън. Хайде да видим дали не можем да превърнем бъркотията, която създадохме, в нещо като съюз.

Той тръгна към кабинета.

— Беше страхотна с Анита — добави Мълаки, после почука и отвори вратата, без да дочака покана.

Клио лежеше по гръб на неоправената кушетка. Не плачеше, но знаеше, че всеки момент ще избухне.

— Слушай, получих достатъчно от братя Съливан за това действие. Нека да се порадвам на краткия антракт.

— Не става. Шоуто още не е свършило — възрази Мълаки, като вдигна краката й, седна и ги сложи в скута си. — А пък единият брат Съливан е готов да признае, че вероятно щеше да постъпи по същия начин като теб. Нямаше да се гордея с това, а после щях да разсъждавам върху всички погрешни ходове, но това нямаше да промени абсолютно нищо.

— Да не би да си мил с мен, за да се увериш, че ще сътруднича? Ура за отбора!

— Това би било чудесно, но факт е, че понесе тежки моменти, а аз съм част от причината за тях. Гидиън не е толкова прикрит по природа като мен и теб. Не е глупак, разбира се, но е склонен да казва каквото мисли и често се дразни, когато хората не постъпват по същия начин. Нашето момче има силно развито чувство за честна игра.

— Хората, които играят честно, губят в повечето случаи.

— Така си е — засмя се Мълаки и започна да разтрива краката й. — Но когато спечелят, печелят чисто. А това има значение за него. Ти също имаш значение за него.

— Може би имах.

— Все още имаш, скъпа. Познавам брат си и знам това. Но след като не те познавам толкова добре, трябва да те попитам дали той има значение за теб.

Клио се опита да измъкне крака си от ръцете му, но той не го пусна.

— Не се опитвах да го измамя с парите.

— Не питах за това. Той има ли значение за теб?

Тя затвори очи.

— Да, предполагам, че има.

— Тогава ще ти дам един съвет — каза Мълаки и стисна кутрето й, за да я накара да отвори очи. — Бори се. Викай и ругай, докато го изтощиш. Или го удави в сълзи. И двете неща вършат работа при него.

Клио пъхна втора възглавница под главата си.

— Това май също не е съвсем честно, нали?

— Е — усмихна се Мълаки и я потупа по крака, — какво искаш? Да спечелиш или да загубиш?

Желанието й да заплаче изчезна. Тя се надигна и се вторачи в Мълаки.

— Не бях сигурна дали ще те харесам. Но сега съм сигурна, че те харесвам и това ми се струва доста удобно.

— Чувствата са взаимни. Но ме мъчи един въпрос. Дали повечето от жените, които работят като стриптийзьорки, използват даденото им от Бога тяло или онова, което им осигурява съвременната медицина?

Тия не можеше да накара Гидиън да се усмихне. Известно време тя седя на един от железните столове в градината на покрива. Рядко идваше тук, защото се страхуваше от простора и височината. А това бе жалко, защото харесваше чудесната гледка към реката.

Тъй като беше свикнала да я пренебрегват, тя седеше кротко, докато Гидиън стоеше облегнат на парапета, пушеше и мрачно размишляваше.

— Прекарахме дни и нощи заедно. Обиколихме проклетата Европа. И през цялото време статуетката е била в шибаната й чанта.

Е, добре, проговори, помисли си Тия. Все пак беше някакво начало.

— Статуетката е нейна, Гидиън.

— Не е там работата — завъртя се той към нея. — Да не би да е смятала, че ще я фрасна по главата и ще й я откраднa? Или ще се измъкна с нея през нощта, след като сме правили любов и ще я зарежа сама в някоя гадна хотелска стая?

— Не мога да ти отговоря на този въпрос. Преди всичко, не бих посмяла да тръгна с теб по този начин. А и нямаше да мога да се предпазя, както е постъпила Клио. Аз… Това ще ти прозвучи сексистко, но е по-различно за един мъж да обикаля Европа с една жена, отколкото същата тази жена да обикаля континента с него. Просто е по-рисковано и по-страшно. Така си е.

— Няма да споря, но бяхме заедно по-малко от седмица, когато нещата между нас се промениха.

— В някои отношения сексът е още един риск — отвърна Тия и усети как се изчервява, когато Гидиън се намръщи. — Ако тя беше искала да те използва, както ти мислиш, щеше да се измъкне някоя нощ заедно с Лахезис. А вместо това тя те доведе тук.

— Но после е действала зад гърба ми и…

— И направи грешка — довърши Тия вместо него. — Грешка, която й струва много повече, отколкото на теб. Ние с теб знаем много добре в какво състояние беше Клио, когато я доведе тук. Ние сме единствените, които го знаят. А може би аз съм единствената, която видя твоето отношение към нея. Нежен и мил. Любящ.

Гидиън изсумтя грубо и смачка фаса с крак.

— Беше пияна и й беше зле, защото аз я докарах дотам. Какво можех да направя? Да я заритам?

— Ти се погрижи за нея. После я чух да плаче посред нощ и ти отново се погрижи за нея. Вероятно Клио е била изтощена от мъката си, за да го разбере. Никога не съм била влюбена — продължи Тия, като пристъпи предпазливо към Гидиън, парапета и страшната височина, — затова може и да греша. Но смятам, че си влюбен в нея. Знам какво е да изпиташ чувства към даден човек и после да бъдеш наранен от него.

— Мъл се поболя заради това, Тия — каза Гидиън, като я хвана за ръката, без да осъзнава, че инстинктивната й съпротива е заради височината, а не заради жеста му. — Честна дума.

— Не става дума за това. Просто ти казвам, че когато вече не си толкова бесен и наранен, би трябвало да се опиташ да погледнеш нещата от нейната страна. А ако не можеш, поне се опитай да се държиш добре с нея, за да работим заедно.

— Ще работим заедно — обеща й той. — Аз ще се справя с останалото.

— Добре, добре.

Защо хората, които се страхуват от височина, не могат да устоят да не погледнат надолу, зачуди се Тия.

Неудържимо привлечена от гледката, тя се вторачи в улицата. Зави й се свят и тя отстъпи назад с разтреперани крака.

— Пфу! Шемет.

— Успокой се — каза Гидиън и я хвана за ръцете. — Добре си.

— Предполагам, че ще бъда. Повече или по-малко.

Клио нямаше възможност да изпробва съвета на Мълаки. Беше трудно да се бориш с думи или сълзи с човек, който те избягва, сякаш страдаш от заразна болест. Трудно е да се разбереш с мъж, който предпочита да прекара нощта на покрива на сграда в Ню Йорк, вместо да се сгуши в леглото с теб.

Поведението му я нарани, макар никога да не бе предполагала, че може да изпитва подобни чувства. Но най-ужасна бе мисълта, че си го е заслужила.

— Отивате, взимате я и се връщате — повтори Мълаки, докато Гидиън поглъщаше втората си чаша кафе за сутринта.

— Вече го каза.

— По-добре е да изберете заобиколен маршрут. Банката е прекалено близо до… другия апартамент — предпазливо каза Мълаки, като хвърли бърз поглед към Клио. — Анита може да е наредила на хората си да го наблюдават.

— Успяхме да се отървем от тези задници в Европа — отвърна Гидиън, като остави чашата си на плота, но когато чу двусмисленото покашляне на Тия, я взе и я изми. — Ще се справим и тук.

— Просто си пази гърба. А и останалата част от себе си.

Гидиън кимна.

— Готова ли си? — обърна се той към Клио.

— Разбира се.

Тия стисна ръце нервно, когато Гидиън и Клио излязоха.

— Не трябва да се тревожиш за тях — каза тя колкото на Мълаки, толкова и на себе си.

— Няма. Те наистина могат да се справят — отговори той, но пъхна ръце в джобовете си и си пожела да не се беше отказвал от

пушенето. — Ще се радвам да я видя и да я разгледам добре. Да се уверя, че е автентична.

— Да. А междувременно, аз трябва да си наваксам с работата.

— Това е първият път, когато оставаме насаме. Искам да ти кажа много неща.

— Вече ги каза.

— Не всичките. Не и нещата, за които си мислих, след като ме изрита.

— Те са без значение сега. Не съм работила по книгата си от няколко дни и изоставам с графика. А ти можеш да погледаш телевизия, да слушаш радио или да почетеш книга. Или да отидеш и да скочиш от покрива. Все едно ми е.

— Оценявам способността ти да отстояваш гордостта си — каза Мълаки, като се спусна и й препречи пътя към кабинета. — Казах ти, че съжалявам. Казах ти, че сгреших, но ти въобще не ми обърна внимание. Така че защо не изслушаш и останалото?

— Да видим… А не ти ли минава мисълта, че може просто да не ме интересува? Да, май е точно така.

Беше й приятно да усеща сарказма в собствения си глас. Той я правеше да се чувства силна и важна.

— Личната част от отношенията ни приключи.

— Не съм съгласен с това.

Мълаки пристъпи към нея, но тя отстъпи назад. Оттеглянето, макар и стъпка, я накара отново да се почувства уязвима.

— Искаш да спорим ли? — сви рамене тя, като се опита да имитира Клио. — Не съм много добра в споровете, но за да приключим с това веднъж завинаги, ще направя всичко възможно. Отнесе се с мен като с глупачка, а още по-лошото бе, че ме накара да вярвам, че ме харесваш и дори ме желаеш. А това, Мълаки, е долно и подло.

— Щеше да е долно и подло, ако беше вярно. Факт е обаче, че те намирам привлекателна и те желая. А това беше сериозен проблем за мен.

На лицето й се изписа раздразнение. Мълаки знаеше, че раздразнението е в резултат на недоверието й, затова го пренебрегна.

— Поради тази причина допуснах първата си грешка. Знаеш ли какво ме накара да направя следващите?

— Не. И не ме интересува. Заболя ме глава.

— Не е вярно. Надяваш се да те заболи, за да се отървеш. Гласът ти.

— Моля?

— Гласът ти. Седях в залата и слушах гласа ти, а той беше невероятно хубав. Леко нервен в началото, а после — по-уверен. Прекрасен, мелодичен глас. Признавам си, бях отегчен от онова, което разправяше, но ми беше приятно да те слушам.

— Не виждам какво…

— А и краката ти.

Мълаки твърдо реши да не спира сега, след като виждаше, че е приковал вниманието й.

— По време на цялата лекция се наслаждавах на гласа ти и се възхищавах на краката ти.

— Това е абсурдно!

Аха. Тия се изчерви, а това беше по-добро от раздразнението и нервите. Защото изчервяването й не можеше да го спре да изрече нещата, които толкова много искаше да й каже.

— Но това не беше най-важното. Харесаха ми умората, свенливостта и обърквaнето ти, когато дойдох при теб с книгата си. Ти беше толкова любезна.

Мълаки отново пристъпи към нея. Тия повторно се отдръпна назад и остави канапето между тях.

— Въобще не си мислеше, че съм изморена. Единственото ти желание беше да ме разпиташ за орисниците.

Той кимна.

— Вярно е, че мислех за орисниците, но в главата ми имаше място и за други неща. А после, когато те заведох на разходка, ми хареса начинът, по който се оглеждаше замаяно наоколо и най-после осъзнаваше къде си.

— Харесваше ти да мислиш, че съм замаяна от теб.

— Така е — усмихна се той. — Признавам си. Беше невероятно ласкателно. Но това все още не бе моментът, когато нещата започнаха да се променят, затова първо ще довърша списъка с грешките си.

Мълаки заобиколи канапето, а Тия се блъсна в масичката за кафе, изчерви се още по-силно и почти отскочи към другия край на стаята.

— После отидохме в стаята ти…

— Съсипаната ми стая.

— Да.

Той долови лекия аромат, който се носеше във въздуха на мястото, където Тия бе стояла. Толкова мек и нежен.

— Бях ужасно ядосан и вбесен на себе си, тъй като знаех, че съм отчасти отговорен за това, което ти се случи. А ти стоеше там, разстроена и объркана, и вадеше разни хапчета и онова нещо, което смучеш като захарно петле.

— Инхалаторът е медицински…

— Както и да е — усмихна се той още по-широко и тръгна към нея. — Знаеш ли какво стана с мен, Тия? Какво проби защитата ми и ме накара да въздишам по теб?

Тя изсумтя презрително.

— Въздишаш? Как ли пък не!

— Това стана, когато надникнах в банята. Онази красива финландска баня, изпълнена с безброй шишенца и пакети. Хапчета за енергия. Хапчета против стрес. Специален сапун и бог знае какво още.

— Разбира се. Почувствал си се неудържимо привлечен от алергиите и фобиите ми. Винаги съм смятала, че те са страхотно сексапилни.

Саркастичният й тон се стори на Мълаки като рапсодия.

— Бях впечатлен от мисълта как тази жена, която вярваше, че се нуждае от всички тези хапове, за да изкара деня, е тръгнала сама на подобно пътешествие. Все пак, под всичките си фобии, ти си смела натура, скъпа.

— Не съм. Ще спреш ли да ме преследваш?

— Планът ми беше да открия дали мога да получа информация от теб, която да ме отведе към другите статуетки. Съвсем проста и безвредна задача. Но се оказа, че не е толкова безопасна, тъй като не можех да спра да мисля за теб.

В гърлото й се появи странно гъделичкане и Тия усети напрежение в гърдите си.

— Не искам да обсъждам този въпрос повече.

— Непрестанно те виждах как стоиш там, заобиколена от всичките си лекарства. И как спокойно говориш с полицията, макар да си пребледняла и разстроена.

Сега вече Тия се възмути искрено.

— А ти ме остави там съвсем сама! Появи се чак когато реши, че може да съм ти полезна.

— Права си. Но когато дойдох в Ню Йорк, не мислех само за орисниците. Те не бяха единственото, което исках. Помниш ли как те целунах пред вратата на апартамента ти? Помниш ли?

— Престани!

— Накарах те да влезеш вътре сама, а аз затворих вратата и останах отвън. Ако не държах на теб, щях да вляза. Знаех, че ще ми позволиш. Но не можех. Не исках да те имам, докато те лъжех.

— Щеше да влезеш и да ме заведеш в леглото, ако можеше да понесеш мисълта да правиш любов с жена като мен.

Мълаки застина на мястото си като човек, ударил се в прозрачна стъклена стена. Очите му заблестяха.

— Какво, по дяволите, означава това? Жена като теб. Побеснявам, като те чуя да говориш така — извика той, скочи и почти я хвана за ръката, преди тя отново да отстъпи назад. — Проклет да съм, ако ти позволя да вярваш в това! Онази нощ те исках адски силно. И запазих вкуса на устните ти. Но както виждам, има само един начин да разрешим проблема. Ще те имам.

— Какво ще имаш?

Когато Мълаки спря и се изсмя като луд, Тия загря. Червенина обля лицето й.

— Не можеш да казваш нещо такова. Не можеш да приемаш…

— Нищо не приемам и нищо не казвам. Откакто пристигнах тук, се опитвам да кажа нещо, но вече се отказвам от думите. Искам ръцете ми да са върху теб. Престани да вдишваш толкова дълбоко, защото скоро ще се нуждаеш от онзи проклет инхалатор.

— Не вдишвам — възрази Тия, макар да правеше точно това. — И няма да се метна в леглото с теб.

— Не е задължително да е в леглото, но мисля, че ще ти достави по-голямо удоволствие, ако сме там.

Мълаки се престори, че тръгва наляво, после бързо скочи вдясно и я хвана за ръката. Позволи й да се измъкне за момент, за да се наслади на преследването.

— Не си много добра в това — отбеляза той, когато Тия се спъна и едва не падна. — Обзалагам се, че не е имало много мъже, които да те гонят около канапето.

— Така е. Не се срещам с дванадесетгодишни хлапаци.

Ако се беше надявала да го обиди, широката му усмивка й показа, че не е успяла.

— Искам да престанеш — строго каза тя. — Веднага!

Тия погледна вратата на кабинета си и прецени разстоянието.

— Хайде, опитай — ухили се той, като повдигна вежди. — В интерес на честната игра ще ти дам преднина. Искам да те целуна по тила. Да прокарам устни по тази елегантна извивка…

Мълаки се спусна към нея. Тия изписка, размаха ръце и се просна на канапето. Изтърколи се от него и се стовари на пода, а Мълаки се оказа сам на възглавниците.

С нервен кикот, който изненада повече нея, отколкото Мълаки, тя скочи и се втурна към кабинета си.

Той я хвана точно пред вратата, завъртя я и я притисна към стената. Тия отвори уста, но думите замряха на гърлото й, когато видя очите му. Блестящите му, пламтящи очи.

— Ето колко непривлекателна те намирам — каза Мълаки и впи устни в нейните, но без топлотата и нежността, които й бе показал преди.

Тялото му се притисна страстно към нейното и тя долови учестеното биене на сърцето му.

Тия вдигна ръце с мисълта да… Не, без никаква мисъл. После ги отпусна.

Мълаки повдигна глава. Лицето му беше толкова близо до нейното, че го виждаше размазано.

— Вече наясно ли сме с това? — попита той.

Тия успя само да поклати глава и той отново я зацелува.

Стори й се, че я изстрелват от оръдие или изхвърча от влакче на ужасите. Или поне предполагаше, че тези две събития биха довели до подобно замайване и ускорен пулс, биха подкосили крайниците й и биха накарали тялото й да изпита нещо между леден ужас и гореща възбуда.

Ушите й зазвънтяха и й напомниха, че задържа дъха си. Но когато го изпусна, той прозвуча като стон.

Безпомощната й реакция го накара да засмуче силно долната й устна, преди да прекрати целувката.

— Ами сега?

— Аз… аз забравих въпроса.

Очите му проблеснаха весело. Той се засмя и я целуна отново.

— Тогава аз ще го перифразирам.

Мълаки я грабна. Нямаше друг начин да се опише начина, по който я вдигна във въздуха и я завъртя.

— О, господи — бе единственото, което Тия успя да промълви, когато Мълаки я занесе в спалнята и затвори с крак вратата зад себе си.

— Дръж се за тази мисъл. Знаеш, разбира се, че правя това само за да не си ми ядосана повече.

— О — прошепна Тия, когато той я положи на леглото, — добре.

— Нямам личен интерес към теб. Нямам желание да те съблека и да забия зъби в теб.

Той я прикова под себе си и се вгледа в лицето ѝ, докато разкопчаваше блузата ѝ.

— Но понякога човек трябва да се жертва в името на общото добруване.

Мълаки погали нежно гърдите ѝ и тя потръпна.

— Не си ли съгласна?

— Аз… да. Не. Не знам какво правя тук. Загубила съм си ума.

— Надявах се да го загубиш, Тия — отвърна той, като я повдигна нежно, за да свали блузата ѝ. — Толкова си красива.

— Не съм с подходящо бельо.

Той прокара ръце по тялото ѝ и си помисли, че кожата ѝ прилича на сгрени от слънцето розови листенца.

— Какво? — разсеяно я попита Мълаки.

— Ако знаех… Не съм с подходящо бельо за случая.

— Така ли?

В очите му заискри смях, докато разглеждаше обикновения памучен сутиен.

— Е, тогава ще е най-добре да се отървем от него. Колкото се може по-бързо.

— Не исках да кажа…

Тя преглътна тежко, когато Мълаки пъхна ръка под нея и ловко разкопча сутиена ѝ.

— Правил си това и преди.

— Признавам си. Правил съм го — усмихна се той и я целуна по устните. — А сега ще се възползвам от теб.

Той започна да гали зърната й. Тия усети как я облива гореща вълна.

— Вероятно би трябвало да викаш за помощ — посъветва я той.

— Не мисля, че се нуждаеш от помощ.

Мълаки се разсмя и я прегърна отривисто.

— Господи! Ти си невероятна! Целуни ме. Целуни ме веднага. Имам нужда от теб.

През целия й живот никой не й бе казвал подобно нещо. Вълнение изпълни сърцето й и се изля в целувката й. Тия обви ръце около него и притисна тялото си към неговото със страст, която никой от двамата не бе очаквал.

Зашеметен, Мълаки заби пръсти в плътта й и се помъчи да запази самообладание. После се претърколи върху нея и изпълни заплахата си да впие зъби в нея.

Тия се надигна, сякаш понесена от вълна, и без да мисли задърпа ризата му.

— Искам… искам…

— Аз също.

Мълаки остана без дъх, мускулите му затрепериха. Кожата й бе топла и сладка, нежна като коприна. А ентусиазмът, с който прокарваше малките си, нервни ръце по него, направо го влудяваше.

Беше толкова деликатна. Мирисът й бе лек и женствен. Струваше му се, че може да я вдиша. Той нетърпеливо прокара устни надолу по тялото й, после обратно към малките, красиви гърди.

Обратно към горещата й, търсеща уста.

Когато притисна ръката си към най-горещото място и Тия изстена, Мълаки се почувства като бог.

Той мърмореше нещо или пък крещеше. Главата й бучеше толкова силно, че не можеше да разбере. Тялото й трепереше от толкова много и силни усещания, че не можеше да ги отдели едно от друго.

Тя ги поглъщаше жадно и искаше още.

А неговото тяло бе толкова твърдо и гладко. Нищо чудно, че ръцете й копнееха да го докоснат. А когато го докоснеха, тя чувстваше потръпването на мускул и ускорен пулс.

Нужда. Той наистина имаше нужда от нея.

После, когато пръстите му се плъзнаха по нея и вътре в нея, тя забрави за неговата нужда. Вкопчи се в завивките, сякаш искаше да се задържи за тях, докато политаше.

Устните му се върнаха върху нейните и тя се откри за него. Разцъфна като цвете. Мълаки проникна едновременно в тялото и в сърцето й.

Не спираше да повтаря името й. Струваше му се, че отеква в главата му, докато потъваше в нея, в тази влажна горещина. Тия се надигна към него и се понесоха в буен ритъм. Нуждата им се превърна в отчаяно желание. А после в невероятно удоволствие, което погълна и двама им.

Слаба и изтощена, Тия лежеше под него. Някъде в подсъзнанието си усещаше тежестта на тялото му, галопиращия ритъм на сърцето му, дори ускореното му дишане. Но усещаше много по-силно прекрасната умора на собственото си тяло и горещата кръв, която се движеше под кожата й.

Част от съзнанието й продължаваше да се крие в ъгъла и да гледа шокирано и неодобрително. Беше правила дива, бурна любов с мъж, на когото не трябваше да се доверява. И то в девет часа сутринта. В четвъртък сутрин.

Тези факти я накараха да почувства радост, от която знаеше, че би трябвало да се срамува.

— Престани да мислиш толкова много — лениво каза Мълаки. — Ще се повредиш. Пропуснах тила ти — добави той, като се завъртя и захапа леко рамото й. — Ще трябва да се реванширам за това, когато отново мога да се движа.

Тия затвори очи и си заповяда да се вслуша във вътрешния си глас.

— Девет часа сутринта е.

Той завъртя глава и погледна часовника.

— Всъщност не е. Десет и шест минути е.

— Не е възможно. Те излязоха малко преди девет. — Беше толкова хубаво да прокарва ръце през гъстата му, тъмнокестенява коса. — Погледнах часовника, за да знам кога да започна да се тревожа, ако не се върнат.

Тя се опита да се обърне, за да види часовника, но Мълаки спря движението й с целувка.

— И кога трябва да започнеш да се тревожиш?

— В десет.

— Значи закъсняваш. Скъпа, все пак минава известно време, докато правиш любов.

— Десет? Вече минава десет? — извика Тия и се раздвижи нервно. — Те може да се върнат всеки момент.

— Може — отвърна Мълаки, като се любуваше на движенията й. — Какво от това?

— Ами… ние не можем да сме тук. По този начин.

— Вратата е затворена, а доколкото си спомням, никой няма право на достъп до спалнята.

— Те ще разберат какво сме правили. А ние…

— Предполагам, че ще разберат. О, толкова е шокиращо! — засмя се той и протегна ръка, за да погали гърдите й.

— Не ме закачай.

— Не мога да се въздържа. Както не мога да се въздържа да се любя с теб отново. Харесваш ми и вън от леглото, Тия, но трябва да ти кажа, че… — той захапа ухото й и я накара да потръпне — … още повече те харесвам в него. Ще си откраднa още няколко минути, за да ти покажа.

— Трябва да ставаме, и то веднага — започна Тия, но езикът му се плъзна по гърдите й. — Добре, добре. Предполагам, че още няколко минути са без значение.

ГЛАВА 17

Клио реши, че Гидиън Съливан би трябвало да дава уроци по сърдене. Би могъл да напише шибана книга по въпроса: „Как да накараш любовницата си да се чувства като пълен боклук. Само в десет лесни урока“.

Първият щеше да е поддържането на скована и отчуждена учтивост, която можеше да накара обигран рекламен агент да се оттегли, потънал в срам и разкаяние.

После идваше погледът. Безизразен, равнодушен поглед, с който би се гордяло всяко ченге.

Но онова, което я караше да се чувства най-зле, бе толкова просто, че тя се зачуди защо не го бутилират и продават под името „Брутално безразличие“.

Но тя нямаше да се пречупи. Гидиън можеше да се държи студено. Тогава тя щеше да е още по-студена. Можеше да й говори едносрично. Тя пък щеше да му отвръща със сумтене.

Ако той си въобразяваше, че спането на покрива вместо в топлото легло с нея бе наранило чувствата й, не бе познал.

Искаше й се да бе валяло. Проливно.

Возеха се в метрото, което бе идеалното място за ледено мълчание. Клио седеше спокойно, загледана разсеяно настрани, а той четеше овехтяло издание на „Одисей“.

Тя реши, че Гидиън би трябвало да се отпусне. И бездруго, човек, който четеше за удоволствие Джеймс Джойс, определено не бе неин тип.

Вероятно Гидиън си мислеше, че тя не бе отваряла книга през живота си.

Е, грешеше. Тя обичаше да чете, но не възнамеряваше да прекарва свободното си време в някаква метафорична джунгла от тъга и отчаяние.

Щеше да остави това на Гидиън, който бе толкова типичен ирландец, че сигурно и кръвта му бе зелена.

Клио се изправи, когато стигнаха до тяхната спирка. Гидиън отбеляза мястото, докъдето бе стигнал, и се затътри след нея. Тя беше прекалено заета с мрачните си мисли, за да забележи как той внимателно оглежда останалите пътници, които слязоха с тях, или как заслонява тялото й със своето. Гидиън я последва през лабиринта от тунели към следващия влак.

Стоеше търпеливо на перона и чакаше, а Клио нервно потропваше с крак и барабанеше с пръсти по бедрото си.

— Не мисля, че ни следят — тихо каза той.

Клио едва не подскочи от звука на гласа му. Това я раздразни толкова силно, че забрави да изсумти.

— Никой не знае, че сме у Тия, така че не могат да ни следят.

— Може да не знаят, че сме у Тия, но някой може да наблюдава сградата й. Не бих искал да ги отведа до нея. Нито пък да им позволя да се влачат след нас.

Беше прав, а това й напомни, че тя бе завела някого до Мики.

— Вероятно би трябвало да се хвърля под следващия влак. Може би това ще ти се стори достатъчно солидно изкупление.

— Това е прекалено, а и безсмислено. Поне докато не вземеш статуетката от банката.

— Да, тя е единственото, което някога си искал.

Перонът завибрира от силния грохот на идващия влак.

— Сигурно ти е удобно да мислиш така.

Клио влезе вбесена във вагона и се хвърли на една от седалките. Гидиън се настани срещу нея, отвори книгата си и зачете.

Продължи да чете упорито, макар че влакът се тресеше силно и буквите играеха пред погледа му. Напомни си, че няма смисъл да спори с Клио. Особено на обществено място. Важното беше да отидат до банката, да вземат орисницата и да се върнат в дома на Тия. Тихо и незабележимо.

А след това можеха да започнат една добра караница. Но не беше сигурен дали ще им свърши работа. Все пак, въпреки интимността си, те почти не се познаваха. Двама души с различен произход и различни разбирания. И различни цели.

Ако си беше позволил да мисли, че има нещо повече и бе позволил на чувствата си да се оплетат в действителността, това си беше негов проблем.

Основната му цел бе Лахезис, така че скоро тази част от пътуването му щеше да приключи.

Искаше му да се върне в Коув и да изразходва излишната си енергия в чистене на палуби или нещо подобно. Но Лахезис бе само една от трите статуетки и той имаше чувството, че ще мине доста време, преди да види дома си отново.

Гидиън усети, че Клио се раздвижва и видя как се надига на дългите си крака. Той стана и прибра книгата в джоба на якето си.

Клио излезе на перона и тръгна напред, сякаш бързаше много. Но пък и всички други вървяха по този начин. Гидиън се съмняваше, че някой би забелязал. Тя не обърна внимание на стареца с табела около врата, който седеше на последното стъпало. Гидиън извади няколко монети и ги пусна в кутията му.

— Надявам се, че си донесъл достатъчно за всички — каза тя рязко.

— Какво?

Клио посочи с пръст просяка и продължи напред.

— На всяка улица в града има хиляди като него. Имаш ли достатъчно дребни?

— Не. Но това не означава, че няколкото цента, които му дадох, няма да му помогнат.

— Страхотен романтик си, готин.

— А ти не си. Това е повече от ясно. Това си бяха мои пари.

— Не забравяй това, когато ти се наложи да вземеш пет кинта от Тия за такси.

Гидиън я хвана за ръката и я дръпна към себе си, макар да се бе зарекъл да не я докосва.

— Каквото взимам назаем, винаги го връщам.

— Да, връщането е твоят специалитет.

Клио си каза, че очите я смъдят от силното слънце. Беше забравила тъмните си очила.

— Искаш ли да свършим работата или предпочиташ да стоиш тук и да защитаваш честта си?

Тя се отдръпна от него и тръгна бързо, като ровеше в чантата си.

После се завъртя енергично и се протегна към дръжката на вратата на банката. Гидиън я хвана за ръката.

— Ако влезеш вътре, готова да прегризеш нечий врат, хората ще забележат.

— Това е Ню Йорк, умнико. Тук никой не забелязва нищо.

— Успокой се, Клио. Ако искаш един рунд с мен, ще го получиш. Но не сега и не тук. Овладей се.

Според Клио най-омразното нещо у него беше, че успява да се владее във всякакви ситуации.

— Добре — ледено се усмихна тя. — Спокойна съм.

— Ще те чакам тук — каза той и се отдръпна от вратата.

Гидиън вторачи поглед в движението, колите и хората. Прегледа набързо заглавията във вестниците в две очукани кутии. Реши да си купи вестник, но се сети, че бе дал всичките си дребни на просяка.

Не видя никой, който да се интересува от него. Тъкмо бе стигнал до заключението, че човек, който искаше да живее в град с толкова много шум, коли и хора, или имаше мозъчно увреждане, или щеше да го получи всеки момент, когато Клио излезе от банката.

Тя му кимна и потупа леко чантата си. Гидиън застана до нея, така че чантата и съдържанието й бяха на безопасно място между телата им.

— Ще вземем такси — каза той.

— Добре. Но първо ще се отбием на едно място. Тия ми даде назаем двеста долара. Имам нужда от малко дрехи.

— Сега не е време за пазар.

— Няма да пазарувам. Просто ще си купя някои неща. Достатъчно отчаяна съм, за да се примиря с „Гап“, а това не е малко за мен. Можем да отидем пеша до Пето Авеню.

Клио тръгна към Пето Авеню, без да му даде друга възможност, освен да я последва.

— Ще се уверим, че никой не ни следи, ще грабна няколко ризи и джинси, ще хванем такси и ще се приберем у дома. А там може би ще изгоря дрехите, които нося още от Прага.

Гидиън можеше да започне спор, но бе човек, който бързо преценяваше възможностите. Вероятно можеше да я натъпче в някое такси с борба, а после да седи върху нея, докато стигнат до дома на Тия.

Или пък можеше да й отпусне половин час да свърши онова, от което имаше нужда.

— Мразя това място — промърмори тя в мига, когато влязоха в магазина. — Толкова е… жизнерадостно — добави тя и се отправи към щандовете с черни дрехи.

Гидиън вървеше толкова плътно след нея, че Клио изпита желание да грабне нещо и да влезе в пробната само за да види дали ще я последва и там. Нямаше да се учуди много. Очевидно не изпитваше никакво доверие към нея.

Тя взе дрехите, които смяташе за абсолютно необходими. Две фланелки, фланела с дълги ръкави, джинси, пуловер и риза. Всичките черни. После видя, че цената им е двеста и дванадесет долара и петдесет и осем цента.

— Аритметиката не е най-силната ти страна, нали? — попита Гидиън, когато тя изруга под нос.

— Мога да смятам, но не обърнах внимание на цените — отговори Клио, като извади всичко, което имаше, но все още не й достигаха осем долара и двадесет и два цента. — Помогни ми.

Той й даде десет долара, после протегна ръка за рестото.

— По-малко от два долара — каза тя, като хвърли парите в ръката му и метна торбата на свободното си рамо.

— Фалирах.

— Трябва да внимаваш как харчиш онова, с което разполагаш. И не забравяй да извадиш осем долара и двадесет и два цента от онова, което ти дължа за обиците. Аз ще се бръкна за таксито.

— Страхотно си щедър, готин.

— Ако искаш да те издържа мъж, ще трябва да си потърсиш друг. Убеден съм, че няма да имаш проблеми да си намериш такъв.

Клио не му отговори. Не можеше да каже нищо заради огромната буца, заседнала в гърлото й. Тя измарширува енергично до бордюра и махна на приближаващото такси.

— Е, извинявай — промърмори Гидиън.

— Млъкни! — успя да отвърне тя. — Просто млъкни. И двамата знаем какво мислиш за мен, така че просто престани.

Когато главата й се проясни отново, тя благодари на Бог, че им бе изпратил такси в същия момент. Клио скочи вътре, каза адреса на Тия и решително затвори очи.

— Не знаеш какво мисля за теб. Дори аз не знам.

Това бе последното изречение до края на пътуването им.

Клио щеше да влезе направо във временната си спалня, когато се прибраха в апартамента на Тия, но Гидиън отново я хвана за ръката.

— Хайде първо да видим статуетката.

— Ти искаш да я видиш — грубо отвърна тя и бутна чантата си в стомаха му с достатъчно сила, за да му изкара въздуха. — Ето ти я.

Беше прекосила половината стая, когато застина на място.

— Слушай, Клио…

Тя вдигна ръка и поклати глава. Стомахът му се сви, когато си представи как Клио плаче. Но когато се завъртя към него, широката й, глуповата усмивка го накара да присвие очи.

— Тихо! — прошепна тя и посочи спалнята на Тия. — Те са вътре.

— Кой?

Образите на Анита Гай и мускулестите й горили се явиха пред очите му. Клио скочи и му препречи пътя.

— Господи, готин, отпуши си ушите.

Тогава той чу приглушените стонове, които можеха да означават само едно. Зашеметен от любопитство, той пристъпи напред и чу непогрешимия звук от скърцане на легло.

— О, господи!

Той прокара ръка през косата си и се опита да потисне смеха си.

— Какво, по дяволите, да правим сега? — прошепна той и се ухили на Клио. — Не мога да стоя тук и да подслушвам как брат ми се забавлява с Тия. Ужасно е.

— Да. Ужасно — засмя се Клио и притисна ухо към вратата на спалнята. — Мисля, че ще се забавят още доста време. Освен ако брат ти не е един от онези бързаци, които свършват за секунди.

— Нямам представа — отвърна Гидиън, като я хвана за ръката и я дръпна към външната врата. — А и нямам желание да научавам. Ще се качим на покрива за известно време.

— Давай, Тия! — прошепна Клио, когато тръгна към вратата, като едва сдържаше смеха си.

— Мислиш ли, че ни чуха? — попита Гидиън.

— Мисля, че не биха чули и ядрена експлозия — отговори Клио и се заизкачва по стъпалата към покрива.

Излезе навън, отпусна се на един от столовете и протегна дългите си крака.

Усети, че настроението й отново се разваля, когато Гидиън отвори чантата й. Моментът на споделено веселие бе свършил. Време бе отново за бизнес.

Той извади орисницата и я вдигна нагоре. Статуетката заблестя на слънчевите лъчи.

— Не е кой знае какво — промърмори той. — Красива е и изработката е изкусна, ако се вгледаш внимателно. Оставила си я да почернее.

— Преди изглеждаше още по-зле. Но все пак това е само една от статуетките.

Той отмести очи от фигурката и ги прикова в тъмните й очила.

— Но е у нас, а не у Анита. Средната, онази, която мери. Решава колко дълъг ще е нечий живот. Петдесет години, пет, осемдесет и девет. И в какви дела ще мине този живот. Мислила ли си някога по въпроса?

— Не. Мисленето не променя нищо.

— Така ли? — попита той и завъртя статуетката в ръката си. — Според мен пък променя. Размислите върху живота, върху това, което ще направиш или няма да направиш, са различните измерения на съществуването.

— А ако бъдеш прегазен от автобус, докато мислиш? Това какво е?

Гидиън се облегна на стената и се загледа в Клио, която седеше сред саксиите с цветя и зеленина.

— Затова ли не ми каза, че е у теб? Защото за теб не означава нищо повече от средство за постигане на някаква цел? Или пък въобще няма значение.

— Планираш да я продадеш, нали?

— Да. Но сега държа в ръката си не само пари. Сега вече статуетката означава нещо много повече.

— Няма да говоря за Мики — отвърна Клио с разтреперан глас. — И няма отново да се извинявам за това, че постъпих по този начин. Получи от мен онова, което искаше, а даже и малко креватна гимнастика. Нямаш от какво да се оплакваш.

Гидиън се изправи, стиснал в ръка орисницата.

— А ти какво получи, Клио?

— Махнах се от скапаната Прага — скочи тя на крака. — Прибрах се у дома и вероятно ще спечеля достатъчно пари, за да преживявам спокойно дълго време. Защото каквото и да си мислиш за мен, не възнамерявам да разчитам на някой богат любовник. Да, бях стриптийзьорка, но не съм проституирала. А не съм достатъчно тъпа, за да позволя отново на някой тип да ме прецака и да ме остави без пукната пара и в безизходица, както стана със Сидни.

— Кой е Сидни?

— Още едно от върволицата копелета, които очевидно привличам. Но не мога да го обвиня, тъй като аз бях глупавата. Той започна да ме сваля, а аз се хванах на въдицата. Излъга ме, че притежавал половината от един театър в Прага, където поставяли нова пиеса. Търсели добра балерина, която разбира и от хореография, и били готови да инвестират доста пари. А всъщност търсеше само загубена патка и малко безплатен секс. С мен получи и двете.

Клио пъхна ръце в джобовете си.

— Искаше да се върне в Европа, а аз бях неговият билет. Платих всичко, защото исках да опитам нещо ново. Тук не можех да си създам име, затова реших да опитам в Европа. И колкото повече небивалици ми разправяше, толкова повече му се врязвах.

— Беше ли влюбена в него?

— Да, ти наистина си романтик.

Клио отметна косата си назад и тръгна към стената. Гъстата, тъмна коса се вееше зад нея, очите й бяха скрити зад тъмните очила, а устните й бяха изкривени в цинична усмивка.

— Той беше много красив и умееше да лъже. А лъжите винаги звучат по-убедително с акцент. Падах си по него, а това е различно от влюбването. А и бях въодушевена от идеята, че някой ще ми даде възможност да се проявя като хореограф.

Да, точно така. Да се прояви в нещо, в което бе добра.

— И така, поживях си страхотно в Прага няколко дни. После се събудих една сутрин и открих, че ме е обрал. Беше взел парите и кредитните ми карти и ме беше оставил с гигантска хотелска сметка, която не можех да платя, докато не заложих часовника си и няколкото пръстена на ръцете си.

— Не отиде ли в полицията? Или в посолството?

— Господи, Гидиън — завъртя очи Клио. — Какъв цвят е небето в твоя свят? Той беше изчезнал отдавна. Съобщих, че кредитните ми карти са откраднати, събрах си багажа и си потърсих работа. И научих един урок. Когато нещо звучи прекалено хубаво, за да е вярно, то е, защото всъщност чуваш една огромна лъжа. Урок номер две? Виж урок номер едно. Това е.

— Може би трябва да научиш още един урок — каза Гидиън, като завъртя орисницата, така че лицето й заблестя на слънцето. — Ако не вярваш в нещо и в някого, какъв въобще е шибаният смисъл?

Долу в апартамента Тия се сгуши в Мълаки и се зачуди дали да не подремне. Кратка котешка дрямка, тъй като се чувстваше точно като котка в момента. Котка с пълен с каймак стомах.

— Имаш великолепни рамене — промълви той. — Би трябвало винаги да са голи. Не трябва да ги покриваш с дрехи или с коса.

— Анита каза, че мъжете предпочитали жени с дълги коси.

Името развали прекрасното му настроение и го накара да стисне устни.

— Не мисли за нея сега. По-добре да ставаме и да видим дали Клио и Гидиън са се върнали.

— Да се върнат? — въздъхна Тия и се протегна. — Откъде? О, господи!

Тя седна рязко в леглото, прекалено шокирана, за да се сети да се покрие с чаршафа.

— Единадесет часът е! Сигурно им се е случило нещо. Какви ги вършим!

Тя скочи от леглото, грабна безнадеждно смачканата си блуза и се вторачи в нея ужасена.

— Ако се върнеш тук за минута, ще ти покажа какви ги вършим.

— Това е абсолютно безотговорно — отвърна тя, като притисна блузата към гърдите си и тръгна към гардероба. — Ами ако наистина им се е случило нещо? Трябва да отидем да ги потърсим или…

Тя замълча, когато на вратата се позвъни.

— Това трябва да са те.

Облекчението й беше толкова силно, че тя наметна само халат, вместо да облече блузата си и се втурна въодушевено към вратата.

— Слава богу! Толкова се тревожех… мамо!

— Тия, колко пъти съм ти казвала, че дори когато поглеждаш през шпионката, пак трябва да попиташ кой звъни — скара се майка й и целуна въздуха на сантиметър от бузата й. — Болна си. Знаех си.

— Не, не съм.

— Не ми обяснявай — възрази майка й и притисна ръка до челото й. — Зачервена си и по халат посред бял ден. И очите ти са замъглени. Е, аз отивам на лекар, така че и ти можеш да дойдеш с мен. Ще вземеш моя час, скъпа. Иначе никога няма да си простя.

— Не съм болна и нямам нужда от лекар. Аз просто…

Господи, какво ли можеше да каже?

— Ей сега ще те облечем. Не се съмнявам, че си пипнала някой чуждестранен вирус по време на пътуването. Точно това казах на баща ти тази сутрин.

— Мамо!

Тия седна на една от табуретките и заговори бързо.

— Чувствам се абсолютно добре. А ти не искаш да изпуснеш часа си, нали? Изглеждаш ми пребледняла. Добре ли спа?

— Кога съм спала добре? — с мъченическа усмивка попита Алма. — Не мисля, че съм спала повече от час, откакто ти се роди. Тази сутрин трябваше да събера всичките си сили, за да се облека. Сигурна съм, че хемоглобинът ми е нисък. Абсолютно убедена съм в това.

— Помоли доктора да ти направи пълни изследвания — посъветва я Тия, докато я теглеше към вратата.

— Какъв е смисълът? Никога не ти казват, когато си сериозно болен. Трябва да поседна за известно време. Имам сърцебиене.

— О… тогава трябва да побързаш да отидеш на лекар. Мисля, че трябва да… — Тия замълча и изстина, когато вратата се отвори и влязоха Клио и Гидиън. — А… хм… Върнахте се. Това са мои колеги, мамо.

— Колеги? — недоверчиво запита Алма и огледа избелелите джинси и торбата от „Гап“ в ръката на Клио.

— Да, да. Работим заедно по един проект. Всъщност, тъкмо се канехме…

— Работиш по халат? — учуди се Алма.

— Пипнаха ни — промърмори Клио под нос, но слухът на Алма беше идеален.

— Какво означава това? Какво става тук? Тия, искам обяснение!

— Работата е малко деликатна — излезе от спалнята Мълаки.

Той също носеше джинси и усмивка, която можеше да разтопи айсберг. Беше облякъл ризата си, но нарочно не я бе закопчал. Смяташе, че в някои случаи трикът върши добра работа.

— Страхувам се, че разсеях дъщеря ви, докато колегите ни бяха навън — каза той, като прекоси стаята, пое ръката на Алма и я разтърси леко. — Напълно непрофесионално от моя страна, разбира се, но какво, за бога, можех да направя? Тия е толкова прекрасна. А сега виждам откъде е наследила красотата си.

Той повдигна ръката на Алма към устните си, а тя се вторачи в него.

— Аз съм лудо влюбен в дъщеря ви, госпожо Марш. Още от първия път, когато се срещнахме. — Той обви ръка около сковените рамене на Тия и я целуна леко по бузата. — Но сега я притеснявам, а също и вас. Надявах се да се запозная с вас и бащата на Тия при не толкова неудобни обстоятелства.

Очите на Алма се стрелкаха от лицето на Мълаки към дъщеря й и обратно.

— Почти всички обстоятелства ще са по-удобни от тези.

Той кимна, като се помъчи да си придаде покорен вид.

— Не мога да споря с вас. Едва ли е много добро начало да бъдеш хванат със смъкнати панталони от майката на дамата. И то преди да сте се запознали официално. Мога да ви кажа само, че съм омагьосан от дъщеря ви.

Колкото се може по-грациозно, Тия се измъкна от ръката на Мълаки.

— Бихте ли влезли за момент в кухнята? Всички вие. Трябва да разменя няколко думи с майка си.

— Разбира се — кимна Мълаки, като вдигна брадичката й и прикова очи в нейните. — Всичко ще стане както ти искаш.

Той притисна устните си в нейните и ги задържа там за миг, преди да последва останалите в кухнята.

— Настоявам за обяснение! — започна Алма.

— Мисля, че обяснението е излишно при тези обстоятелства.

— Кои са тези хора и какво правят в апартамента ти?

— Колеги, мамо. Приятели. Работим заедно по един проект.

— И правите оргии всяка сутрин?

— Не — леко се усмихна Тия. — Само днес.

— Какво ти става? Непознати в дома ти? Ирландци в леглото ти посред бял ден? Знаех си, че нищо добро няма да излезе от пътуването ти до Европа. Знаех си, че ще има ужасни последици. Никой не ме послуша и виж сега!

— Ужасни последици. Мамо, какво му е ужасното на това да имам приятели? И какво толкова чудно има в това, че един мъж иска да си легне с мен посред бял ден?

— Не мога да си поема дъх — оплака се Алма, като се хвана за гърдите и се отпусна на креслото. — И ръката ми изтръпва. Ще получа инфаркт. Обади се на 911.

— Престани. Не можеш да викаш линейка всеки път, когато не се съгласявам за нещо, всеки пък, когато правя самостоятелна стъпка. Всеки път — добави Тия, като коленичи до майка си, — когато правя нещо за себе си.

— Не знам за какво говориш. Сърцето ми…

— Сърцето ти си е съвсем добре. Имаш сърце на слон и всеки лекар, към когото се обърнеш, ти казва същото. Погледни ме. Мамо, не можеш ли поне да ме погледнеш? Отрязах си косата — тихо каза Тия. — Дори не забеляза, защото не ме гледаше. Виждаш в мен само болнаво малко момиченце, което може да ти прави компания при лекаря и да бъде извинение за проблемите ти с нервите.

— Как можа да кажеш такова ужасно нещо? — шокирано извика Алма и забрави опасността от инфаркт. — Първо се захващаш с някакъв непознат мъж, а сега ми казваш такива ужасни неща. Станала си член на някоя секта, нали?

— Не — отговори Тия и без да може да се сдържа повече, отпусна глава на коляното на майка си и се разсмя. — Не съм член на секта. А сега искам да слезеш долу. Шофьорът ти те чака. Иди при лекаря си. А аз ще дойда да видя теб и татко скоро.

— Не съм сигурна, че съм достатъчно добре, за да отида сама на лекар. Трябва да дойдеш с мен.

— Не мога — отвърна Тия и нежно вдигна майка си на крака. — Съжалявам. Ако искаш, ще се обадя на татко и ще го помоля да те чака

там.

— Няма нужда — обидено отговори Алма, като тръгна към вратата с вид на мъченица. — Очевидно това, че едва не умрях при раждането, а после посветих живота си на благополучието ти, не е достатъчно, за да ми отделиш един час от скъпоценното си време, когато съм болна.

Тия отвори уста и каза учтиво:

— Съжалявам. Надявам се, че скоро ще се почувстваш по-добре.

— Леле, тя е страхотна! — възкликна Клио, която излезе от кухнята в мига, когато вратата се затвори. — Имам предвид, истински шампион е. Страхотно!

Тя се доближи до Тия и я прегърна през кръста.

— Браво, че успя да се стегнеш, скъпа. Тя просто ти правеше номер.

— Можех да отида с нея. Нямаше да ми отнеме много време.

— Но вместо това успя да й се възпротивиш. Добър избор. А сега се нуждаеш от малко сладолед.

— Не, благодаря.

Тия си пое дълбоко дъх, после се обърна към останалите.

— Притеснена съм, изморена и този път наистина имам главоболие. Искам да ви се извиня за случилото се. Освен това искам да видя орисницата, да я огледам внимателно, а после да взема лекарство, да се облека и да отида да се видя с баща ми.

Мълаки вдигна ръка и й показа статуетката, която брат му му бе дал в кухнята.

Без да каже и дума, Тия я занесе в кабинета си. Седна зад бюрото, сложи си очилата на носа и я огледа с лупа. Чувстваше как останалите наблюдават над рамото й какво прави.

— Щяхме да сме по-сигурни, ако баща ми можеше да я погледне или да я даде на експерт.

— Не можем да рискуваме — каза Мълаки.

— Не. А и аз не бих искала да рискувам живота на баща ми, като го замеся в тази история. Ето ги знаците на производителя — посочи Тия, като обърна фигурката. — Според проучванията ми, са съвсем точни. Вие с Гидиън сте единствените, които са виждали Клото. Аз съм виждала само снимки и рисунки, но стилът им е еднакъв. Вижте и тук… — почука тя с молива си по вдлъбнатините вляво и вдясно от

основата. — Тук фигурката се е свързвала с останалите две. Клото от едната страна и Атропа от другата.

Тия вдигна очи и зачака Мълаки да кимне. После извади линия и премери точната височина и ширина на статуетката.

— Още едно съвпадение. Хайде да проверим и теглото.

Тя занесе орисницата в кухнята и я сложи на кантара.

— Точно до последния грам. Ако е фалшификат, е изработена страхотно. А като се има предвид, че е подарък от бабата на Клио, това ми се вижда почти невероятно. Според мен, държим в ръцете си Лахезис. Имаме втората орисница.

Тия положи внимателно статуетката на плота, свали си очилата и ги остави до нея.

— Отивам да се облека.

— Тия, по дяволите! — извика Мълаки и се обърна към брат си. — Дай ми една минута — втурна се той след нея.

— Трябва да взема душ — обясни му Тия и щеше да затвори вратата под носа му, ако той не беше я задържал. — Трябва да се облека и да реша какво да разкажа на баща ми и какво да премълча. Не съм опитна в игрите като теб.

— Притесняваш се, че се любихме или се притесняваш, че майка ти разбра за това?

— Притеснявам се и това е.

Тя влезе в банята и грабна шишенце с хапчета от шкафа. Взе една от бутилките с минерална вода, които държеше в шкафа, и изпи хапчето.

— Притеснена съм, че спорих с майка ми и я отпратих разгневена и обидена. И се опитвам да не си представям как припада на улицата, защото аз бях прекалено заета и незаинтересована, за да я придружа при лекаря й.

— Някога преди припадала ли е на улицата?

— Не, разбира се.

Тия извади още едно шишенце с хапчета и взе два тайленола за главоболието си.

— Просто споменава възможността за това достатъчно често, така че картината е винаги в ума ми.

Тя се засмя леко и срещна погледа му в огледалото.

— Ужасно съм объркана, Мълаки. На двадесет и девет години съм, а следващият януари ще станат дванадесет години, откакто ходя на психиатър. Посещавам редовно алерголог, интернист и лечител хомеопат. Опитах и акупунктура, но имам фобия към остри инструменти и се наложи да се откажа.

Дори мисълта за това я накара да потръпне.

— Майка ми е хипохондричка, а на баща ми не му пука — продължи тя. — Аз съм невротична, задръстена от фобии и неприспособима към обществото. Понякога си представям, че страдам от рядко заболяване или пък имам непоносимост към млякото. Засега обаче нито едно от двете не се е потвърдило.

Тия стисна здраво умивалника, раздразнена от думите си, които звучаха толкова окаяно.

— Последният път, когато бях с мъж, беше преди три години през април. Нито един от нас не беше особено доволен от резултата. Така че, какво правиш тук?

— Първо, бих искал да ти кажа, че ако бяха минали три години от последния път, когато правих секс, и аз щях да посещавам психиатър.

Той я завъртя към себе си и задържа ръце на раменете й.

— Второ, свенливостта няма нищо общо с неприспособимостта към обществото. Трето, тук съм, защото така искам. И накрая, искам да те попитам дали, когато приключим с тази работа, ще дойдеш с мен в Ирландия. Бих искал да те запозная с майка ми при по-нормални обстоятелства, отколкото тези, при които аз се запознах с твоята. Виж какво направи — добави той, когато шишенцето се изплъзна от ръката й и падна на пода. — Разпиля малките хапченца навсякъде.

ГЛАВА 18

Анита обмисли възможността да замине за Атина и да разпита всеки антиквар и колекционер в града лично. Този директен подход вероятно щеше да я задоволи, но все пак не можеше да очаква следващата орисница просто да падне в скута ѝ.

А и нямаше желание да се впуска в подобно приключение само заради думите на малоумна патка като Тия Марш. Не, колкото и да ѝ се искаше да действа, това нямаше да свърши работа.

Нуждаеше се от насока и следи. Нуждаеше се от служители, които да ѝ вършат работа, за да не ѝ се налага да ги прострелва в главите.

Тя въздъхна тежко. Беше разочарована, че убийството на бившия ѝ служител бе отбелязано само с няколко реда в „Ню Йорк Пост“. Е, това говореше много за света. Един труп привличаше вниманието на пресата по-малко от втория брак на известен певец.

Това доказваше, че парите и славата управляват света — нещо, което тя бе знаела цял живот. Тези два елемента бяха нейна цел още когато живееше в мизерната къщичка в Куинс и все още се наричаше Анита Горински. Когато бе наблюдавала как баща ѝ се скъсва от работа за смешна заплата, с която майка ѝ се опитва да свърже двата края ден след ден.

Знаеше си, че мястото ѝ не е там, между онези мърляви стени, които майка ѝ се опитваше да разнообрази с картини от битпазар и домашно ушити пердета. Никога не се бе чувствала част от този свят с умирисани на лук стаи и плетени покривчици. Широкото, чисто лице на майка ѝ и грубите, мазолести ръце на баща ѝ я караха да се срамува.

Беше ги презирала заради тривиалността им. Гордостта им от нея, единствената им дъщеря, радостта, с която се жертваха, за да ѝ осигурят по-добър живот, я отвращаваха.

Още като дете тя знаеше, че съдбата ѝ бе отредила нещо повече. Но съдбата все пак се нуждаеше от малко помощ.

Беше взимала парите на родителите си и бе настоявала за повече. Заслужаваше ги. Беше си ги спечелила. Всеки цент бе спечелен с

цената на дните, в които бе живяла в ужасния апартамент с шумно течаща тоалетна и постоянно свиреща полка.

И им се беше отплатила по свой собствен начин, като се увери, че инвестициите им в нея носеха значителни дивиденти.

Не беше виждала родителите си и двамата си братя повече от осемнадесет години. Що се отнасяше до света, където живееше сега, а и до самата нея, тя нямаше семейство.

Съмняваше се, че някой от старата махала би познал някогашната Нита в сегашната елегантна жена.

Анита се надигна и отиде до старинното огледало с позлатена рамка, което отразяваше просторната й гостна. Навремето косата й бе дълъг кестеняв водопад, който майка й разресваше и навиваше с часове. Носът й бе голям, а предните й зъби — щръкнали. Бузите й бяха меки и закръглени.

Няколко невидими шева, добър стоматолог и отличен фризьор бяха променили вида й. Анита винаги бе знаела как да подчертае добрите си страни.

В душата си беше останала такава, каквато бе навремето. Гладна и твърдо решена да задоволи апетита си.

Беше убедена, че мъжете са винаги готови да поставят пълна чиния пред една красива жена. Стига мъжът да вярва, че жената ще се отплати със секс, менюто е безкрайно разнообразно.

Сега тя беше много богата вдовица и можеше да си плати храната сама.

Но мъжете все още бяха полезни. Колко много връзки й бе осигурил скъпият й покоен съпруг. Истината беше, че Пол бе много по-ценен мъртъв, отколкото жив. Фактът, че бе вдовица, караше мъжете да я уважават повече и да се надяват, че ще е благосклонна към тях.

Тя се върна замислено до писалището си и отвори подвързания с червена кожа бележник на мъжа си. Пол беше твърде старомоден в някои отношения и бе поддържал бележника си безукорен. В последните години, когато вече едва държеше химикалката, Анита бе записвала имената вместо него.

Добрата, грижовна съпруга.

Тя прелисти няколко страници, докато открие търсеното име. Стефан Никос. Доколкото си го спомняше, бе около

шестдесетгодишен. Жизнен и богат. Маслинови гори или лозя, вероятно и двете. Не беше съвсем сигурна. Не си спомняше и дали е женен в момента. Важното бе, че имаше пари и власт и се интересуваше от антики.

Анита отключи едно чекмедже и извади собствения си бележник. В него беше записала всички, които бяха дошли на погребението на мъжа й, а също и какви цветя бяха изпратили. Господин и госпожа Стефан Никос не бяха пристигнали от Корфу или Атина — имаха къщи и на двете места, но бяха изпратили пет дузини бели рози, съболезнователна телеграма и лично писмо до опечалената млада вдовица.

Тя вдигна телефона, за да поръча на помощника си да се обади на Никос, но промени решението си. По-разумно беше да се обади лично като на близък приятел. Докато набираше номера, Анита подбираше внимателно думите си.

Не я свързаха веднага, но тя зачака търпеливо, като сдържаше темперамента си и когато Стефан вдигна, гласът й беше топъл и приятелски като неговия.

— Анита! Каква приятна изненада. Извини ме, че те накарах да чакаш.

— О, няма проблеми. Всъщност съм изненадана, че успях да се свържа със зает човек като теб толкова лесно. Надявам се, че ти и прекрасната ти жена сте добре.

— Добре сме, разбира се. А ти?

— Чудесно, благодаря. Доста съм заета. Но съм доволна от работата, тъй като ме разсейва от тъжните мисли за Пол.

— Той много ни липсва.

— Да, така е. Но за мен е приятно да прекарвам дните си в „Морнингсайд“. Той е тук, във всяко ъгълче. За мен е важно да… — тя удебели леко гласа си — … важно е да запазя спомените за него живи и да знам, че старите му приятели го помнят също като мен. Знам, че мина много време, откакто ти се обадих за последен път и се срамувам от това.

— Няма защо. Времето просто лети, скъпа.

— Да, но кой да си каже, че никога не трябва да се отдалечаваш от приятелите си? И ето сега, Стефан, след толкова дълго време, ти се обаждам за услуга. Едва събрах сили да го направя.

— Как мога да ти помогна, Анита?

Тя хареса факта, че долови известна предпазливост в гласа му. Вероятно бе свикнал разни стари познати вечно да го молят за услуги.

— Ти беше първият човек, за когото се сетих. Защото знам кой си, а и заради приятелството ти с Пол.

— Имаш проблеми с „Морнингсайд“ ли?

— Проблеми? — Тя направи кратка притеснена пауза и дори успя да вложи лек страх в гласа си. — О, не. Не, Стефан, нищо такова. Надявам се не мислиш, че ще ти се обадя, за да искам някаква финансова… О, толкова съм притеснена.

Анита се завъртя весело на стола си.

— Става дума за един клиент и предмети на изкуството, които се опитвам да открия за него. Честно казано, сетих се за теб, тъй като предметите са гръцки.

— Разбирам. Да не би клиентът ти да се интересува от нещо от моята колекция?

— Зависи — леко се засмя тя. — Случайно да притежаваш трите орисници?

— Орисниците?

— Три малки сребърни статуетки. Могат да бъдат свързани в основата си, така че да образуват комплект.

— Да, чувал съм за тях, но само като интересна история. Статуетки, изработени на Олимп, които, ако са заедно, биха донесли на собственика си всичко — от вечен живот до несметни богатства. И дори прочутите три желания — по едно от всяка орисница.

— Легендите увеличават стойността на предмета.

— Наистина е така. Но впечатлението ми беше, че орисниците са изгубени. Ако въобще някога са съществували.

— Вярвам, че са съществували — усмихна се Анита и прокара пръст по Клото, която стоеше на писалището й. — Пол често говореше за тях. А най-важното е, че й клиентът ми вярва в съществуването им. Честно казано, Стефан, той възбуди интереса ми и направих някои проучвания. Източникът ми, който изглежда надежден, спомена, че една от статуетките е в Атина.

— Не съм чувал абсолютно нищо по въпроса.

— Проверявам всички възможни следи. Не обичам да разочаровам клиентите си. Надявах се, че ти ще можеш да направиш

някои дискретни проучвания. Ако мога да се измъкна от работа през следващите няколко седмици, с удоволствие бих дошла лично в Гърция. Така ще съчетая бизнеса с удоволствието.

— Разбира се. Трябва да дойдеш и да отседнеш у нас.

— О, не бих искала да ви се натрапвам.

— Къщите за гости и тук в Атина, и във вилата ни на остров Корфу са на твое разположение. А междувременно, с удоволствие ще задам няколко дискретни въпроса.

— Не мога да ти кажа колко съм ти благодарна! Клиентът ми е доста ексцентричен и направо е полудял по тези статуетки. Ако открия поне една, това ще означава много за мен. Пол би се гордял изключително много, ако можеше да узнае, че „Морнингсайд“ е участвал в откриването на орисниците.

Доволна от себе си, Анита направи още едно обаждане, този път лично. Погледна часовника си, после прелисти календара с ангажиментите си и прецени кой ще е най-удобният момент за срещата, която възнамеряваше да си уреди.

— Охранителна компания „Бърдит“.

— Анита Гай търси Джак Бърдит.

— Съжалявам, госпожице Гай, господин Бърдит не е на разположение в момента. Мога ли да приема съобщение за него?

Не е на разположение? Тъп кретен, не знаеш ли коя съм аз? Анита изскърца със зъби.

— Трябва да говоря с господин Бърдит колкото е възможно по-скоро.

Веднага! Трябваше да вкара в действие и втория си план.

— Ще се погрижа той да получи съобщението ви, госпожице Гай. Ако ми дадете номер, на който може да ви открие…

— Той има номерата ми. Всичките.

Анита затръшна телефона. Не бил на разположение! Трябваше да е на разположение, и то съвсем скоро. Тя не възнамеряваше да позволи на Клио Толивър и втората орисница да й се изплъзнат. А Джак Бърдит бе човекът, който можеше да й ги достави.

Той самият говореше по телефона. Всъщност Джак бе прекарал по-голямата част от полета над Атлантическия океан на телефона или

пред лаптопа си. Ребека изгледа два филма. По-точно един и половина, тъй като заспа по време на втория. И сега се ядосваше, че бе пропуснала и минута от полета в сън. Никога преди не беше летяла първа класа и й се струваше, че лесно би могла да свикне с такова луксозно пътуване.

Искаше й се и тя да се обади по телефона, да се чуе с майка си и с братята си. Но не смяташе, че бюджетът й позволява подобен разход. А не би могла да помоли Джак да плати за това. Страхуваше се да не би той да си помисли, че се интересува само от парите му. Това не беше така, макар да не смяташе парите за недостатък. Приятно й беше да го наблюдава в компанията на прародителите му. Беше се държал толкова мило и нежно с тях. А толкова много хора се отнасяха със старците като деца или с малоумни. При Джак нямаше нищо такова. Според нея, естественото и приятелско държане на един мъж със семейството му говореше много за него. Разбира се, Джак беше прекалено властен за нейния вкус, но тя бе достатъчно честна да си признае, че мъжете, които падаха на колене пред нея, когато щракне с пръсти, просто я дразнеха.

Освен това Джак представляваше приятна гледка, а това също бе в негова полза. Беше и умен, и хитър. А след като му се доверяваше толкова много, й бе приятно да знае, че може да разчита и на ума му.

Ребека се размърда и се накани да го заговори, но видя, че той отново набираше някакъв номер. Тя завъртя очи и си обеща да не му натяква, че не й е казал повече от две думи за пет часа, после се заигра с дистанционното на развлекателната система.

Би й доставило удоволствие да го разглоби и проучи. Веднъж си бе купила универсално дистанционно, за цели шестдесет лири, само за да си достави простичкото удоволствие да го разглоби и да провери дали може да го накара да прави нещо по-интересно.

— Съобщение от Анита Гай — каза Джак.

— Какво? Обаждала ти се е? Какво иска?

— Не е казала. Изгаси тези убийствени светлинки в очите си, Ребека. Ще изнервиш останалите пътници.

— Ще й звънна ли?

— По-късно.

— Защо не го направиш сега, за да разберем…

— Първо, нека да се изпоти малко. Второ, не искам да знае, че съм в самолет, а скоро ще започнем спускането заедно с всички придружаващи го съобщения. Щом се обажда, значи иска нещо. Ще я оставим да го иска малко по-дълго.

Ню Йорк беше страхотен. Ребека не искаше да се държи като обикновен турист с увиснала челюст, а възнамеряваше да се наслади на всяка минута от престоя си тук. Имаха да вършат важна работа, но това не означаваше, че не може да се радва на вълнението от пристигането си тук.

Градът беше точно такъв, какъвто си го бе представяла. Извисените до небето небостъргачи, огромните магазини, претъпканите улици. Да ги разглеждаш за първи път, докато се возиш в лимузина, истинска лимузина, голяма като кораб, със седалки от бежова кожа и униформен шофьор с фуражка, беше великолепно приключение.

Нямаше търпение да се обади на майка си и да й разкаже за всичко това. Пръстите я сърбяха от желание да си поиграе с всички копчета в колата. Тя погледна Джак, който седеше с протегнати крака, тъмни очила на носа и спокойно скръстени на корема ръце.

Ребека се протегна към таблото, но бързо отдръпна ръка назад. Джак може би спеше и нямаше да я види, но шофьорът щеше.

— Давай, поиграй си — промърмори Джак.

Ребека се изчерви и сви рамене.

— Чудех се какво правят тези неща.

Тя протегна ръка и се заигра с осветлението, после с радиото, телевизора и шибидаха.

— Няма да е прекалено трудно да сложиш всичко това в обикновена кола — заключи тя. — А със сигурност можеш да го сложиш в каравана и хората ще се чувстват адски комфортно, докато пътуват.

Тя погледна телефона и отново си помисли за семейството си.

— Трябва да се свържа с братята ми. Не ми е приятно, че не им се обадих да им съобщя, че съм тук.

— Ще отидем да ги видим лично. Скоро.

Лимузината се плъзна плавно до бордюра и Ребека видя сградата на Джак. Не беше кой знае какво. Беше очаквала, че човек с неговото богатство ще живее в лъскава и луксозна сграда с униформен портиер. Но все пак мястото й се стори представително. Не беше изненадана, нито разочарована, когато Джак използва магнитна карта и код, за да влезе в тясното фоайе. И още една карта и код, за да влезе в асансьора.

— Мислех, че живееш сам — започна тя, когато се качиха в асансьора.

— Сам съм.

— Не, имах предвид, че нямаш съседи.

— Нямам — отговори той. — Моят е единственият апартамент в сградата.

— Тя изглежда прекалено голяма, за да не се използва цялото й пространство.

— Използвам го.

Асансьорът спря. Джак отключи и отвори вратата към апартамента си.

— Е — каза Ребека, като пристъпи по излъскания под от тъмно дърво и огледа бежовите стени, картините и широките прозорци. — Наистина си използвал пространството.

По пода бяха проснати великолепни килими. Ребека не разбираше достатъчно от тези неща, за да познае стила, но хареса съчетанието на цветове и начина, по който подчертаваха дълбоките възглавници на канапетата и креслата и дори лъскавия под.

Ребека забеляза първо, че апартаментът бе изключително спретнат, а после и вкуса, с който бе обзаведен. Всичко беше стилно. Тя хареса стъклените тухли, които разделяха кухнята от всекидневната, и арките, водещи към коридорите и спалните.

— Огромно място за сам мъж.

— Не обичам да се чувствам притиснат.

Тя кимна и си помисли, че апартаментът му подхождаше идеално. Умно и необичайно място за умен и необичаен мъж.

— Можеш да си сигурен, че няма да те притискам, Джак. Има ли място, където мога да си оставя нещата и да се измия и преоблека, преди да отидем да видим братята ми?

— Две спални надолу по коридора. Моята е вдясно, онази за гости — вляво — отговори Джак, изчака един секунда и добави: —

Изборът е твой.

— Така ли? — въздъхна тя предпазливо и вдигна сака си. — Ще взема стаята за гости засега. И трябва да ти кажа нещо.

— Давай.

— Искам да спя с теб, а обикновено не изпитвам подобни желания към мъж, с когото съм се запознала наскоро. Но си мисля, че ще е по-разумно да сме внимателни още известно време. Докато и двамата не се уверим, че сексът не е някакъв вид заплащане от страна на някой от нас.

— Не приемам секса като разплащателно средство.

— Това е хубаво и ще си сигурен, ако ти се предложи, че не е заплащане. Няма да се бавя.

Тя понесе сака си напред и избра стаята вляво.

Джак пъхна ръце в джобовете си и отиде до прозореца. После се обърна решително. Беше направил две крачки след Ребека, когато телефонът в кабинета му звънна.

Той изслуша помощника си, който му съобщи, че госпожица Гай го бе търсила отново. Вероятно я бе оставил да чака прекалено дълго.

Джак тръгна по другия коридор към кабинета си. Преди да звънне, провери телефона си за бръмбари, после включи собственото си записващо устройство.

Някои хора може би го смятаха за параноик. Той предпочиташе да мисли за действията си като за стандартна оперативна процедура.

— Анита? Джак е.

— О, слава богу! От часове се опитвам да те открия.

Той повдигна вежди, учуден от трескавия тон на обичайно спокойния й глас, и се настани удобно на стола си.

— Не можеха да се свържат с мен. Какво е станало, Анита? Звучиш разстроена.

— Така е. Вероятно постъпвам тъпо, но наистина съм разстроена. Много. Трябва да поговоря с теб, Джак. Имам нужда от помощ. Готова съм да си тръгна за вкъщи веднага, ако можеш да дойдеш.

— Иска ми се да можех.

Няма да стане толкова лесно, скъпа, помисли си той.

— Не съм в Ню Йорк.

Джак се усмихна доволно на дългата пауза и на раздразнението в гласа й.

— Къде си?

— Във Филаделфия — излъга той. — Наложи се да проверя някои неща в офиса ни там. Ще се върна утре. Кажи ми какво е станало.

— Не знам на кого друг да се обадя. Просто не разбирам от тези неща. Става дума за орисниците. Спомняш ли си, че ти ги споменах по време на вечерята ни?

— Да. И какво за тях?

— Казах ти, че имам заинтересован клиент. Споменах за това и на други хора, направих някои проучвания, макар да признавам, че не очаквах да се получи нещо. Но се получи.

— Намерила си някоя от орисниците? — запита Джак, като отвори куфарчето си и извади торбичката. — Това звучи като добра новина.

— Може и да съм намерила. Имам предвид, свързаха се с мен за статуетката, но не знам какво да правя. О, дрънкам безсмислици! Съжалявам.

— Спокойно — каза Джак, като разопакова Атропа, завъртя я към себе си и двамата се усмихнаха един на друг.

— Добре — въздъхна Анита театрално. — Обади ми се една жена. Твърдеше, че имала една от статуетките и искала да я продаде. Естествено, аз бях скептично настроена, но реших да действам. Тя настоя да се срещнем извън офиса. Искаше да се видим на върха на Емпайър Стейт Билдинг.

— Стига бе!

— Да, знам. Аз всъщност бях развеселена — имах чувството, че са ми дали роля в криминале. Но тя се държа много странно, Джак. Може би има проблем с наркотиците. Настоя за безумна сума пари и ме заплаши. Каза, че ще пострадам, ако не платя.

Джак се намръщи леко и сложи Атропа на бюрото си.

— Струва ми се, че трябва да се обадиш в полицията, Анита.

— Не мога да си позволя такава реклама. А и какъв е смисълът? Това бяха само заплахи. Тя имаше снимка, май сканирана, на нещо, което наистина може да се окаже една от орисниците.

Интересно. Все по-интересно.

— Ако е била сканирана, знаеш, че компютърните образи могат лесно да се изменят. Звучи ми като обикновена измама.

— Да, но статуетката изглеждаше истинска. Изработката й… Искам да проверя тази история, но признавам, че се страхувам. А ако отида в полицията, ще изгубя връзката със статуетката.

— И как реши въпроса?

— Жената иска да се видим отново, а аз отлагам срещата. Честно казано, тя ме плаши. Преди да си уредя нова среща с нея, трябва да знам с кого си имам работа. В момента разполагам само с името й. Тоест с името, което тя ми съобщи. Клио Толивър. Ако можеш да я намериш…

— Не съм детектив, Анита. Но мога да ти дам името на добра фирма.

— Джак, не мога да доверя това на непознат. Имам нужда от приятел. Знам, че звучи смахнато, но съм убедена, че ме следят. А когато разбера коя е тя и къде е, ще знам дали да се опитвам да преговарям, или да предприема правни действия срещу нея. Нуждая се от приятел, Джак. Ужасно съм изнервена от тази история.

— Добре, ще видя какво мога да направя. Клио Толивър ли каза? Дай ми описание.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб. Но ще пазиш това в тайна, нали? Просто услуга за приятел.

— Естествено — отговори Джак и погледна касетофона.

След около час, Клио извика радостно:

— Това трябва да е китайската храна!

Силният глад я накара да се хвърли към вратата, но Мълаки й препречи пътя.

— Нека първо Тия погледне, за да сме сигурни.

Тия остави дневника на Уайли и тръгна към вратата. Погледна през шпионката и се ококори.

— Това е Джак Бърдит — изсъска тя. — С него има и някаква жена, но не мога да я видя добре.

— Чакай и аз да погледна — бутна я настрани Мълаки.

Той надникна и изкрещя радостно, после, за изненада на Тия, бързо отключи, отвори вратата и сграбчи червенокосата жена в здрава

прегръдка.

— Ето го моето момиче!

Той я завъртя във въздуха, целуна я, после я пусна на земята.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — извика той с променено настроение. — Какво, по дяволите, правиш с него?

— Ще ти обясня, ако ми дадеш две секунди да си поема дъх — каза тя, като се завъртя и се хвърли върху Гидиън. — Не е ли страхотно? И тримата вече сме в Ню Йорк.

— Бих искал да знам защо и ти си тук — продължи Мълаки. — Би трябвало да си у дома.

— Така ли? Значи само ти и Гид можете да се забавлявате? Майната ти. Здрасти, ти сигурно си Тия — каза Ребека, като се усмихна широко, хвана ръката на Тия и я разтърси здраво. — Аз съм Ребека. Съжалявам, но трябва да ти призная, че аз съм сестрата на тези двама кретени, които не си направиха труда да ти кажат кой стои пред теб. Апартаментът ти е прекрасен. Това ли е Клио? — Обърна се тя към брюнетката, която стоеше лениво облегната на канапето. — Радвам се да се запозная с теб. Това е Джак Бърдит, когото Тия вече познава. Носим ви страхотни новини.

Отново се позвъни.

— Това вече трябва да е китайската храна — измърмори Клио. — Да се надяваме, че са донесли допълнителни рулца.

— Бека — тихо каза Гидиън и дръпна сестра си настрани, като сниши глас, докато Тия се разправяше с доставката. — Не можеш да тръгваш така нанякъде с абсолютно непознат мъж.

— Защо не? — намеси се Клио. — Аз как го направих? Тия, ще отворя бутилка вино.

— Добре.

Тъй като й се зави свят, Тия се облегна на вратата, стиснала в ръце кутиите с китайска храна. Апартаментът й беше пълен с хора и всичките говореха едновременно. Високо. Щеше да яде храна, пълна с какви ли не опасни неща и вероятно щеше да умре млада заради това.

Майка й не й говореше. Между обезмаслените млека в хладилника й беше скрито ценно произведение на изкуството. А тя споделяше леглото си с мъж, който в момента крещеше на сестра си.

Всичко това беше изморително. Но беше… прекрасно.

— Май си била доста заета напоследък, а? — каза Джак на Тия. — Дай да ти помогна. Някой сети ли се да поръча пържоли?

— Аз се сетих — отговори Клио и се приближи до него с бутилката вино в ръка. — Мога да ти отпусна малко, ако успееш да накараш тези тримата да млъкнат.

— Мога да го направя — отвърна той, като наклони глава и се вгледа в нея. — Тя не те описа точно. Знаех си, че ще постъпи така.

— Така ли? Коя?

— Анита Гай.

Името, точно както бе очаквал Джак, накара всички в стаята да занемеят.

— Обади ми се преди час и ме помоли да те намеря.

Клио стисна гърлото на бутилката.

— Е, май ме намери.

— Защо не ми каза? — попита Ребека.

— По-лесно е да разкажа наведнъж на всички. Тя ме остави с впечатлението, че си опасна личност — обърна се той към Клио.

— Можеш да се обзаложиш, че е така.

— Добре. Хайде да ядем и да поговорим за това.

Във всекидневната й цареше пълен хаос. Не. В живота й цареше пълен хаос. Вътрешният й глас я караше да се захване с чистене и разтребване още в същата минута, но тя не го чуваше добре заради останалите гласове, които викаха около нея.

Вече имаше връзки с крадци и убийци. И две ценни произведения на изкуството в апартамента си.

— Кънингам — усмихна се Мълаки и се вгледа в двете статуетки. — Като се замислиш върху начина, по който се върти животът, не е чак толкова странно. Две статуетки — погледна той брат си, — точно това, към което се стремяхме.

— Стремяхме се — съгласи се Гидиън. — В самото начало.

— Но вече не сме в началото — скочи Клио, разтреперана от ярост. — Едната е моя и не го забравяйте. И по-скоро ще я претопя, отколкото да позволя на онази кучка да сложи ръце върху нея.

— Успокой се, Клио — посъветва я Мълаки.

— Да бе! Вие тримата искате да й платите за кражбата и това си е ваша работа. Но след като тя накара да убият Мики, вече не става въпрос само за пари. Мики струваше много повече от пари.

— Разбира се — кимна Гидиън и за пръв път от няколко дни я докосна нежно по крака.

— Съжалявам за приятеля ти — каза Ребека и остави чашата с вино на масата. — Иска ми се да можехме да оправим нещата. Ясно е, че трябва да помислим за нещо друго. Никой от нас не е планирал друго, освен да я одерем за много пари, след като намерим двете статуетки — засмя се тя. — Господ знае защо бяхме убедени, че ще успеем, а и още сме. Това сигурно е нещо.

— Няма да й продам статуетката. За никаква сума.

— А ще я продадеш ли на мен? — попита Джак, като сръчно хвана с клечките парченце свинско.

— За да се обърнеш и после да я продадеш на нея? — извика Клио. — Не мисля така.

Очите на Джак заприличаха на сив лед, а усмивката му се изкриви.

— Няма да продам нищо на Анита.

— Ако мислиш, че тя ще ти продаде своята, значи си луд — каза Клио и отвратено се просна на пода.

— Няма и да купя нищо от нея.

— Статуетките могат да достигнат истинската си стойност само ако са в комплект — напомни им Тия. — Ако не възнамеряваш да преговаряш с Анита за първата, единственият начин е да я откраднем.

Джак кимна и доля две от чашите на масичката.

— Ето, видя ли.

— О, този начин на мислене ми харесва — извика Ребека и скочи, като метна на Джак топъл, одобрителен поглед. — Не трябва да се забравя, че тя все пак бе открадната от нас. Всъщност първо от Тия, а пък после от нас. Сложно е, но май статуетката се оказва обща собственост, нали?

Тия премигна бързо и притисна с пръст мускула под лявото си око.

— Не знам какво да кажа.

— Аз знам — поклати глава Клио. — Не е достатъчно. Дори да успеем с кражбата, Анита ще загуби само един предмет. Нещо, което въобще не е било нейно. Не е достатъчно.

— Не е — съгласи се Гидиън. — Вече не.

— Искате справедливост? — попита Джак, като вдигна чашата си и огледа останалите.

— Точно така — отговори Гидиън, като постави ръка на рамото на Клио, погледна брат си и сестра си, които му кимнаха, и отново насочи очи към Джак. — Точно това искаме.

— Добре. Правосъдието малко ще затрудни нещата, но ще се справим някак си.

ГЛАВА 19

Мълаки реши, че нищо няма да бъде решено по време на това първо, неорганизирано събрание. Нуждаеха се от време, за да уточнят всичко. И както Тия посочи, от време да определят посоката и целите си.

Както винаги, умната и прекрасна доктор Марш формулира проблема веднага. Шестте човека, събрани в апартамента й, имаха различен стил на действие, макар и една и съща цел.

А външната сила, Анита Гай, действаше сама в името на една цел.

За да спечелят, трябваше да обединят шестте си личности в едно цяло. А това изискваше нещо повече от сътрудничество. Нужно бе доверие.

След като все пак трябваше да започнат отнякъде, Мълаки реши да проучи новия елемент.

Джак Бърдит.

Не му харесваше много начина, по който този човек гледаше сестра му, затова възнамеряваше да постави на мястото им личните отношения и да ги разграничи от работата.

Освен това Тия изглеждаше доста ентусиазирана. Според него й беше нужно да прекара известно време насаме със себе си. Следователно, първата задача бе да опразни апартамента й и да й осигури малко спокойствие.

— Всички трябва да помислим по въпроса — каза той и макар да не повиши глас, бъбренето замря.

Джак забеляза този факт и го маркира в паметта си.

— От моя страна няма проблеми — отвърна Джак и стана. — А междувременно, имам нещо за теб, Тия.

— Нещо за мен?

— Приеми го като подарък за домакинята. С благодарности за китайската храна.

Той бръкна в чантата си и извади телефон.

— Обезопасен е — каза Джак. — А след като го включа, линията също ще бъде обезопасена. Можеш да я използваш, за да се обаждаш и да приемаш обаждания, които не искаш да бъдат чути от нашите подслушватели. Предполагам, не е нужно да ти казвам да не даваш номера на всекиго.

— Не. Но не трябва ли телефонната компания да… Няма значение.

Той й се ухили.

— Къде искаш да го включа?

— Не знам.

Тя разтърка чело и се опита да мисли. Кабинетът й беше зает, тъй като Клио се нуждаеше от него за спалня. А й се струваше ужасно егоистично да го сложи в собствената си спалня.

— В кухнята — реши накрая тя.

— Добър избор. Ще се погрижа за това. Ето ти номера — добави той, като извади малка картичка от джоба си.

— Трябва да го запаметя, а после да изям хартийката, нали?

— Права сте, докторе — ухили се той, като вдигна чантата си и тръгна към кухнята. — Струва ми се, че тук е доста претъпкано. А у нас има достатъчно място. Ребека е отседнала при мен.

— Наистина ли? — с опасно мек глас попита Мълаки.

— Престани — измърмори Ребека тихо.

— Мога да приема още хора, стига някой да иска да се премести.

— Аз ще дойда — скочи Клио, като внимаваше да не поглежда Гидиън.

Но Джак го погледна и видя изненадата и гнева му.

— Чудесно. Приготви се. Няма да се бавя дълго.

— Нямам много багаж — каза Клио и се усмихна на Тия. — Сега най-после ще можеш да си вършиш работата спокойно.

Тя влезе в кабинета, а Мълаки погледна сестра си вбесено. Ребека се прозя небрежно.

— Мислиш ли, че ще ти позволя да тръгнеш с някакъв мъж по този начин? — попита Мълаки.

— И какъв е този начин, Мълаки?

Ребека запърха с мигли кокетно, но очите й бяха леденостудени.

— Ще видим тази работа — скочи той и влезе в кухнята след Джак. — Искам да поговоря с теб — каза му той.

— Усетих. Само ме остави да се погрижа за това.

Мълаки се намръщи и се вгледа как работи. Нямаше представа какво прави този тип с малките инструменти, но очевидно Джак беше наясно.

— Подай ми малката отвертка от комплекта — помоли го Джак.

— В стената ли ще го завинтиш? — изненада се Мълаки, като му подаде отвертката. — Тия няма да се зарадва на това.

— Малки жертви, големи резултати. Тя вече се примири с много повече, отколкото няколко дупки в стената.

Джак нагласи телефона, включи го, извади от чантата си нещо, което приличаше на миниатюрен компютър, и набра няколко номера.

— Можеш да го използваш, за да се свържеш с майка си — любезно каза Джак. — Но не бих споменал на доктор Марш, че телефонната компания няма да получи пари за проведените разговори. Телефоните на майка ти са чисти. Или поне бяха, когато ги проверих. Показах й какво да търси и тя ще проверява два пъти дневно. Тя е умна жена. Не мисля, че ще успеят да я надхитрят.

— Бързо си създаваш впечатление.

— Да. Това е готово. Обади се на някого — добави той и прибра инструментите си.

— Защо тогава не се оттеглим в кабинета ми? — предложи Мълаки и извади две бири от хладилника.

От мястото си на канапето, Ребека виждаше ясно разиграли те се драми. Двамата й ядосани братя изчезнаха в различни посоки. Гидиън влезе в малката стая след Клио и затръшна вратата след себе си. Мълаки излезе от апартамента заедно с Джак.

— Май всички тръгнаха да се разправят и ни зарязаха — каза тя, като се протегна, прозя се отново, изморена от дългия полет, и се усмихна на Тия. — Ще ти помогна да пооправим хаоса, който сътворихме в дома ти. А ти ще ми разкажеш какво става между брат ми и Клио, а също и между другия ми брат и теб.

Тия се огледа стреснато.

— Не знам откъде да започна.

— Избери си място — посъветва я Ребека. — Аз съм добра в разтребването.

— Какво искаш да кажеш с това „аз ще дойда“? — попита Гидиън.

— Разумно е — отговори Клио, докато пъхаше дрехите си в торбата. — Тук е претъпкано.

— Не чак толкова претъпкано.

— Достатъчно, за да те накара да спиш на проклетия покрив — отвърна тя, като вдигна чантата на кушетката и се обърна към него. — Слушай, готин, ти не искаш дори да ме видиш. Показа ми го съвсем ясно. Така че, ако изчезна оттук, и за двама ни ще е по-лесно.

— Толкова ли е лесно за теб? Човекът казва, че у тях има място и ти веднага скачаш.

Страните й пребледняха, а очите й запламтяха.

— Майната ти.

Тя грабна чантата си, но Гидиън също я хвана. В продължение на десет секунди всеки я дърпаше към себе си.

— За какъв ме взимаш?

— Не знам.

Въпреки съветите на Мълаки, Клио не възнамеряваше да използва в борбата с Гидиън сълзи и сега, когато те замъглиха зрението й, побесня.

— Но знам ти за каква ме взимаш! Лъжкиня и мошеничка. При това евтина.

— Не е вярно. По дяволите, Клио, ядосан съм ти. Имам право да бъда ядосан.

— Добре. Бъди си ядосан. Не мога да те спра. Но не е нужно да ме тормозиш с това всеки ден. Оплесках нещата. Съжалявам. Край на историята.

Тя го бутна, за да вземе чантата си, но той я хвана за ръцете здраво.

— Не плачи. Не исках да те карам да плачеш.

— Пусни ме — извика тя, като се опита да преглътне сълзите, които обаче се стекоха по страните й. — Няма да се унижавам, за да постигна своето.

— Не плачи — повтори Гидиън и я притегли към себе си. — Не си отивай — помоли я той и я залюля в ръцете си. — Не искам да отиваш. Не искам да ме оставяш.

— Това няма да доведе доникъде.

— Остани — отново помоли Гидиън и потърка бузата си в нейната. — И ще видим какво ще стане.

Тя въздъхна и облегна глава на рамото му. Беше й липсвало. Господи, тази връзка й липсваше толкова силно, че чак сърцето я болеше.

— Не трябва да се разтапяш от женските сълзи, готин. Не ставай балама.

— Остави ме аз да се тревожа за това. Хайде, хайде.

Той целуна нежно мократа й страна, после впи устни в нейните.

Нежността на целувката я накара да затрепери. Дори когато стана по-страстна, тя бе изключително топла и мила, без бурната страст, която Клио очакваше и разбираше.

За първи път в живота си тя стоеше абсолютно безпомощна, а един мъж имаше пълна власт над нея. Над сърцето, тялото и ума й.

Това я ужаси. И изпълни с радост.

— Не бъди мил с мен — каза тя, като затвори очи и скри лице в рамото му. — Пак ще оплескам нещата.

Гидиън си помисли, че Клио далеч не бе толкова сурова, за колкото се представяше. Не беше и толкова самоуверена.

— Позволи ми за това аз да се тревожа. В момента ти трябва да направиш само едно — добави той.

— Какво?

Той й се усмихна.

— Да разопаковаш багажа си.

Клио подсмръкна, после реши да се заяде с него.

— Така ли постигаш онова, което искаш? Като си мил и любезен?

— Стига, Клио.

Гидиън погали лицето й нежно и видя как тревогата се възвръща в дълбоките й, тъмни очи. Нямаше нищо против. Щом се тревожеше, значи мислеше за него.

— Красива си. Ужасно красива. Това определено ме разсейва. Разопаковай — повтори той. — А аз ще съобщя на Бърдит, че оставаш тук. С мен — добави той. — Ти си с мен, Клио. А това е нещо, с което и двамата трябва да свикнем.

Джак се огледа внимателно, когато излязоха на покрива. Помисли си, че оттук имаше само един изход. А това превръщаше района или в капан, или в стабилна защита. Май щеше да е разумно да вземе някои мерки.

Ако човек не очакваше войната, винаги губеше битката.

— Страхотна гледка — отбеляза той.

— Имаш ли цигари?

— Не, съжалявам. Никога не съм пушил.

— А аз ги отказах — сви рамене Мълаки. — Преди известно време. Но сега съжалявам. Е, хайде тогава, първо да си изясним нещата.

— Имаш предвид Ребека, нали?

Мълаки кимна.

— Точно така. Тя въобще не би трябвало да е тук, но след като е, не може да живее при теб.

— „Не трябва.“ „Не може“ — каза Джак и се облегна на парапета. — Ако използваш често тези думи, когато говориш с нея, сигурно имаш доста белези.

— Вярно е. Нашата Бека е доста упорито създание.

— И много умна. Харесвам това. Харесвам и лицето й — добави Джак, приковал очи в Мълаки. — Харесвам целия пакет. А това е проблем за теб, тъй като ти е сестра. — Джак отпи от бирата и продължи: — Аз също имам сестра, така че те разбирам. Моята изчезна и се омъжи за някакъв тип, въпреки че според мен въобще не трябваше да знае какво е това секс. Вече има две деца, но ми е приятно да си мисля, че ги е намерила под някой малинов храст. Вероятно под същия, под който мама е намерила нас.

Мълаки развеселено пъхна ръце в джобовете си.

— Да не би да отглеждаш малини в апартамента си?

— Почакай да ти обясня. Ребека зае спалнята за гости. Изборът си беше неин. И ще остане така. Обещах на майка ти, че ще се грижа за нея. Не се отмятам от думата си, особено дадена на човек, когото уважавам.

Мълаки се замисли и откри с изненада, че е спокоен. А още повече се изненада, когато осъзна, че вярва на Джак и думата му.

Може би в крайна сметка щяха да успеят да създадат единна група.

— Май това ме спасява от кървава битка с Ребека — каза той. — Но си остава фактът, че тя е импулсивна, дебелоглава и…

— Влюбен съм в нея.

Мълаки се ококори.

— Господи, човече, доста бързо!

— Нужен ми беше само един поглед и тя го знае. А това й дава предимства — каза Джак. — Предимства, които е готова да използва, ако й вършат работа.

— Така е — съгласи се Мълаки със съчувствие в гласа. — Наистина имаш проблем.

— Това, което тя не знае, а и аз самият още не съм разбрал, е какво ще направя по въпроса. Не съм фаталист. Вярвам, че ние, хората, караме влака.

— Аз също — отговори Мълаки, като се замисли за Феликс Грийнфилд, Хенри Уайли и слънчевия следобед през май. — Но невинаги избираме маршрута.

— Какъвто и да е маршрутът, ние държим лоста за управлението. Ако беше другояче, щях да повярвам, че онези статуетки имат нещо общо с това, което ми се случи, когато погледнах Ребека. Но тъй като не вярвам, мога само да кажа, че съм влюбен в сестра ти. Престани да се тревожиш, че ще позволя на някого да я нарани. Включително и самият аз. Това достатъчно ли ти е?

— Просто ще седна тук за минутка — отвърна Мълаки, отпи замислено, после остави бутилката на малката желязна масичка до стола си и погледна Джак. — Баща ни почина, а аз съм най-възрастния, затова на мен се пада отговорността да те попитам… — Той замълча и прокара ръце през косата си. — Знаеш ли, просто не съм готов за това. Хайде да проведем разговор номер две някой ден по-нататък.

Джак надигна бирата си.

— Няма проблеми от моя страна.

— Готин си. Наистина. Така че, хайде да поговорим по друг въпрос. Орисниците.

— Досега ти си отговарял за това.

Мълаки се облегна назад и повдигна вежди.

— За нас това е семеен въпрос, Джак.

— Не съм казал нищо друго. Ти отговаряш. Винаги когато има някакъв проблем, останалите търсят разрешението му от теб. Това се

отнася и до Тия. Вероятно и до Клио, макар че тя е доста дива.

— Имала е сериозни проблеми, но е свястна. Имаш ли проблем с начина, по който стоят нещата?

— Можеше да имам, но останах с впечатлението, че знаеш как да се справиш и как да накараш всеки да даде максималното от себе си. Знам какви са моите сили. Нямам нищо против да изпълнявам заповеди, Съливан, ако съм съгласен с тях. А и нямам нищо против да ти кажа да вървиш на майната си, ако не съм съгласен. Важното е, че съм ти длъжник. Феликс Грийнфилд — обясни той, — а и искам орисниците. Ще ви помогна, така че накрая всички да получим онова, което искаме. Следващото в списъка ми — добави той. — Струва ми се прекалено несериозно да държим орисницата на Клио в хладилника на Тия. Апартаментът ми има най-добрата охранителна система, която може да се купи с пари. Искам да прибера в сейфа си и двете статуетки.

Мълаки взе бирата си и я запремята в ръце, докато мислеше усилено. Доверие. Без него никога нямаше да се обединят.

— Няма да споря дали това е разумно, само ще ти напомня, че в такъв случай вече ще притежаваш две от трите статуетки. Какво би могло да ти попречи да тръгнеш след третата сам или дори да преговаряш с Анита? Не се обиждай, просто питам.

— Не се обиждам. Ще ми бъде доста трудно да се сдобия с третата статуетка сам. Не е невъзможно, разбира се, но доста трудно. А и Ребека никак не би харесала подобно нещо, а това има значение за мен. Освен това, аз не мамя хора, които харесвам. Особено харесвам доктор Марш — ухили се той.

— Аз също.

— Да, това е повече от ясно. Що се отнася до Анита, не преговарям със социопати. А тя е точно такава. Ако има възможност, ще очисти хладнокръвно всеки от нас, а после ще отиде спокойно да й направят ежеседмичния маникюр.

Мълаки се облегна отново и надигна шишето.

— Съгласен съм. Но няма да й дадем тази възможност. А сега всички трябва да се успокоим и да помислим внимателно.

— Защо не си дадем двадесет и четири часа? А после можем да дадем на Тия малко почивка и да се съберем у нас.

— Добре — стана Мълаки и протегна ръка. — Добре дошъл на борда.

— Вие с Мъл отделихте доста време на мъжкия си разговор — каза Ребека, като се завъртя на седалката на приличащия на танк джип, който Джак караше. — За какво беше всичко това?

— Това. Онова. Разни работи.

— Можеш да започнеш с това и да продължиш с онова.

— Мисля си, че ако бяхме искали да участваш в разговора, щяхме да те повикаме на покрива.

— Аз участвам в тази история също като всички други.

— Никой не го отрича — отвърна Джак, като зави по Пето авеню и потегли на изток по „Лексингтън“, наблюдавайки внимателно огледалото за обратно виждане.

— А като член на отбора имам право да знам какво си говорихте. Ние сме екип, Джак, а не сбирщина петли и кокошки.

— Това няма нищо общо с начина, по който си закопчаваш блузата, ирландке, така че охлади феминистките си страсти.

— Но това е обидно.

Джак подкара на юг за известно време, после отново потегли на изток. Реши, че нямат опашка, а не забеляза да наблюдават и сградата на Тия. Това, разбира се, можеше да се промени, но засега им вършеше работа.

Той остави Ребека да беснее мълчаливо на път за вкъщи. Заобиколи сградата и отвори гаража с електронната й карта. Стоманената врата се издигна и той вкара джипа вътре.

В гаража бяха паркирани и поршето, харлито му и буса за наблюдения. Един мъж имаше нужда от играчки. Прибирането им в обществен гараж никога не бе съществувало като необходимост пред него, не само защото годишният наем щеше да надвиши сумата на образование в Харвард, но и защото ги искаше близо до себе си. И под собствената си охранителна система. Той излезе от джипа, настрои ключалките и алармите на вратата и джипа, после отключи асансьора.

— Идваш ли? — попита той Ребека. — Или предпочиташ да се цупиш в гаража?

— Не се цупя — отвърна тя и мина покрай него със скръстени пред гърдите ръце. — Макар това да е естествената реакция, след като се отнасят с теб като с дете.

— Отношението като към дете определено не е от нещата, които имам наум. Е, добре, избери си. Кое искаш да чуеш? Това или онова, или другото?

Ребека вдигна глава, като внимаваше да не се ухили.

— Ще избера това.

— Добре. Това е тревогата на брат ти, предизвикана от факта, че живееш при мен.

— Не му влиза в проклетата работа, нали? Ама че наглост да говори по мой адрес, при положение, че той самият се е приютил при Тия. Надявам се, че си му го казал.

— Не — отговори Джак, като задържа вратата на асансьора отворена, за да й даде възможност да се втурне разгневено в апартамента. — Казах му, че съм влюбен в теб.

Ребека застина на място и се завъртя.

— Какво, какво?

— Това май го успокои повече, отколкото теб. Трябва да свърша малко работа. Ще се върна след един-два часа.

— Ще се върнеш?! — извика тя и протегна ръце напред, сякаш за да запази равновесие. — Не можеш да изчезнеш просто така, след като ми каза подобно нещо.

— Не го казах на теб, а на брат ти. Просни се в леглото, ирландке. Изглеждаш скапана.

С тези думи Джак затвори вратата, заключи Ребека вътре и я остави да ругае ожесточено.

Не отиде далеч. Слезе само до базата, която поддържаше в сградата. Работеше там, когато му беше удобно или се чувстваше неспокоен в апартамента си горе и търсеше усамотение.

А в момента искаше и удобство, и спокойствие.

Мястото беше изключително удобно. Джак никога не бе разбирал смисъла на спартанските работни места, ако човек може да си позволи нещо друго. Имаше меки кресла, добро осветление, за да компенсира липсата на прозорци, старинни килими, в които беше влюбен, и чудесно оборудвана кухня.

Първо влезе в нея, включи кафеварката и докато я чакаше, прегледа съобщенията, които бяха пристигнали по различните линии. Включи един от компютрите, пусна електронната си поща и изслуша съобщенията, докато си приготвяше първата чаша кафе.

Отговори делово на спешните, остави за по-късно другите и се прехвърли на личните си съобщения.

„Извънземните, след като проведоха върху мен и майка ти зловещи медицински експерименти от изключително срамно сексуално естество, ни върнаха на земята. Можеш да чуеш всички подробности в шоуто на Лари Кинг. А сега, след като приковах вниманието ти, може би ще отделиш пет минути от скъпоценното си време, за да ни се обадиш. Майка ти ти изпраща много целувки. Аз не. Харесвам сестра ти повече. Винаги съм я харесвал повече. Познай кой.“

Джак се засмя и седна пред компютъра.

„Съжалявам за преживяването с извънземните. Обикновено те имплантират проследяващи устройства в отвлечените. Разумно ще е да дъвчеш станиол, докато провеждаш лични разговори, тъй като това съсипва честотите им. Само за лична информация. Току-що се върнах в Ню Йорк. Държа красива ирландска червенокоса затворничка в апартамента си. Възможността за екзотични сексуални услуги от страна на същата може да ми осигури солидна заетост през следващите няколко седмици. Прати много целувки на мама. Никакви на теб. Дори не съм сигурен дали ти си ми баща. Познай кой.“

Джак се усмихна доволно при мисълта колко щеше да се зарадва баща му на писмото и го изпрати. После се захвана за работа.

Приготви фалшив файл за Клио, който щеше да успокои Анита, а на друг компютър започна да я проверява за себе си.

Вече бе стигнал до същия извод като Тия и Мълаки. Шестимата трябваше да работят заедно. Той нямаше проблеми да работи в екип, но искаше да узнае всичко възможно за този екип.

Докато изчакваше информацията, той се завъртя към мониторите. Каза си, че все пак е разумно да държи Ребека под око и включи камерите, които бе инсталирал в собствения си апартамент.

Ребека седеше в кабинета пред компютъра му с напрегнато лице и си говореше нещо. Обзет от любопитство, той включи аудиосистемата.

— Дяволите те взели, Джак, не мисли, че не мога да проникна през дяволските ти пароли.

— Ако успееш, ирландке — промърмори той, — ще бъда изключително впечатлен.

Наблюдава я известно време и забеляза бързината, с която пръстите й хвърчаха по клавишите, напрежението в присвитите й очи и извивката на устата й, когато срещнеше ново предизвикателство.

Повечето жени, оставени сами в апартамента на някой мъж, биха се поровили из чекмеджетата и гардеробите, биха проверили съдържанието на шкафчето в банята или кухненските шкафове. Но Ребека се бе насочила направо към информационния поток.

Това му хареса.

Той заглуши аудиото, после започна да пише доклад за Клио, който да убеди Анита, че й правеше услуга, като в същото време не й даваше нищо полезно.

— Това ще те успокои — промърмори си той тихо.

Джак реши да прочете доклада си отново след малко и вдигна телефона.

— Детективски отдел. Детектив Робинс.

— Търся човека със значката — захили се Джак.

— А, значи се обажда човекът с фалшивата самоличност.

— Не и аз, приятелю. Сигурно си мислиш за някой друг. Как са нещата в света на борещите се с престъпността?

— Старата история. А как върви животът в град Параноя?

— Нямам оплаквания. Чудех се дали искаш да вземеш онзи двайсетак, който ти дължа, и да го удвоиш на мача довечера?

— Да не би да намекваш, че аз, слугата на обществото, играя комар?

— Аз ще заложа на „Ангелите“.

— Давай, тъпчо. Е, след като приключихме с любезностите, кажи ми защо се обаждаш.

— Нараняваш чувствата ми. Но след като питаш, искам да провериш две описания. Мускули, вероятно на свободна практика, със сигурност местни. Мислех, че можеш да се поровиш в системата и да видиш какво можеш да откриеш.

— Може и да опитам. Разполагаш ли с имена?

— Не, но работя по въпроса. Ерген номер едно. Бял, четиридесет — четиридесет и пет години, кестенява коса, оредяваща, няма цвят на очите, блед, голям нос. Около метър седемдесет и пет, към осемдесет и пет килограма.

— Много кретени отговарят на това описание, включително и зет ми, който е безполезно говедо.

— Информацията ми е, че обича да използва юмруците си и не страда от излишък на сиво вещество.

— Да, точно зет ми. Искаш ли да го прибера и да го сритам в задника?

— Ти си решавай. Зет ти пътувал ли е наскоро из Източна Европа?

— Той не помръдва белия си скапан задник от креслото, за да отиде до бакалията на ъгъла. Да не търсиш някой известен пътешественик, Бърдит?

— Търся един кретен, който наскоро се е върнал от пътешествие в Чехия.

— Ама че съвпадение. Държим върху лед един труп, който отговаря на описанието ти. В джоба на лъскавия му костюм има паспорт. Единият печат в него е от Прага. А ерудираните ми приятели ми съобщиха, че Прага е в Чехия. Другият печат е от Ню Йорк от преди около десет дни.

Право в целта, помисли си Джак и се завъртя към компютъра.

— Можеш ли да ми кажеш името му?

— Не виждам причини да не го направя. Карл Дубровски. Момче от Бронкс. Има си чудесно досие. Най-вече за нападения и побоища. Какво искаш от нашия мъртвец, Джак?

Джак вкара името в компютъра и започна проучването.

— Кажи ми как е умрял.

— Мисля, че са виновни четирите дупки от двадесет и пети калибър, които някой е пробил в него. Намерихме го вкочанен в празен склад в Джърси. А сега е твой ред да ми снесеш малко информация.

— Не разполагам с нищо в момента, но ще ти се обадя веднага щом имам някаква информация — отговори Джак, като се приготви да започне второ проучване. — Имаш ли адреса на онзи склад?

— Господи, защо просто не ти изпратя файла по факса?

— Би ли го направил?

Джак се ухили на грубия отговор на Боб и си записа адреса.

Когато свърши разговора, записа подробно всичко, което бе научил. Тъкмо ставаше, за да си сипе ново кафе, когато погледът му попадна върху мониторите.

Маниакалният блясък в очите на Ребека го накара да се приближи и да увеличи звука.

— Не си толкова хитър, а? — мърмореше си тя. — Не чак толкова ужасно умен.

— Но ти си — отбеляза той, изненадан и впечатлен, че бе успяла да пробие охраната му.

Наистина, той не държеше поверителна информация в този компютър, а и защитната система бе сравнително скромна, но все пак бе нужен хакер със страхотни способности, за да премине бариерите толкова бързо.

— Точно както си мислех — сподели Джак с образа й. — Създадени сме един за друг.

Той си приготви кафе и се върна към работата си, докато Ребека атакуваше хард диска му.

След двадесет минути вече бе свършил всичко, което му бе нужно за момента. А когато погледна мониторите, забеляза, че и Ребека бе приключила.

Тя изключи компютъра, протегна се доволно, излезе от стаята и тръгна по коридора. Джак насочи вниманието си към следващия монитор и я видя как раздвижи сковаените си рамена, сваля шнолата от косата си и я разтърсва.

Когато Ребека започна да разкопчава блузата си, той си напомни, че не е воайор и си заповяда да изключи мониторите.

После я загледа измъчено как сваля блузата си. Когато Ребека протегна ръце към закопчалката на сутиена си, Джак изскърца със зъби и спря камерата.

Взе си бира вместо кафе и прекара следващия половин час в работа, като се чудеше как, по дяволите, би могъл да се съсредоточи.

Докато се качваше нагоре към апартамента си, в главата му се въртяха доста интересни фантазии. Но нито една от тях не включваше това да намери Ребека напълно облечена, с изключение на хубавите й боси крака, застанала в кухнята до тенджера, от която се носеше ароматна миризма.

— Какво правиш? — изненадано попита той.

— Изкачвам Матерхорн. Какво мислиш, че правя?

Той пристъпи към печката и задуши.

— Прилича ми подозрително на готвене.

Душът и чистите дрехи, както и сеанса на компютъра му, я бяха съживили. Но макар умората да бе изчезнала, горещият й темперамент си беше на мястото.

— Нямах представа колко дълго възнамеряваш да ме държиш тук, а не възнамерявах да седя и да умра от глад. Между другото, нямаш пресни плодове и зеленчуци, затова се наложи да се оправям с консервирани.

— Бях вън от града. Напиши ми какво искаш и ще ти доставя всичко.

— Мога сама да си пазарувам.

— Не искам да излизаш сама.

Ребека взе голям нож от плота и лениво провери острието му на пръста си. Истинска дъщеря на майка си, помисли си Джак. И двете знаеха как да подчертаят думите си.

— Не можеш да ми нареждаш къде да ходя или кога.

— Ако се опиташ да използваш ножа срещу мен, ужасно ще съжаляваш.

Усмивката й беше хладна и остра като ножа.

— Но ти ще съжаляваш още повече.

— Не мога да оспоря това — отвърна Джак, като отвори хладилника и извади шише с вода. — Добре, ще перифразирам. Предпочитам да не излизаш сама, докато се запознаеш по-добре с терена.

— Ще взема предвид предпочитанията ти. И още нещо ако мислиш, че обяснението ти в любов ще ме накара да скоча в леглото ти…

— Не натискай това копче, Ребека — предупреди я той с леден глас. — Резултатът няма да ти хареса.

Тя наклони глава. Струваше й се интересно, че ваденето на ножа не го бе накарало дори да мигне, но споменаването на любов и секс го бе разстроило.

— Не ми беше приятно да ми кажеш подобно нещо, а после да затръшнеш вратата в лицето ми.

— Затръшнах я в собственото си лице.

Тя обмисли думите му и ги прие.

— Мога да го направя, ако и когато искам — каза тя, като взе лъжицата и разбърка яденето. — Но в момента не знам какво точно искам. А когато разбера, ти ще си първият, който ще научи за това. Междувременно, не ме затваряй пак тук като в клетка. Ако се опиташ, ще разбия хубавите ти играчки, ще съдера дрехите ти, ще запуша тоалетната и ще сътворя разни други неприятни неща. И ще намеря начин да се измъкна.

— Добре, това звучи справедливо. Кога ще ядем?

Ребека въздъхна и върна ножа на мястото му.

— След около час. Имаш достатъчно време да излезеш и да донесеш малко френски или италиански хляб за яденето. И нещо сладко за десерт.

Тя отметна косата си назад и се усмихна.

— Бях ядосана, но не достатъчно, за да правя сладкиш.

ГЛАВА 20

Тия си каза, че само глупавите деца са нервни, когато отиват на гости на родителите си. Но дланите й бяха влажни, а стомахът й свит, когато влезе в трапезарията на семейство Марш.

Беше осем и четиридесет и пет. Баща й сядаше да закусва точно в осем и половина всяка сутрин, седем дни седмично. Сега сигурно пиеше второто си кафе и бе минал от първа страница на „Ню Йорк Таймс“ към финансовия раздел. Беше приключил с плодовете и бе преминал към следващото блюдо, което днес бе омлет само от белтъци.

Майка й изпиваше билковия си чай, прясно изцедения сок и първата от осемте чаши минерална вода, с които поглъщаше сутрешната си доза витамини и лекарства в леглото. С тях хапваше и тънка препечена филийка от черен хляб и някакъв плод.

В девет и двадесет, Алма слизаше долу, засипваше баща й с оплаквания за здравето си и му съобщаваше графика си за деня, докато той проверяваше куфарчето си.

Целуваха се за довиждане и той излизаше точно в девет и половина.

Надеждно и точно разписание като на швейцарски влак.

Навремето и тя бе част от това разписание. Или по-скоро бе вкарана в него. Тяхна или нейна бе вината, че не бе успяла да направи нищо, за да наруши тази точност?

Независимо чия бе вината, дори и сега идеята да наруши графика им я правеше нервна.

Стюарт видя дъщеря си и повдигна вежди изненадано.

— Тия! Имахме ли среща?

— Не. Съжалявам, че те прекъсвам тази сутрин.

— Не ставай глупава — отвърна той, но погледна часовника си. — Би ли искала закуска? Кафе?

— Не, благодаря. Нищо.

Тия успя да се въздържи да не закърши пръсти и седна срещу него.

— Исках да поговорим, преди да отидеш на работа.

— Добре — кимна баща й, като намаза с масло филията си и премигна. — Подстригала си се.

— Да — отговори тя и несъзнателно вдигна ръка към косата си. — Преди няколко дни.

— Чудесно изглеждаш. Много шик.

— Така ли мислиш?

Тия усети как се изчервява и си помисли колко е глупаво да се притеснява от комплиментите на собствения си баща. Но пък те идваха толкова рядко.

— Мама не беше никак доволна, когато ме видя. Предполагам, че ти е казала.

— Може и да ми е казала — усмихна се той. — Но невинаги я слушам, особено когато е в лошо настроение. А тя определено беше в такова.

— Аз съм виновна. Това е една от причините, поради които исках да те видя тази сутрин. Мама се отби при мен на път към лекаря си. Беше… неудобен момент. Бях с някого — въздъхна тя тежко. — Бях с един мъж.

— Разбирам — с колебание каза Стюарт, като се намръщи и разбърка кафето си. — Разбирам ли, Тия?

— Имам връзка. Той живее в апартамента ми, докато е в Ню Йорк. Работя по един проект с него, а и с още няколко човека. И аз… имам любовна връзка с него — довърши Тия забързано и замълча.

Стюарт отново се вторачи в кафето си. Не беше ясно кой от двама им се чувства по-неудобно.

— Тия, личният ти живот не е моя работа, нито пък на майка ти. Естествено, приемам, че човекът е подходящ за теб.

— Не съм сигурна дали ти ще го намериш за такъв, но аз го харесвам — отвърна Тия и продължи бързо, когато видя повдигнатите вежди на баща си. — Макар и изненадващо, той ме намира за интересна и привлекателна, а това ме кара да се чувствам точно такава. И това ми харесва. Но мама беше и предполагам, че все още е, много разстроена. Не съм убедена дали мога да оправя нещата с нея, но ще се опитам. Ще й се извиня, ако не успея. Но не мога и не искам да подреждам живота си според нейните нужди. Или пък твоите. Съжалявам.

— Добре — кимна Стюарт, като остави вилицата си и си пое дъх. — Добре — повтори той. — Никога не съм очаквал да чуя това от теб. Казваш, че дори майка ти и аз да не одобряваме нещо и дори да се ядосаме, ти ще постъпиш както искаш.

Тия знаеше, че болката в стомаха й е от напрежение, но все пак се зачуди дали няма тумор.

— Да — отговори тя решително. — Накратко казано, точно така е.

— Добре. Крайно време беше.

Тя забрави за тумора.

— Моля?

— Обичам майка ти, Тия. Не ме питай защо, тъй като нямам представа. Досадница е, но я обичам.

— Да, знам. Имам предвид, знам, че я обичаш, а не… Винаги съм знаела, че се обичате.

— Казваш го така, сякаш не си част от уравнението.

Тия се зачуди как да се извини, после просто каза истината:

— Да, не се чувствам като част от уравнението.

— Всички ние сме виновни за това. Тя никога не успя да отреже пъпната ти връв, а аз вероятно я прерязах прекалено лесно и бързо. А ти търпеше и двама ни.

— Предполагам, че си прав. Но ти винаги си бил добър баща.

— Не, не съм — възрази Стюарт, като остави кафето си и се вгледа в изненаданото й лице. — И май не се бях замислял по въпроса, откакто навърши дванадесет години. Но се замислих, когато дойде да ми поискаш дневника на Хенри Уайли, и аз ти го донесох. Ти седеше и ме чакаше търпеливо, но изглеждаше ужасно нещастна.

— Бях нещастна.

— А сега си изненадана, че съм забелязал — каза той и взе кафето си. — Аз също се изненадах, а после се зачудих колко често не съм забелязвал.

— Често те натъжавам — промърмори Тия. — Не съм такава, каквато ти ме искаше.

— Да. А моят начин да се справя с това бе да те оставя на майка ти, тъй като ми се струваше, че с нея се разбираш по-добре, отколкото с мен. Странно, винаги съм се смятал за справедлив човек — продължи той и отпи от кафето. — Но това беше ужасно нечестно към

всички, замесени в него. Според мен най-хубавото и за теб, и за майка ти е да прережеш пъпната връв лично. Ти позволяваше на Алма да те ръководи през целия ти живот. А когато аз се опитвах да се намеся, недостатъчно често, разбира се, някоя от вас или и двете заедно осуетявахте усилията ми.

— И ти се предаде.

Стюарт взе лъжицата си, после я остави отново на масата.

— Изглеждаше доволна от начина, по който стояха нещата. Децата напускат дома си, Тия. Ако се оженят, живеят с другия човек през по-голямата част от живота си. Аз уредих живота си по начин, който ме задоволява и ми доставя удоволствие. Ти си родена от двама ужасно съсредоточени в себе си хора. И всичките ти фобии и нервни разстройства са просто друг вид съсредоточаване в теб самата.

Тия се вторачи в него, после се засмя леко.

— Предполагам, че си прав. Не искам да остана такава. Почти на тридесет съм обаче. Доколко бих могла да се променя?

— Независимо дали се променяш или не, все пак си почти на тридесет. Какво значение има възрастта?

Тия се облегна назад зашеметена.

— Никога преди не си ми говорил по този начин.

— Никога преди не си идвала при мен — сви рамене той. — Нямам навика да променям навиците или рутината си. А като говорим за това… — Той погледна часовника си.

— Имам нужда от услуга — бързо каза Тия.

— Да, това наистина е забележителен ден в семейство Марш — усмихна се баща й.

— Става дума за трите орисници.

Лекото нетърпение, което се бе изписало по лицето на Стюарт, изчезна.

— Наскоро май доста се интересуваш от тях.

— Да, така е. Бих искала този интерес да си остане между мен и теб. Анита Гай също проявява засилен интерес. Може отново да те разпита за статуетките, да се опита да научи някоя подробност. Ако и когато го направи, чудя се дали би могъл да си припомниш — небрежно и несигурно, как някой ти е споменал, че едната орисница е била видяна в Атина.

— Атина? — учуди се Стюарт и се облегна на стола си. — Каква е тази игра, Тия?

— Важна.

— Анита не е жена със скрупули, която би се поколебала да наруши правилата, ако има полза.

— Напълно наясно съм с това. Дори повече, отколкото мога да ти кажа.

— Тия, неприятности ли имаш?

За първи път, откакто бе влязла в дома на родителите си, Тия се усмихна.

— Никога не си ме питал такова нещо. Нито веднъж в живота ми. Ако съм се забъркала в неприятности, възнамерявам да се справя с тях, дори да им се порадвам. Можеш ли да намериш начин да споменеш Атина пред нея?

— Лесно.

— И при никакви обстоятелства не й споменавай за дневника на Уайли, нито за връзката ми с човека, когото мама видя в апартамента ми.

— Защо пък да го правя? Тия, имаш ли някаква следа към една от орисниците?

Искаше й се да му каже, за да види гордостта и изненадата в очите му, но поклати глава.

— Много е сложно, но ще ти разкажа всичко веднага щом мога — отговори тя и стана. — Един последен въпрос. Като търговец, какво би платил за тях ти самият?

— Зависи. Може да се каже до десет милиона. Ако имам заинтересован клиент, бих го посъветвал да качи до двадесет. Вероятно и малко повече. В зависимост от проверката и потвърждението, разбира се.

Тия се усмихна.

— Разбира се.

Тя се приближи до баща си и го целуна по бузата.

— Ще се кача горе и ще се опитам да се сдобря с мама.

Докато Тия успокояваше майка си, Джак се отби в участъка. Би предпочел да остави Ребека в апартамента си, но тъй като

единственият начин да се увери, че тя ще стои там, бе да я заключи, той я взе със себе си. Не искаше да рискува и да се прибере в разрушен апартамент, а не се съмняваше, че тя би изпълнила заплахите си.

Но пък това, че я взе със себе си, му даде възможност да я наблюдава как поглъща всяка подробност в полицейския участък. Едва ли не чуваше как колелцата в главата й се въртят, докато се качваха към стаята на детективите. Също така приятен му бе и начинът, по който ченгетата я оглеждаха с възхищение.

Ребека наистина изглеждаше страхотно. Буйна коса, искрящи очи, кожа като мляко и стегнато сексапилно тяло в тесни джинси.

Джак видя Боб, който седеше зад бюрото си, притиснал телефонната слушалка към ухото си. Боб огледа Ребека, после вдигна очи към Джак и му се усмихна одобрително.

— Изчакай тук една минута — промърмори Джак на Ребека, после тръгна към бюрото на Боб.

Седна на крайчеца му и размени няколко поздрава с другите ченгета, докато Боб довърши разговора си.

— Леле майчице! — каза Боб. — Откъде намери тази сексапилна червенокоса красавица?

— Как е жена ти?

— Достатъчно умна, за да знае, че когато спра да поглеждам сексапилни червенокоски, значи е време да хвърли буца пръст върху студеното ми мъртво тяло. Какво искаш?

— Още информация за студеното мъртво тяло, което обсъждахме вчера.

— Дадох ти всичко, с което разполагам.

— Имам нужда от снимка.

— Защо просто не ми поискаш значката?

— Благодаря, мога да си взема и моя собствена. Вероятно ще мога да ти се отплатя с малко информация, но първо трябва да го идентифицирам.

— Хайде да опитаме така. Ще ми разкажеш каквото знаеш, а аз после може и да ти намеря снимка на трупа.

— Искаш ли да се запознаеш с червенокосата?

Боб сложи пръст на китката си и кимна.

— Да, все още имам пулс. Как мислиш?

Джак се ухили и махна на Ребека да дойде при тях.

— Детектив Боб Робинс, Ребека Съливан, жената, за която ще се оженя.

Долната челюст на Боб увисна, очите му се ококориха и той скочи.

— По дяволите, Джак! Страхотно! Прекрасна работа! Хей, радвам се да се запознаем.

Ребека се усмихна весело.

— Джак храни илюзии. В момента сме само делови партньори.

— Тя е костелив орех, но работя по въпроса — каза Джак. — Ирландке, защо не разкажеш на онемелия ни приятел какво откри за склада в Джърси?

— Разбира се. След като се порових малко снощи, открих, че този имот, където наскоро е било извършено престъплението, бил продаден в деня преди зловещото събитие от „Антики Морнингсайд“.

— И поради каква причина би трябвало да ме заинтересува това?

— Позволи ми да ти покажа снимките на няколко човека — каза Джак. — Ако интуицията не ме лъже, може да имам интересен отговор на въпроса ти.

— Ако имаш следа в открит случай за убийство, не можеш да се ебаваш с нея, Джак.

— Проследи „Морнингсайд“.

— Анита Гай — ясно каза Ребека и двамата мъже се намръщиха. — За щастие, нямам тестостерон, който да ми замъглява мозъка. Анита Гай от „Антики Морнингсайд“. Няма да е лошо да я проверите, детектив Робинс. Няма смисъл да продължаваме нататък, докато не видим снимката и не се уверим, че убитият е онзи, за когото го мислим. — Тя се усмихна широко на Боб и продължи: — В крайна сметка, всички се стремим към едно и също, нали, детектив? Но ако нямате доверие на този тип тук — посочи тя Джак, — сигурно си имате основателни причини за това. Аз самата все още се чудя дали мога да му се доверя или не.

Боб въздъхна тежко.

— Ще ви дам снимката.

— Някога чувала ли си, че трябва да си пазиш един коз? — прошепна Джак, когато Боб се отдалечи.

— Да, чувала съм. Освен това съм чувала, че накрая трябва да сложиш картите си на масата. И моят начин свърши работа — каза тя,

като отметна коса назад и се вгледа в лицето му. — Говориш за брак прекалено небрежно, Джак.

— Не е вярно. Но наистина ще се оженя за теб. Свиквай с тази мисъл.

— Господи, толкова си романтичен, че ще припадна.

Той се ухили.

— Ще ти дам романтика, ирландке. Само избери времето и мястото.

Ребека скръсти несигурно ръце пред гърдите си.

— Засега е по-добре да се съсредоточиш върху работата — каза тя.

— Мога да мисля за няколко неща едновременно — отвърна Джак и се смъкна от бюрото, когато Боб се върна с дебела папка.

Тия направи всичко възможно, за да успокои майка си. За да я умилостиви напълно щяха да са й нужни няколко часа, а тя просто не разполагаше с толкова време. Трябваше да се отбие на още едно място. А ако не се върнеше навреме, Мълаки и останалите щяха да се чудят и тревожат. И вероятно никога вече нямаше да я изпуснат от поглед.

Тя осъзна, че имаше нещо странно приятно в това някой да се тревожи за теб. Предполагаше, че точно затова бе имала такива отношения с майка си. Но пък всъщност Алма се тревожеше много повече за самата себе си, отколкото за дъщеря си.

Докато излизаше от таксито на Уолстрийт, Тия си каза, че майка й просто си е такава. Всички сеанси с доктор Лоуенстайн не й бяха помогнали да разбере и приеме този факт.

Бяха нужни един ирландец, три сребърни статуетки и няколко нови приятели, за да се проясни зрението й и да изправи гръбнак.

Или пък, по някакъв странен начин, това се дължеше на Анита Гай. Когато цялата история приключеше и животът й се върнеше в нормалното си русло, трябваше да благодари на Анита, че я бе замесила в положение, където й се наложи да изпробва собствените си способности.

Разбира се, ако историята приключеше според очакванията и надеждите на Тия, Анита надали щеше да се зарадва на благодарността й.

Тя се усмихна и се качи в асансьора на брокерската къща. За първи път в живота си Тия Марш мислеше, планираше и правеше секс редовно. И всичко това без помощта на химията.

Е, почти без помощта на химията.

Чувстваше се умна и уверена в себе си, дори властна.

Още по-приятно й стана, когато застана пред бюрото на помощника на Кари и той не я позна.

— Тия Марш — каза тя и се усмихна доволно, когато го видя да премигва изненадано. — Дали госпожица Уилсън има малко свободно време?

— Доктор Марш! Разбира се — отговори той и се вторачи в нея, докато се протягаше към телефона. — Веднага ще я уведомя, че сте тук. Изглеждате… великолепно днес.

— Благодаря ви.

Тия реши, че при първата удобна възможност ще отиде на пазар и ще си купи нов гардероб, който да отговаря на новата й прическа. И на новия й темперамент. Щеше да си купи нещо яркочервено.

— Тия? — Кари излезе от кабинета си. Изглеждаше елегантна, делова и много забързана. — Нямахме среща, нали?

— Не, съжалявам. Имам нужда само от няколко минутки, ако успееш да ми ги отделиш.

— Наистина имам само няколко минутки. Ела при мен. Тод, трябва да получа анализа на сметките на Брокуей до обяд.

— Той не ме позна — каза Тия, докато Кари я водеше към луксозния си кабинет.

— Какво? А, Тод! — засмя се Кари, като погледна бързо монитора си и се отправи към каната с кафе. — Наистина изглеждаш различна, скъпа. Всъщност, прекрасна си.

Тя си наля една чаша, без да покани Тия, тъй като знаеше, че приятелката й не пие кафе. После прикова очи в Тия.

— Наистина прекрасна — повтори тя и се намръщи леко. — Но не е само косата — отбеляза Кари, като остави чашата си, стана и присви очи към Тия. — Правила си секс!

— Кари! За бога! — извика Тия и бързо затвори вратата на кабинета.

— Правила си секс, откакто те видях за последен път — усмихна се Кари и размаха пръст. — Разказвай.

— Не съм дошла тук, за да говоря за това, а ти и бездруго имаш само няколко минутки.

За да успокои приятелката си, Кари отиде до бюрото и грабна телефона.

— Тод, не ме свързвай с никого. Кажи на Минлоу, че може да закъснея няколко минути за срещата в десет.

Тя затвори и се обърна към Тия.

— Готово. Говори. Искам подробности. Имена, дати, пози.

— Сложно е — отвърна Тия и задъвка долната си устна.

Стори й се, че прилича на Кларк Кент, който не трябва да споделя с никого, че е Супермен. Но тя не можеше да търпи подобно нещо.

— Обещай ми, че няма да кажеш на никого.

— Аз да не съм селската клюкарка? Аз съм Кари, Тия, вече знам всичките ти тайни. Или поне ги знаех. Кой е той?

— Мълаки. Мълаки Съливан.

— Ирландецът? Значи се е върнал?

— Отседна при мен.

— Живее с теб? Ще отменя срещата в десет.

— Не, не — засмя се Тия. — И аз нямам време. Наистина. Веднага щом мога, ще ти разкажа всичко. Но той… Ние… Невероятно е! Никога не съм се чувствала толкова… ненаситна — изстреля накрая тя и се заразхожда развълнувано из кабинета. — Да, май това е точната дума. Ненаситна. Той не може да си държи ръцете далеч от мен. Не е ли страхотно? А и ме слуша и иска мнението ми. Подиграва ми се, но не по гаден начин, а с обич. Кара ме да се вглеждам в себе си, Кари, а когато го направя, не се чувствам толкова глупава, смотана и тромава.

— Никога не си била нито едно от тези неща, а щом той те кара да разбереш това, определено ще го харесам. Кога ще се запозная с него?

— Както ти казах, положението е доста сложно…

— О, господи! Той е женен.

— Не, не. Нищо такова. Но работим по един проект.

— Тия, чакай да си изясня нещата. Да не би да ти иска пари или пък да инвестираш в нещо?

— Не — усмихна се Тия. — Но се радвам, че се тревожиш за мен.

— Влюбена си в него.

— Вероятно — отговори тя и си пое дълбоко дъх. — Ще мисля за това по-късно. В момента съм заплетена в една история, която е вълнуваща, интересна и доста опасна.

Кари седна отново.

— Започваш да ме плашиш.

— Точно това възнамерявах да направя — отговори Тия, като си припомни приятеля на Клио. — Изключително важно е да не споделяш с никого онова, което ти казвам. И да не споменаваш името на Мълаки — добави тя, като бръкна в чантата си и извади лист. — Ако решиш да ми се обадиш за нещо, свързано с разговора ни, използвай този телефон. Моят се подслушва.

— За бога, Тия! В какво те е въвлякъл този тип?

— Аз сама се въвлякох. И имам нужда да ми направиш услуга, която може да не е съвсем етична. Може дори да е нелегална, не съм сигурна.

— Не мога даже да се сетя как да ти отговоря.

— Анита Гай — каза Тия и се наведе напред. — „Антики Морнингсайд“. Трябва да знам с какви пари разполага. И лични, и вложените в бизнеса. Трябва да знам колко пари в брой може да събере бързо. Но тя не трябва да разбира, че я проучваш. Това е изключително важно. Има ли начин да събереш тази информация, без някой да я проследи към теб?

Кари стисна стола си, сякаш за да се задържи да не падне.

— Искаш да проверя нечии финанси и да ти предам информацията?

— Да, но само ако можеш да го направиш, без някой да те усети.

— Няма ли поне да ми кажеш защо?

— Ще ти кажа, че залогът е много голям и ще използвам предадената ми от теб информация, за да се опитам да свърша нещо важно. И справедливо. Освен това ще ти кажа, че Анита Гай е опасна и отговорна за смъртта поне на един човек.

— Господи, Тия! Не мога да повярвам, че водя такъв разговор с теб. Ако знаеш подобни неща за нея, защо не се обадиш в полицията?

— Сложно е.

— Искам да се запозная с този Съливан. Да го преценя лично.

— Веднага щом това стане възможно. Обещавам ти. Знам, че те моля за нещо изключително трудно. Ако не приемеш да го направиш, ще те разбера.

— Трябва да помисля по въпроса — въздъхна Кари. — Наистина трябва да помисля сериозно.

— Добре. Използвай номера, който ти дадох — каза Тия и стана. — Тя съсипва хората, Кари. Ще се погрижа да си плати за това.

— По дяволите, Тия, бъди внимателна.

— Не — усмихна се Тия и тръгна към вратата. — Вече не.

— Дай й още няколко минути — помоли Гидиън. — И бездруго няма да свършиш никаква работа, ако тръгнеш да обикаляш из града и да я търсиш.

— Няма я повече от два часа — отвърна Мълаки, който поне от час бе полудял от тревога. — Не трябваше да я пускам да излиза сама. Как тази жена изведнъж стана толкова твърдоглава? Когато се запознахме, беше мека като пластилин.

— Ако искаш изтривалка, иди си купи такава.

Мълаки се завъртя и впи разгневените си очи в Клио.

— Не се заяждай с мен.

— Тогава престани да се разхождаш като изнервено татенце, чиято малолетна дъщеря не е спазила вечерния си час. Тия не е глупава. Може да се оправи.

— Никога не съм казвал, че е глупава. Но няма много опит в живота, нали? Ако вдигаше тъпия си мобифон, нямаше да съм нервен.

— Споразумяхме се да не използваме мобифони, освен в спешни случаи — напомни му Гидиън. — Тези неща са като радиоапарати, нали?

— Това е спешен случай. Отивам да я търся — извика й, като се приближи до вратата и я отвори рязко.

Тия едва не падна в ръцете му.

— Къде беше? Добре ли си? — извика Мълаки, като остави Тия и торбите й на пода.

— Този шубелия се канеше да повика на помощ Националната гвардия. Това храна ли е? — попита Клио, като се отправи към торбите и взе една от тях. — По дяволите! Обяд!

— Отбих се в магазина… — започна Тия.

— Не мога повече! Не мога повече! — извика Мълаки, като дръпна другата торба от ръката й и я метна на Гидиън. — Колко пари имаш? — попита той брат си.

— Около двадесет американски долара.

— Дай ми ги — нареди му Мълаки и зарови в джоба си. — Няма да живеем по този начин като тълпа пиявици.

— Мълаки, парите нямат значение. Само… — Тия замълча, когато той я погледна разгневено.

— Но досега тези пари са все твои, нали? Е, стига вече. Ще се свържем с мама и ще я накараме да ни изпрати малко мангизи.

— Няма да го направиш.

Когато видя как Тия свива устни и тропва с крак, Гидиън махна на Клио и двамата се скриха от започващата престрелка в кухнята.

— Не съм живял на гърба на жена при никакви обстоятелства. А проклет да съм, ако го правя на гърба ни жената, с която спя!

— Разбрахме се, че ще ми върнеш парите. А ако си чак толкова изтормозен от мисълта да взимаш пари от мен, докато спим заедно, просто можем да престанем да го правим.

— Така ли мислиш? — извика той, като я хвана за ръката и я задърпа към спалнята.

— Престани! Престани веднага.

Тия се спъна и дясната й обувка се изхлузи.

— Какво ти става? Държиш се като луд.

— Така и се чувствам — отвърна Мълаки, като затръшна вратата на спалнята след тях и я притисна към нея. — Няма да се откажа от теб каквото и да става — добави той, като притисна устни към нейните и тя усети нараненатa му гордост. — И няма да позволя ти да плащаш за всяка троха, която поглъщам.

Тия едва успя да си поеме дъх.

— Купих картофена салата, пушена пуйка и десерт. Но забравих за хляба.

Мълаки отвори уста, затвори я отново и облегна глава на нейната.

— Това не е шега за мен.

— А би трябвало да бъде. Залогът е много по-голям, отколкото една бакалска сметка, Мълаки. Ако майка ти изпрати пари, те могат да

бъдат проследени. Глупаво е да рискуваме.

Тя прокара ръка по гърба му и погали напрегнатите му мускули.

— Имам пари. Винаги съм имала пари. Но никога не съм имала човек, който да държи достатъчно на мен, за да се чувства притеснен от парите ми.

— Ужасявам се да не си помислиш, че те приемам за даденост.

— Не е така — уверено отговори Тия и нежно погали лицето му. — Ти ме караш да се чувствам специална.

— Толкова време те нямаше, че полудях от тревога.

— Съжалявам — каза тя, но се усмихна доволно. — Всичко е толкова странно. Толкова странно и прекрасно.

Целуна го нежно по устните и усети силното биене на сърцето му.

Помисли си, че силата е чудесно нещо, после обви ръце около врата му и го побутна към леглото.

— Ще те съблазня — каза тя и го целуна отново. — Това е първият ми опит, така че ще трябва да ми простиш грешките.

Тя го захапа леко по устната и попита:

— Как се справям досега?

— Страхотно.

Тия го бутна на леглото и седна в скута му.

— Сега за парите — промърмори тя, докато разкопчаваше ризата му.

— Какви пари?

Тя се засмя, разтвори ризата му и собственически прокара ръце по гърдите му.

— Винаги мога да ти поискам лихва.

— Добре. Както кажеш.

— И глоби — добави Тия, после захапа рамото му, отдръпна се назад, за да свали сакото си, но когато той се протегна към копчетата на блузата й, отблъсна ръцете му. — Не! Ти само ще гледаш.

— Искам да те докосна.

— Знам — бавно разтвори блузата си тя. — И това ми харесва.

Тия свали блузата си и се надигна, за да разкопчае панталона си.

— Отпусни се назад — прошепна му тя, като отново го целуна по устните.

Устните й се плъзнаха жадно по тялото му. Езикът й погали стомаха му и тя усети как мускулите му потреперват.

Мълаки беше вече твърд и обзет от диво желание, но и разбираше, че Тия иска да ръководи играта. Той се удържа и лежа пасивно, докато тя го съблича, потиснал огромното си желание да я сграбчи и обладае.

Когато усети устата й върху себе си, той изстена гърлено и стисна чаршафа.

Мислите му бяха изпълнени само с нея. Мека кожа, горещи устни, нетърпеливи ръце. И онзи нежен, лек аромат, който винаги щеше да свързва с нея.

Доволните звуци, които излизаха от гърлото на Тия, докато го целуваше, сгорещиха кръвта му. Тя се плъзна върху него и невероятното усещане го накара да затвори очи.

Потъна в нея, готов да се удави.

Тия усети дивия галоп на сърцето му, когато прокара устни по гърдите му. Беше прекрасно да наблюдава как тялото му трепери, макар Мълаки да правеше всичко възможно да се сдържи.

Толкова хубаво бе да знае, че можеше да вземе каквото иска и когато иска.

Дишането му се ускори и мускулите му се напрегнаха, а Тия продължаваше да го целува, докосва и измъчва. И през цялото време тя се чувстваше изненадващо сръчна и силна. Толкова… ненаситна.

Той промълви името й и тя се надигна. Изчака го да отвори очи, преди да се наведе и да го зашемети с дълга и страстна целувка.

— Никой не ме е искал по този начин. И аз самата не съм желала никого така.

Тя изстена леко, когато го пое в себе си. Ръцете му стиснаха хълбоците й и тя потрепери.

Залюля се, като стенеше от удоволствие от напрежението, което се надигаше у нея, и се наслаждаваше на всеки миг.

Очите им се срещнаха и тя се усмихна. Отметна глава назад триумфално и остави тялото си да я ръководи.

ЧАСТ ТРЕТА
СРЯЗВАНЕТО

„Сами определяме съдбите си, добри или лоши, и те никога не могат да се променят. Всяка малка добродетел или порок оставят дребен белег завинаги.“

Уилям Джеймс

ГЛАВА 21

— Това е той — каза Клио, вторачена в снимката. — Той беше един от типовете в Прага. По-ниският — добави тя, като погледна Гидиън за потвърждение. — Вторият беше по-висок и с по-широки рамене. Тръгна след нас пеша, докато този отиде да вземе колата. По-едрият беше онзи, който ме следеше след срещата с Анита.

Тя си пое дълбоко дъх, за да облекчи напрежението в гърдите си, докато разглеждаше черно-бялата снимка — квадратното лице, оредяващата коса, наглия поглед.

— Това е онзи, който трябва да е тръгнал след Мики. Онзи, който го е убил.

Гидиън сложи ръка на рамото й.

— Видяхме ги доста добре в Прага.

— Добре, ще накараме Боб да провери познатите престъпници и да види дали може да открие нещо за втория — каза Джак, като взе снимката и я закачи на таблото, което бе сложил на стената.

Намираха се в неговата сграда, в онова, което той смяташе за делово крило.

— Името му е Карл Дубровски. Никога не е печелил почетните значки на скаутите. Повечето от постиженията му достигат до нападения и измами. Мускул под наем, малко мозък. Намерен е в празен склад в Ню Джърси като нещастния получател на четири двадесет и петкалиброви куршума.

— Мислиш ли, че партньорът му го е убил? — попита Тия.

— Не и с двадесет и пети калибър. Ако някой тип използва подобно оръжие, ще го изритат с презрение от профсъюза на трошачите на крака.

— Анита — каза Мълаки и се приближи към таблото, където Джак бе закачил нейна снимка. — Не е била доволна от това, че горилата й е рискувала да убие приятеля на Клио, без да получи нищо в замяна — обясни той и срещна погледа на Джак. — Досега не осъзнавах, че е способна на убийство. Имам предвид, убийство, извършено със собствените й ръце. Но е тя, нали?

— Така мисля.

Джак реши, че Мълаки е способен и надежден. Човек, с когото можеше да се работи.

— Складът преди дни е бил продаден от „Морнингсайд“. Приятелят ми от полицията ще си поговори скоро с Анита. Как мислиш, че ще реагира тя?

— Ще се раздразни — отговори Мълаки, после бръкна в джобовете си и леко се залюля на пети. — А после това ще й достави удоволствие. Ще направи играта й по-пикантна. Тя никога не би сметнала, че е уязвима.

— Вече не е игра, когато хората умират — обади се Ребека. — Клио загуби най-близкия си приятел. А и мъжът, отговорен за убийството му, също е мъртъв. Дали някой от нас е готов да стигне толкова далеч? Да убие за няколко килограма сребро?

— Не става дума за това, Бека — каза Гидиън, без да сваля ръката си от рамото на Клио. — Нещата отдавна вече не се свеждат до стойността на статуетките.

— За теб — съгласи се тя. — За Мъл. А за теб, Клио? — попита тя.

— Искам Анита да си плати. Да загуби. Да я заболи силно.

Ребека коленичи пред креслото на Клио и я погледна в очите.

— Колко далеч си готова да стигнеш, за да постигнеш това?

— Мики беше сладък и добър. Обичах го. Колко далеч ще стигна? Докрай!

Ребека въздъхна, изправи се и се обърна към Тия.

— А ти? Въвлякохме те в тази история и променихме живота ти. Ако продължим нататък, няма връщане назад. Но сега все още можеш да се оттеглиш и да продължиш живота си такъв, какъвто беше, преди ние да нахлуем в него.

Тия се зачуди дали това беше възможно. Можеше ли да се върне към окаяния живот, в който се страхуваше да не би някой да я забележи? Можеше ли да се зарови отново в делата на митичните богове и просто да не прави нищо друго? Можеше ли да спре да съществува?

Не. Надяваше се, че това е невъзможно.

— Никога в живота си не съм правила нищо специално. Нищо, което наистина да има значение. Никога не съм имала куража дори да

отстоявам собствените си възгледи, особено когато това ставаше неудобно и бе много по-лесно отново да се свия в ъгъла. Никой, който ме познава, не очаква от мен нещо друго. Освен хората в тази стая. Анита е откраднала нещо наше — продължи тя и кимна към Мълаки. — Мое и твое. И тя не го заслужава. Трите орисници трябва да са заедно и аз… — Тия замълча и се изчерви леко, когато осъзна, че всички погледи са приковани в нея.

— Хайде — подкани я Мълаки. — Продължавай. Довърши си мисълта.

— Добре — кимна тя и се стегна, както бе свикнала да прави преди лекция. — Всички тук имаме връзка с орисниците. А покрай тях и един с друг. Орисниците са изпрели, отмерили и срязали нишките на Хенри Уайли, Феликс Грийнфилд, семейство Кънингам и дори Уайт-Смит. Началото на историята вече е било сложено.

— Искаш да кажеш, че всичко е било предопределено ли? — попита Джак, но тя поклати глава.

— Не е толкова просто. Съдбата не е бяла или черна, лява или дясна. А хората не са просто спускани долу и карани да следват път в живота, определен от капризите на боговете. Ако това беше вярно, трябваше да кажем, че Хитлер е само жертва на съдбата и следователно не можем да го обвиняваме. Но се отклонявам.

— Няма страшно — успокои я Клио. — Добре се справяш.

— Май се опитвам да кажа, че взимаме решения и предприемаме действия, добри и лоши, които оформят живота ни. Всичко, което правим или не правим, има значение — обърна се тя към Джак. — В края на деня всичко се отчита. Но платното, започнато с хората преди нас, още не е довършено.

— А ние сме нишките — обади се Мълаки.

— Да. Всеки от нас поотделно е избрал шарката си и се надява да успее да я довърши. Но ни предстои да определим шарката, която искаме да изтъчем заедно. Вярвам, че има причина да се съберем всички тук. Сега трябва да открием начин да довършим шарката. Мисля, че поне трябва да опитаме. Колкото и глупаво да звучи това.

— Не звучи глупаво — каза Мълаки, като пристъпи към нея и я целуна по челото. — Това е сърцевината. А никой не може да я определи точно като теб.

— Не ме попита аз какво възнамерявам да правя — отбеляза Джак и Ребека се обърна към него.

— Аз ще му отговоря, Тия. Ти си се прицелил в мишената, Джак, и това е всичко за теб. Ти си решителен човек. Така си стигнал до сегашното си положение.

— Добре казано. Е, след като уточнихме и това, можем да помислим как да постигнем целта си.

— Думите ми не бяха предназначени за комплимент — каза Ребека.

— И това разбрах — кимна той. — Това са снимки на „Морнингсайд“ и къщата на Анита. Моята фирма осигури охраната и на двете места.

— Това е удобно, нали? — усмихна се Мълаки и разгледа снимките с интерес. — Страхотно местенце си има Анита.

— Омъжваш се за богат глупак, достатъчно стар да ти бъде дядо, чакаш да ритне петалата и получаваш джакпота — сви рамене Джак. — Пол Морнингсайд беше добър човек, но беше глух, сляп и тъп, когато ставаше дума за Анита. Може да й се признае, че си играеше ролята идеално. Не трябва да я подценяваме. Тя е умна жена. Основната й слабост е алчността. Колкото и да има, никога няма да й е достатъчно.

— Това не е най-голямата й слабост — каза Тия и едва не подскочи, когато осъзна, че е прекъснала някого. — Съжалявам. Мислех на глас.

Джак се отдръпна от таблото.

— Коя е най-голямата й слабост?

— Суетата. Е, всъщност егото й, в което суетата играе важна роля. Тя се смята за по-хитра, по-умна, по-безмилостна от останалите хора. Откраднала е първата орисница от Мълаки. Не е било нужно — можела е да я купи от него. Можеше да фалшифицира анализа и да го убеди, че цената на статуетката е доста ниска. Но я е откраднала, защото това е било по-забавно и е погалило самочувствието й. „Виж как мога да ти измъкна всичко от ръцете, а ти не можеш да направиш абсолютно нищо.“ Анита получава онова, което иска, като в същото време ранява и унижава някого. А това засилва блясъка й в собствените й очи.

— Отличен психологически профил за един митолог — отбеляза Джак.

— Когато неведнъж са те тъпкали в живота, се научаваш да разпознаваш модела. Алчността е слабост, но истинската й ахилесова пета е егото й. Насочи стрелата, прицели се в егото и тя ще падне.

— Не е ли страхотна? — извика Мълаки ухилено, сграбчи ръката на Тия и я целуна звучно.

— Ако отнесем орисницата изпод носа й, егото й определено ще пострада — съгласи се Джак. — Но трябва да свършим доста работа, преди да проникнем там. Първо трябва да разберем дали я държи тук — посочи той снимката на „Морнингсайд“ — или тук — довърши Джак и потупа снимката на къщата й.

— А след като не сме сигурни, поне за момента, трябва да решим как да проникнем и на двете места — отбеляза Гидиън, като присви очи и се приближи до таблото. — Никой от нас няма опит във влизането с взлом.

— Забравяш онзи път, когато проникнахме в мазето на кръчмата на Хърлихи и нападнахме бъчвата — напомни му Мълаки.

— Повече от десет години се мъча да забравя тази история напълно, тъй като излязох оттам с нечовешко главоболие.

— А когато мама разбра — намеси се Ребека, — удари глупавите ви глави една в друга и ви завлече на изповед.

— А после цяло лято слугувахме на Хърлихи — довърши Мълаки. — Платихме си десетократно за бирата — захили се той и се обърна към Джак. — Страхувам се, че май много не ни бива за крадци.

— Няма проблеми. Аз ще ви науча — успокои го Джак, като седна и протегна дългите си крака. — Когато си изкарваш хляба с издигането на различни бариери пред крадците, трябва да вникнеш в престъпния мозък и дори да изпитваш известно уважение към него. Ще трябва да проникнем и на двете места — добави той, като кимна на Гидиън. — За да подготвим пълния провал на Анита, ще се нуждаем и от двете места. И трябва да мислим като Нюман и Редфорд.

— Като каубои?

— Не — усмихна се Клио и погледна Джак с блеснали очи. — „Ужилването“.

— Точно така.

— Да я измамим — промърмори Мълаки. — Да я подведем хитро. Това ми харесва — призна той.

— Звучи доста сложно — обади се Тия.

— Кой иска просто и безцветно платно? — попита Джак. — Ще трябва да планираме грижливо всеки етап — продължи той. — Ето как стоят нещата. В къщата на Анита има четири сейфа. Двойно повече в „Морнингсайд“. Ще са ни нужни време и усилия, за да обезвредим алармите, да влезем, да отворим всеки сейф, ако се наложи, да вземем орисницата, да изчезнем и да настроим алармите отново. Имам някои идеи как да използваме „Морнингсайд“, за да стесним полето на действие. Но когато се заемем сериозно, ще се нуждая от повече време и пространство. Ако можем да я разкараме от пътя си за няколко дни, това ще намали риска.

— Хм. Мисля си, че тя може да отиде до Атина — каза Тия и се изкашля нервно, когато всички погледи отново се насочиха към нея. — Помолих баща ми да спомене небрежно пред нея, че е чул слуха за статуетката в Атина. Той не знае какво става, но е готов да ми помогне. Изглеждаше доста заинтригуван, когато го помолих.

Джак се облегна назад.

— Чудесна идея. А когато й предам доклада си и й съобщя, че Клеопатра Толивър е резервирала полет до Атина, това съвсем ще я убеди. Но се налага да свършим още доста работа преди това. Трябва да сме готови да действаме, когато тя тръгне да пътешества. Чака ни много работа.

— Тя не тръгна към Прага след Клио — напомни му Ребека. — Защо пък да потегля за Атина? Може да изпрати някой от тъпите си помощници.

— Те се провалиха — каза Мълаки и седна на облегалката на креслото на Тия. — А ако Анита е убила онзи в склада, значи смята, че залозите вече са доста високи, няма да изпрати помощник този път. Или поне няма да го направи, ако е убедена, че може да получи и двете орисници с един удар.

— Добре, това е логично — кимна Ребека и замислено загледа таблото. — Да се надяваме, че държи статуетката в дома си. В „Морнингсайд“ има прекалено много места, където може да я скрие. А и предполагам, че там охраната е по-сериозна.

— Точно така — усмихна се Джак, доволен, че разсъждават по един и същ начин.

— Тогава няма да е лошо да я накараме да мисли, че в магазина не е достатъчно безопасно — обади се Гидиън. — Дали да не гепим нещо оттам?

— Смятай това за генерална репетиция — каза му Джак.

Последваха дискусии и спорове. Диаграми, схеми и нови разпечатки бяха закачени на таблото. Тия поглъщаше всичко жадно. Планираха да проникнат с взлом в една от културните забележителности на Ню Йорк. И възнамеряваха да направят това само за да заблудят врага.

Беше невероятно вълнуващо.

— Ако влезем в шибаното място, защо просто не потърсим проклетата статуетка? — раздразнено попита Ребека, но Джак не си направи труда да я погледне.

— Не можем да стигнем толкова далеч. Не и без достатъчно време и подготовка. Ако просто проникнем вътре и гепим статуетката, няма да прикачим нищо на Анита — отговори той.

— Перифразирай — обади се Клио с леден глас. — Няма да я окачим нея на въжето.

— Да, можем да успеем и с това, ако свършим работата добре — съгласи се Джак. — Къщата е лесна за проникване. „Морнингсайд“ не е. Не и с аматьори.

— О, значи сега сме аматьори.

— Е, Бека — каза Гидиън, като сложи ръце на раменете ѝ и я разтърси леко. — Ние наистина сме такива.

— Говори само за себе…

— Бих искала да пийна малко чай — обади се Тия. — Може ли да използвам кухнята?

— Разбира се — отговори Джак. — Не е зле да направиш и малко кафе, докато си там.

— Условията горе са по-добри — каза Ребека, след като срещна очите на Тия. — Защо не се качим заедно и аз ще ти помогна.

— Клио?

Клио отвори уста, за да възрази, но видя как Тия повдигна вежди към нея и посочи с глава към вратата.

— Добре, но ще се трудим на смени.

Когато влязоха в асансьора и се понесоха нагоре, Ребека се обърна към Тия.

— Искаше да се измъкнеш от онези типове, нали?

— За няколко минути. Помислих си, че това е нова територия за всички нас. Едва се познаваме.

— Аз пък просто не харесвам демонстрациите им на превъзходство.

— Имаш предвид държанието на Джак — каза Клио, когато Ребека набра кода и влезе от асансьора в апартамента.

— Точно така. Той дори не ми каза за онова място долу.

— Искате да оплюем мъжете и да ги обявим за прасета? — попита Клио, като се отпусна на един стол. — Имам време за това.

— Мълаки не е прасе.

Развеселена, Ребека се обърна към Тия.

— Казваш го, защото си омекнала. Това е хубаво. Наистина. Но мога да ти кажа, че макар да имат някои добри качества, Мъл и Гидиън могат да грухтят заедно с всички останали.

— Аз пък смятам, че ако у един мъж няма нищо прасешко, той не е привлекателен — каза Клио. — Има ли някакво вино тук?

— Има. Ще изчакаме с чая и кафето. Хайде да пийнем по едно и да видим какво ние трите мислим една за друга, преди да продължим с работата.

— Наистина би трябвало да слезем долу — каза Тия и задъвка долната си устна, когато Ребека отново доля трите чаши.

— В момента нямат нужда от нас — отвърна Ребека и хапна една соленка. — Нека повисят известно време над диаграмите и чертежите си. Ние ще ги разгледаме по-късно. Свързани са с технически подробности и не са сложни.

— Не са сложни, ако можеш да различиш един чертеж от друг — каза Тия и отпи от виното. — А аз не мога.

— Не ти и трябва. Ще ти обясним всичко с думи и ще го разбереш много добре. Мълаки смята, че си гениална.

— Е, той е…

— Прав — прекъсна я Клио. — Човекът е луд по теб, но не е глупав. Ти наистина си гениална. Никога преди не съм се разбирала с умници. С мозък като твоя — обясни тя. — Академичен тип. Прекарах повечето от времето си в училище, като се чудех в какви неприятности

да се забъркам. Не харесвах момичета като вас двете — ухили се тя и лапна няколко кръгчета чипс. — Странно как се променят нещата.

— Гидиън нямаше да си губи времето с теб, ако нямаше мозък. Щеше да хареса пакета като цяло — добави Ребека, — но след като веднъж го бе разопаковал, щеше да изгуби интерес бързо, ако можеше да му предложиш само красиви гърди и дълги крака.

— Благодаря ти, сестро.

— Все пак той те е видял разопакована още в самото начало, нали? И като говорим за това, как точно се чувстваше тогава?

Ребека се наведе напред и очите й заблестяха. Клио взе чашата с вино и отпи.

— О, хайде де — помоли я Ребека. — Съвсем естествено е да съм любопитна, нали? Тия, не се ли чудиш какво е да се съблечеш чисто гола пред тълпа мъже?

— Никога не съм мислила за… — Тия замълча рязко прикована от развеселения поглед на Ребека. — Е, може би — промърмори тя и намигна на Клио. — Не искам да те обидя.

— Не ме обиждаш. Тия е по-готина от теб — обърна се тя към Ребека.

— Вярно е. Но аз също не исках да те обидя. Не мислиш ли, че в определен момент от живота си всяка жена си фантазира и си представя, че е красива и сексапилна и измъчва мъжете, като се съблича пред публика? Знае, че мъжете я искат, но не могат да я имат. Това е то власт.

— Може би. Може да е власт или унижение и експлоатация. Може да е забавно, но и неприятно. Зависи как гледаш на нещата.

— А ти как гледаше? — попита я Тия.

— Като на прехрана. Нищо повече — сви рамене Клио. — Скромността не ми е присъща. Повечето мъже и без друго не те виждат. Забелязват само цици и задник. А за мен това плащаше наема и ми даваше шанс да танцувам и да съм хореограф. Имах няколко страхотни номера.

— Бих искала да ги видя някога. Не стриптийза — бързо каза Тия и почервеня като цвекло, когато Клио си засмя. — Танците.

— Виждаш ли, тя наистина е готина. Знаеш ли какво мисля? Онова, което каза преди, че е предопределено да се съберем заедно. Това ми харесва. В противен случай ние трите никога нямаше да седим

тук. Страхотно е. А сега имам въпрос към теб — обърна се Клио към Ребека. — Чукаш ли вече Джак, или не?

— Клио!

— О, я стига. Ти да не би да не се чудиш — отвърна тя, като се усмихна на притеснения шепот на Тия.

— Не още — отговори Ребека, като се усмихна бавно и вдигна чашата си. — Но мисля за това. А след като заговорихме за секс, бих искала да продължим с онова, което се отнася до Анита Гай. Момчетата долу могат да се забавляват с мъжките си играчки, да проучват картите и да пъшкат над техниката, но не разбират каква е Анита. За това е нужен женски мозък. Само жена може да види и разпознае този вид безмилостност. Независимо какво твърдят, мъжете винаги смятат жените за по-слаби, по-меки и по-лесни от тях. А ние не сме такива. Особено Анита Гай.

— Тя е студена — тихо каза Тия. — Абсолютно студена. Това я прави по-опасна, тъй като не й пука за никого, освен за самата нея. Не би се поколебала да нарани някого, за да получи онова, което иска. Вероятно си мисли, че го заслужава. Пак започвам да анализирам — извини се тя. — Прекарах толкова много години в терапия, че и аз станах психотерапевт.

— Мисля, че си абсолютно права — отбеляза Ребека. — Аз още не съм срещала онази жена. Но си я представям по-добре след твоите думи, отколкото след обясненията на Мълаки. Смятам, че неговото описание бе повлияно от срама и гнева му. Как мислиш, какво ще направи, след като разбере, че сме я надхитрили и изиграли?

— Ще се опита да си го изкара поне на един от нас. На моето семейство — отговори Тия. — Тъй като всичко е започнало с Мълаки.

— Клио? Съгласна ли си с това?

— Да — отговори тя. — Съгласна съм.

— Аз също. Значи трябва да се уверим, че тя не може да достигне до нас. Каквото и да стане, трябва да я накажем и да отнемем силата й.

— Аз започнах да работя по въпроса — каза Тия, като се надигна от мястото си и влезе в кухнята, за да сложи кафето. — Парите й дават сила, а ако погледнете брака й, ще видите, че парите са изключително важни за нея. Мисля, че ако научим точно с колко разполага, това ще свърши работа. Тогава ще имаме представа с колко можем да… — тя

размаха лъжичката за кафе — … да я прекараме. Нали това беше думата? — обърна се тя към Клио.

— Не е ли страхотна? Аматьорка, друг път! Тия, скъпа, мисля, че можеш да си изкарваш прехраната с това.

На долния етаж Гидиън раздрънка дребните монети в джоба си.

— Доста време им трябва да направят чай и кафе.

Джак погледна часовника и сви рамене.

— Качиха се горе, за да се отърват от нас за известно време, но…

Той се обърна към мониторите, затрака по клавиатурата на компютъра и включи камерите в апартамента. Жените се появиха на екрана и Мълаки подсвирна.

— Имаш шпионски камери в собствения си апартамент? Думата „параноя“ има ли някакво по-особено значение за теб?

— Предпочитам да си мисля, че съм просто внимателен.

— Ядат чипс — посочи Гидиън. — Знаех си, че Клио ще намери чипса. Прилича на купон. Господи, красива картинка са, нали?

— Класическа блондинка, великолепна червенокоска и сексапилна брюнетка — кимна Джак. — Погледнете ги добре, защото ще трябва да решим до каква степен ще ги замесим в историята.

— Не мисля, че имаме голям избор — отбеляза Гидиън.

— Винаги има избор.

— Искаш да кажеш, че можем да държим някои неща в тайна от тях — обади се Мълаки, който се бе навел към екрана и сега се изправи. — Да не ги посвещаваме във всичко, за да ги предпазим от Анита.

— Тя е отговорна вече за смъртта на двама души. Няма причина да се поколебае и да извърши и трето убийство.

— Няма да стане, Джак — каза Мълаки, докато наблюдаваше как Тия налива мляко в малка каничка. — Ще се усетят. Мога да гарантирам, че Ребека ще се усети веднага.

— Прав си — съгласи се Гидиън.

— А и аз започнах цялата история с лъжа — продължи Мълаки. — Не искам отново да я лъжа. Те заслужават истината. Просто трябва да намерим начин да ги предпазим въпреки всичко.

— Мога да ги задържа в този апартамент за около седмица. Заключени и отрязани от света. Имаме нужда точно от около седмица, ако действаме разумно и бързо. Ще ни бъдат адски ядосани, когато ги освободим, но ще са в безопасност.

— Сериозен ли си по отношение на сестра ми?

Джак отмести очи от екрана и Ребека и погледна Мълаки.

— Сериозен до смърт.

— Тогава послушай съвета ми и прогони подобни мисли от главата си. Тя ще те одере жив, а когато свърши… Гидиън?

— Ще си тръгне и ще те изтрие от живота и спомените си като тебешир от черна дъска. Що се отнася до мен, аз не бих изключил Клио от играта. Тя изгуби най-добрия си приятел и заслужава да участва в отмъщението.

— Ако допуснем грешка, дори съвсем дребна грешка, някой може да пострада — напомни им Джак и почука с пръст по екрана. — И това може да е една от тях.

— Тогава няма да допускаме грешки — отвърна Мълаки. — Те се връщат. Изключи мониторите, освен ако не искаш да излеят врялото кафе в скута ти.

— Разумно — съгласи се Джак и изключи камерите. — Значи ще действаме като мускетарите, а?

— Един за всички… — започна Мълаки.

— … всички за един — довърши Гидиън.

Джак кимна и отключи вратата, за да пусне жените вътре. В същия момент телефонът звънна. Той погледна лампичката на таблото.

— Линията в горния кабинет.

Зад него, Тия едва не разля кафето, когато влезе и чу гласа на Анита.

— Джак, обажда се Анита Гай. Очаквах да ми се обадиш — долетя раздразненият й глас от телефонния секретар. — Спешно е. Онази Толивър ме тормози и искам да спре. Разчитам на теб, Джак.

Последва кратка пауза, после тонът й се промени и стана нежен и женствен.

— Ти си единственият човек, на когото мога да разчитам. Чувствам се ужасно самотна и уязвима. Моля те, звънни ми колкото се може по-скоро. Ще се почувствам много по-добре, ако знам, че се грижиш за мен.

— И „Оскар“-ът отива при-и-и… — просна се Клио в креслото. — Каква мръсница. О, Джак — изви тя с престорено женствен глас, като запърха с мигли. — Чувствам се ужасно самотна и уязвима.

Клио протегна дългите си крака и погледна Джак замислено.

— Чукал ли си я някога?

— Клио! Не можеш…

— Не — намеси се Ребека и заглуши протеста на Тия. — И мен ме интересува отговорът.

Мълаки и Гидиън се заеха с кафето. Джак кисело си помисли, че не постъпваха точно по мускетарски.

— Помислих за това. За около пет секунди. Но си представих една от онези машини за рязане на зеленчуци — отговори той и направи движение във въздуха, сякаш кълцаше нещо. — И как Анита вкарва члена ми в нея. А това не е особено привлекателно — добави той, когато другите двама мъже потръпнаха.

— Защо работиш за нея?

— Първо, не работя за нея. Съпругът й нае компанията ми. Харесвах го. Второ, работата си е работа. Да не би ти да качваш на корабчето си само хора, които одобряваш?

— Звучи основателно — кимна Ребека и му предложи купата с чипса.

— Ще й се обадиш ли? — попита го Тия.

— По-късно. Ще я оставя да се поизпоти малко. Мисля, че моят приятел — Боб — ще я посети утре. Това ще я накара да се изпоти още повече. Няма да й хареса да бъде разпитвана от полицията. А утре през нощта ще я сритаме здраво, като проникнем с взлом в „Морнингсайд“.

— Утре? — извика Тия учудено и тежко се отпусна на стола. — Толкова скоро? Как ще успеем да се подготвим за толкова кратко време?

— Ще се приготвим — увери я Джак. — А и нали целта е на пръв поглед да изглежда, че сме се провалили. Ти ще направиш първата стъпка утре сутрин.

— Аз?

Тия изслуша задачата си зашеметено.

— Защо пък Тия? — попита Ребека. — От нас шестимата, аз съм единствената, която Анита и горилите й не са виждали.

— Не можеш да си сигурна в това — поправи я Джак. — Твърде вероятно е да е виждала твои снимки. Освен това, имаме нужда от теб тук. Ти си най-добрият техник след мен.

— А и Тия мисли бързо — добави Мълаки, като с думите си накара въпросната жена да се вторачи в него.

— Така ли?

— Да. Не само бързо, но и адски продуктивно — отговори той, като я хвана за ръката. — Но дори не знае, че го прави. Тя има начин да се направи на невидима и да се огледа наоколо. И запомня всичко. А ако я видят и познаят, никой няма да си помисли нищо особено. — Той я стисна за ръката и продължи: — Аз те предложих за тази част. Знам, че можеш да се справиш. Но трябва да си съгласна, разбира се. Ако не искаш да се заемеш с това, ще намерим друг начин.

— Мислиш ли, че мога да се справя?

— Скъпа, знам, че можеш. Но и ти трябва да го знаеш.

Тия осъзна, че това бе най-странното нещо. За първи път в живота й някой й се доверяваше безусловно. И това въобще не беше страшно, а прекрасно.

— Да. Да. Мога да го направя.

— Добре — надигна се Джак. — Хайде да преговорим всичко.

Минаваше полунощ, когато Джак и Ребека се върнаха в апартамента. Той знаеше, че тя не е напълно доволна от плана. И щеше да се почувства разочарован от нея, ако не беше така.

— Защо вие с Клио ще бъдете крадците?

Той знаеше, че това е едно от нещата, които я тормозят, а и му бе приятно да долови леката ревност в гласа й. Или пък просто му се искаше да има ревност.

— Първо, за да оставим впечатление за истински опит за влизане с взлом, се нуждая от повече от две ръце. Искаш ли нещо за пиене?

— Не, не искам. Защо ръцете на Клио, а не на Мъл или Гидиън?

— Те ще патрулират из района, ще дебнат за ченгета или любопитни зяпачи. Сигурна ли си, че не искаш малко бренди? — попита той, докато сипваше за себе си.

— Да. Това не обяснява…

— Не съм свършил — прекъсна я той, като завъртя чашата си, отпи и се загледа с обич в блесналите й от гняв очи. — Въпреки еманципацията, много по-вероятно е някой да започне да закача една жена, която се мотае из улиците на Ню Йорк посред нощ, отколкото един мъж. Затова братята ти ще наблюдават улиците, ти ще ръководиш техническата част в микробуса заедно с Тия, а Клио и аз ще свършим работата.

Обяснението звучеше логично и не можеше да се спори, затова Ребека се прехвърли на друга тема.

— Тия е нервна заради утре сутрин.

— Тия е нервна и по отношение на размера на обувките си. Това е част от характера й. Но ще се оправи. Винаги успява, когато се налага. Освен това, тя ще свърши работа, тъй като Мълаки вярва в това, а тя е влюбена в него.

— Мислиш ли, че наистина е влюбена? — размекна се Ребека.

— Да. А това май е нещо заразно.

Ребека прикова очи в неговите, пристъпи напред, взе чашата от ръцете му и отпи малка глътка.

— Е, чака ни тежък ден. Лягам си.

— Добра идея — кимна Джак, като остави чашата и я хвана за ръцете, после бавно я бутна към стената.

— Сама.

— Добре.

Той задържа очите си отворени и приковани в нейните, когато се наведе към устните й и превърна леката закачка в страстна целувка.

Очите на Ребека се замъглиха, а ръцете й го стиснаха за хълбоците. Джак усети как и двамата потреперват. Приглушен стон се изтръгна от гърлото й.

Но Джак усети, че тя все пак се въздържа.

— Защо? — отдръпна се той от нея. — Кажи ми защо.

Желанието й към него бе силно като болка.

— Защото има значение, Джак — отговори Ребека и се облегна на него. — А това ме плаши.

Тя завъртя глава, целуна го по бузата, после се отдръпна и тръгна по коридора към стаята си.

ГЛАВА 22

Беше великолепна септемврийска сутрин с леко ухание на есен.

Или поне Ал Рокър бе казал така по време на един от жизнерадостните си репортажи. Но когато си сред тълпите от пешеходци и задръстванията из улиците, настъпил си дъвка и си на път към вражеската територия, свежият въздух не е основната ти грижа.

Тия се чувстваше виновна. А и бе убедена, че изглежда виновна. Очакваше всеки момент хората, които задръстваха тротоара, да спрат и да я посочат с пръст по начина, по който бяха сочили Доналд Съдърланд в „Нападението на крадците на тела“.

Но това доказваше само че не би трябвало да гледа филми на ужасите.

Тия спря на ъгъла и прикова поглед в светофара, за да се увери, че очите й не се въртят като пощурели в орбитите си. Изпитваше огромно желание да грабне инхалатора си, но се страхуваше да бръкне в чантата си. Вътре имаше толкова много неща.

Толкова много незаконни неща.

Тя задиша внимателно и се присъедини към тълпата, която се втурна през кръстовището в мига, когато светлина се смени.

— Още половин пресечка — промърмори си тя тихо и се изчерви, когато си спомни, че носеше микрофон.

Тия Марш носи микрофон, помисли си тя учудено. И всичко, което казва или й казват, се чува в буса, паркиран на две пресечки на юг от „Морнингсайд“.

Тя устоя на желанието да се изкашля. Мълаки щеше да я чуе и да разбере, че е нервна. А ако той знаеше, тя щеше да се изнерви още повече.

Приличаше на сън. Не, приличаше на участие в телевизионно шоу. Идваше нейният ред и за първи път в живота си тя щеше да се прояви добре и да не забрави репликите си.

— Добре — каза тя тихо. — Влизам.

Отвори вратата на „Морнингсайд“ и влезе вътре.

Мястото беше по-строго официално от „Уайли“ и му липсваше кроткото очарование на магазина на баща й.

Беше наясно, че охранителните камери я записват. Джак й бе показал диаграмите няколко пъти. Тя знаеше къде се намират и едва се пребори с желанието да се вторачи в обективите и да помаха към тях.

Тия отиде да разгледа витрината с китайски порцелан, докато се овладее напълно.

— Мога ли да ви помогна?

С нечовешки усилия на волята Тия се удържа да не подскочи и да не се закачи с нокти на гипсовия таван, стресната от любезния глас.

Тя си напомни, че думата „виновна“ не е изписана на челото й и се обърна към продавачката.

— Не, благодаря. Бих искала да поразгледам.

— Разбира се. Аз съм Джанис. Моля ви, съобщете ми, ако се нуждаете от помощ или имате въпроси.

— Благодаря ви.

Докато момичето се отдалечаваше, Тия забеляза, че Джанис бе облечена в черен костюм, който я правеше да изглежда слаба като мамба и също толкова опасна. И бързо като змия, тя бе огледала Тия и бе преценила, че не си заслужава да й обръща внимание.

Пренебрежителното отношение я жегна, макар да си напомни, че точно това бе идеята. Беше облякла скромен кафяв костюм и бежова блуза, които възнамеряваше да изхвърли веднага щом се прибере, тъй като я правеха абсолютно незабележима.

Тия се приближи към малко писалище от палисандрово дърво, чиято цена й се стори безсрамно надута, и забеляза с крайчеца на окото си, че другият продавач се интересува от нея не повече от Джанис.

Имаше и други продавачи, разбира се. Тя си припомни разположението на „Морнингсайд“, докато обикаляше. За всяка зала на всеки етаж се грижеха поне двама продавачи с орлови погледи. На всеки етаж имаше и пазач.

Всички бяха обучени, както и в „Уайли“, да различават клиентите от зяпачите и да разпознават вероятните крадци.

Тия помнеше достатъчно от собственото си обучение, за да пригоди гардероба и маниерите си към подходящия образ.

Скъп, но прекалено скромен костюм. Добри практични обувки. Семпла кафява чанта, прекалено малка за сериозна кражба. Всичко

това й придаваше вид на жена с пари, но без стил.

Не стоеше дълго пред витрините, а се местеше от място на място с разсеяния вид на зяпач, който си убива времето.

Нито продавачите, нито пазачите щяха да й обърнат повече от минималното внимание.

Влязоха две жени, майка и дъщеря според Тия. Джанис скочи. Тия й даде червена точка за бързината и лекотата, с които се нахвърли върху двете потенциални купувачки, преди колегата й да успее да помръдне.

Докато вниманието бе съсредоточено в другия край на залата, Тия извади първия микрофон от чантата си и го залепи под плота на старинното писалище.

Тя зачака алармата да запищи и мъже с пистолети да нахлуят през вратата. Когато кръвта в ушите й спря да бучи, тя чу как жените обсъждаха маси за трапезария с Джанис.

Продължи да обикаля из залата, като отдели доста време на преспапие във формата на жаба. После закрепи бръмбар към долната част на малка масичка в стил Джордж III, върху която седеше жабата. Докато свърши с първия етаж, вече се чувстваше доста компетентна и си тананикаше доволно. Залепи друг микрофон под парапета, докато се качваше към втория етаж. Припомни си чертежите на Джак, откри камерите и си свърши работата. Всеки път, когато някой от продавачите се приближеше към нея, тя се усмихваше глупаво и отказваше помощта му. Стигна до третия етаж й оттам видя как Джанис показваше на клиентките си красива маса за двадесет човека.

Никоя от тях дори не погледна към Тия. Оставаше й само един бръмбар и тя се зачуди къде щеше да свърши най-добра работа. Да, на бюфета „Луи XIV“. Тя обърна гръб на камерата и бръкна в чантата си.

— Тия? Тия Марш?

Тия едва се сдържа да не извика, когато се завъртя и видя Анита.

— Аз… ъъъ… здрасти.

— Магазина ли разглеждаш?

Кръвта, която бучеше в ушите на Тия, слезе в краката й.

— Моля?

— Ами нали си дъщеря на мой конкурент.

Анита се засмя, но очите й бяха студени като лед, когато прегърна Тия през кръста.

— Мисля, че никога преди не съм те виждала в „Морнингсайд“.

В буса едва задържаха Мълаки да не се хвърли навън.

— Чакай — рязко му нареди Джак. — Тя е добре. Ще се справи. Знае, че това е добра възможност.

— Не съм идвала — отвърна Тия и усети, че на лицето й се появява лека усмивка.

„Използвай я, заповяда си тя. Използвай държанието си на смотанячка.“

— Струва ми се толкова странно, нали разбираш, че никога не съм влизала тук. Имах среща на няколко пресечки оттук и…

— Така ли? Къде?

— С моя терапевт хомеопат.

Лъжата я накара да се изчерви, а това й помогна да изглежда по-убедителна.

— Много хора смятат, че алтернативната медицина е пълна дивотия, но честно казано, при мен дава добри резултати. Искаш ли да ти дам името на лечителя ми? Мисля, че имам визитна картичка…

Тя започна да отваря чантата си, но Анита я прекъсна.

— Не се притеснявай. Просто ще ти звънна, ако имам нужда от… дивотии.

— Всъщност, това беше само оправдание. Дойдох тук, защото се надявах да се видя с теб. Онзи ден, когато обядвахме заедно, прекарах чудесно. Надявах се, че може да го направим отново.

— О, това е много мило. Ще проверя календара си и ще ти се обадя.

— Би било чудесно. Почти винаги съм свободна. Обикновено се опитвам да си уреждам час при лекаря сутрин, за да…

Тя замълча, изкашля се и задиша затруднено.

— О, господи. Имаш ли котка?

— Котка ли? Не.

— Реакция… на нещо.

Тия задиша със свистене. Клиенти и продавачи погледнаха нервно към нея.

— Алергия. Астма.

От тежкото дишане й се зави свят и движенията й изглеждаха съвсем истински. Тя извади инхалатора от чантата си и вдъхна шумно.

— Ела. Ела с мен. За бога! — извика Анита, повлече я към асансьора и натисна копчето за четвъртия етаж. — Ще притесниш клиентите.

— Съжалявам. Съжалявам… — Тя продължи да вдишва от инхалатора, докато тръпката от успеха сгорещи цялото й тяло. — Ако мога да седна за минута… чаша вода…

— Да, да.

Анита въведе Тия в кабинета си и извика:

— Донесете чаша вода на доктор Марш.

После настани Тия на един стол.

— Сложи си главата между коленете или нещо такова.

Тия се подчини и се усмихна.

В поведението на Анита се долавяха нетърпението и раздразнението, които здравите хора изпитваха към болниците.

— Вода — изхъхри тя и загледа как елегантните обувки на Анита минават по красивия килим.

— Донесете ми проклетата вода! Веднага!

Докато Анита се върне в стаята, Тия вече бе закрепила последния бръмбар под седалката на стола.

— Съжалявам. Ужасно съжалявам — немощно каза Тия. — Толкова неприятна работа. Сигурна ли си, че нямаш котка?

— Щях да знам, ако имах проклетата котка — отвърна Анита, като грабна водата от ръката на помощника си и я подаде на Тия.

— Разбира се, че щеше да знаеш. Обикновено котките предизвикват толкова бърза и силна реакция — каза Тия, като бавно отпи от водата. — Но пък може да е и от полени. От букетите с цветя, които са прекрасни. Хомеопатът ми ме сложи в програма, която съчетава билки, медитация и седмично пречистване. Много съм обнадеждена.

— Страхотно — каза Анита и си погледна часовника. — По-добре ли се чувстваш?

— Да, много по-добре. О, ти си заета, а ти отнех ужасно много време. Баща ми мрази да му прекъсват работата. Сигурна съм, че и с теб е така. Надявам се скоро да се обадиш да обядваме заедно. Аз… аз черпя — добави тя с жален гласец. — За да ти благодаря за помощта днес.

— Ще ти се обадя. Позволи ми да те изпратя до асансьора.

— Надявам се да не съм съсипала деня ти — започна Тия, но замълча, когато помощникът на Анита се приближи към тях.

— Госпожице Гай, това е детектив Робинс от нюйоркската полиция. Той иска да говори с вас.

Тия потисна истеричното си желание да се засмее.

— О, господи! Добре. Би трябвало да те освободя най-после. Благодаря ти много. Благодаря ви за водата — обърна се тя към помощника и забърза към асансьора.

Захапа бузата си отвътре, за да не се изхили и продължи да я хапе, докато стигне до долния етаж и излезе навън.

Нюйоркчани са свикнали с луди и не биха обърнали внимание на скромно облечена блондинка, която се хили истерично, докато тича по тротоара.

— Беше великолепна — извика Мълаки, като я вдигна в буса и я прегърна силно. — Направо великолепна!

— Бях — съгласи се Тия, която не може да спре да се кикоти и се надяваше, че никой няма да я шамароса, за да я отрезви. — Наистина бях. Макар че едва не се подмокрих, когато Анита ме заговори. Но после си помислих, че ако мога да вляза в кабинета й за минута, ще имам възможност да поставя последния микрофон там, но ужасно ми се искаше да се засмея. Предполагам, че това е някаква нервна реакция. Просто… някой трябва да ме накара да млъкна.

— С удоволствие — кимна Мълаки и притисна устни към нейните.

— Дечица, успокойте се и седнете. Сигурно искате да чуете това.

Джак включи аудиосистемата и свали слушалките си.

— … разбирам какво един полицейски детектив може да иска от мен. Кафе?

— Не, благодаря. Госпожице Гай, знам, че сте доста заета и няма да ви губя времето. Става дума за един имот, който сте притежавала, склад близо до шосе 19, на юг от Линдън, Ню Джърси.

— Детектив, съпругът ми притежаваше много имоти, които аз наследих. О, вие казахте, че преди съм го притежавала. Наскоро продадох един имот в Ню Джърси. Адвокатите и счетоводителите ми се разправят с подробностите. Някакъв проблем с продажбата ли има?

Не съм чула нищо, което да ме наведе на тази мисъл, а и знам, че сделката беше приключена в началото на месеца.

— Не, госпожо. Не знам нищо за подобен проблем — отговори детективът и се чу леко шумолене. — Познавате ли този човек?

— Не ми се вижда познат. Срещам се с доста хора, но… Не, не го познавам. Трябва ли да го познавам?

— Госпожице Гай, този човек е бил намерен във въпросния склад. Бил е убит.

— О, господи — възкликна Анита и се чу скърцане, когато се отпусна на стола си. — Кога?

— Не е лесно да се определи точното време на смъртта. Умрял е около датата, на която сте продала склада.

— Не знам какво да кажа. Този имот не е бил използван… даже не съм сигурна откога. Шест месеца. Или пък осем. Но никой не ми е съобщил за тази ужасна история. А аз ще трябва да се свържа с купувачите. Това наистина е ужасно.

— Госпожице Гай, имахте ли достъп до онази сграда?

— Разбира се. На представителя ми бяха дадени всички ключове и кодове, които би трябвало да са предадени на купувачите. Предполагам, че ще искате да се свържете с моя агент по недвижими имоти. Ще помоля секретарката си да ви предостави тази информация.

— Благодаря ви. Госпожице Гай, притежавате ли пистолет?

— Да. Три. Съпругът ми… Детектив…

Последва дълга пауза.

— Заподозряна ли съм?

— Това са само рутинни въпроси, госпожице Гай. Предлагам, че оръжията ви са регистрирани.

— Да, разбира се. Имам два пистолета у дома. Един в кабинета и един в спалнята. А третия държа тук.

— Ще ни помогнете много, ако ни предадете оръжията, просто за да можем да ги елиминираме като улики, ще ви дадем разписка за тях.

— Ще уредя това — отвърна тя със студен глас.

— Можете ли да ми кажете къде бяхте на осми и девети септември?

— Детектив, струва ми се, че ще трябва да се свържа с адвоката си.

— Това е ваше право, госпожице Гай. Ако искате да се възползвате от него, ще се радвам да ви разпитам в присъствието на адвоката ви в участъка. Но всъщност предпочитам да приключим още сега и да ви оставя да си вършите работата.

— Не можете да ме завлечете в участъка, за да ме разпитвате за убийството на човек, когото дори не познавам.

Чу се шумолене на хартия, докато Анита прелистваше настолния си календар.

Тя изрецитира часове, срещи, делови и лични ангажименти.

— Можете да проверите всичко това при секретарката ми. Или, ако се налага, можете да разпитате служителите в дома ми.

— Благодаря ви, госпожице. Съжалявам, че ви обезпокоих. Знам, че ви е неприятно, но…

— Не съм свикнала да бъда разпитвана от полицията.

— Разбира се, госпожице. Но в подобни случаи сме длъжни да проверим всички страни. Странно е защо този човек е отишъл чак до Ню Джърси, за да бъде застрелян. И то в тази сграда. Е, благодаря ви за помощта, госпожице Гай. Имате великолепен магазин. За първи път влизам тук. Наистина е чудесно — повтори Боб.

— Секретарката ми ще ви изпрати, детектив.

— Добре. Благодаря.

Чуха се стъпки и затваряне на врата. После, в продължение на няколко секунди, само тишина.

— Задник — прошепна свирепо Анита и Джак се ухили. — Тъп задник. Идиот! Ама че наглост да пристига тук и да ме разпитва като обикновен престъпник. Имам ли пистолет?

Нещо крехко се счупи с тъжно звънтене.

— Да не би да не оставих проклетото оръжие на убийството на място, където и десетгодишно хлапе би могло да го намери? Но той пристига тук, за да ми съсипе деня и да ме обижда.

— Бинго — промърмори Джак и се отпусна назад. — Тя го е направила.

Тия потрепери и се отпусна на един от двата стола, заковани в пода на буса. От колоните долетя гласът на Анита, която нареждаше на секретарката си да се обади на адвоката й.

— Подозирахме, че го е направила. Почти бяхме убедени в това. Но да я чуеш да го каже по този начин… вбесена, защото са нарушили

спокойствието й… направо е ужасно.

Изслушаха как Анита наруга секретарката си, която й съобщи, че адвокатът й бил зает в момента.

— Денят на нашата скъпа Анита не е особено хубав — каза Джак и се завъртя на стола. — А ние ще го вгорчим допълнително. Все още ли си готова да участваш? — попита той Тия.

— Да — отговори тя.

Беше пребледняла, но ръката, която вдигна към Мълаки, бе спокойна.

— Абсолютно съм готова.

Гидиън наблюдаваше Клио, която прибираше косата си под черна барета. Тя отстъпи назад и се огледа в огледалото.

— Какво мислиш? — попита Клио и направи бърз пирует. — Последният писък на модата при взломаджиите.

— Имаш предостатъчно време.

— Да, но исках да видя как изглеждам.

Облечена в черни джинси, черен пуловер и черни маратонки, тя се вторачи в отражението си.

— Върши работа. „Гап“. Кой ли би си го помислил?

— Не си ли нервна?

— Не особено. Колко му е да проникнеш някъде! — ухили се тя и заразмаха крака, за да провери еластичността на джинсите. — Жалко, че нямах време да си купя гащеризон. Нали се сещаш, Ема Пийл от „Отмъстителите“.

Гидиън не отговори и тя го погледна сериозно.

— Какво има, готин?

— Ела тук за минута.

Тя се подчини и се приближи към него. Повдигна вежди, когато Гидиън продължи да я гледа вторачено. Тъкмо бе започнала да се усмихва, когато той я притисна в прегръдките си.

— Уха! Това пък за какво е?

— Винаги има възможност нещо да се обърка.

— Винаги има възможност някой сателит да падне от небето и да ми се стовари на главата. Но това не ме кара да се крия в мазето.

— Когато те въвлякох в тази история, не те познавах.

— Никой не ме въвлича никъде, ако не искам — отвърна тя и наклони глава назад, за да го погледне в очите. — Ясно ли е?

— Тогава не ми пукаше за теб. Но сега е различно.

— Чудесно. Но не ме карай да се размеквам.

— Клио, не си задължена да правиш това. Чакай — спря я той, когато тя се отдръпна. — Остави ме да довърша. Стъпката довечера не е чак толкова голяма, докато не огледаш цялата история. Ако успеем, се изкачваме едно ниво нагоре. Много сериозно ниво. Следващият път, когато сложиш тази барета, ще бъде, за да проникнеш в дома на Анита и да откраднеш от нея нещо, заради което тя е готова на убийство.

— Нещо, което не й принадлежи.

— Не е там работата. Чу я на записа. Убила е човек и не би се поколебала да го извърши отново. А тя знае коя си.

— Тя и бездруго знае коя съм.

— Изслушай ме — стисна ръката й Гидиън. — Джак може да те измъкне от това. Той знае начина и нужните хора, които могат да ти уредят документи. Можеш да изчезнеш с парите, които той ще ти даде за статуетката. Тя никога няма да успее да те намери.

— Така ли мислиш за мен? Смяташ ме за плъх, който напуска кораба още преди да е започнал да потъва? — извика Клио и го отблъсна. — Много ти благодаря.

— Не искам Анита да те докосне. Няма да позволи това.

Сдържаната ярост в гласа му и чувството на безпомощност, което се долавяше зад нея, успокоиха яда на Клио. Тя се завъртя към Гидиън замислено. Стомахът й се сви.

— Защо? — попита тя.

— Държа на теб, по дяволите! Не го ли казах?

Клио наклони глава и се усмихна леко, макар да усещаше пулса в гърлото си.

— Дай друга дума с пет букви.

Гидиън отвори уста, но му се стори, че езикът му е надебелял от вълнение.

— Мамка му!

Тя се ухили и щракна с пръсти.

— Грешен отговор. Искаш ли да опиташ отново? Все още имаш шанс да спечелиш безплатна почивка в Сан Хуан и комплект куфари „Самсонайт“.

— Не ми е лесно. Не обичам да ме поставят в подобно положение — отговори Гидиън, като пъхна ръце в джобовете си и се

заразхожда нервно из малкия кабинет на Тия. — Не знам какво да направя. Човек няма време да мисли при тези условия.

— Да, да, дрън-дрън.

Стомахът й се поуспокои. Клио свали баретата и разтърси гъстата си грива.

— Мисля, че ще хапна нещо, преди да изляза.

Гидиън я спря, като я хвана за косата, усука я около ръката си и я използва като въже, с което да я притегли към себе си.

— По дяволите, Клио! Обичам те и ще трябва да свикнеш с тази мисъл.

— Добре — отвърна тя и по тялото й се разля топлина. — Добре — повтори тя, като се сгуши в него и затвори очи — Добре.

Най-после, помисли си тя.

— Добре? Това ли е единственото, което…

— Шшт! — Прегърна го тя. — Тихо. Това е момент като филм.

Гидиън въздъхна.

— Половината от времето не разбирам за какво говориш.

— Ще те улесня. Аз също те обичам — отдръпна се тя и го погледна в очите. — Това разбра ли го?

— Да.

Пръстите му загалиха нежно косата й.

— Разбрах го.

Гидиън притисна устни в нейните в дълга целувка.

— Ще трябва да си поговорим по-сериозно по въпроса.

— Нямаш проблеми — отвърна тя и впи устни в неговите.

— Искам да кажа на останалите, че трябва да измислим друг начин.

— Не — освободи се от ръцете му Клио. — Не, Гидиън. Ще си изпълня ролята също като Тия тази сутрин. Точно както ще постъпят и останалите. Дължа го на Мики. А има и още нещо — продължи тя, без да му даде възможност да отговори. — Ще бъда откровена с теб. Аз съм свършена.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Като балерина съм свършена.

— Не е вярно. Виждал съм те как танцуваш.

— Видя ме да правя стриптийз — поправи го тя. — Три минути, в които се друсаш, съблечаш и продаваш на тълпата. Голяма работа!

Тя отметна коса назад и въздъхна.

— Аз съм добра танцьорка, но такава е всяка втора хлапачка, която някога е взимала уроци по танци. Не съм велика и никога няма да бъда. Харесваше ми да съм част от компанията, когато успявах да си намеря работа. Харесваше ми да съм част от нещо. Никога не бях имала подобно усещане в семейството си.

— Клио…

— Това не е някакво задълбочено философско признание за нещастното ми детство. Просто казвам, че обичам да танцувам. Обичах да бъда сред останалите балетисти, тъй като правехме нещо заедно. Нещо като онова платно, за което говореше Тия. Нали разбираш?

— Да — отговори Гидиън и си помисли за света си в Коув — семейството, работата и необходимостта да задържиш и двете. — Разбирам.

— Прекарах почти десет години като странстваща с катун циганка и единственият ми истински приятел беше Мики. Вероятно една от причините за това бе, че не влагах сърце в работата си. Отегчавах се. Същото шоу. Същата рутина. Същите лица. Вечер след вечер и два пъти в сряда.

Гидиън прокара нежно пръст по челото й и малката бенка под веждата й.

— Нуждаела си се от нещо повече.

Клио сви рамене.

— Не знам. Знам само, че когато си добра балерина със скромен глас за певица, трябва да си безумно амбициозна, ако искаш да си изкарваш хляба на сцената. Аз не бях такава. И когато онова копеле ми подхвърли идеята за театъра в Прага и шанса да стана хореограф, подскочих от радост. И виж къде се приземих. Имах доста време за мислене, докато бях на дъното в Прага. Мисълта ми беше съсредоточена върху връщането ми в Ню Йорк, макар да нямах представа какво ще правя, когато пристигна тук. Но мисля, че сега вече знам.

Тя вдигна баретата и я завъртя в ръка.

— Сега съм част от нещо. Имам приятели. Особено Тия. Предполагам, че имам нещо като семейство и няма да го напусна.

Клио въздъхна тежко.

— Това е краят на изповедта ми.

Гидиън не каза нищо за момент, после взе баретата и я наложи на главата й.

— Изглеждаш чудесно с нея.

Очите я смъдяха, но гласът й бе закачлив.

— Грешиш, готин. Тя изглежда чудесно върху мен.

Наблюдаваха „Морнингсайд“ на смени. След седем, когато заключиха магазина, това бе отегчителна и неблагодарна работа. Но щяха да продължат наблюдението и подслушването, докато не свършеха работата.

В три часа Мълаки чу секретарката на Анита, която бяха нарекли „Изтривалката“, да напомня на шефката й за часа й в козметичния салон и за ангажимента й за вечеря.

Анита излезе от магазина десет минути по-късно, след като наруга адвоката си по телефона, и повече не се върна.

В полунощ Ребека още поддържаше наблюдението от задната част на буса. Когато Джак пристъпи към нея, тя се намръщи.

— Мозъкът ще ми се скапе, ако се наложи да правя това още дълго време.

— Ще тръгнем след час — отвърна той, като се наведе. Приближил глава към нея, за да разгледа разпечатките. — Защо си сложила парфюм? — попита я той.

— За да те подлудя от желание.

— Върши работа — усмихна се той и я целуна леко по устните. — Определено върши работа. Направи проверката. Сектор по сектор.

Ребека осъзна, че не само Джак изпитваше силно желание.

— Направих я вече петстотин пъти. Знам какво правя, Джак.

— Никога преди не си работила с подобно оборудване — напомни й той, като не успя да се въздържи и погали хванатата й на опашка коса. — Усъвършенстването иска практика, ирландке.

Ребека измърмори някаква ругатня, но се подчини.

— Харесвам начина, по който ме целуваш.

— Това е хубаво, тъй като възнамерявам да прекарам следващите петдесет години в целувки с теб.

— Когато подам пръст на един мъж, това не значи, че трябва да сграбчи цялата ми ръка. Сектор едно. Аларми — беззвучни и шумни — активирани. Детектори за движение — активирани. Инфрачервени лъчи — активирани.

Тя натрака на клавиатурата кодовете, които вече знаеше наизуст, и огледа мониторите.

— Външни и вътрешни врати — обезопасени.

Ребека продължи и изреди останалите шестнадесет сектора, които съставляваха охранителната система, създадена от Джак за „Морнингсайд“.

— Изключи алармите в пети сектор.

— Да ги изключа?

— Практика, скъпа. Изключи пети сектор за десет секунди.

Тя въздъхна и сви рамене.

— Изключвам пети сектор.

Джак се загледа с любов в нея. Пръстите й шареха по клавиатурата, а очите й напрегнато следяха мониторите.

— В сектора има сигнал. Да…

— Това е нормално. Продължавай.

— Секторът е изключен.

Ребека погледна часовника и преброи секундите. На десет включи отново системата.

— Алармите в пети сектор са включени.

— Казах ти десет секунди.

— Десет бяха.

— Не. Нужни са четири, за да може системата да заработи с пълна сила. Така че това прави четиринадесет.

— Тогава трябваше да ми кажеш…

— Казах десет, значи се нуждая от десет — погали я той по главата. — Успехът е закодиран в детайлите.

Ребека се намръщи, а Джак отвори чантата си, за да провери за последен път портативното си оборудване.

— Ако изключим цялото място, как после да върна охраната на линия?

— Това е сериозен въпрос. Стандартните аларми, външните врати и прозорците ще се включат веднага. Детекторите за движение, инфрачервените лъчи и вътрешните врати се включват ниво след ниво.

Четири минути и дванадесет секунди, за да се задействат напълно. Системата е доста сложна.

— Струва ми се прекалено дълго. Мисля, че има начин да съкратим времето.

— Възможно е.

— Обзалагам се, че мога да сваля цяла минута от тези четири и дванадесет, ако имах достъп до цялата система и време да си поиграя с нея.

— Да не си търсиш работа, ирландке?

— Само казвам — усмихна се тя и се завъртя на стола. — Подходящото време има значение. За всички неща.

— Да не би това да е начин да ми кажеш, че не съм уцелил подходящия момент с теб?

— Казвам ти, че обичам аз да избирам момента.

— Няма да нараниш чувствата ми, ако посъкратиш този момент. А сега отивам да взема останалите.

ГЛАВА 23

— Място за паркиране на улицата. В Източната част — поклати глава Джак, който караше буса. — Трябва да приемем това като предзнаменование.

Той вкара буса между последен модел седан и очукан джип.

Клио погледна през предното стъкло към уличната лампа.

— Май сме на доста светло, а?

— Парите на данъкоплатците не са отишли напразно.

— Твоите може би. Но аз не получавам заплата напоследък — каза Клио и се ококори, когато Джак извади пистолет изпод седалката си. — Хей, юнако, не каза нищо за въоръжен обир.

— Трябва да сме готови за всичко. Стой спокойно — отвърна той, като излезе от буса и тръгна небрежно по тротоара, завъртя се и простреля уличната лампа с лек пукот и музикален звън на стъкло. — Въздушен пистолет — обясни той на Клио, когато се върна в буса.

— Можеш да извадиш нечие око с това.

— И майка ми винаги така казва.

Джак се протегна назад и чукна три пъти по преградата, която разделяше кабината от задната част на буса.

Секунда по-късно бусът спря и задната врата се отвори. После се затвори. В страничното огледало Клио видя как Гидиън и Мълаки излизат на тротоара. Гидиън тръгна на изток, а Мълаки — на запад.

— Потеглиха — промърмори тя.

Изчакаха три дълги минути мълчаливо в тъмнината. После радиостанцията на Джак изписука.

— За един град, който никога не спи, тук е ужасно тихо — съобщи Мълаки.

— На изток също е чисто — докладва Гидиън.

— Останете на този канал.

Джак почука отново по преградата и погледна Клио, когато чу отговора отзад.

— Готова ли си?

— Абсолютно.

Излязоха от буса. Джак преметна чантата си през рамо, доближи се до Клио и я прегърна.

— Просто влюбена двойка, излязла да се поразходи.

— Ченгетата патрулират често из лъскави квартали като тоя — отбеляза тя. — Колко години в пандиза може да ти осигури онова, което носиш в чантичката си?

— Това е чанта. Най-обикновена чанта. От три до пет — отговори Джак. — Ако съдията е прекалено суров. Но ще се отърва с условна. Имам връзки.

— Имаш страхотен задник, Джак — приятелски го потупа Клио. — А тъй като ще ми е неприятно Големия Уили и бандата му педали от „Райкърс“ да се порадват на този чудесен задник, ще трябва да внимаваме да не ни хванат.

— Благодарен съм ти за подкрепата.

— Накарах те да се стреснеш, нали?

— Млъквай — сгълча я той и включи радиостанцията. — Пресичаме „Медисън“ при Осемдесет и осма улица.

— Всичко е наред — отвърна Мълаки.

— Тук също — обади се Гидиън.

— Базата слуша — докладва Ребека.

Клио започна тихичко да си тананика мелодията от „Мисията невъзможна“.

— Сега досадната мелодия ще ми се набие в главата — промърмори Джак, после хвана Клио за ръката.

Подминаха входа на „Морнингсайд“ и завиха зад ъгъла, после продължиха към входа за доставки.

Както бяха репетирали, Клио извади радиостанцията си, докато Джак отваряше чантата си.

— На мястото сме — тихо каза тя. — Джеймс Бонд вади играчките си.

— Аз съм на Осемдесет и девета между Пето и „Медисън“ — съобщи Мълаки. — В един от апартаментите тук има купон. Група добре почерпени излизат навън.

— Връщам се от Парк Авеню — обади се Гидиън. — Видях няколко бездомници, спящи по входовете, и доста коли за това време на нощта. Няма проблеми.

— Страхотен акцент, а?

— Кой по-точно?

— Ами и на двамата — реши Клио. — Но си мислех за младия брат.

— Да. Готова ли си?

Тя кимна и огледа четирите етажа.

— Тук има една твърде удобна врата. Само исках да ти покажа.

— По-вероятно е Анита да държи орисницата в сейфа в кабинета си. Така че ще се изнерви повече, ако взломът е насочен към горните етажи.

Джак насочи нещо като харпун нагоре и изстреля кука с дълго въже.

— Нагласи си ремъците — нареди той, изстреля второ въже и оправи собствените си ремъци. — На три — добави Джак. — Сигурна ли си в теглото си?

— Почвай броенето, приятел. Едно, две…

— … три — довърши Джак и натисна механизма на ремъците.

Потеглиха нагоре гладко и доста по-бързо, отколкото Клио бе очаквала.

— Господи! Какво усещане.

— Не изпускай покрива от очи.

— Ако по този начин искаш да ми кажеш да не гледам надолу, грешиш… Ох, мамка му — прошепна тя, когато погледна надолу.

Стомахът й се сви и тя стисна зъби, после се хвана за ръба и се плъзна леко, тъй като ръцете й бяха влажни от пот. Накрая успя да се прехвърли на покрива без никаква грация.

— Добре ли си?

— Да, да. Просто се шашнах за минута. Четири етажа изглеждат доста по-високи, когато си отгоре, а под теб няма под. Но съм добре — отговори Клио, после си спомни следващата стъпка и извади радиостанцията. — База. На покрива сме.

— Ясно — отговори Ребека. — Изключвам алармите в дванадесети сектор след шейсет секунди. Отбележи.

— Отбелязано — отвърна Клио и кимна, когато Джак натисна хронометъра.

Той прибра радиостанцията си в чантата и си сложи слушалките.

— Всички групи ли ме чуват? — попита той и кимна, когато получи положителен отговор. — Пое ли си дъх? — обърна се той към

Клио.

— Да. Добре съм.

Той изпробва въжетата им за последен път.

— Все едно, че се търкаляш по склона — каза й той.

— Майната ти, Джак — отвърна Клио, но се прехвърли през ръба, пое си дъх и се плъзна във въздуха.

Очите й се ококориха, а въздухът излезе със свистене от гърдите й, но успя да закрепи чантата му, докато се люлееха над улицата. Следвайки указанията на Джак, тя опря крака в стената на сградата и отпусна колене.

Часовникът на Джак изсвири и гласът на Ребека каза в слушалките:

— Секторът е изключен. Пет минути. Отбележи.

По улицата долу мина такси, зави на ъгъла и се отправи нагоре по „Медисън“.

Джак закрепи миниатюрно устройство към прозореца, набра някакъв код и изчака номерата да се превъртят. Когато екранчето заблестя в зелено, той го откачи и го подаде на Клио.

— Системата на прозореца е обезвредена, алармата изключена — каза той, като залепи две вакуумни чаши към стъклото и протегна ръка като хирург.

Клио сложи резачката за стъкло в ръката му. Въпреки студа, по гърба й потече струйка пот.

— Четири минути и тридесет — съобщи тя, докато Джак внимателно режеше подсиленото стъкло.

Воят на сирена я стресна и тя едва не извика.

— Уплаши се — промърмори Джак и я накара да забрави за напрежението.

— Ха-ха. Четири минути.

— Стабилна ли си?

— Като Гибралтарската скала.

— Хвани твоя край.

Клио стисна дръжката на вакуумната чаша с облечените си в ръкавици ръце и Джак повтори жеста й с втората. Той кимна, заспускаха бавно стъклото надолу и го положиха на пода.

— Влизаме — тихо съобщи той и се прехвърли през прозореца.

— Три минути и тридесет — предупреди го Ребека.

Той откачи ремъците си, заобиколи стъклото внимателно и тръгна бързо към кабинета. Клио се търколи пред него и спринтира в другата посока. Джак коленичи пред вратата на кабинета на Анита и извади шперц. Отне му повече време да нагласи нещата така, че да изглеждат като провален опит за отключване.

На върха на стълбите, Клио огледа внимателно чиния „Вакара“ и ваза на Рене Лалик. Избра вазата, събори я на пода и се отдръпна настрани.

— Клио, Джак. Две минути. Излизайте.

— Ясно.

Срещнаха се пред прозореца, но този път Джак стовари силно крак върху стъклото, за да го счупи. Нагласи ремъците си и излезе след Клио.

— Давай надолу — нареди й той. — Използвай краката си. Колената да са отпуснати. Всички обратно в базата — каза той в микрофона.

По време на спускането, Джак пусна на земята стар шперц, закрепен към скъсана гайка от колан.

— Улика! — каза Клио задъхано, когато стъпи на земята. — Имаме една минута.

— Тръгвай натам.

— Не. Ще си тръгна само с човека, с когото дойдох.

Тя свали ремъците си и ги пъхна в чантата си. Джак направи същото. После Клио погледна висящото въже.

— Обзалагам се, че това е скъпо.

— Но може да се намери навсякъде.

Той отново я прегърна и тръгнаха бързо към буса.

— Така ще изглежда, че крадците са имали неприятности с охраната и се е наложило бързо да изчезнат.

— Край на петте минути — съобщи Ребека. — Системата се включва. Имате тридесет секунди. Какво счупихте?

— Някаква ваза. Разпилях и няколко дреболии за всеки случай.

— Крадецът бърза и изпуска плячката. Не е лошо.

— Един въпрос — обърна се Клио към Джак. — Нямаше нужда от помощник тази вечер. Защо ме взе?

— Важното беше да представим нещата така, сякаш са замесени двама души. Не можех да отида до двата края на четвъртия етаж в

определеното време. Анита ще се стресне повече, когато разбере, че участват двама.

— И един би я изнервил.

— Да. Но са нужни двама, за да проникнат в къщата, в сейфа и да изчезнат с плячката. Искам да видя какви ще са последствията.

— Ясно. Значи това беше нещо като прослушване.

— Точно така. И получаваш ролята.

— Чакай само да съобщя на агента ми.

Бяха на една пресечка разстояние от „Морнингсайд“ и вървяха бавно, когато алармите полудяха.

Минаваше два часа, когато Джак отвори бутилка шампанско.

— Не мога да повярвам, че цялата работа отне по-малко от час — каза Тия и се отпусна на един стол. — Изтощена съм, а не правих абсолютно нищо.

— Ние сме техническия екип — напомни й Ребека. — Това е важна работа. И бяхме превъзходни.

— Малко е рано да се тупаме по гърба и да празнуваме — каза Мълаки и вдигна чашата си. — Но какво пък, по дяволите! Само мисълта, че Анита ще бъде събудена от полицията е достатъчно основателна причина за празненство. Чака ни още доста работа.

— Не ми разваляй настроението — каза Клио и изпи на екс шампанското си. — Още летя. Мислиш ли, че Анита ще си завлече задника до магазина?

— Можеш да разчиташ на това. Ченгетата ще я уведомят и тя ще се втурне натам светкавично. И първо ще провери сейфа в кабинета си. Или поне ще го направи, ако държи орисницата там. След като се увери, че статуетката е на мястото си, ще си поговори с ченгетата, а после ще започне да ми звъни. Ще бъде ужасно ядосана на компания „Бърдит“.

— Но ти ще се справиш с това — каза Мълаки.

— Да. Системата е заработила. Това е номер едно. Влезли са вътре, но не са имали време да си свършат работата, тъй като помощната система се е включила. Точно както е по рекламите. А после ще й предам доклада си за Клио.

— Обзалагам се, че по това време на годината в Атина е доста горещо — каза Тия. — Мислите ли, че Анита ще тръгне скоро?

— Ако имаме два дни да сглобим цялата история, ще бъда доволен — отговори Джак и намигна на Клио. — Партньорката ми е страхотна.

— Мисля, че трябваше да стигнем до края още тази вечер — каза Клио и протегна чашата си към Джак. — В кабинета й, в сейфа и вън от сградата заедно със статуетката.

— Може и така да е — съгласи се Джак. — Но щеше да е жалко, ако си бяхме направили целия този труд, а статуетката я нямаше в сейфа.

— Да, да. Практични разсъждения — ухили се Клио. — Но все пак знаеш как да забавляваш едно момиче.

— Всички така казват. Би трябвало да поспите малко. Всички. Аз ще се погрижа за записите. И бездруго Анита ще ми звънне след час-два.

— Мога да ти направя кафе и сандвичи — предложи Тия.

— Ти си истинско бижу, скъпа.

Два часа по-късно, докато Джак довършваше сандвич с шунка и сирене, домашният му телефон звънна. Той се усмихна и го остави да звънне три пъти. Вече беше чул как Анита го проклина от кабинета си. Също така я беше чул да отваря сейфа и да въздъхва облекчено.

— Бърдит.

— Джак. По дяволите, Джак! В „Морнингсайд“ съм. Имаше обир.

— Анита? Кога?

— Тази нощ. Полицаите са тук сега. Искам и ти да си тук, Джак. Веднага.

— Дай ми двадесет минути — каза той, затвори и си довърши кафето.

Докато стигне до „Морнингсайд“, полицейските криминолози вече усилено се трудеха на местопрестъплението. Джак реши, че им е оставил достатъчно улики, за да ги държи заети известно време. Един от униформените полицаи, които блокираха входа на сградата, го спря. Наложи се да изчака да проверят документите му и да го допуснат вътре.

По принцип забавянето щеше да го раздразни, но в този случай Джак реши, че това само ще вбеси Анита още повече. Намери я в кабинета й, където си изкарваше гнева върху детектива, който бе имал лошия късмет да получи случая.

— Искам да знам какво правите, за да откриете хората, проникнали в сградата ми.

— Госпожо, правим всичко възможно да…

— Ако правехте всичко възможно, никой нямаше да счупи стъкло и да влезе тук. Искам да знам къде беше полицията, докато крадците рушаха имота ми и влизаха спокойно в магазина. Точно това бих искала да знам.

— Госпожице Гай, патрулната кола се е явила тук две минути след алар…

— Две минути е прекалено късно!

Анита оголи зъби и Джак си помисли, че ако кучката се раздразнеше още малко, сигурно щеше да захапе някого за гърлото.

— Очаквам полицията да пази собствеността ми. Знаете ли какви данъци плащам в този район? Не подарявам хиляди долари на града, за да могат полицаите да си седят на задниците и да ядат понички, докато крадците се измъкват с безценни антики.

— Госпожице Гай, в този момент не можем да сме сигурни дали нещо от инвентара ви е било откраднато. Ако вие…

— Не получавам никаква помощ от полицията. Сега вие и некадърните ви колеги се носите като стадо слонове из сградата ми и създавате пълна бъркотия. А на всичкото отгоре отказвате да ми кажете нещо за разследването. Да не би да искате да се обадя на кмета, когото познавам лично, и да го помоля да поговори с началника ви?

— Госпожо, можете да се обадите и на всемогъщия Господ, но аз все пак няма да мога да ви кажа нищо повече. Това разследване започна едва преди два часа. И ще действаме много по-бързо, ако ми дадете някаква информация, вместо да ме обиждате и заплашвате.

Джак забеляза, че Анита не бе гримирана и излъскана както обикновено и благодарение на ярката червенина по бузите й и яростта в очите, не беше изненадващо, че не изглежда особено добре.

— Искам името и номера на значката ви. Искам и да изчезнете от сградата ми.

— Детектив Луис Гилбърт.

Лу вадеше визитна картичка от портфейла си, но Джак реши да му даде възможност да се измъкне, като разсее Анита. Той пропъди смеха от очите си и си придаде загрижено изражение, докато влизаше в стаята.

— Лу.

— Джак — кимна му ченгето и остави картичката си на бюрото на Анита. — Чух, че охранителната система е компания „Бърдит“.

— Да — мрачно отговори Джак. — Как са успели да проникнат?

— През прозореца на четвъртия етаж. Задната част на сградата, далечния източен ъгъл.

— Влезли ли са вътре?

— Да. Но са оплескали нещо и са включили алармата, оставили са няколко играчки след себе си.

— Откраднали ли са нещо?

Лу хвърли изпълнен с омраза поглед към Анита.

— Още не се знае.

— Бих искала да говоря с господин Бърдит. Насаме — ледено отсече Анита.

С мисълта, че това вероятно щеше да я накара да се дави от собствената си жлъч, Джак вдигна ръка и продължи да говори с Лу.

— Ако ми позволите да огледам местопрестъплението, може и да успея да ви помогна с нещо.

— Благодаря ти.

— Не съм съгласна да ме пренебрегваш, докато…

— Почакай малко — прекъсна Джак новата тирада на Анита и излезе навън с Лу, като я остави да се тресе от яд.

— Ама че проклетия е тая — промърмори Лу.

— Така си е. Но бъди щастлив, помията, която изля върху теб, е нищо в сравнение с онова, което на мен ми предстои.

— Да бе, това направо ми оправя деня.

Тръгнаха към източния ъгъл, където се намираха кабинетите. През разбития прозорец нахлуваше студен утринен въздух. Криминолозите мереха, взимаха отпечатъци, събираха улики от рамката на прозореца.

— Сигурно са решили, че горните прозорци не са толкова добре обезопасени — започна Джак. — Но стъклото е подсилено. Трябвало е

да се справят с основната алармена система, за да стигнат дотук. Явно имат сериозни технически способности. Как са се качили догоре?

— С въжета. Очевидно алармата се е включила и са изчезнали адски бързо. Оставили са въжетата зад себе си.

— Аха — намръщи се Джак и пъхна ръце в джобовете си. — Сигурно не са знаели за помощната алармена система.

Той обясни системата на Лу, докато вървяха към помещенията, където бяха инсталирани таблата на охраната.

— Предполагам, че ще успея да направя проверка и да видя за колко време е била изключена системата. Но първо вие трябва да приключите работата си. Но от пръв поглед мога да ти кажа, че не са го направили оттук.

— Кой познава системата? Имам предвид точно този тип?

— Моят екип. Но знаеш как проверявам хората си, Лу. Никой, който работи за мен, не би участвал в това. А ако го е направил и е бил достатъчно глупав, за да не изключи помощната система, значи би трябвало да го уволня.

Лу изсумтя и се почеса по брадата.

— Все пак ще трябва да ми кажеш имената им. Знаеш каква е процедурата.

— Да — въздъхна Джак. — Ще проверя кой е работил с мен по този обект. Оригиналната система беше инсталирана още за стареца — Пол Морнингсайд. Но след това я осъвремених. Вдовицата настоява за най-модерното не само в облеклото и обувките си.

Той отвори уста, поклати глава и я затвори отново.

— Пей — каза Лу.

— Не искам да влияя на разследването — неохотно отвърна Джак и прокара ръка през косата си. — Просто искам да посоча, че клиентката познава системата. Поне в основни линии.

Лу изглеждаше доволен от тази новина.

— Предполагам, че тя би направила някоя мръсотия, нали?

— Вероятно — отговори Джак. — А сега трябва да отида и да я оставя да ме срита в топките.

— Имаш ли близки роднини, които би трябвало да уведомя?

Джак му отправи кисела усмивка и тръгна нагоре. Анита тъкмо затръшваше телефона, когато Джак влезе в кабинета й. Той се зачуди на кого ли звънеше Анита в пет сутринта. После видя на бюрото й

отворената папка на застрахователната компания. Дамата не си губеше времето.

— Значи най-после можеш да ми отделиш от скъпоценното си време? — запита Анита с леден глас.

— Нямаше да ти свърша никаква работа, ако не знаех какво е станало. А не мога да разбера това, докато не видя как са проникнали в системата.

— Ще ти кажа какво е станало. Беше ти платено да проектираш и инсталираш охранителна система, която да предпазва бизнеса ми от вандали и крадци. Плаща ти се всеки месец, за да поддържаш и наблюдаваш същата тази система и допълнителни такси за осъвременяването ѝ.

— Виждам, че си чела договора — меко отвърна той.

— Да не мислиш, че си имаш работа с някоя тъпа курва? — вбесено кресна тя и заобиколи писалището си. — Мислиш, че щом имам цици, нямам мозък?

— Никога не съм подценявал мозъка ти, Анита. Нито пък съм коментирал циците ти. Защо не седнеш?

— Не ми казвай дали да сядам или не — извика тя, като заби пръст в гърдите му и ококори очи, когато той я хвана за китката.

— Внимавай — спокойно каза Джак. — На ченгетата им се налага да търпят простотиите на цивилните, но аз не съм длъжен да се подлагам на подобно нещо заради клиентите си. Стегни се.

— Мислиш ли, че можеш да ми говориш по този начин?

Джак забеляза по блясъка в очите ѝ и промяната в гласа ѝ, че това ѝ харесваше. Иди, че разбери, отвратено си помисли той.

— Ако ми удариш шамар, няма да обърна другата буза, а ще ти отговоря. Не съм скочил от леглото в четири сутринта само защото си щракнала с пръсти. Тук съм, защото държа на работата си. Сега седни и се успокой.

Джак видя мига, когато Анита реши да смени тактиката и да се опита да му въздейства със сълзи. Очите ѝ се навлажниха и заблестяха.

— Нападнаха ме. Чувствам се толкова безпомощна и уязвима.

Да бе, каза си той, но реши да играе играта ѝ.

— Знам, че си разстроена и уплашена. Седни — каза той и я заведе до креслото. — Искаш ли да ти донеса нещо? Вода?

— Не, не — махна с ръка тя, после попи деликатно очите си. — Просто ми е ужасно трудно. А полицията… Не мога да ти опиша какво е… Толкова са студени и груби. Знаеш какво означава „Морнингсайд“ за мен. Този взлом е нещо като изнасилване, Джак. Ти не успя да ме запазиш — каза тя с треперещ глас и насочи насълзените си очи към него. — Разчитах на теб да пазиш собствеността ми.

— И го направих.

— Как можеш да кажеш такова нещо? Системата се провали.

— Не е вярно. Свърши работа. Ако не беше заработила, сега щеше да имаш по-сериозен проблем от едно счупено стъкло. Помощната система се е включила, точно както бе проектирана.

— Не знам какво са откраднали — настоя тя. — Бях прекалено разстроена, за да започна да проверявам инвентара.

— Тогава ние ще се справим с това. Ще работя с полицията. Компания „Бърдит“ ще провери, оцени, поправи или подмени всички части от системата, които е необходимо. За наша собствена сметка. Ще изпратя екипа си тук веднага щом ченгетата се изнесат. Помощната система се е включила пет минути след изключването на основната. Така че крадците надали са успели да изнесат нещо оттук. Според мен, най-разумно е да се провери този етаж и най-вече кабинетите.

Той замълча и огледа кабинета й.

— Имаш доста ценни вещи тук, а и в приемната отпред. Какво е положението с вратата на кабинета ти? Беше ли обезопасена?

Анита въздъхна тежко.

— Да. Заключих я и настроих алармата, преди да си тръгна. Полицаите мислят, че някой се е опитвал да я отключи.

Джак се намръщи, отиде до вратата и се наведе да огледа ключалката.

— Да, май са направили опит, но не много успешен — каза той и се изправи. — Не разбирам защо са си правили труда да проникват в кабинета ти, след като навън има толкова много ценни неща. Да, и тук има хубави предмети, но нищо, което да си струва времето и неприятностите.

Той я наблюдаваше внимателно, докато говореше и й се усмихваше мило и загрижено. Видя как Анита неволно стрелна очи към чантата на бюрото си.

— Надали са влезли в „Морнингсайд“, за да търсят офис оборудване — започна тя и се надигна.

С небрежно движение, Джак я изпревари до чантата й. Анита застина и очите й проблеснаха.

— Ще проверя системата внимателно — обеща й той, като вдигна елегантната и тежка чанта от змийска кожа. — Съжалявам, че ти се наложи да изтърпиш това, Анита, но повярвай ми, „Морнингсайд“ е защитен идеално.

Той й подаде чантата и видя как пръстите й неистово стисват меката кожа.

— Ще те закарам до вас, за да поспиш няколко часа, преди отново да се заемеш с това.

— Не бих могла да заспя — започна тя, но промени решението си. — Да, прав си. Би трябвало да се прибера у дома и да си почина малко.

Анита стисна чантата и съдържанието й под мишница и добави:

— И ще се чувствам по-спокойна, ако ти ме закараш у дома.

Джак разчиташе и той самият да поспи малко и се изненада, когато видя Ребека във всекидневната.

— Чух асансьора — каза тя. — Бях неспокойна. Излизал ли си?

— Да — отговори той и свали сакото си. — Анита ми се обади точно както очаквахме. А и всичко мина според очакванията, сякаш аз съм написал сценария. Вече е заключила орисницата в сейфа в дома си.

— Сигурен ли си?

— Като в смъртта и данъците.

Той й разправи накратко цялата история, после влезе в кухнята, извади портокалов сок от хладилника и отпи направо от кутията.

Ребека беше прекалено развълнувана, за да му се скара за това.

— Бил си толкова близо до нея — промърмори тя. — Не знам дали бих успяла да се въздържа да не я фрасна в лицето и да отнеса статуетката.

— Добра идея. Никога преди не съм удрял жена, но с нея сигурно би ми доставило удоволствие. Но не по-малко приятна ми е мисълта, че объркахме главата й — каза Джак и прибра сока в

хладилника. — А и онова, което предстои, е твърде приятно. Ще преговорим всичко отново след няколко часа. Аз и най-способният ми техник — добави той, като я погали по косата, — ще проверим системата лично.

Ребека извади сока от хладилника, разтърси го, за да му покаже, че кутията е празна, после я хвърли в боклука.

— И каква е надницата ми?

— Задоволство от постигнатото. Откъде знаеше, че кутията е празна?

— Знам, защото си мъж, а аз съм израснала с двама такива. А след като покажа гениалността си с охранителната система?

— Ще предам доклада си на Анита. После ще си спомня за другата малка задачка, която ми беше възложила.

Той се прозя и разтърка лицето си.

— Но сега ще отида да взема душ и да поспя малко.

— Трудиш се доста усърдно — отбеляза Ребека, когато Джак тръгна към банята. — А и рискуваш много.

Той спря и се обърна. Лицето му беше пребледняло от умора и очите му изглеждаха по-тъмни и напрегнати.

— Когато нещо има значение, човек трябва да се труди за него. А рисковете са без значение.

Останала сама, Ребека шумно изпусна дъха, който дори не бе осъзнала, че задържа. Даде си сметка, че това бе наистина важно. Толкова важно, че дори я плашеше.

Помисли си, че се държи глупаво. Жена, която продължаваше да се дърпа от любовта, губеше ценно време.

Джак пусна силно душа, облегна се на плочките и дигна глава към горещата струя. Адреналинът, който го бе поддържал бодър двадесет и четири часа, се бе изчерпал.

Мозъкът му беше изтощен. Не можеше да си позволи да се изправи срещу Анита, докато не си заредеше акумулатора. Още повече, че щеше да води Ребека със себе си. Той затвори очи и прогони всичките си мисли. Почти бе заспал прав и не чу как вратата на банята се отвори и затвори тихо. Не чу мекия шум от падането на халата на Ребека на пода.

Но в мига преди тя да отвори кабинката на душа и да влезе при него, той усети уханието й. Вдигна глава и тялото му застана нащрек.

Ръцете й се плъзнаха около него, а гърдите й се притиснаха към гърба му.

— Изглеждаше толкова уморен — прошепна Ребека, като прокара език по гръбнака му, — че реших да ти предложа да ти сапунисам гърба.

— И сега сме голи под душа, защото съм изморен? Помниш ли какво ми каза по-рано за подходящия момент?

— Реших, че този е подходящ.

Ребека се плъзна около него, отметна коса назад, когато струята я намокри, после сведе очи надолу и се усмихна.

— Като гледам, не си чак толкова уморен все пак.

— Мисля, че започвам да се съживявам.

— Да не губим време тогава — надигна се тя на пръсти и захапа долната му устна. — Искам да усетя ръцете ти върху себе си, Джак. И устните ти. А и моите върху цялото ти тяло. Искам го още от първата минута.

Джак погали мократа й коса.

— Защо чакахме досега?

— Защото те искам още от първата минута — отговори Ребека, като сложи ръце на гърдите му.

— Братята ти споменаха, че си перверзна.

— Те би трябвало да знаят. Това ли искаш да обсъждаме сега или искаш мен?

— Познай — отговори той, като притисна устни към нейните.

Ребека остана без дъх, а когато той се отдели от нея, се засмя.

— Защо не ми подскажеш отново?

— Разбира се.

Той я притисна към стената и я зацелува страстно, докато водата плющеше върху тях.

После всичко стана така, както Ребека бе мечтала. Трескави ръце и усти. Плът притисната в мокра плът.

Едва дишаше и не й пукаше. Беше готова да закрещи от възбуда. Нуждата й от него бе като вулкан, който всеки момент щеше да изригне и да ги залее с лава. Тя се притисна към него, потръпна и се остави да бъде погълната от лавата.

— Искам те, Джак!

Струваше й се, че костите й вече се разтапят. Тя се изви назад, когато зъбите му нежно захапаха зърното й.

Беше невероятно! Вълшебно. Джак я виждаше как си стреми към него и се предава. Чувстваше как тялото й трепери, виждаше великолепните очи, замъглени от страст.

Можеше да я вземе и да й даде всичко от себе си. Той впи устни в нея и тя отговори трескаво на целувката му. Изпълнен с диво желание, той вкара пръсти в нея и бедрата й се задвижиха бързо, за да отговорят на ритъма му.

Ребека свърши бурно и двамата останаха без дъх.

Джак усети треперенето на дългите й крака, когато я хвана за хълбоците и я вдигна. Красивата бяла кожа порозовя и заблестя от водата, а косата й потъмня и заприлича на огнени златни въжета, изопнати на раменете й.

Заприлича му на русалка, която се въздига от бурното море.

— Красива си — прошепна той задъхано. — Толкова си красива! Искам да си моя.

Тя затвори очи и въздъхна дълбоко. Когато го погледна отново, очите й бяха спокойни.

— Вече съм твоя.

Джак се плъзна в нея и я изпълни. Любеше я бавно и проникваше дълбоко в нея. Тя извика името му и повдигна устни към неговите.

После той облегна глава на рамото й, зашеметен от лудото препускане на сърцето си, и свърши в нея.

ГЛАВА 24

Метнаха се в леглото още мокри и останали без дъх.

— Трябва да си изсуша косата. След една минута. Човек настива, когато си ляга с мокра коса — каза Ребека, но се прозя и се сгуши в него.

Осъзна, че беше не само задоволена, но и щастлива.

— Страхотен си, Джак. Искам следващия път да те усетя върху себе си. Но първо ще поспиш малко.

Той погали мократа й коса.

— Защо не веднага?

Тя вдигна глава.

— Изморен си, а дори такъв свиреп любовник като теб се нуждае от малко почивка.

— Защо не сега? — повтори той и тя вече не можеше да се престори, че не разбира.

— Е, добре — отговори тя, като се надигна, отиде до банята и се върна с кърпа, после седна до него.

— Под душа приличаше на русалка. И още приличаш.

— А ти не приличаш на човек, който би казал подобно нещо. Имам предвид нещо толкова поетично и романтично — отвърна Ребека, като протегна ръка и нежно погали белега и мъжественото му лице. — Но си такъв. Никога не съм знаела, че имам слабост към поетичното и романтичното, но явно имам.

Тя продължи да бърше косата си.

— Сънувах нещо — каза Ребека. — Бях на кораб. Не величествен лайнер като „Лузитания“, но не и едно от нашите туристически корабчета. Бяла яхта, бърза и елегантна. Плъзгаше се без звук по синята вода. Беше прекрасно. Спокойно и топло. И знаех, че мога да я закарам навсякъде, където си поискам.

Тя разтърси мократа си коса и попи капките от гърдите и раменета на Джак.

— Имах и свободата и уменията да го направя — продължи тя. — Виждах да се задават малки бури тук и там на хоризонта. Имаше и

подводни течения, но те не ме тревожеха. Дори насън си мислех, че ако плаването е съвсем гладко, то става скучно. На палубата се появиха три жени. Това ми се стори интересно.

Ребека стана, отиде до скрина, издърпа горното чекмедже и извади бяла фланелка.

— Нямаш нищо против, нали? — попита тя.

— Не, разбира се.

— Знам къде си държиш нещата — каза тя, като нахлузи фланелката. — Бях любопитна. Е, докъде бях стигнала?

— Беше на яхтата заедно с орисниците.

— Да — усмихна се тя, доволна, че я е разбрал. — Първата, която държеше вретеното, заговори: „Аз преда нишката, но ти я превръщаш в онова, което искаш“. Втората каза: „Аз отмервам дължината, но времето е твое“. А третата, със сребърни ножици в ръка, ми каза следното: „Аз прерязвам нишката, защото нищо не може да продължи вечно. Не прахосвай онова, което ти е дадено“.

Тя седна отново и сви крака.

— После, както е типично за съществата от сънищата, те изчезнаха и ме оставиха сама на красивата бяла яхта. И тогава си казах: „Ребека Съливан, животът ти се простира пред теб като синята вода с нейните подводни течения и водовъртежи. Къде искаш да отидеш и какво искаш да направиш във времето, което имаш?“. И знаеш ли какъв беше отговорът?

— Какъв?

Ребека се засмя, наведе се и го целуна.

— Джак. Това беше отговорът. И не мога да лъжа, че не бях доволна от него. Знаеш ли кога сънувах този сън?

— Кога?

— В деня, когато се запознахме.

Тя пое вдигнатата му към нея ръка и потърка бузата си в нея.

— Не е странно, че това ме разтревожи. Аз съм предпазлива жена, Джак. Не се протягам към нещо само защото изглежда привлекателно. Била съм с трима мъже в живота си. Първият път беше заради непреодолимото ми желание да разбера за какво става дума. Вторият беше с момче, на което много държах и се надявах да прекарам остатъка от живота си с него. Но се оказа, че той е само едно от подводните течения. Ти си третият. Не се давам лесно.

Джак седна и протегна ръце към лицето й.

— Ребека…

— Не ми казвай, че ме обичаш — спря го тя с треперещ глас. — Не още. Сърцето ми се втурна към теб толкова бързо, че ме остави без дъх. Трябва да ми се проясни главата. Легни и ме остави да се сгуша в теб.

Той я притегли в леглото и облегна главата й на рамото си.

— Нямам нищо против да пътувам — каза Ребека и усети как ръката, която галеше косата й, замръзна.

— Добре.

Тя се усмихна, доволна, че Джак се напрегна. Някои неща, някои хубави неща, не идваха лесно, но си струваха усилията.

— Винаги съм искала да пътувам. И очаквам да науча много повече за бизнеса ти. Няма да си седя у дома и да гладя ризите ти.

— Аз и бездруго ги давам на химическо чистене.

— Чудесно. Но не мога да напусна Ирландия напълно. Майка ми… Мама ми липсва — гласът й потрепери и тя притисна лице във врата му. — Ужасно ми липсва. Особено сега, когато съм влюбена и не мога да й разкажа за това. Е, да се надяваме, че и това ще стане скоро.

Тя подсмръкна и избърса сълзите си.

— Но можеш да очакваш, че ще се набутам в компанията ти.

— Точно това искам. Искам те в живота си, Ребека. И искам аз да присъствам в твоя.

— Трябва да те попитам нещо. Защо бракът ти се разпадна?

— По много причини.

— Това е уклончив отговор, Джак.

— Основното ли? Искахме различни неща. Различни посоки. Различни цели.

— Какво искаше ти, а тя не?

Той мълча толкова дълго, че нервите й се опънаха.

— Деца.

Ребека затвори очи и се разтопи от облекчение и любов.

— Така ли? Колко деца имаш предвид?

— Не знам. Поне две.

— Само две? — изсумтя тя. — Страхливец! Можем да се справим и по-добре. Мисля, че четири са добра цифра.

Ребека придърпа чаршафа към врата си, въздъхна и затвори очи.

— Сега вече можеш да ми кажеш, че ме обичаш.

— Обичам те, Ребека.

— И аз те обичам, Джак. Поспи малко. Вече нагласих будилника ти за девет и половина.

Тя потъна в дълбок сън и се понесе по бялата яхта на синьото море. Този път Джак стоеше до нея.

Двадесет минути преди будилникът на Джак да иззвъни, Гидиън правеше първата кана кафе за деня. Той провери кухненските шкафове на Тия и откри евреци с макови зрънца. Започваше да оценява любовта на американците към евреците. Докато другите спяха, той пъхна еврека в джоба си, сипа си огромна чаша черно кафе и се отправи към вратата.

Щеше да закуси и да изпуши една цигара на покрива.

Отвори вратата и се вторачи в привлекателната чернокожа жена, която бе протегнала ръка към звънеца.

Тя подскочи, а той се стегна. Жената се засмя нервно и той се отпусна.

— И двамата се стреснахме, нали? — усмихна й се той широко. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Аз съм Кари Уилсън, приятелка на Тия — отвърна тя и го загледа внимателно. — Вие сигурно сте Мълаки.

— Всъщност, аз съм Гидиън. Тия ми е говорила за вас. Ще влезете ли?

Тя присви очи.

— Гидиън кой?

— Съливан — отговори той и отстъпи назад, за да й направи път.

Мълаки излезе от спалнята.

— А това е Мъл — представи го брат му. — Тъкмо се надигаме. Легнахме си доста късно.

Застанала на прага, Кари се вторачи в двамата мъже.

— Мили боже, тя има двама от вас? Не знам дали да съм впечатлена или… Добре, ще си остана впечатлена.

— Всъщност един от тях е мой — обади се Клио, която излезе от кабинета на Тия, докарана само в мъжка фланелка. — Страхотни

обувки — отбеляза тя, след като огледа Кари внимателно. — Вие коя сте?

— Избързвате с въпроса — решително я парира Кари, като влезе и затвори вратата. — Първо ми кажете вие коя сте? И къде е Тия?

— Още спи — отговори Мълаки и насочи към нея усмивка също така широка като тази на Гидиън и според Кари не по-малко подозрителна. — Съжалявам, но не чух името ви.

— Аз съм Кари Уилсън. И искам да видя Тия веднага — каза тя, като остави куфарчето си и вдигна нагоре ръкавите на сакото си от Дона Каран. — Или ще сритам някого в задника.

— Започни с един от тях — предложи й Клио. — Аз още не съм си изпила кафето.

— Защо не сипеш малко кафе на всички? — попита Мълаки. — Тия просто си доспива. Стояхме будни до късно.

— Отстрани се — заплашително каза тя и пристъпи напред. — Веднага.

— Добре — сви рамене Мълаки и се отмести от пътя й. — Мисля, че ще имаме нужда от кафе.

Завесите бяха спуснати. Всичко, което Кари видя в мрака, беше някаква купчинка в средата на леглото. Раздразнението й се превърна в страх, когато си помисли за нещата, които тримата непознати биха могли да причинят на доверчивата й приятелка.

Джобът на сакото на тъмнокосия мъж беше подозрително издут. Може би носеше оръжие. Нищо чудно да упояваха Тия с наркотици и да я заплашваха с пистолет. Ужасена, Кари дръпна завивките.

Тия лежеше чисто гола, сгушена уютно, с лека усмивка на лицето. Тя примигна сънливо, започна да се протяга и изпищя леко, когато видя приятелката си.

— Кари!

— Какво става тук? Кои са тези хора? Добре ли си?

— Какво? Какво?

Тия се изчерви и скромно скръсти ръце пред гърдите си.

— Колко е часът?

— Какво значение има, по дяволите? Тия, какво ти става?

— Нищо лошо, само… Господи, Кари, гола съм. Дай ми завивката.

— Дай да ти видя ръцете.

— Ръцете ми ли?

— Искам да проверя за следи от игла.

— Игла ли? Кари, не се друсам — развеселено отговори Тия, като протегна ръце към нея. — Повече от добре съм. Нали ти разказах за Мълаки?

— Да. Но не спомена за другите двама. А когато най-добрата ми приятелка, чиито зъби биха изпадали, ако си помисли да пресече на червено, ме моли да наруша закона, значи става нещо странно.

— Гола съм — беше единственото, за което се сети Тия. — Не мога да говоря с теб, когато съм гола. Трябва да се облека.

— Господи!

Кари нетърпеливо се втурна към гардероба и го отвори. Изсумтя, когато видя мъжките ризи, закачени до дрехите на Тия, извади един халат и го метна на леглото.

— Облечи това и започвай да говориш.

— Не мога да ти разкажа всичко.

— Защо?

— Защото те обичам.

Тия пъхна ръце в халата и се загърна. Веднага се почувства по-добре.

— Тия, ако тези хора те принуждават да правиш нещо…

— Не ме принуждават. Честна дума. Занимавам се с нещо, което трябва и искам да направя. И за тях, и за себе си. Кари, купих си червен пуловер.

Кари забрави за поучителната си лекция.

— Червен?

— Кашмирен. Май все пак не съм алергична към вълна. Пропуснах последните си два сеанса при доктор Лоуенстайн и отмених месечния си час при алерголога. Не съм използвала инхалатора си повече от седмица. Е, само веднъж — поправи се тя. — Но го направих, защото се преструвах, така че това не се брои. Никога в живота си не съм се чувствала по-добре.

Кари седна на крайчеца на леглото.

— Червен пуловер?

— Наистина е червен. Мисля да си купя и сутиен „Уондърбра“, който да нося отдолу. Но това няма значение за него. Той ме харесва, дори когато съм облечена в скучно памучно бельо. Не е ли прекрасно?

— Да. Тия, да не би да си се захванала с онова, което правиш, защото си влюбена в него?

— Не. Започнах да го правя, преди да се влюбя в него. Той е свързан с това, Кари, но не той е причината. Не трябваше да те моля да ми търсиш информация за Анита Гай. Съжалявам, че го направих. Хайде да забравим за това.

— Вече получих информацията — въздъхна Кари и стана. — Облечи се. Ще отида да пия кафе и ще реша дали да ти я предам.

Тя тръгна към вратата, но се обърна назад.

— Аз също те обичам, Тия — каза Кари и затвори вратата след себе си.

После се вторачи в триото във всекидневната.

Жената лежеше на канапето и пиеше кафе, проснала дългите си крака в скута на красавеца, който й бе отворил.

Красавец номер две стоеше облегнат на стената до кухнята.

— Ти — обърна се Кари към Гидиън, — каква е онази издутина в джоба ти?

— Издутина — захили се Клио и сръга Гидиън в ребрата. — Да не би да се радваш да ме видиш, готин?

— Нищо особено — отвърна той и бръкна засрамено в джоба си. — Обикновен геврек.

— Това ли е последният геврек с макови зрънца? — извика Клио, като го грабна от ръката му. — Канел си се да се измъкнеш с последния геврек в джоба! Подла работа — изхили се тя. — За да те накажа, ще го изям. Няма оръжие — добави тя, като се обърна към Кари, после тръгна към кухнята.

— Искаш ли малко кафе? — предложи Мълаки.

— Със сметана, но без захар.

— Клио, бъди добро другарче. Кафе със сметана и без захар за госпожица Уилсън.

— Работа, работа, работа — долетя тихо мърморене от кухнята.

— Първи въпрос — започна Кари. — Тия твърди, че не може да ми каже в какво се е замесила. Теб ли защитава?

— Не. Теб. Не ти трябва да задаваш втория въпрос — направо ще ти отговоря. Държа изключително много на Тия и ще направя всичко възможно, за да я предпазя да не бъде наранена с нещо. Тя е най-прекрасната жена, която някога съм познавал.

— Само заради това — обади се Клио зад гърба му, — ще получиш половината от геврека ми. Ти си приятелка на Тия — обърна се тя към Кари. — Аз също. Ти я познаваш по-отдавна, но това не означава, че аз съм по-лоша приятелка.

Кари се замисли и се вгледа в Гидиън.

— А ти?

— Обичам я — простичко отговори той, после се ухили леко, когато забеляза погледите на Мълаки и Клио. — Братски. Ще получа ли другата половина от геврека?

— Не.

— Вечно съм тормозен — каза той и скочи на крака. — Отивам на покрива да изпуша една цигара. Ако Бека или Джак се обадят, съобщете ми.

— Бека? Джак? — объркa се Кари.

— Ребека е сестра ни. Джак е… друг приятел на Тия.

— Май си е създала доста приятели за рекордно кратко време.

— Струва ми се, че си права — обади се Тия, излизайки от спалнята.

Кари я погледна и въздъхна.

— Казвах ти, че червено ще ти отива.

— Да — усмихна се Тия и поглади новия си пуловер. — Винаги си ми го казвала.

Кари се приближи към нея, хвана я за ръцете и я погледна в очите.

— Нямаше да ме молиш да направя това, ако не беше важно. Много важно.

— Така е.

— Ще ми обясниш всичко, когато можеш, нали?

— Ти ще си първата, която ще узнае за това.

Кари кимна и се обърна към Мълаки.

— Ако това, което става в момента, нарани Тия по някакъв начин, ще те съсипя!

— Аз ще ти помагам — предложи Клио и захапа геврека. — Съжалявам, Мъл, но ние момичетата трябва да се поддържаме.

— Вероятно ще ви харесам — каза Кари. — И трима ви. Надявам се да съм права, тъй като наруших няколко закона, докато събирах информацията, която се каня да ви предам.

— За това ще получиш цял геврек. Имаме с канела, обикновени и с лук.

Кари се усмихна на Клио за първи път.

— Ще действам рисковано и ще се спра на канелата.

Докато Кари ядеше геврека си и обясняваше подробностите относно финансовото положение на Анита Гай и „Антики Морнингсайд“, самата Анита закусваше в леглото, като преди това бе шамаросала младата си румънска прислужница, защото бе разляла малко сок на таблата.

Е, момичето нямаше да се оплаче, освен ако не искаше да си има неприятности с имиграционните служби. Но все пак… Анита въздъхна и захапа препечената филийка. Момичето беше изключително способно с игла и конец в ръка. Анита щеше да се погрижи да пъхне един допълнителен двайсетак в плика със следващата заплата, за да се реваншира за шамара.

Сега, след като бе имала време да помисли и да си почине, вече не бе толкова разстроена от опита за взлом. Щеше да го приеме просто като напомняне.

Човек не можеше да има доверие на никого и на нищо.

Наистина алармената система бе проработила. Но това можеше да е просто късмет или да се дължи на тъпа грешка от страна на крадците. Щеше да накара Джак Бърдит и компанията му да проверят всичко сантиметър по сантиметър. А когато приключеха, щеше да повика друг консултант и да го накара да оцени системата.

Ако един лекар ти каже, че имаш някакъв проблем, веднага търсиш и второ мнение. „Морнингсайд“ беше не по-малко важен за нея от здравето й. Без него деловите и светските контакти щяха да замрат, а доходите й да спаднат катастрофално.

Анита Гай щеше да се погрижи за Анита Гай.

Тя се облегна на възглавниците, отпи от кафето и погледна усмихнато вратата на вградения гардероб. Зад страничния панел, където висяха ежедневните й дрехи, подредени грижливо по цветове, се намираше сейф, за който дори прислугата не знаеше.

Орисницата бе прибрана в него. Анита се радваше, че взломът я бе накарал да донесе статуетката тук. Отдавна вече не мислеше за нея

като за стока на „Морнингсайд“, а като за собствена вещ.

Разбира се, щеше да я продаде без колебание на подходящата цена. Но когато се сдобиеше и с трите статуетки, първо щеше да им се порадва. Това беше нейната малка тайна. Вероятно щеше да ги изложи някъде за известно време, за да получи добра реклама, а после — да ги продаде.

Анита Гай, кльощавото момиченце от Куинс, щеше да направи велико откритие, да извърши най-големия удар на века сред антикварите. Човек не можеше да си купи такъв вид уважение и сила. Не можеше да го наследи от богатия си, стар и удобно починал съпруг.

Този удар щеше да е неин. Каквото и да струваше. Който и да трябваше да плати.

След като си сипа втора чаша кафе, тя взе телефона и звънна на Джак.

— Бърдит — отговори Джак, който също пиеше кафе и леко хапеше пръстите на Ребека.

— Джак, Анита е — сълзливо каза тя. — Искам да ти се извиня за държането си тази сутрин. Нямах право да си изкарвам нервите на теб.

Джак намигна на Ребека.

— Няма нужда да се извиняваш, Анита. Получи сериозен шок и имаше причини да си разстроена.

— Въпреки това. Ти бе до мен, а системата ти помогна на „Морнингсайд“. Чувствам се ужасно заради поведението си.

— Вече забравих за него — отвърна той, докато Ребека се правеше, че повръща от отвращение. — Тръгвам веднага към „Морнингсайд“ — започна той.

— Проклет лъжец — прошепна Ребека и получи леко плясване по главата.

— Ще проверя системата лично. Вече се обадих на най-добрия си техник да направи анализа. И двамата ще сме там след час. Каквато и да е била причината за проблемите със системата, веднага ще бъде отстранена. Имаш думата ми.

— Знам, че мога да разчитам на теб. Ще се срещнем там, ако нямаш нищо против. Ще се почувствам по-добре, ако знам за какво става дума.

— Ще ти обясня всичко подробно.

— Благодаря ти, Джак. Чудех се дали си имал време да поработиш по другия въпрос, който обсъждахме.

— Клио Толивър, нали? — усмихна се той и вдигна палец към Ребека. — Всъщност снощи получих известна информация. Възнамерявах да ти приготвя доклад днес, но ми изскочи от ума заради проблемите тази нощ.

— О, не се нуждая от нещо толкова официално като писмен доклад. Всичко, което ми кажеш…

— Ще ти разкажа подробно, когато се видим. Е, радвам се, че вече звучиш по-добре, Анита. Ще се видим в „Морнингсайд“.

Той затвори, преди Анита да успее да му отговори.

— Е, работата е опечена — каза той и привлече Ребека в скута си. — Искаш ли да се обзаложим, че Анита вече е измислила начин да измами застрахователната компания?

— Не се хващам на предварително изгубени басове — отговори тя, като притисна устни в неговите.

— Трябва да вървим — промърмори Джак.

— Хм. Мисля, че попаднахме в ужасно задръстване.

Ръцете му се плъзнаха под ризата й.

— Да, навън е истинска джунгла — съгласи се той. — Какво са още пет минути?

Бяха петнадесет, но той не ги забеляза.

Докато Анита се появи, Джак бе издокарал Ребека в гащеризон и кепе и я бе настанил да проверява системата. Беше измерил и поръчал ново стъкло за прозореца и стоеше на тротоара и разучаваше входа за доставки.

— Секретарката ми каза, че си тук.

Анита изглеждаше деликатно пребледняла.

— Мислех, че служителите ще са нервни — започна тя и се усмихна смело, — но изглеждат по-скоро възбудени.

— Много хора реагират по този начин, особено когато е бил нападнат чужд имот. Как си?

— Вече съм добре. Наистина. Трябва да приготвя толкова много документи заради тази неприятност, че мозъкът ми ще бъде зает с мисли за тях. Защо си тук отвън?

— Исках да поогледам. Смятам, че са проучили внимателно сградата и квартала. Движението, патрулните коли, гледката от

околните сгради. И са избрали най-доброто място. Горен прозорец. Обмислен риск. Но новото стъкло ще бъде инсталирано до пет часа. Гарантирам ти.

— Благодаря ти, Джак — усмихна се Анита и сложи ръка на рамото му. — „Морнингсайд“ беше животът на Пол — въздъхна тя лицемерно. — И той го повери на мен. Не можех да понеса мисълта, че съм го провалила.

А стига бе, помисли си Джак, но сложи ръка върху нейната.

— Ще се погрижим вместо него. Обещавам ти.

— Чувствам се по-добре, когато знам това. Хайде да се поразходим до предния вход. Бих могла да използвам времето, за да си проясня главата още малко.

— Добре. После ще проверим системата заедно. Техникът ми е там в момента. Ако има някаква дупка, ще я запушим.

— Знам. Пол те смяташе за най-добрия. Аз също. Имам ти доверие, Джак. Затова те помолих за помощ с онази жена, Толивър. Каза, че си научил нещо?

— Не беше лесно — стисна я той за ръката. — Но не обичам да разочаровам клиентите си. И приятелите.

Той й съобщи основната информация, макар да бе си сигурен, че тя вече я знаеше, и изслуша престорената й изненада, когато спомена имената на родителите на Клио.

— За бога! Познавах Андрю Толивър. Не добре, но… Значи жената, която ме заплашваше, е негова дъщеря?! Какъв свят.

— Класическата черна овца. Винаги е създавала проблеми — добави той, като знаеше, че Клио би се ухилила доволно. — Неприятности в училище, известни проблеми с полицията. Не е имала късмет да си намери постоянна работа като балерина. Май току-що се е върнала в Ню Йорк от Източна Европа. Все още проверявам с какво се е занимавала. Не е толкова просто да получиш информация оттам.

— Оценявам това, че се опитваш. Откри ли адреса й?

— Адресът, който открих, е на апартамента, където е живяла, преди да замине за Европа. Преместила се преди около осем месеца. Но сега не живее там. Всъщност, въобще не е в Ню Йорк.

Анита застина на място.

— Какво искаш да кажеш с това, че не е в Ню Йорк? Трябва да е тук. Свърза се с мен и се видяхме тук.

— Това е било преди време. Жена на име Клеопатра Толивър, която отговаря на описанието ти, е заминала тази сутрин за Гърция. По-точно за Атина.

— Атина — завъртя се Анита и впи пръсти в ръката му. — Сигурен ли си в това?

— Имам името на авиолинията, полета и номера на билета й у дома. Реших, че ще искаш да узнаеш за това и проверих полета, след като говорих с теб тази сутрин. Вече е във въздуха повече от час — усмихна й се той и отвори вратата на „Морнингсайд“. — След няколко часа тя ще е на хиляди километри от теб, Анита. Вече няма от какво да се страхуваш.

— Какво? — разсеяно попита Анита и едва успя да се стегне. — Да, предполагам, че си прав. Атина… — промърмори тя. — Заминала е за Атина.

ГЛАВА 25

Проснала крака на плота, докато прелистваше купчина компютърни списания, Ребека обслужваше базата за подслушване. Тя спря по средата на една статия и наостри уши, когато чу гласа на Анита, която раздаваше заповеди.

Ребека усмихнато се завъртя на стола и взе телефона.

— Плъхът захапа сиренцето — каза тя. — Кажи на Тия, че е неин ред. После някой да дойде да ме смени. Отегчена съм до смърт.

— Скоро ще се появим — успокои я Мълаки и затвори. — Твой ред е, скъпа — обърна се той към Тия. — Готова ли си?

— Не мислех, че тя ще се задвижи толкова бързо — Тия притисна ръка към нервния си стомах и усети меката материя на новия си червен пуловер. — Готова съм. Ще се видим у Джак.

— Мога да дойда с теб до полицейския участък.

— Няма нужда, добре съм. А това, че съм леко нервна, ще ми придаде още по-убедителен вид.

Тя облече сакото си, после метна отгоре яркия шал, който бе купила по време една от последните си обиколки по магазините.

— Мисля, че ставам все по-добра.

— Скъпа — каза Мълаки, като хвана шала и я придърпа към себе си. — Ти си родена за това.

Тия си мислеше с удоволствие за доверието и целувката му чак докато стигна до детективския отдел на шестдесет и първи участък.

Потърси детектив Робинс, зачака нетърпеливо, като усукваше дръжката на чантата около ръката си и успя да се усмихне свенливо, когато той се появи.

— Доктор Марш?

— Детектив Робинс, много ви благодаря, че се съгласихте да се видите с мен. Чувствам се ужасно глупаво, че идвам да ви безпокоя тук.

— Не се притеснявайте — учтиво каза той и я загледа любопитно. — Видях ви пред кабинета на Анита Гай. В „Антики Морнингсайд“.

— Да — отвърна тя с леко притеснен вид. — Разстроих се, когато чух името ви и го познах. Не се сетих как да ви се представя пред Анита, без да прозвуча като пълна идиотка. Мислех, че няма да си спомните името ми. Нали знаете, от онзи път, когато ви се обадих заради Джак Бърдит?

— Спомням си. Приятелка ли сте на госпожица Гай?

— О, не — изчерви се Тия. — Всъщност не можем да бъдем наречени приятелки. Обядвахме заедно веднъж и я поканих на обяд отново, когато й е удобно. Но тя… Ами все пак всичко е доста сложно…

— Искате ли кафе?

— Ами аз…

— И аз бих пийнал — каза той и я поведе към малкия кът за почивка. — Захар? Сметана?

— Имате ли безкофеиново кафе?

— Съжалявам. Всичко тук е истинско.

— Е, добре… Всъщност мога да пия само вода.

— Няма проблеми.

Той наля пластмасова чашка от крана на малка мивка и Тия се опита да не мисли за качеството на градската вода.

— Е, какво мога да направя за вас?

— Вероятно нищо — отвърна тя, като вдигна чашата, но не посмя да рискува да отпие. — Чувствам се като пълна идиотка.

Тя погледна малката стаичка с претрупани плотове, корково табло и покрит с петна от влага таван.

— Предполагам, че много хора се чувстват като идиоти, когато дойдат тук.

— Просто ми кажете какво ви тормози — предложи Робинс, като занесе кафето си до масата и се настани срещу нея.

— Добре. Ами… сетих се за вас, детектив, защото си бях записала данните ви, когато господин Бърдит дойде при мен онзи ден. Това беше най-странното нещо.

Робинс й кимна окуражаващо.

— Джак има талант за странни неща.

Тя прехапа устни.

— Вие гарантирахте за него, нали? Имам предвид, че го познавате и вярвате в честността му и чувството му за отговорност.

— Абсолютно. Познаваме се с Джак много отдавна. Той е ексцентричен понякога, доктор Марш, но можете да му се доверите напълно.

— Добре. Това е хубаво. Вече се чувствам по-спокойна. Просто онзи ден, когато той ми каза, че телефоните ми са подслушвани…

— Така ли ви каза? — прекъсна я Робинс и се размърда нервно.

— Да. Не ви ли го спомена? Нали разбирате, той очевидно ми бе звъннал, за да ми съобщи нещо, но забелязал нещо странно по линията. Не знам как точно го е направил. Трябва да си призная, детектив, че макар вие да гарантирахте за него, не му повярвах напълно. Защо пък някой би подслушвал телефона ми? Това е глупаво. Не мислите ли?

— Имате ли причина да вярвате, че някой би подслушвал телефона ви?

— Никаква. Водя твърде спокоен живот. Повечето обаждания са свързани с проучванията или със семейството ми. Нищо особено интересно, освен за останалите митолози. Но думите на Джак ме притесниха. Реших да не им обръщам внимание, докато… Знаете ли нещо за трите орисници?

— Не мога да кажа, че знам.

— Те са героини от древногръцката митология. Три сестри, които предат, измерват и прерязват нишката на живота. Освен това са статуетки. Малки, ценни сребърни статуетки — друг мит сред хората на изкуството и антикварите. Един от предците ми притежавал една от тях, но била изгубена заедно с него и съпругата му при потъването на „Лузитания“. Другите две… — Тя разпери ръце. — Кой може да каже? Те са доста скъпи и поотделно, но като пълен комплект ще бъдат безценни. Господин Бърдит се свърза с мен, тъй като е колекционер и научил за връзката на семейството ми с едната статуетка. Баща ми е собственик на „Уайли“ — антикварен магазин и зала за търгове.

— Ясно. Значи Джак се е надявал да намери някоя от статуетките покрай вас.

— Точно така. Разказах му малкото, което знам за тях, но разговорът ми даде идея за нова книга. Започнах проучвания. Телефонни обаждания. Събирах информация и така нататък. Но онзи ден говорих с една жена, която познавам покрай семейството си.

Изненадах се, че тя иска да прекара известно време с мен и, признавам, бях поласкана.

Тия сведе очи към чашата си и я завъртя в ръце.

— Не мислех, че би си направила труда да поддържа светски отношения с мен. Чак когато се прибрах у дома, след като бяхме говорили, осъзнах, че тя не само заговори за орисниците, но и…

Тия въздъхна тежко и погледна детектива отново.

— Детектив Робинс, тя каза няколко неща, директно свързани с проучванията ми и с телефонните обаждания и разговори, които бях провела. Знам, че вероятно е само съвпадение, но ми се струва доста странно. А още по странно ми се стори, когато си припомних как ме покани на обяд и насочи разговора към статуетките. А и знаеше за проучванията ми някои неща, които не би трябвало да знае. След това научих, че е разпитвала и родителите ми за Клото.

— Коя е Клото?

— О, съжалявам. Първата орисница. Статуетката, която прапрадядо притежавал, била Клото. Не знам какво да мисля. Тя дори се изпусна, че третата орисница, Атропа, била в Атина.

— Гърция.

— Да. Аз самата тъкмо проверявах този слух в деня, преди да обядваме. Бях обсъдила въпроса по телефона с един колега. Предполагам, че тя може да върви по същия път като мен, но все пак се чувствам странно. А когато си помисля какво господин Бърдит каза за телефоните ми… наистина ми е притеснено.

— Защо не накараме някой да провери телефоните ви?

— Можете ли да го направите? — благодарно го погледна тя. — Ще ви бъда много задължена. Това наистина ще ме успокои.

— Ще се погрижа за това. Доктор Марш, жената, която споменахте… Това Анита Гай ли е?

Тия ахна. Надяваше се, че не е прекалила с изненадата си.

— Как познахте?

— Това е един от номерата, на които ни учат в училището за ченгета.

— Детектив Робинс, чувствам се ужасно. Не искам да създавам неприятности на Анита. Може би само си въобразявам. И вероятно е така. Не съм човек, на когото се случват подобни неща. Няма да й

кажете, че съм говорила с вас, нали? Страхотно ще се притесня, ако тя разбере, че съм споменала името й на полицията. А родителите ми…

— Няма да съобщаваме името ви на никого. Както казахте, това вероятно е само съвпадение.

— Прав сте — усмихна се тя облекчено. — Сигурно е само съвпадение.

Тия си помисли, че всичко това й приличаше на засяването на семена. Не че някога наистина бе посяла нещо, но просто й се струваше така. Разравяш леко земята, разпръсваш онова, което искаш да порасне, после му слагаш малко тор.

Харесваше й, че екипът им й се доверява достатъчно, за да я остави да посее толкова много семена.

А ако тези семена поникнеха бързо, както очакваха, щеше да се наложи да свършат доста работа за рекордно кратко време. Тя влезе в „Уайли“ с пружиниращa походка.

Преди да успее да попита дали баща й е свободен, Тия чу гласа на майка си. Потръпна и се ядоса на себе си за това. Чувството за вина я накара да влезе в залата, където Алма се караше на една от продавачките.

— Мамо, не очаквах да те видя тук — каза Тия и целуна майка си по бузата. — Каква прекрасна ваза — отбеляза тя и се вгледа в деликатния мотив с маргаритки по вазата, която продавачката държеше. — Грюби?

— Да — отговори продавачката и погледна Алма със съмнение в очите. — Около 1905 година. Изключително красив предмет.

— Искам да я сложите в кутия, да я опаковате за подарък и да я доставите в дома ми.

— Госпожо Марш… — започна продавачката.

— Не искам да слушам повече за това — махна Алма с ръка. — Дъщерята на Елън Фостър, Магда, ще се жени следващия месец — съобщи тя на Тия. — Помолих баща ти няколко пъти да донесе у дома подходящ сватбен подарък, но той направи ли си труда? Не. Затова съм принудена да дойда тук и лично да се погрижа за това. А той е тук всеки ден. Най-малкото, което би могъл да направи, е да се погрижи за това вместо мен.

— Сигурна съм, че той…

— А сега — продължи Алма, без да обръща внимание на дъщеря си, — тази млада жена отказва да изпълни онова, което й нареждат.

— Господин Марш е дал ясни указания на персонала. Нямаме право да ви даваме никаква стока на стойност повече от хиляда долара. А тази ваза е оценена на шест хиляди, госпожо Марш.

— Никога не съм чувала такива глупости. Получавам сърцебиене. И кръвното ми се покачва.

— Мамо! — Гласът на Тия, по-рязък от това, което някоя от тях бе очаквала, накара Алма да премигне. — Тази ваза не е подходящ подарък за дъщерята на хора, които едва познаваш.

— Елън ми е скъпа приятелка…

— Която виждаш не повече от шест пъти годишно, и то на светски събития — бързо довърши Тия. — Вкусът ти, както винаги, е безупречен, но това не е подходящ подарък. Имате ли нещо против да съобщите на баща ми, че съм тук? — обърна се тя към продавачката.

— Ни най-малко. Отивам, госпожице.

Облекчена от получената подкрепа, продавачката бързо ги остави насаме.

— Не знам какво ти става — каза Алма и красивото й лице се изкриви в нещастна гримаса. — Толкова си груба. И ти липсва всякакво съчувствие.

— Не исках да прозвуча така.

— Това е заради онзи мъж, с когото се занимаваш. Онзи чужденец.

— Не е така. Ти просто се разстройваш от нищо.

— Нищо? Тази жена…

— Тя просто си върши работата. Мамо, не можеш да идваш в „Уайли“ и да взимаш нещо от витрината само защото ти е харесало. Сега ще ти помогна да избереш подходящия сватбен подарък.

— Имам главоболие.

— Ще се почувстваш по-добре, когато се погрижим да изпълним задачата ти — каза Тия, като прегърна майка си и я отведе настрани. — Виж този красив чайник.

— Искам ваза — упорито каза Алма.

— Добре.

Тя поведе Алма напред и макар да изпитваше желание да повика друга продавачка на помощ, си заповяда да се справи сама.

— О, това е красиво.

Беше забелязала висока ваза и се надяваше, че скромният й опит няма да я подведе. Ако допуснеше грешка и избереше нещо още по-скъпо, мисията й щеше да се провали.

— Толкова е красива и изискана. Мисля, че това е „Стауърбридж“.

Тя взе вазата и я наклони внимателно, за да види малкото етикетче с цената, после въздъхна облекчено.

— Това ще бъде идеален подарък — продължи тя бързо, когато видя гримасата на майка си. — Нали разбираш, ако подариш другата ваза, те няма да знаят какво получават и няма да оценят жеста ти. Но нещо красиво като това, при това на подходящата цена… ще му се зарадват много.

— Ами…

— Ще се погрижа да ти я опаковат. А после ще видим дали татко има време да пием чай. Отдавна не сме идвали в „Уайли“ заедно.

— Предполагам, че си права — отвърна Алма и се вгледа внимателно във вазата. — Много е елегантна.

— Великолепна е.

При това струваше по-малко от четиристотин долара.

— Винаги си имала отличен вкус, Тия. Никога не съм се притеснявала за това.

— Няма защо въобще да се притесняваш за мен.

— А какво ще правя тогава с времето си? — кисело попита Алма.

— Ще измислим нещо. Обичам те.

Очите на Алма се изпълниха със сълзи, но в същия момент Тия чу стъпките на баща си. Забеляза, че той изглеждаше измъчен и недоволен. Без да мисли, тя инстинктивно пристъпи между него и майка си.

— Нападнат си — жизнерадостно му съобщи Тия. — Отбих се да те видя и налетях на мама. Тя иска да й опаковат вазата „Стауърбридж“ за подарък.

— Коя ваза? — присви очи той и кимна доволно, след като Тия му я показа. — Ще се погрижа за това. Алма, казах ти да се съветваш с

мен, преди да избираш нещо.

— Тя не искаше да те безпокои — обясни Тия, като запази веселия си тон. — Но аз не можах да устоя. Ужасно ли си зает?

— Всъщност да. Имах тежка сутрин. Снощи са проникнали в „Морнингсайд“.

Алма притисна ръка към сърцето си.

— Обрали са ги?! Живея в страх, че това може да се случи и тук. Няма да мигна тази нощ, само за това ще мисля.

— Алма, тук не е станало нищо.

— Въпрос на време — мрачно предрече тя. — Престъпността нараства главоломно. Една жена не може да излезе спокойно от дома си. Дори там не е в безопасност.

— Слава богу, че татко се е погрижил за най-добрата охрана и тук, и у дома — отбеляза Тия. — Мамо, трябва да седнеш и да си поемеш дъх. Знам, че се разстройваш, когато чуеш за нечии проблеми. Имаш нужда от чаша хубав чай от лайка — продължи тя и поведе майка си към стол в другия край на залата.

Настани я, помоли една от продавачките да се погрижи за чая и се върна при баща си.

— Кога се научи на това? — попита той. — Да се оправяш с майка си?

— Не знам. Предполагам, осъзнах, че имаш нужда от помощ в тази област, а досега не съм ти била полезна. Не бях много добра дъщеря за никой от вас. Искам да променя това.

— Струва ми се, че много неща се променят — отвърна той и докосна нежно бузата й с рядък жест на обич. — Не мисля, че някога си изглеждала по-добре, Тия.

— О, това е заради новия пуловер и…

Той задържа ръка на бузата й.

— Не е само заради пуловера.

— Не е — съгласи се тя и направи нещо, което никога не бе правила — вдигна ръка и я сложи върху неговата. — Наистина не е.

— Може би е време да разчупим рутината. Предлагам да заведа теб и майка ти на обяд.

— Чудесно, но днес не мога. Вече бездруго закъснявам. Може ли да го отложим?

— Разбира се.

— Добре… ами… това за „Морнингсайд“ е ужасно. Нещо било ли е откраднато?

— Не съм сигурен. Очевидно са влезли в сградата, но само за малко, тъй като алармата се включила. Анита още не е довършила инвентаризацията.

— О, говорил си с нея?

— Ходих там тази сутрин, за да й предложа помощта си. И — добави той с лека усмивка — да видя дали ще мога да измъкна някои подробности. А и това ми се стори, подходящ момент да подхвърля за слуховете, че една от орисниците се намира в Атина. Госпожица Гай изглеждаше изключително заинтересувана. Толкова се въодушевих, че споделих с нея нещо, което се е предавало от поколение на поколение в семейство Уайли. А по-точно как Хенри Уайли възнамерявал да замине за Атина след пътешествието си до Лондон.

— О! Не се бях сетила за това.

— Е, няма нищо чудно. Никога не те е бивало в лъжите. Макар че и това може да се е променило.

— Благодарна съм ти за всичко — каза Тия. — Знам, че молбата ми беше доста странна. Чудя се защо се съгласи да го направиш.

— Никога преди не си ме молила за нищо — простичко отговори той.

— Тогава ще те помоля за още нещо. Стой далеч от Анита Гай. Не е такава, каквато изглежда. Трябва да вървя вече. Закъснявам — каза Тия и го целуна по бузата. — Ще ти се обадя скоро.

Тя излезе толкова бързо, че едва не се сблъска с висок мъж в тъмен костюм, който влизаше в магазина. Тия се спъна, изчерви се силно, после отстъпи настрани тромаво.

— Съжалявам — извини се тя. — Не гледах къде вървя.

— Няма проблеми.

Марвин Джаспър я загледа как се затича по тротоара. Той се завъртя и се отдръпна от входа на „Уайли“. Без да сваля очи от отдалечаващия се гръб на Тия, звънна по мобифона си.

— Джаспър. Току-що се сблъсках с онази Марш. Излизаше от „Уайли“.

— Алма? Съпругата на Марш? — запита Анита.

— Не, младата. Дъщерята. Бързаше много. Изглеждаше някак виновно. Мога да я проследя, ако искаш.

— Не. Тя винаги изглежда виновна за нещо. Изпълни онова, което ти наредих, и не ме безпокой, докато не разполагаш с нещо интересно.

Джаспър сви рамене и прибра телефона. Щеше да изпълни заповедите и да поддържа кучката в щастливо неведение. Знаеше, че тя бе убила Дубровски, но това не го притесняваше. Джаспър бе убеден, че може да се справи с Анита много по-добре от окаяния си бивш партньор.

Толкова по-добре, че когато всичко приключеше, щеше да уреди удобен инцидент за кучката. Фатален. Вероятно щеше да му се наложи да се погрижи и за онази Марш. И за стареца й. Но след като разчистеше бъркотията, щеше да си тръгне с трите статуетки.

С мисълта, че Рио бе отлично място, където да се оттеглиш, той тръгна обратно към „Уайли“, за да изпълни заповедите.

Джак се срещна с Боб Робинс в бара на две пресечки от участъка. Беше прекалено рано и вътре имаше само няколко ченгета и цивилни клиенти. Мястото миришеше на лук и кафе. След няколко часа щеше да преобладава миризмата на уиски и бира.

Джак се настани в сепарето срещу Боб.

— Ти звъниш — каза той, — ти черпиш.

Той си поръча хамбургер, пържени картофи и наливна бира.

— Какво става?

— Ти ми кажи. „Морнингсайд“.

— Лу отговаря за това.

— Все пак ми кажи.

— Влизане с взлом. Проникнали през първото ниво на системата, успели да се доберат до целта. Помощната аларма се включила и настанала бъркотия. Чух, че момчетата в синьо се явили след две минути. Добра скорост.

— Как са проникнали, Джак?

— Правим проверка на системата и пълен анализ — отговори Джак, като протегна дългите си крака. — Ако възнамеряваш да тормозиш някой от хората ми заради това, само ще си загубиш времето

и ще ме ядосаш. Ако някой от тях бе решил да обере клиент, щеше да се справи и с второто ниво, да вземе онова, за което е влязъл, и вече да се пече на плажа в някоя чужда страна, откъдето не биха го екстрадирали.

— Може и да са взели онова, за което са влезли.

Джак вдигна бирата си и се вгледа в Боб.

— И какво е то?

— Ти ми кажи.

— Доколкото знам, клиентката не е завършила инвентаризацията си. Мога да ти кажа, че всичките ми хора са си на мястото. „Бърдит“ не си е спечелил добра репутация с назначаване на крадци. Ти ли ще поемеш случая на Лу?

— Не. Но работя по нещо, което може да се окаже свързано с това. Не разбирам някои неща обаче. Ето ти първото. Живея си спокойно с години, без някой да ми спомене името на Анита Гай. А сега, само за няколко дни, ти ми го подхвърляш във връзка с някакъв тъп бияч, убит в Джърси. Чувам го от Лу, който е натоварен с разследването на опита за обир в магазина й, където охранителната система е създадена от теб. И днес отново ми го подхвърля една жена, която те познава.

Джак се ухили и се облегна назад.

— Познавам много жени.

— Тия Марш. Твърди, че си й казал, че телефоните й се подслушват.

— Така е.

— Да. Наистина е така — кимна Боб и отхапа от хамбургера си. — Току-що ги проверих. Въпросът е защо се подслушват.

— Предполагам, че някой иска да знае с кого и за какво си говори Тия Марш.

— Да, елементарно, Уотсън. Тя мисли, че може да е Анита Гай.

Джак внимателно остави бирата си.

— Тя ли ти го каза?

— Какво става, Джак?

— Не разполагам с нищо солидно. Но ще ти кажа следното — наведе се той напред и сниши глас: — Който и да е проникнал в „Морнингсайд“ е знаел достатъчно за системата, за да го направи. Но не достатъчно, за да остане и да довърши работата. Клиентите ми

винаги научават колкото искат за алармените си системи. Клиентката ми в този случай също познава основните неща в системата.

— Ако иска да отнесе нещо от собствения си магазин, защо просто не го вземе и не си тръгне с него?

— Откъде, по дяволите, да знам? Пет минути, Боб. Главната система е била вън от строя не повече от пет минути, когато се е включила помощната. Твоите хора са се явили след две. Не виждам как крадците биха могли да се измъкнат оттам за седем минути. Дори ако работата е вървяла гладко, докато са били вътре, не биха могли да вземат почти нищо. Наистина ще ми е интересно какво Анита е вписала в протокола за застрахователната компания.

— Струва ми се, че не харесваш много клиентката си, Джак.

— Така си е — кимна Джак и се зае със сандвича си. — Но това е лично. От друга страна, нямам нищо против нея, освен подозрения.

— Как я свърза с Дубровски?

— По заобиколен начин — сви рамене Джак. — Друга клиентка ми каза как Анита й досаждала заради един предмет на изкуството. Притискала я непрестанно и я тормозела. Клиентката ми спомена, че я следял някакъв тип. Описа ми го, а аз го описах на теб. Ти пък ми каза, че вече бил труп. Тя го идентифицира по снимката, която ти ми даде.

— Искам име.

— Не и без нейното съгласие. Знаеш, че не мога да ти кажа името й, Боб. А и единственото, което тя знае за Анита, е, че се страхува от нея, а онзи тип по петите й е вече мъртъв.

— Ами предмета?

— Всъщност са няколко. Наричат се трите…

— Орисници — довърши Боб и Джак се престори на много изненадан.

— Наистина си детектив.

— Даже имам и значка, с която да го докажа. Какво общо имаш с тези статуетки?

— Просто аз притежавам едната.

Боб присви очи.

— Коя?

— Атропа. Третата орисница. Имам я по наследство, от английската част на семейството. Анита не знае това и не искам да го узнава. Помоли ме да я снабдя с информация за орисниците, а това ме

накара да се замисля и така стигнах до Тия Марш и другата ми клиентка.

— Защо Анита се е обърнала към теб, след като не знае, че притежаваш едната статуетка?

— Знае, че съм колекционер, а и имам връзки.

— Добре — кимна доволно Боб и си взе от пържените картофи на Джак. — Продължавай.

— Телефоните на доктор Марш се подслушват, а клиентката ми, която е следата към Лахезис, или орисница номер две, е следена. Анита притиска и двете. Ти си направи сметката.

— Да напълниш някого с куршуми, е доста далеч от това да се снабдиш с няколко статуетки.

— Е, ти си говорил с Анита. Какво мислиш?

Боб не отговори.

— Мисля, че трябва да се поровя по-дълбоко — каза той след малко.

— Докато се занимаваш с това, проучи и едно убийство на Петдесет и трета улица отпреди няколко седмици. Чернокож балетист. Пребит до смърт в апартамента си.

— По дяволите, Джак, ако знаеш нещо за открит случай за убийство…

— Давам ти информация — спокойно отговори Джак. — Провери свидетелските описания на човек, който влязъл и излязъл от сградата. Отговарят на горилата, която откри вкочанена в Ню Джърси. Намери начин да получиш съдебно разрешение за подслушване на частния телефон на Анита Гай. Обзалагам се, че ще откриеш някои интересни разговори. Трябва да вървя вече.

— Стой настрана от полицейската работа, Джак.

— С удоволствие. Имам среща с красивата червенокоса ирландка.

— Онази, която доведе в участъка? Ребека? — спомни си Боб. — Клиентка ли ти е?

— Не. Тя е жената, за която ще се оженя.

— Само в мечтите ти.

— И там също — отвърна Джак, като бръкна в джоба си, извади една кутийка и я отвори. — Какво ще кажеш?

Боб ококори очи и едва не събори масата от вълнение, когато видя пръстена.

— Мили боже, Бърдит! Говориш сериозно!

— За първи път в живота си отидох в „Тифани“. Но Ребека ще хареса нещо наследствено. Това е било на прапрабаба ми.

— Чудесно! — извика Боб, като излезе от сепарето и прегърна Джак. — Поздравления. И как, по дяволите, да ти бъда ядосан сега?

— Ще намериш начин. Искаш ли да ми направиш сватбен подарък? Заеми се сериозно с Анита Гай.

ГЛАВА 26

Когато паркира, седнал зад волана на стария джип на Джак, Гидиън се чувстваше много доволен от задачата си. Прокле късмета си чак когато му се наложи да шофира. Беше достатъчно лошо да си погълнат от кошмарното нюйоркско движение и дивашкото съревнование между коли, таксита и камиони за доставки, куриери на колела, които напомняха на камикадзе, и вечно забързаните пешеходци. Но на всичкото отгоре трябваше не само да се примирява с това, но и да шофира от другата страна на пътя.

Беше се упражнявал и все още бе възмутен от обидата, нанесена му от дребна бабичка, която му посочи среден пръст, когато се застоя на кръстовището след смяната на светофара.

Но все пак бе успял да се справи с кошмарните странични улици и широките авенюта, където всички караха като на рали, и не бе убил никого. Затова и го избраха за тази задача.

Не само заради това, разбира се, а и защото той и Ребека бяха единствените хора, чиито лица Анита не бе виждала лично. А Ребека бе нужна пред клавиатурата на компютъра.

Щеше да се чувства по-добре, ако Клио беше с него да го подтиква, да му се подиграва или… просто да е до него. Беше свикнал прекалено много с това. Липсваше му дори мириса й.

Налагаше се да си поговорят сериозно за бъдещето си, след като приключеха тази история с орисниците. И с Анита. Трябваше да се разберат относно единствения сериозен проблем — факта, че той не можеше да живее в Ню Йорк и да остане със здрав разсъдък. Да го посещава от време на време — да, но как да живееш в толкова претъпкано място, в което едва успяваш да си поемеш дъх? Не, не можеше да го направи дори заради нея.

Господи, колко му се искаше да види отново синьото море и да усети лекия дъждец. Копнееше за хълмовете и камбанния звън от катедралата. А най-вече му се искаше да се събуди на място, където, ако тръгнеше към кея или просто се мотаеше из улиците, щеше да се срещне с хора, които познаваха и него, и семейството му. Хора, които

също бяха негово семейство. Вероятно Клио щеше да намрази живота в Коув. Нещата, които го поддържаха нормален и щастлив, щяха да я вбесят.

Защо двама души, родени на различни места, които желаеха различни неща, трябваше да се влюбят?

Вероятно това бе една от шегите на съдбата.

В крайна сметка Клио сигурно щеше да тръгне по пътя си, а и той по своя, така че останалата част от живота им щеше да мине на един океан разстояние. Тази мисъл го потисна. Гидиън потъна в отчаяние и едва забеляза дългата черна лимузина, която спря пред дома на Анита.

Той прогони личните проблеми от ума си и застана нащрек.

— Я гледай — промърмори Гидиън. — Пътуваме със стил, а?

Гидиън видя как униформеният шофьор излиза от колата, пристъпва към предната врата и звъни. Беше прекалено далеч, за да види кой му отвори, но последва кратък разговор, после шофьорът се върна в колата.

И двамата изчакаха десет минути, преди от къщата да излезе друг мъж, икономът, според Гидиън, който носеше два големи куфара. Млада жена вървеше след него и влачеше по-малък куфар.

Докато тримата прибираха багажа, Гидиън грабна телефона.

— Товарят колата — съобщи той на брат си. — Лимузина с размерите на кит и достатъчно багаж за група манекенки.

Гидиън видя лично Анита за първи път, когато тя излезе от къщата. Косата й беше медночервена и елегантно фризирана около лице, което изглеждаше изключително меко и гладко. Тялото й беше женствено с пищни извивки и той веднага разбра какво бе привлякло брат му.

Зачуди се какво ли я бе накарало да се превърне в чудовището, което беше. Също така се зачуди защо другите не забелязват колко не на място е лъскавата Анита в тази изискана стара къща.

Вероятно тя самата забелязваше това, когато се погледнеше в огледалото. И то засилваше амбициите й.

Е, по-разумно бе да остави философстването на Тия.

— Нашата дама излиза от къщата — съобщи той.

— Не забравяй, ако ги загубиш по пътя, просто тръгни към летището и ще я откриеш отново.

— Няма да ги загубя. Мога да шофирам по-добре от обратната страна на пътя, отколкото повечето хора в този град шофират на правилната — отвърна Гидиън, макар според него, това да не беше кой знае какво. — Потеглят. Ще ви се обадя от летището.

Мълаки затвори и се обърна към Тия.

— Потеглиха.

— Чувствам се малко странно — каза тя и притисна ръка към стомаха си. — Но това започва да ми харесва. Не знам какво ще правя, когато животът ми се върне към нормалния си ритъм.

Той я хвана за ръката и притисна устни към пръстите й.

— Ще се погрижим да не се връща.

Тия се изчерви, натисна интеркома и се свърза с гаража.

— Тя е на път към летището. Гидиън е след нея.

— Да действаме тогава — отвърна Джак и прекъсна връзката.

Тия се надигна.

— Спокойна ли си? — попита я Мълаки.

— Достатъчно спокойна. Садил ли си някога нещо?

— Дърво ли?

— Мислех си за семена. Различни семена на различни места — отговори тя и си пое дълбоко дъх. — Градината ни ще бъде много интересна, когато свършим.

— Съжаляваш ли?

— Засега не. И не възнамерявам да го правя.

Тя влезе в гаража, където Клио, Ребека и Джак вече стояха до буса, и си помисли, че тези хора, тези вълнуващи и интересни хора, бяха нейни приятели.

Не, не съжаляваше за нищо.

— Хайде да потанцуваме — каза Клио.

Тия се настани пред клавиатурата, а Мълаки поддържаше комуникацията. Джак и Ребека седнаха отпред, а Клио се отпусна и се заслуша в „Куин“, които гърмяха в слушалките й.

— Не знам как успява да го постигне — промърмори Тия. — Имам предвид, да си почива по този начин.

Мълаки хвърли поглед през рамо към Клио, която седеше със затворени очи и поклащаше тяло в ритъм с музиката.

— Съхранява енергията си. Ще се нуждае от нея по-късно.

Той натисна едно копче и заговори по радиостанцията с Ребека.

— Гидиън каза, че движението по „Ван Уик“ било натоварено. Все още следи нашите хора, но вече се движат доста бавно.

— Чудесно. Вече сме почти на паркинга.

— Внимавай, скъпа.

— О, ще внимавам. Дори ще бъда добра. Край.

Ребека прибра радиостанцията в калъфа на колана си. Тя съхраняваше енергията си по свой собствен начин. Джак отби на паркинга, а тя преговори наум всеки етап от задачата си.

Когато излезе от буса, Ребека се приближи до Джак и той й протегна ръка.

— Да си държим ръцете, докато се връщаме на местопрестъплението — въздъхна тя. — Толкова е романтично.

— Нервна ли си? — попита я той.

— По-скоро напрегната. А това е хубаво.

— Не бързай. Искаме да минем през този етап бързо, но имаме време да си свършим работата добре.

— Ти си изпълни своята задача, а аз ще се погрижа за моята.

Двамата тръгнаха към предния вход на „Морнингсайд“. Джак небрежно набра новия код, който бе програмирал, после извади ключовете си. Алармената система се изключи.

— Чисти сме — тихо каза той и отключи вратата. Влязоха вътре, той заключи отново и включи външните аларми. — Вътре сме. Тръгвай — каза той, но Ребека вече се носеше по стълбите нагоре.

Водена от светлината на фенерчето си, тя се втурна към кабинета на Анита. Извади ключа от джоба си и с надеждата, че двамата с Джак бяха успели да блокират алармите, отключи вратата.

Дръпна завесите на прозорците, които гледаха към „Медисън“, запали настолната лампа и седна пред компютъра на Анита, като потъркваше ръце.

— Хайде, готин, нека да правим любов.

На долния етаж Джак настрои системата. Тя щеше да заработи идеално, след като двамата с Ребека изчезнеха оттук. Докато работеше, той слушаше Мълаки в слушалките си.

— На летището са. Тя е оставена до бордюра. Гидиън търси къде да паркира. Ще я пипне отново вътре. Как върви при вас?

— Действаме. Дай ми Тия. Искам да направя първата проверка.

— Ето я — отвърна Мълаки и й подаде слушалките.

— Джак?

— Давам ти първия код. Вкарай го.

Зад нея Клио се прозя, свали слушалките си и попита:

— Всичко наред ли е?

Седнала пред клавиатурата, Ребека проникна с лекота в компютъра на Анита и си помисли доволно, че защитата на проклетата кучка беше жалка. Проста парола, с която човек можеше да се справи без проблеми. Тя намери бързо изготвения за застрахователната компания документ. Отвори го и прочете инвентарния списък и оплакването на Анита.

— Тц-тц. Вписали сме неверни данни, а? Но толкова скромно? Е, ще оправим това.

Тя извади от джоба си списъка, който бяха приготвили Тия и Джак.

Докато подправяше документа, чу гласа на Мълаки в ушите си.

— Настигна я. Тъкмо влизала в чакалнята на първа класа. Има още час и петнадесет минути до полета й.

— Вече съм във файла. Чудя се какво, по дяволите, е период Нара и защо някаква табличка от същия период струва невероятна сума. Джак, можеш да провериш това заедно с фигурката Чипарус. Ще махнеш ли микрофоните?

— Ще ги махна. Вкарай ги в системата.

— Не забравяй и бръмбарите, които Тия сложи.

— Действам по въпроса. Стой спокойно. Тия, приготви се за следващия код.

След петдесет минути, Ребека приключи с подробното описание на предметите, които Тия бе подбрала по време на лутането си из „Морнингсайд“, после настрои датата и часа на компютъра, за да изглежда, че работата е била свършена по-рано през деня.

По време, за което, благодарение на микрофона под стола й, бяха сигурни, че Анита е била сама в кабинета си.

След като отпечата документа, Ребека разкърши пръсти, после подписа формуляра с великолепен фалшификат на подписа на Анита. Сложи му дата, после написа подробен списък с нареждания за секретарката й.

Настрои отново часовника, спря компютъра, прибра бръмбара на Тия в чантата си и дръпна завесите, когато чу, че Джак се качва по

стълбите.

— Готови сме.

— Нова проверка — нареди той и я накара да завърти очи.

— Добре, шефе. Завеси, компютър, лампа, фенер, микрофон и идеален за накисване документ — изброи тя, като размаха папката.

Ребека заключи вратата на кабинета и отиде да остави папката на бюрото на секретарката на Анита.

— Девойката е изпълнителна и вероятно ще изпрати документа на застрахователите още рано сутринта. Трябва да ти кажа, че Анита вече беше добавила няколко предмета в списъка. Някаква чиния, която струва двадесет и осем хиляди долара и…

— Прибавени към това — каза Джак и потупа чантата си, — искът й ще стане повече от два милиона. Луси, ще трябва да даваш доста обяснения.

— Какво?

— Ще си говорим за класическата американска телевизия по-късно. Алармите са настроени. Ще ги включим, когато се изнесем оттук.

— Тогава работата ни е свършена. Да вървим.

— Има още нещо — каза Джак, като бръкна в джоба си и извади кутийката с пръстена. Отвори капачето и Ребека се наведе да го разгледа на светлината на фенерчето си.

— Прекрасен блясък. Оттук ли го гепи?

— Не. Донесох го със себе си. Искаш ли го?

Тя вдигна глава и прикова очи в неговите.

— Предлагаш ми да се омъжа за теб в сграда, в която проникнахме с взлом?

— Вече ти предложих да се омъжиш за мен — напомни й той. — Само ти давам пръстена тук. Принадлежал е на прапрабаба ми. Носела го, когато прапрадядо ти й спасил живота.

— Това е страхотно. Великолепен е, Джак. Ще го взема.

Ребека свали ръкавицата си и протегна ръка.

— Ще взема и теб.

Джак сложи пръстена на пръста й и наклони глава за целувка, с която да запечатат момента.

— Такъв прекрасен миг — каза Мълаки в слушалките. — Поздравления и най-добри пожелания и на двама ви. А сега, имате ли

нещо против да си изнесете задниците оттам?

— О, я престани, Мъл — скара му се Ребека и нацупи устни за нова целувка. — Тръгваме.

Когато се върнаха в буса, Клио свали преградата, за да може да си размени мястото с Ребека.

— Дай да видим пръстена — каза тя и нетърпеливо свали ръкавицата на Ребека. — Уха! Страхотен камък.

— Оставете женските приказки за по-късно — каза Джак и се настани на мястото си. — Включвай системата.

— Сега, след като вече сме сгодени, не спира да дава заповеди — ухили се Ребека и пое управлението от Тия. — Включвам.

Докато Ребека работеше, Мълаки се наведе към нея, целуна я по главата и я накара да се усмихне.

— Започвам да ставам сантиментален.

— Аз също.

— Великолепен пръстен — обади се и Тия и се наведе да види отблизо диаманта, който проблясваше на ръката на Ребека. — Толкова се радвам за вас.

— Ще си направим купон довечера, нали? Имаме куп причини. Главната система е включена — съобщи тя. — Готови сме. Всичко е наред — добави тя, като се отпусна назад и взе шишето с вода, което Мълаки й подаде. — Свършихме.

— Време за второ действие — каза Клио. — Имаме ли време да хапнем по една пица?

Гидиън седеше на летище „Кенеди“ и четеше „Нещо лошо“ на Рей Бредбъри. Беше се настанил на място, откъдето можеше да държи под око салона на първа класа.

Полетът до Атина нямаше закъснение и пътниците вече се качваха. Гидиън започваше да се изнервя. Умираше за цигара.

Той се размърда и обърна нова страница, когато Анита излезе от салона. Остави я да се отдалечи достатъчно, после тръгна след нея.

Също като десетки други пътници, той извади мобифона от джоба си.

— Готви се да се качи на борда — тихо каза той. — Полетът е навреме.

— Съобщи ни, когато вече са във въздуха. О, между другото, Бека и Джак се сгодиха.

— Наистина ли?

Без да сваля очи от гърба на Анита, Гидиън се ухили щастливо.

— Официално ли?

— Тя вече носи пръстен с диамант, който може да те ослепи. Потегляме към втората мишена. Ако всичко мине добре, ще се срещнем отново в базата. Тогава ще можеш да видиш пръстена.

— Добре че имам слънчеви очила. Тя се отправя към самолета. Тридесет минути до излитането. Сядам тук да си довърша книгата. Ще ви се обадя пак.

Паркираха на три пресечки от къщата и зачакаха.

— Видяхте ли? Казах ви, че имаме време за пица.

Джак погледна Клио любопитно.

— Защо не си дебела като крава?

— Метаболизъм — отговори тя и извади шоколад от чантата си. — Най-полезното нещо, което ми се предаде по наследство от майка ми. Е, къде ще живеете двамата с Ребека? Тук или на Изумрудения остров?

— Предполагам, че и на двете места. Ще решим.

— Да. Удобно е да имаш квартира навсякъде, където отиваш.

— А ти? Ще се върнеш ли към танците, когато всичко приключи? С дела си от орисниците вероятно ще можеш да си купиш част от „Рокетс“.

— Не знам. Вероятно ще се помотая без работа известно време — отговори тя и отхапа от шоколада. — Може да си отворя собствен клуб или училище по танци. Нещо, което да не ми пречи да се явявам на прослушвания. Но единственото, за което мога да мисля в момента, е да накараме Анита да си плати за Мики.

— Сложихме добро начало.

— Да. Той страхотно би се изкефил на това. Джак?

— Да.

— Ами ако не е там? Ако я е взела със себе си или нещо подобно?

— Тогава се захващаме с план Б.

— Какъв е той?

— Ще те уведомя, когато опрем до него.

Джак чу гласа на Мълаки в слушалките си и й съобщи:

— Тя е във въздуха.

— Завеса — тържествено каза Клио и скочи от буса.

— Искаш ли отново да преговорим всичко? Плана, сигналите?

— Не, знам всичко.

— В момента в къщата има двама души — напомни й той. — Двама прислужници, които живеят там. Трябва да сме много тихи.

— Аз съм като котка, не се тревожи. Мислиш ли, че това е рекорд?

— Кое?

— Да проникнеш едно след друго на две места. Три влизания с взлом само за двадесет и четири часа. При това, без да откраднем нищо.

— Ще вземем орисницата.

— Да, но тя и бездруго принадлежи на Мъл и Тия. Така че не се брои. Мисля, че бихме могли да влезем в „Гинес“.

— Мечтая си за това цял живот.

Обиколиха веднъж къщата. На втория етаж не светеше.

— Струва ми се, че вече са се оттеглили. Помещенията за слугите са в южния ъгъл на къщата.

— Иконом и икономка. Мислиш ли, че се забавляват в леглото, докато господарката я няма?

Джак се почеса по брадата.

— Предпочитам да не оставям тази картина да ми се настанява в главата. Отиваме към източната част до терасата на спалнята. Ще бъдем изложени на показ след петнадесет секунди.

— Нужно е нещо по-сериозно, за да разтърсиш една бивша стриптийзьорка, приятел.

— Хей, вероятно можеш да изпълниш номера си на ергенското ми парти — каза той и се ухили, когато чу коментара на Ребека в слушалките си. — Или пък ще минем без него. Любов моя? Изключи алармите.

След сигнала на Ребека, Джак хвана Клио за ръката и я дръпна в сянката на къщата.

Закачиха въжетата с ремъците, изкачиха се отстрани на къщата, прехвърлиха се през каменния парапет и клекнаха на терасата, преди да проговорят отново.

Джак махна с ръка на Клио да оправи екипировката им и тръгна като рак заднешком към вратата на терасата.

— Изключи ключалките на източната тераса на второ ниво — тихо каза той в микрофона.

Изчака да чуе щракането на ключалките, после се надигна и се приближи към вратата.

Извади малка кутийка от джоба си и си избра шперц.

— Обзалагам се, че не са те учили на това в училището за охранители — промърмори Клио.

— Ще се изненадаш.

Той се справи с ключалката, отвори вратата и изчака Клио да влезе вътре, преди да я заключи отново.

После си помисли, че добър следовател би забелязал следите, но не вярваше, че ще се стигне дотам.

— „Обсешън“[1] — каза Клио, като подуши въздуха. — Парфюмът на Анита. Подходящ за нея, нали?

— Заключи вратите. Коридорът е право напред. Банята — вляво.

Клио тръгна внимателно в тъмнината и продължи да си мърмори под нос.

— Трябва ли да те питам откъде знаеш толкова много за спалнята й?

— Професионална информация.

След като вратите бяха заключени, той тръгна направо към дрешника.

— Мили боже, по-голям е от стария ми апартамент! — възкликна Клио и докосна ръкава на сако, когато влезе вътре. — Не е лошо. Мислиш ли, че Анита ще забележи, ако гепя някои неща? Трябва да си подновя гардероба.

— Не сме тук на пазар.

— Хей, пазаруването е единственото нещо, в което наистина ме бива — ухили се Клио и грабна чифт обувки от змийска кожа от рафта. — Моят размер. Това е съдба.

— Тук сме, за да вършим работа, Клио.

— Добре, добре — отвърна тя, но пъхна обувките в раницата си, преди да коленичи и да отвори комплекта с инструментите.

Джак отвори панела към сейфа и включи портативния си компютър към таблото на алармата.

— Рано или късно, тя ще се усети, че ти си единственият, който може да свърши тази работа — отбеляза Клио. — И ще ти бъде ужасно ядосана.

— Да. Треперя от страх — отвърна Джак в момента, когато на екрана се появиха първите две числа от комбинацията от седем. — С колко време разполагаме?

— Четири минути и двайсет секунди. Движим се по график.

Докато чакаше, Клио огледа костюмите на Анита.

— Не си падам по тези дамски дрехи, но това е кашмир. Обзалагам се, че страхотно ще отива на Тия.

Тя нави костюма и го прибра в раницата си.

— Комбинацията е готова — промърмори Джак. — Стискай палци, красавице.

Клио стисна палците и на двете си ръце и застана зад него.

— Жестоко! — извика тя и въздъхна, когато Джак отвори вратата.

Клото заблестя като звезда.

— Ето я! Чувате ли, приятели? Пипнахме я! — извика Клио и подаде подплатената торба на Джак. — Ребека? Ще залепя огромна целувка на мъжа ти. Примири се с това.

Тя се хвърли към Джак, целуна го, после се протегна към раницата си.

— Не затваряй още, Джак. Имам малък подарък за Анита.

— Няма да оставяме нищо тук — започна той, после се вторачи в предмета, който Клио извади. — Какво е това? Барби?

— Да. Ще я заменим за статуетката. Подбрах й подходящите дрехи от магазина за играчки на „ФАО Шварц“ — обясни Клио и постави в сейфа русата кукла, облечена в черна кожа. — Наричам я Барби Крадлата. Носи си и торба за плячката. Вътре има шперцове, които направих от малки безопасни. Държи малка кукличка, която боядисах в сребърно, за да й напомня за орисницата.

— Клио, ти си невероятна!

— Имам скрити таланти. Чао, Барби — добави тя и й прати въздушна целувка, докато Джак затваряше сейфа.

Плъзнаха панела на мястото му и си прибраха инструментите.

— Добре. След като излезем от стаята, никакви разговори. Само сигнали с ръка. Навън през вратата и надясно. Надолу по стълбите и наляво. Стой близо до мен.

— Само дето няма да ме носиш на конче.

— Сега вече е по-сложно — напомни й той. — Ако ни пипнат тук, всичко е свършено.

— Давай напред.

Излязоха от спалнята. Не можеха да рискуват да запалят фенери, затова изчакаха очите им да се приспособят към тъмнината в коридора. Къщата беше тиха. Толкова тиха, че Клио чу биенето на собственото си сърце. И се зачуди как бе успяло да се надигне в гърлото й.

Джак даде сигнал и тръгнаха напред. Стъпките им бяха заглушени от меката пътека.

В началото на стълбите Клио си помисли, че къщата прилича повече на гробница, отколкото на дом. Въздухът беше хладен, стаите — тихи, а звуците от улицата бяха заглушени от уплътнените прозорци и дебелите завеси.

Тя чу звука в мига, преди Джак да застине на мястото си. На първия етаж се отвори врата, в коридора светна и се чуха стъпки.

Двамата с Джак се покриха бързо. Чуха се далечни гласове. След секунда, Клио осъзна, че къщата не беше пълна с хора, а работеше телевизорът. Едва преглътна нервния си кикот, когато позна силния сигнал на „Кой иска да стане милионер?“.

Идеално. Съвсем подходящо.

Светлината угасна, вратата се затвори и Клио преброи до десет. Усети как Джак се отпуска. Тя започна да брои стъпките, които правеха по коридора, в случай че се наложеше отново да се покрият.

Влязоха безшумно в библиотеката и заключиха вратата след себе си.

Фенерчетата ги насочиха към библиотечките със стъклени витрини. Чу се леко звънтене, когато Джак отвори един от шкафовете. Той разчисти част от него, като й подаваше подвързаните с кожа томове на Шекспир. Сейфът се появи и Джак извади компютъра си.

Той почука по часовника си и Клио му показа, че разполагат с двадесет минути. После тя клекна, отвори раницата му и внимателно извади взетите от „Морнингсайд“ предмети.

Джак ги постави дълбоко в сейфа, под впечатляващата купчина петдесетаци, кожените папки и многобройните кутии за бижута.

Затвориха сейфа и си размениха местата. Клио започна да подрежда книгите обратно, а Джак прибра инструментите си. Двамата подскочиха стреснато като зайци, когато телефонът звънна.

Джак й направи знак да побърза, после се втурна към вратата, отключи я и я открехна леко. Клио дишаше във врата му, когато светлина обля коридора. Клио, която притискаше раницата като бебе към себе си, се гмурна зад широко кресло от зелена кожа. Джак преметна другата раница през рамо, скри се зад вратата и се опита да не диша, когато по коридора се чуха бързи стъпки.

— Едно след друго — промърмори раздразнен женски глас. — Сякаш нямам какво друго да правя по това време на нощта, освен да приемам съобщения.

Жената отвори вратата. Джак хвана топката, преди да го удари в корема и се сви в ъгъла.

Стаята се освети ярко, когато жената запали лампите.

Ребека прошепна в ухото на Джак, че времето им изтича.

Той чу как икономката измарширува до писалището и стовари нещо на плота.

— Надявам се да я няма поне месец. Ще можем да си отдъхнем малко.

Провлачените стъпки на икономката се отправиха към вратата. Последва кратка пауза, след това леко изсумтяване, което можеше да се дължи на одобрение, и накрая лампите угаснаха.

Джак остана на мястото си, като внушаваше телепатично на Клио да направи същото, докато стъпките се отдалечиха. Не помръдна и сантиметър, докато не чу затръшването на врата в далечния край на коридора.

После бавно и предпазливо отвори вратата. Видя Клио, която още седеше зад креслото. Очите й проблеснаха в тъмното, когато срещна погледа му. Тя ги завъртя диво, после скочи на крака.

Измъкнаха се от библиотеката, тръгнаха тихо по коридора и излязоха навън.

— … и се правя на заек зад онова кресло, а Джак се крие зад вратата. И виждам само краката й, на които има пухкави пантофи. Розови. Единствената ми мисъл бе, че ще ме залови жена с пухкави розови пантофи. Ужасна работа.

Клио бе отстъпила на Ребека мястото отпред, тъй като искаше да застане в хоризонтално положение колкото се може по-скоро, и сега лежеше изпъната на пода на буса.

— Боже, боже! Имам нужда от малко алкохол.

— Беше страхотна — каза Джак, като погледна в огледалото за обратно виждане. — Нерви от стомана.

— Но и от желе за няколко минути. Хей! — извика тя и се надигна. — Имам подарък за теб, Тия.

— Подарък?

— Да — кимна Клио, като зарови в раницата си и извади сгънатия костюм. — Цветът е страхотен за теб. Нещо като патладжан. Чудесна материя. Кашмир.

— Това… това нейно ли е?

— Е, и? Ще го дадеш на химическо чистене първо — сви рамене Клио и отново зарови в раницата. — Ще ти стои чудесно. Точно както тези обувки ще стоят на мен — каза тя, като ги остави настрани и бръкна вътре отново. — Ребека, гепих за теб малка вечерна чантичка. От Джудит Лийбър. Не е лоша.

— В раницата има ли и нещо за мен? — попита Мълаки.

— Съжалявам, Дороти, това е всичко. Ще трябва да намериш пътя за Канзас сама.

— Как, по дяволите, гепи всички тези неща? — попита Джак.

— Останали са ми някои умения от дните, когато крадях по магазините. Не се гордея с това, но бях на шестнадесет години, настроена бунтарски. Това е вик за помощ и внимание, нали, Тия?

— Ами… според теб, тя няма ли да забележи, че тези неща липсват?

— По дяволите, тя е скътала половината „Бергдорф“ в гардероба си. Какво е един костюм? Освен това ще е прекалено заета, за да проверява гардероба си, след като лайната захвърчат във вентилатора.

— Страхотно се изразяваш — отбеляза Мълаки и се наведе да я погали по главата.

— Така си е.

Клио усети как напрежението й се стопява, когато влязоха в гаража и видяха джипа на Джак. Гидиън се беше върнал и всичко в нейния свят беше наред.

— Е, вече можем да си поръчаме пица, нали? — каза тя.

---

[1] Мания (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

— Ето ги — каза Тия и отново обиколи масата, върху която стояха трите сребърни орисници, свързани в основата и блестяха на светлината на късната сутрин. — Струва ми се като мечта — тихо добави тя. — Всичко ми се струва като мечта — и миналата нощ, и всичко, което доведе до нея. Сякаш съм се препънала и набутала случайно в пиеса. Но ето, те са тук.

— Не си се препъвала, Тия — каза Мълаки, който стоеше зад нея, и сложи ръце на раменете й. — Беше солидна като скала през цялото време.

— Това също е мечта. Трите орисници не са били заедно от един век. Може би два. А ние ги събрахме. Това означава нещо. Вечно и сигурно. Така пише за тях и в митологията. Трябва да се погрижим да останат завинаги в безопасност.

— Няма вече да бъдат разделени.

— Преди, мери, режи — тя докосна фигурките една след друга. — Какъв ще е животът и как ще се отрази на другите. Статуетките са повече от изкуство, Мълаки. И много повече от доларите, които някой би платил, за да ги притежава. Те са отговорност.

Тия вдигна Клото от основата и се замисли за Хенри У. Уайли. Той я бе държал по същия начин и бе търсил останалите. И бе загинал по време на търсенето.

— Моята и твоята кръв са свързани чрез тях. Чудя се дали те разбират, поне малко, каква дълга нишка е изпрела съдбата за тях. Нишка, която не е била прерязана със смъртта им. Нишка, продължила до мен и теб, и останалите. Дори до Анита.

Тя се завъртя към него с орисницата в ръка.

— Кълбото се завъртяло и двама мъже с различно положение в живота започнали един общ цикъл. Цикълът продължава с Клио и Джак, Ребека и Гидиън. А кълбото продължава да се мотае. Ако приемем, че тези три фигурки са отговорни за това, трябва да повярваме, че и участието на Анита е било предначертано.

— Значи да не я държим отговорна за онова, което направи? — попита Мълаки. — За кръвта, която проля от алчност?

— Не. Доброто и злото, недостатъците и добродетелите са навити в кълбото. Изборът и отговорността са си нейни. А съдбата винаги иска отплата — каза Тия и постави Клото при сестрите й. — И накрая винаги си събира дълговете. Предполагам, просто искам да кажа, че Анита може да не е единствената, която ще си плати.

— Точно днес не би трябвало да си тъжна — придърпа я той и погали лъскавата й коса. — Свършихме по-голямата част от работата и скоро ще я приключим напълно.

— Не съм тъжна. Но се чудя какво ще стане, когато свършим.

— Тогава шарката ще се промени — отвърна Мълаки и потърка буза в главата й. — Има нещо, което трябваше да ти кажа още преди. Нещо, което трябваше да изясня отдавна.

Тя се подготви да го изслуша и затвори очи. Вратата на асансьора се отвори.

— Добре, разделяйте се. Носим запасите — каза натоварената с пазарски чанти Клио, като влезе в апартамента пред Гидиън. — Джак и Ребека идват насам. Той има информация за Анита.

— Пристигнала навреме — докладва Джак. — Била закарана в дома на Стефан Никос. Стефан беше приятел и клиент на Пол Морнингсайд. Той и жена му са известни с колекцията си от произведения на изкуството и антики, както и с благотворителната си дейност. Също и с гостоприемството си.

— Зехтин, нали? — попита Ребека, като вдигна една от маслините в чинията си и се вгледа в нея. — Чела съм за него в „Пари“ и „Тайм“. Къпе се в зехтин. Странно, че такава дреболия може да направи един човек толкова богат.

— Маслинови гори — потвърди Джак. — Лозя и продукти от двете. Има къщи в Атина, на остров Корфу, апартамент в Париж и хижа в Алпите — добави той и хапна една маслина. — И всичките му къщи са с охрана компания „Бърдит“.

— Дълги ръце имаш, Джак — отбеляза Мълаки.

— Достатъчно дълги. Говорих със Стефан миналата седмица, след като Тия пося семенцето за Атина.

— Можеше да ни кажеш — обади се Ребека и смушка Тия.

— Не знаех дали семенцето ще покълне. Както вече ви казах, той беше приятел на Морнингсайд. Но не харесва вдовицата му. А мен — бавно се ухили Джак, — мен харесва. Достатъчно, за да ми направи услуга. Развеселен е от идеята да скрои номер на Анита. Ще я държи заета няколко дни със слухове за Лахезис и за високата, сексапилна брюнетка, която издирва статуетката.

— Така ли? Гърция харесва ли ми? — обади се Клио.

— Справяш се добре — каза й Джак. — Но нямаш много време за разглеждане на забележителности.

— Е, винаги има и следващ път.

— Разполагаме с една седмица — изчисли Мълаки. — За да се завърти колелото и всичко да се включи в играта.

Той замълча за момент и огледа лицата около себе си.

— Това трябва да се каже и може би е по-добре да се каже сега. Можем да спрем там, където сме. Имаме трите орисници.

Клио скочи от мястото си.

— Анита не си е платила.

— Чакай малко, изслушай ме. Имаме онова, което тя иска. Онова, което откраднa. Онова, заради което уби. И не сме наранили никого. Освен това, усложнихме живота й с фалшифицирания иск за застрахователната компания и с преместването на предметите от „Морнингсайд“ в личния й сейф.

— Тя вече беше извършила измама с иска — отбеляза Гидиън. — Ние само повишихме залозите. Никой не ни гарантира, че Анита няма да се измъкне.

Той сложи ръка на бедрото на Клио и усети напрегнатите й мускули.

— Няма гаранция за нищо — отговори Мълаки. — Но можем да сме сигурни, че няма да се измъкне лесно. Особено след като предметите са прибрани в сейфа в библиотеката й. А и Джак сподели доста неща с приятеля си от полицията. Твърде възможно е системата да заработи, дори и ако не се месим повече.

— Лу ще се заеме сериозно — каза Джак и набоде няколко макарона. — Записите от охранителните камери ще покажат, че предметите, вписани в иска й, са били на мястото си след опита за взлом. Животът й определено няма да прилича на пикник, след като Лу

се вкопчи в нея като булдог. А и следователят от застрахователната компания ще погледне с подозрение иск за над два милиона долара.

— Но тя може да се отърве само с глоба или общественополезен труд. Аз…

Джак вдигна вилицата си, за да спре гневните думи на Клио.

— Само си представи как Анита готви супа и я поднася на бездомниците в приюта. Не е лошо. Но не е достатъчно за измама за седемцифрена сума. Но все пак, ако искаме да я съсипем напълно, Боб трябва да я свърже с Дубровски. Ако не успее, няма да може да я свърже с убийството му, нито с убийството на приятеля на Клио.

— И тя ще се изплъзне — горчиво каза Клио.

— Да, но тя и бездруго може да се изплъзне. Мъл говореше точно за това. С онова, което направихме, Анита ще пострада заради застрахователния иск, ще полежи известно време в затвора, а лъскавият й образ на вдовица от висшето общество ще бъде опетнен.

— Понякога — каза Тия и всички приковаха очи в нея, — подобна лоша реклама се отразява добре.

— Така е — съгласи се Джак. — Ако изпълним остатъка от плана си, ще я съсипем финансово и може би ще я накараме да допусне грешка, която да я скапе окончателно. Но има доста „ако“.

— Хм — вдигна Тия ръка. — Мелеагър бил само на една седмица, когато орисниците предсказали, че той ще умре, след като една главня от огнището на майка му догори. Трите сестри определили съдбата му. Клото казала, че ще е благороден, Лахезис добавила, че ще е смел. А Атропа погледнала бебето и казала, че ще живее, докато главнята не изгори.

— Не загрявам — започна Клио.

— Остави я да довърши — промърмори Гидиън.

— Нали разбирате, майката на Мелеагър скрила главнята в един шкаф, за да запази бебето си. Синът й щял да живее и да е в безопасност, докато главнята не изгори. И така синът пораснал и станал мъж. После убил братята на майка си. Разгневена и обезумяла от мъка, майка му извадила главнята от шкафа и я изгорила. И Мелеагър умрял. А тя загубила сина си, тъй като искала да отмъсти за братята си.

— Добре. Мики ми е като брат, макар че онази кучка със сигурност не може да се приеме за мое бебе. Е, и?

— Работата е там — нежно каза Тия, — че отмъщението никога не е безплатно. И никога не връща загубеното. Ако продължим напред само заради отмъщението, цената може да се окаже прекалено висока.

Клио стана и както Тия бе постъпила преди малко, обиколи масата, където стояха орисниците.

— Мики беше мой приятел. Гидиън едва го познаваше, а вие въобще не го познавахте.

— Но познаваме теб, Клио — тихо каза Ребека.

— Добре. Няма да стоя тук и да се преструвам, че не искам отмъщение. А и съм готова да си платя за това. Както казах още първия път, когато се събрахме у Тия, държа на думата си. И сега искам отмъщението още по-силно. Да, имаме статуетките и сме богати. Голям праз! — Тя се обърна с гръб към тях. — Ако хората отстъпват от правилата и не застават до приятеля си, когато работата загрубее, какъв е проклетият смисъл? Ако някой от вас не иска да бъде въвлечен в това, няма проблеми. Няма да се сърдя, особено след всичко, което преживяхме заедно. Но аз не съм свършила. Няма да спра, докато не видя как Анита седи в килията си и проклина името ми.

Мълаки погледна брат си и кимна. После сложи ръка на рамото на Тия.

— Скъпа, историята, която разказа, има и друго значение.

— Да. Изборът определя съдбата — кимна тя, като се надигна и отиде до Клио. — Човешките съдби се преплитат. Блъскат се и отскачат. Всички трябва да се опитаме да направим най-доброто и да изпредем нишката докрай. Не мисля, че справедливостта е безплатна, но ще направим така, че да си заслужава цената.

— Добре — кимна Клио и очите й се замъглиха от сълзи. — Трябва да…

Тя сви рамене безпомощно и бързо излезе от стаята.

— Не, позволи на мен — каза Тия, когато Гидиън се надигна. — Аз също имам нужда да си поплача малко.

Тия забърза след Клио, а Мълаки се протегна към бирата си.

— След като решихме този проблем, ще повдигна още един въпрос. По-личен — каза той и отпи щедра глътка, за да навлажни гърлото си. — Втората част от разговора, който водихме преди — обърна се той към Джак. — Е, добре. Като глава на семейството…

— Глава на семейството? — изсмя се Ребека. — Друг път. Мама е главата на семейството.

— Но не е тук, нали? — отвърна Мълаки, раздразнен, че са го прекъснали. — А аз съм най-големият, така че се пада на мен да се заема с това.

— Това е моят годеж и въобще не те засяга.

— Млъкни за пет минути, по дяволите!

— Ще си взема още една бира — реши Гидиън. — Май ще се позабавляваме.

— Не ми казвай да си затварям устата, надута безмозъчна маймуно!

— Можех да направя това в твое отсъствие — напомни й Мълаки, а хладният му тон предупреди за надигаща се ярост. — И да си спестя обидите. А сега ще поговоря с Джак.

— Ще поговориш с Джак, така ли? А аз ще седя със скръстени ръце и скромно сведена глава? — извика Ребека и го замери с възглавница.

— Ти въобще не знаеш значението на думата „скромност“ — отвърна Мълаки и й метна обратно възглавницата. — След като кажа онова, което мисля, можеш и ти да говориш. Но аз ще съм първи, по дяволите!

— Ребека — спря я Джак, когато тя оголи зъби. — Защо не изчакаш Мълаки да свърши, преди да беснееш?

— Благодаря ти, Джак. Първо, трябва да ти кажа, че те съжалявам от сърце за живота, който ще водиш с тази проклета жена с лоши маниери и див темперамент — каза Мълаки и присви очи, когато сестра му се протегна към нефритената купа на масичката за кафе.

Джак обаче бързо протегна ръка и я стисна за китката.

— Това е от династия Хан. Продължавай с възглавниците.

— Та както казвах — продължи Мълаки, — знам, че парите не са проблем за теб, но искам да ти обясня, че сестра ми няма да дойде при теб с празни джобове. Тя притежава четвърт от семейния бизнес, който върви доста добре. Независимо дали ще реши да продължи да работи активно в него, четвъртинката си остава нейна. Освен това има дял в сегашната ни работа.

— Парите нямат значение.

— За нас имат — поправи го Мълаки. — За Ребека също — кимна той към сестра си.

— Може пък и да не си съвсем без мозък — усмихна му се тя.

— Видях какви са отношенията ви и се радвам. Въпреки всичките й недостатъци, а те са безброй, ние я обичаме и искаме да е щастлива. Що се отнася до бизнеса на семейство Съливан, добре дошъл си, ако искаш да вземеш участие в него.

— Добре казано, Мъл — обади се Гидиън, като седна на облегалката на креслото и вдигна чашата си за тост. — Татко щеше да се зарадва много. Е, Джак, добре дошъл в семейството.

— Благодаря. Не знам много за корабчетата, но с удоволствие бих научил повече.

— Е, добре — ухили се Ребека на братята си. — Аз съм най-подходящият човек, който да те научи.

— Ще поговорим за това — потупа я Джак по коляното и стана. — Трябва да свърша няколко неща и имам нужда от малко помощ — обърна се той към другите мъже.

— Ако вие тримата отивате да се забавлявате, аз ще направя същото. Ще взема Клио и Тия и ще отидем да разгледаме сватбените рокли. Споменах ли, че искам голяма сватба?

Джак се закова на мястото си.

— Дай определение за голяма.

— Не си губи времето — посъветва го Гидиън. — Виж блясъка в очите й.

Блясъкът все още бе в очите на Ребека три часа по-късно, когато се върна, натоварена с булчински списания, книжка за планиране на сватби, подарък от Тия и секси нощничка — подарък от Клио.

— Все пак смятам, че лилиите са подходящи за приема.

— Точно така — отвърна Клио и намигна на Тия. — Вече не ги използват само за погребения.

— Букетите от диви цветя бяха очарователни — каза Тия. — Не мога да повярвам, че прекарах толкова време в цветарски магазин, а синусите ми останаха чисти. Май алергията ми отшумява.

— Какви са тези червени петна по лицето ти? — попита Клио, после се заля в смях, когато Тия се ококори. — Шегувам се. Само се

шегувам.

— Не мисля, че това е смешно — извика Тия и се втурна към огледалото, където внимателно огледа лицето си за следи от обриви. — Никак не е смешно.

— Просиш си го с вечните си опасения от реакции на това и онова — каза Ребека, после хвърли поглед към спалнята.

Торбите й паднаха на пода и тя се втурна напред.

— Мамо!

— Ето го моето момиче — хвана я Айлин и я прегърна здраво. — Моето красиво момиче.

— Мамо, какво правиш тук? Как пристигна? О, толкова ми липсваше!

— Разопаковам си нещата, след като преди малко слязох от самолета. Ти също ми липсваше. Чакай да те погледна — каза Айлин, като се взря в лицето й. — Щастлива си, нали?

— Да. Много щастлива.

— Знаех си, че той ще бъде твой. Още когато го доведе у дома на чай.

Тя въздъхна и притисна устни към челото на Ребека.

— А сега ме представи на приятелките си, за които вече съм чула толкова много от момчетата.

— Тия и Клио. Майка ми, Айлин Съливан.

— Радвам се да се запознаем, госпожо Съливан.

Майката на Мълаки, помисли си Тия и се паникьоса.

— Надявам се, че полетът ви е бил лек.

— Чувствах се като кралица в първа класа.

— Да, но полетът все пак е дълъг — каза Клио неловко и дръпна Тия за ръкава. — Ще ви оставим да си починете. Да се видите с Ребека.

— Не, няма — приятелски се усмихна Айлин, която вече бе взела решение. — Ще пийнем по един чай и ще си поприказваме. Момчетата са долу и се занимават с нещо, така че ще се възползваме от времето. Такъв голям и хубав апартамент — добави тя и се огледа наоколо. — Сигурно има къде да си направим чай.

— Аз ще го направя — бързо предложи Тия.

— Ще ти помогна — скочи Клио и двете влязоха в кухнята. — И за какво ще си говорим сега? — изсъска тя. — О, здравейте, госпожо

Съливан. Трябва да ви кажем, че с голяма радост чукаме синовете ви, когато не сме заети с проникване с взлом някъде.

— О, господи! О, господи! — изстена Тия и стисна главата си. — За какво дойдохме тук?

— За чая.

— Точно така. Забравих. Добре.

Тия отвори два шкафа, преди да си спомни къде самата тя бе прибрала чая.

— Е, тя сигурно знае.

— Мислиш, че й звънят у дома, за да й съобщят с кого се чукат?

— Не, не това. О, господи!

Тия дръпна вратата на хладилника и намери отворена бутилка вино. Извади тапата и отпи направо от бутилката.

— Имах предвид другото. Трябва да знае за другото. Мълаки или Гидиън сигурно са й звънели редовно. Тя знае за орисниците и Анита, а вероятно и за част от плана. Що се отнася до другото…

Тия се опита да се успокои, докато приготвяше чая.

— Те са възрастни мъже, а тя изглежда разумна.

— Лесно е за теб. Мама Айлин няма да има нищо против първородния й син да се събере с известна авторка с докторска степен и апартамент в Ист Сайд. Но не мисля, че ще заподскача от радост, когато разбере, че бебето й се гушка със стриптийзьорка.

— Това е обидно.

— Господи, Тия, кой би могъл да я обвини? Аз…

— Не, не за госпожа Съливан. Обидно е за теб — обърна се Тия с кутията чай в ръка. — Обиждаш моя приятелка и това не ми харесва. Ти си смела, лоялна и умна. Няма от какво да се срамуваш, нито за какво да се извиняваш.

— Добре казано, Тия — влезе в кухнята Айлин и забеляза как двете млади жени пребледняха. — Разбирам защо Мълаки е толкова влюбен в теб. Що се отнася до теб — обърна се тя към Клио, — винаги съм се доверявала на преценката на бебето ми и винаги съм се възхищавала на вкуса му. Мъл мисли също като мен. Така че, не се притеснявай, всичко е наред. Тия, увери се, че водата е завряла, преди да я сипеш — добави тя. — Повечето янки не могат да приготвят хубав чай.

След тридесет минути, когато Джак се върна в апартамента, забеляза три неща едновременно. Тия беше зачервена, Клио — скована, а Ребека грееше от радост.

Тя се надигна бавно и се приближи към него. Обви ръце около врата му и го целуна страстно по устата.

— Благодаря ти — каза тя.

— Няма защо — отговори Джак, като я прегърна през кръста и погледна майка й. — Настани ли се вече, Айлин?

— Да, при това много удобно, Джак. Благодаря ти. А сега момичетата ми казаха, че имате още планове за онази жена, която засегна толкова жестоко семейството ми. Надявам се да седнем и да измислим начин, по който да ви помогна.

— Сигурен съм, че ще измислим нещо. Според връзката ми, в момента тя претърсва Атина. Търси една сребърна дама и една брюнетка — каза Джак, като седна срещу Клио. — Купила си е пистолет. Това било първото, което направила. Ясно е, че се надява да те намери и да те очисти.

— Е, ще я разочаровам, нали?

— Да. И ще я оставим разочарована — обади се Гидиън, който влезе с Мълаки по петите. — Каквито и да са бъдещите ни планове, ще те държим далеч от нея.

— Слушай, готин…

— Няма да слушам. Тя не възнамерява да си побъбри с теб. Планира да получи онова, което иска, а после да те убие. Казахте ли й откъде е купила оръжието?

— На черно — отговори Джак. — Нерегистриран Глок. Действа внимателно. Не се е опитала да мине с пистолета през митницата. Убеден съм, че и не възнамерява да се върне заедно с него. Надява се да го използва, за да получи искането, а после да го изхвърли.

— Както вече казах, ще бъде разочарована.

— А ти няма да си на толкова активна служба отсега нататък — каза й Гидиън. — Ще помагаш на Ребека с техниката и на Тия с проучванията. И ще останеш в апартамента на Тия. Няма да излизаш сама по никаква причина. А ако започнеш да спориш с мен, ще те заключа в килера.

— Клио, преди да сриташ сина ми, който си го заслужава по много причини, позволи ми да кажа нещо.

Айлин се настани удобно, сякаш сядаше до кухненската маса в дома си.

— Виждах нещата по друг начин, тъй като не бях в центъра на събитията. Имаме едно слабо място, ахилесова пета. Това е подходящо, нали? — обърна се тя към Тия. — Тази жена познава лицето ти, Клио. Вярва, че притежаваш нещо, заради което вече е убила. И сега е съсредоточена върху теб. Това ще се промени, след като се върне тук. Но ти си единственото, в която тя е сигурна. Ако успее да се добере до теб, ще се добере до всичко. Права ли съм, Мъл?

— Да. Няма да рискуваме да те загубим, Клио. А и не мисля, че ти ще искаш да рискуваш всичко само за да й натриеш носа.

— Не подценявай стойността на натриването на носа — промърмори Клио. — Е, добре, разбрах смисъла. Аз съм риск, затова ще се покрия.

— Гидиън — каза Айлин, — следващия път можеш да помолиш разумно, вместо да раздаваш заповеди. Тия, макар да си янки, правиш чудесен чай.

— Благодаря ви, госпожо Съливан.

— Наричай ме просто Айлин. Доколкото знам, ти си изключително умно момиче.

— Не чак толкова. Просто добре изпълнявам указания.

— Скромността е чудесно нещо — отбеляза Айлин, като си наля още чай. — Но когато не е на място и не отразява действителността, тогава е безсмислена. Ти намери начин да откриеш финансова информация за онази жена.

— Всъщност, приятелката ми… Да — бързо каза Тия, когато забеляза повдигнатите вежди на Айлин. — Намерих начин.

— И знаеш колко можеш да искаш от нея за орисниците.

— Не сме решили точно, но мислех…

— Това момиче винаги ли се притеснява да си каже мнението? — попита Айлин Мълаки.

— Не толкова много, колкото преди, но ти я изнервяш.

Тия се изчерви и изпъна рамене.

— Ликвидността й е петнадесет милиона. Всъщност двадесет, но това изисква значително време и усложнения, затова петнадесет е по-

добре. Помислих си, че трябва да поискаме десет. Разбира се, орисниците струват много повече. Тя ще знае, че с малко работа и проучвания може да ги продаде на подходящия колекционер за поне два пъти повече, отколкото е вложила. Баща ми спомена, че би предложил десет милиона. Като делова жена, тя ще разсъждава по същия начин.

— Разумно — кимна Айлин. — Сега трябва да помислите как да я накарате да се раздели с толкова много пари, без да й дадете орисниците. Тя трябва да бъде обвинена в измама на застрахователната компания, а после да бъде арестувана за убийство. А когато това приключи, можем да започнем да планираме сватбата и да се върнем към работата в „Съливан Турс“ — каза тя на Мълаки. — Братовчедите ви се справят много добре, но все пак и ние трябва да си вършим работата.

— Ще издържим още малко, мамо — увери я Мълаки.

— Ако не вярвах в това, нямаше да съм тук. Също както вярвам, че групата ви ще измисли идеално разрешение на въпроса. Все пак стигнахте дотук. А като говорим за това, не е ли време някой да ми покаже орисниците?

— Харесвам майка ти.

Мълаки се усмихна весело, докато наблюдаваше как Тия оправя леглото.

— Тя те ужасява.

— Малко — отвърна тя и по навик включи малката машинка за шумове на нощното шкафче.

Тия се отдалечи, за да настрои въздушния филтър в спалнята и Мълаки изключи машинката както правеше всяка нощ. Тя никога не забелязваше.

— Ребека толкова се зарадва, когато я видя. Беше чудесно от страна на Джак да доведе майка ви тук.

Тия влезе в банята и свали противоалергичния си грим с противоалергично тоалетно мляко.

— За теб също беше приятна изненада — добави тя, когато Мълаки застана до вратата. — Сигурна съм, че ти е липсвала.

— Така е — отговори той и си помисли колко обичаше да наблюдава красивото и сладко лице на Тия. — Нали знаеш какво казват за ирландските мъже?

— Не. Какво?

— Може да са пияници или бунтовници, побойници или поети. Но до един обичат майките си.

Тия се засмя леко и отвъртя капачката на крема си.

— Ти не си нито едно от тези неща.

— Каква обида. Мога да пия и да се бия наравно с другите. А и у мен има нещо бунтовническо. А… искаш ли поезия, Тия?

— Не знам. Никога не са ми задавали такъв въпрос.

— Искаш ли да ти рецитирам, или да измисля нещо?

Искаше й се да се усмихне, беше сигурна, че може да го направи, но не успя.

— Не го прави.

— Какво?

Объркан и леко разтревожен, той пристъпи към нея, а тя се отдръпна.

— Няма да те затруднявам.

— Това е чудесно — предпазливо каза той. — Защо плачеш?

— Не плача.

Тия ококори очи с надеждата, че ако не мига, сълзите й няма да потекат.

— Няма да плача. Ще бъда разумна и разбираща както винаги — каза тя и остави крема на плота с рязко движение.

— Май трябва да ми кажеш по отношение на какво ще си разумна и разбираща.

— Не ми се присмивай.

— Не ти се присмивам. Скъпа… — той се протегна към нея, но тя го плесна по ръката.

— Не ме наричай така и не ме докосвай — каза Тия и се върна в банята.

— Да не те наричам скъпа и да не те докосвам. Няма да плачеш и ще бъдеш разумна и разбираща — каза Мълаки и притисна пръсти към окото си, което потрепери нервно. — Поне ми подскажи за какво става дума.

— Почти свършихме. Знам това и ще си изпълня задачата. Това е единственото важно нещо, което съм направила в живота си, и няма да го оставя недовършено.

— Не е единственото важно нещо, което си направила.

— Не ме успокоявай, Мълаки.

— Не те успокоявам. И не възнамерявам да стоя тук и да споря, без да имам представа за какво споря. Господи, получавам едно от твоите главоболия — изстена той и разтърка лицето си. — Тия, какво има?

— Каза, че трябвало да ми обясниш по-рано. И наистина трябваше. Дори да знаех как стоят нещата, все пак щеше да е по-добре.

— Казах ти… А!

Той си припомни какво се канеше да каже сутринта, преди Клио да ги прекъсне. Намръщи се и пъхна ръце в джобовете си.

— Знаеш и това те дразни?

— Нямам ли право на чувства? — попита тя разгневено. — Нямам ли право да съм ядосана? Или трябва само да съм благодарна, че имахме тези седмици заедно. Е, благодарна съм, но и ядосана. Ще бъда дори бясна, ако искам — извика тя и се огледа наоколо. — Господи! Все трябва да има нещо, което да хвърля.

— Не мисли за това — посъветва я той. — Просто грабни първото, което ти е под ръка, и го хвърли.

Тия грабна четката си за коса и я метна. Тежката четка се удари с трясък в абажура на нощната й лампа.

— По дяволите! Лампата е от „Тифани“. Дори не мога да беснея като хората.

— Трябваше да я хвърлиш по мен — каза Мълаки и я хвана за ръцете, за да не й даде възможност да се хвърли да чисти.

— Пусни ме.

— Няма.

— Наистина съм глупава — каза Тия, а желанието й за борба се изпари. — Само се изложих и счупих прекрасен абажур. Трябваше да си взема успокоително.

— Е, забрави го, а аз предпочитам да се разправям с жена, която не е зашеметена от успокоителни. Това са истински чувства, Тия. Трябва да се справиш с тях. Независимо дали искаш моите чувства или не, трябва да се справиш с тях.

— Направих го — отвърна тя. — Правя го през цялото време. И не е честно. Не ми пука, че животът по принцип не е справедлив, защото сега става дума за моя. И не мога да те улесня, макар често да си повтарям, че трябва да го направя. Искам да отидеш да живееш при Джак. Не можеш да си тук с мен. Идва ми в повече.

— Изхвърляш ли ме? — учуди се той и прикова очи в нейните. — Искам да знам защо.

— Защото ми идва в повече, казах ти. Ще довърша започнатото и няма да проваля останалите. Но не искам да бъда тихата, непретенциозна любовница, която ще те улесни, когато всичко свърши и се върнеш в Ирландия към собствения си живот. И когато ме оставиш тук. Този път аз ще сложа края. Затова ти казвам да си тръгнеш още сега.

— Някога молил ли съм те да си тиха и непретенциозна?

— Не. Ти промени живота ми. Благодаря ти — каза тя, като се опита да се измъкне от ръцете му, но не успя. — Още ли искаш? Добре. Много мило от твоя страна да проявиш честност и да ми обясниш, че всичко е временно. Просто се срещаме, поживяваме заедно, а после всеки поема по пътя си. Имаш дом и бизнес в Ирландия. Така че, късмет.

— Ти си сложна жена, Тия. Сериозна работа.

— Не е вярно. Съвсем семпла съм.

— Глупости. Ти си вечна загадка за мен. Хайде все пак да си изясним нещата. Според теб тази сутрин се канех да ти кажа, че е било хубаво, забавно и приятно. И вероятно да добавя, че много те харесвам, защото си тиха и непретенциозна жена — ха-ха. А после да споделя с теб увереността си, че ще ме разбереш, когато ти кажа, че след като историята приключи, отношенията ни също ще приключат.

Тия се загледа в него през сълзи. Гъстата кестенява коса, искрящите очи, хлътналите му страни. За първи път й се искаше Мълаки да е обикновен. Най-обикновен мъж, с когото да си говориш и да се любиш.

— Няма значение какво щеше да кажеш, защото аз го казвам сега.

— Има значение — възрази той. — Убеден съм, че има значение. Затова ще споделя с теб какво трябваше да ти кажа по-рано. Обичам

те. Ето, това е, което исках да ти кажа тази сутрин. Какво мислиш по въпроса?

— Не знам — отвърна тя и сълзите й потекоха. — Наистина ли?

— Не, разбира се.

Той се засмя, когато Тия ококори очи, после я грабна в прегръдките си.

— Какво? И лъжец ли съм вече? Обичам те, Тия. Ако съм променил живота ти, ти също промени моя. А ако мислиш, че мога да го започна оттам, където спрях, преди да те срещна, значи си глупава.

— Никой преди не ми е казвал такова нещо.

— Че си глупава?

— Не — усмихна се тя и го докосна нежно по лицето. — Обичам те. Никой преди не ми го е казвал.

— Тогава ще трябва да се примириш с факта, че аз ще ти го повтарям, докато ти писне.

Тя поклати глава и сърцето й се изпълни с радост.

— Никой преди не ми го е казвал и аз не съм имала възможност да отговоря със същото. Но сега имам. Обичам те. Обичам те, Мълаки.

Предем нова нишка, помисли си тя, докато го целуваше. И нова шарка. А дори нишката й да бъдеше отрязана скоро, винаги щеше да си спомня за този момент с радост.

ГЛАВА 28

Приближаваше се. Знаеше го.

Прекара часове в обиколки из какви ли не магазини, най-вече антикварни, под претекста, че се занимава с бизнес. Проведе безброй безполезни разговори с местни колекционери, с които я бе запознал Стефан.

А сега, за да се възнагради, се наслаждаваше на чаша студено питие на сенчестата маса до искрящия басейн в къщата на Никос.

Макар да я запозна с много колекционери, Стефан не й помагаше толкова, колкото се бе надявала.

Анита отпи от ледения коктейл и си помисли, че Стефан все пак бе гостоприемен. Той и скучната му жена я бяха приветствали с отворени обятия. При други обстоятелства вероятно щеше да се наслаждава на времето, прекарано във великолепната бяла къща на хълма над Атина с безкрайните й градини, армията от слуги и прохладните сенчести дворове.

Беше много приятно да се изтягаш на дебелите възглавници до проблясващия басейн, пълнен от фонтан със статуята на Афродита, да разглеждаш високите дървета и пъстрите цветя под яркосиньото небе и да знаеш, че само да повдигнеш пръст и всичките ти желания ще бъдат изпълнени.

Истинското богатство и привилегии се проявяваха в това, че нямаше нужда да се занимаваш с нищо, освен с моментните си капризи.

А това беше амбицията на живота й.

Вероятно вече можеше да планира да уреди и своя живот по този начин. След като се сдобиеше и с останалите статуетки, а тя бе убедена, че ще успее, можеше да си помисли за частично оттегляне. И бездруго нямаше да е лесно да открие и продаде трите орисници. „Морнингсайд“ вече нямаше да й е нужен.

Но май Италия бе по-подходяща за нея. Елегантна вила в Тоскана, където да живее в лукс. Разбира се, щеше да запази къщата в Ню Йорк. Щеше да прекарва там по няколко месеца всяка година. Да

пазарува, да се събира с хора и да посреща гости. И да се наслаждава на завистта на хората.

Щеше да дава интервюта. Но след първоначалното внимание на медиите, щеше да се оттегли. Булото на мистерията щеше да е тънко, а тя щеше да го вдига, когато си пожелае и всички да се втурват въодушевено към нея.

За съжаление, щеше да се наложи да продаде „Морнингсайд“. И да събере плодовете, които й се полагаха след дванадесет скучни години брак.

Това бе животът, за който бе родена. Анита се излегна удобно на шезлонга и затвори очи. Потъна в мечти за слава и огромно богатство.

Беше си го заслужила.

Щеше да намери противната Клио Толивър и да премахне тази пречка от пътя си. Беше само въпрос на време. Клио не можеше вечно да се крие. Е, Стефан й бе помогнал поне в ролята на преводач из магазините, където разпитваше за малката сребърна статуетка и брюнетката.

Толивър обикаляше неуморно из града. Според продавачите, Анита я бе изпуснала на два пъти за по-малко от час.

А това означаваше, че Анита се приближава към нея. Как въобще онази курва можеше да си въобразява, че ще надхитри Анита Гай?

Клио Толивър допускаше огромна грешка.

— Анита?

Унесена във фантазиите си, Анита свали слънчевите си очила и се усмихна на Стефан.

— Здрасти. Прекрасна вечер, нали?

— Идеална. Реших, че имаш нужда от свежо питие и някаква закуска — каза Стефан, като махна към таблата с плодове и сирене, която прислужникът оставяше на масата, а после й подаде нова мимоза.

— С удоволствие, благодаря. Надявам се, ще се присъединиш към мен.

— Разбира се.

Сребристата му коса проблесна на слънцето, когато Стефан се настани на шезлонга до нея.

Ръцете му бяха загорели и мускулести, тялото му — в отлична форма, а лицето — доста интересно. И при най-скромна оценка

Стефан струваше сто и двадесет милиона.

Ако Анита си търсеше нов съпруг, той щеше да е първият, към когото да се насочи.

— Стефан, искам отново да ти благодаря за помощта. Достатъчно лошо е, че се възползвах от гостоприемството ти, а отнемам и ужасно много от времето ти. Знам колко е зает човек с твоето положение.

— Моля те — небрежно махна той и вдигна чашата си. — За мен е удоволствие. А и търсенето на съкровища е вълнуващо. Тези неща ме карат да се чувствам отново млад.

— О, сякаш не си.

Анита се наведе към него и му предложи чудесна гледка към пищните си гърди, едва прикрити от тънкия бански. Е, можеше и да не си търси съпруг, но нямаше нищо против един добър любовник.

— Ти си изключително привлекателен, жизнен мъж в разцвета на силите си. Ако не беше жена ти… — Тя замълча за момент, като го погали по ръката и очите й проблеснаха. — Аз самата щях да се втурна към теб.

— Ласкаеш ме.

Студена и безсрамна кучка, помисли си той и отново изпита съжаление към добрия си приятел, който не бе прозрял истината за това същество.

— Ни най-малко. Също като с вината, аз предпочитам мъже на определена възраст. Надявам се, че един ден ще мога да ти се отплатя за любезността.

— Правя всичко това заради Пол — отговори той с широка усмивка. — И, разбира се, заради теб, Анита. Заслужаваш всичко, което мога да направя за теб. Но се страхувам, че не можах да ти помогна много с издирването на съкровището. Естествено, като колекционер, моят интерес не е напълно безкористен. Представи си колко прекрасно би било да добавя орисниците към колекцията си. Надявам се, че когато му дойде времето, ще поговорим за сделка.

— Разбира се — енергично отвърна Анита и чукна чашата си в неговата. — За бъдещите сделки. И делови, и лични.

— Очаквам ги с огромно нетърпение. Трябва да ти кажа, че на другия фронт имах известен скромен успех.

Той замълча за момент, огледа плодовете и си взе чепка сочно грозде.

— Ще опиташ ли? — предложи й той. — От нашите лозя е.

— Благодаря — отговори тя и взе гроздето. — Та казваше…

— А! О, да. Да.

Той се направи на луд и започна да си избира грозде бавно.

— Да, малък успех относно жената, която търсиш. Името на хотела й.

— Открил си я! — извика Анита и скочи. — Защо не ми каза? Къде е това място?

— В район на града, който не бих препоръчал на деликатна дама като теб. Сирене?

— Имам нужда от кола и шофьор — рязко каза Анита. — Веднага.

— Разбира се. Всичко е на твое разположение — успокои я Стефан, като си отряза парче сирене и го сложи в чинията си. — Но ако възнамеряваш да отидеш в хотела и да се видиш с нея, няма да стане. Тя не е там.

— За какво говориш?

Толкова очевидно, помисли си Стефан отново. Да, прекалено очевидно. Котката надничаше иззад маската си и показваше острите си нокти и злия темперамент.

— Живяла е там — обясни той търпеливо. — Но напуснала днес.

— Къде е отишла? Къде е, по дяволите?

— Не успях да науча това. Администраторът, а в такива места служителите биха продали и майка си за няколко драхми, ми каза само, че се изнесла малко след като се срещнала с млад мъж. Англичанин или ирландец. Чиновникът не беше сигурен. Тръгнали заедно.

Червенината, която възбудата бе хвърлила на лицето й, изчезна. Бузите й побеляха като платно.

— Не е възможно.

— Естествено, може да има някаква грешка, но администраторът изглеждаше сигурен в думите си. Мога да ти уредя да поговориш утре с него, ако искаш. Той не знае английски, но с удоволствие ще ти превеждам. Но настоявам да се видиш с него далеч от онзи район. Не мога да те заведа на такова място.

— Трябва да говоря с него веднага. Трябва да я намеря, преди да…

Анита се заразхожда нервно по белите плочки около прохладния басейн и си помисли с омраза за Мълаки Съливан.

— Успокой се, Анита.

Стефан стана и се приближи към нея, но се обърна назад, когато един от слугите промърмори името му и се извини за безпокойството.

Стефан взе плика, който прислужникът му поднесе, и го освободи.

— Анита, имаш телеграма.

Тя се завъртя енергично и токчетата на сандалите й затракаха по плочките.

По принцип Стефан би се оттеглил, за да предостави уединение на госта си, но сега не искаше да пропусне момента, затова застана наблизо и я загледа как отваря телеграмата.

„Анита, съжалявам, че нямах време да дойда лично и да ти поднеса почитанията си. Чужденци в чужда страна и т.н. Но си свърших бързо работата в Атина, а докато четеш телеграмата, вече ще придружавам две привлекателни дами обратно до Ню Йорк. Предлагам ти да се върнеш там колкото се може по-скоро, ако се интересуваш от интересни събития.

Ще поддържаме връзка.“

Мълаки Съливан

Стефан изпита удоволствието да чуе приглушения й вик, когато Анита смачка телеграмата в ръката си.

— Надявам се, че новините не са лоши?

— Трябва да се върна в Ню Йорк. Веднага — лицето й отново се зачерви и изкриви от ярост.

— Разбира се. Ще уредя всичко. Ако мога да ти помогна с…

— Аз ще уредя нещата — процеди тя през зъби. — Повярвай ми, ще го направя.

Стефан изчака Анита да се втурне в къщата, после седна, взе чашата си и извади мобифона.

— Джак, след два часа една ужасно ядосана жена ще се качи на частния ми самолет. Не, не — усмихна се той и лапна едро зърно грозде. — Това беше и продължава да бъде огромно удоволствие за мен, приятелю.

Анита се прибра у дома, където завари купчина съобщения. Повечето бяха от полицията и я раздразниха още повече. Беше прекарала часове във въздуха, заета с мисли как да се освободи от Мълаки. Копнееше да приключи всичко с мъчителната му и кървава смърт.

Но колкото и сладки да бяха тези мечти, Анита все още се владееше и беше достатъчно умна, за да знае, че е важно да намери подходящото време, подходящото място и подходящия метод.

Искаше го мъртъв, но още повече искаше орисниците.

Тя нареди на слугите си да се изнесат от къщата. Искаше мястото да е празно. Изкъпа се, преоблече се и се свърза с Джаспър, като наруши едно от основните си правила и му заповяда да дойде в къщата й.

Беше недоволна от работата му и мислеше дали да не се освободи от него. Предполагаше, че ще е достатъчно лесно да представи нещата като опит за взлом. Щеше да разкъса дрехите си и да си направи няколко удобни синини. Никой нямаше да се усъмни в самотната жена, защитила дома и себе си с един от пистолетите на покойния си съпруг.

Анита си припомни усещането, когато бе натиснала спусъка и бе видяла как Дубровски пада и умира. Това страхотно облекчаваше стреса.

Но пък напоследък достатъчно се бе занимавала с полицията. А и Джаспър все още можеше да й е полезен. Засега не можеше да си позволи лукса да се освободи от него.

Той дойде, както бе инструктиран, през задния вход. Анита го пусна да влезе и тръгна бързо към библиотеката, където се настани авторитетно зад бюрото си.

— Затворете вратата — нареди му тя студено.

Джаспър й обърна гръб, а тя извади пистолета от чекмеджето си и го сложи в скута си. За всеки случай.

— Не съм доволна от работата ви, господин Джаспър — каза тя и вдигна ръка, преди той да успее да отговори. — Нито пък се интересувам от оправданията ви. Плащам ви доста добре за уменията и талантите ви. А според мен, напоследък те не се проявяват.

— Не ми предоставихте достатъчно неща, с които да се захвана.

Тя се облегна назад. Стори й се освежаващо след дългия полет да усеща яростта и желанието за насилие, които се излъчваха от Джаспър. Това беше по-хубаво от дрога. Той вярваше, че е по-силен и по-опасен. И нямаше представа, че от смъртта го дели само едно потрепване на пръста й.

— Критикувате ли ме, господин Джаспър?

— Ако мислите, че не си върша работата, уволнете ме.

— О, мислих за това — каза тя, като погали хладната стомана на деветмилиметровия пистолет в скута си. — Аз съм делова жена, а когато един служител не си върши работата задоволително, той бива изритван.

— Не ми пука.

Анита забеляза как тялото му помръдва леко. Знаеше, че той носи пистолет под сакото си. Дали не възнамеряваше да го използва срещу нея? Да я заплаши, обере или изнасили? Сигурно си мислеше, че тя е безпомощна и дори няма да отиде в полицията.

Идеята беше страхотно вълнуваща.

— Но като делова жена също така вярвам, че на служителите трябва да се предлагат определени стимули, за да подобрят работата си. И аз ще ви предложа стимул.

— Добре — кимна той и отпусна спокойно дясната си ръка. — Какъв?

— Премия от двадесет и пет хиляди долара, ако намерите и ми доведете един мъж на име Мълаки Съливан. Той е в града, вероятно в компанията на Клио Толивър. Помните ли Клио Толивър, господин Джаспър? — измърка Анита. — Тя успя да ви се измъкне няколко пъти. Ако ми доставите и двамата, ще удвоя премията ви. Не ми пука в каква форма ще са, стига да са живи. Искам това да ви е съвсем ясно. Трябва да са живи. Бившият ви партньор не разбираше тази разлика, затова се освободих от него.

— Петдесет за мъжа. Сто, ако ви доставя и двамата.

Анита наклони глава, после плъзна голям кафяв плик по бюрото.

— Тук е снимката му и две хиляди долара за разноски. Няма да ви дам повече — добави тя, — докато не получа резултати. На Западна осемнадесета улица има жилищен блок между Девето и Десето авеню. В момента го ремонтират. Но още днес ще прекратим ремонта. Когато хванете господин Съливан и госпожица Толивър, заведете ги там. Използвайте мазето. Вземете необходимите мерки да не се измъкнат, после се свържете с мен на номера, който вече ви дадох. Ясно ли е?

— Да.

— Залавяте мъжа и жената и получавате парите, които искате. А след това вече не искам да ви виждам и чувам повече.

Той взе плика.

— Реших, че това може да ви заинтересува. Подслушвателните устройства от телефоните на онази Марш са свалени.

Анита стисна устни.

— Няма значение — реши тя. — Тия вече не ме интересува.

— Старецът й доста се разприказва, когато отидох в магазина му и попитах за статуетките. Струва ми се, че и той би искал да ги пипне.

— Да, убедена съм, че е така. Но предполагам, че не ти е казал нищо полезно.

— Спомена за слуховете, че едната се намирала в Гърция. Атина. Но твърдеше, че това било само един от многото слухове.

— Атина. Е, това беше вчера.

— Опита се да измъкне някаква информация от мен. Правеше се, че иска само да си побъбри, но определено беше заинтересуван.

— Това вече не ме тревожи. Доведи ми Мълаки Съливан. Можеш да си тръгнеш оттам, откъдето дойде.

Джаспър реши, че Анита определено го смяташе за безмозъчен. Мислеше си, че въобще не е разбрал за какво става дума.

Е, той щеше да намери Съливан и жената. Но нямаше да й ги предаде за някакви си скапани сто бона. Ако те бяха връзката със статуетките, щяха да му обяснят всичко подробно. А когато той се сдобиеше с орисниците, Анита щеше да му плати скъпо.

После можеше да я очисти така, както тя се бе отървала от онзи задник Дубровски. Точно преди да скочи в самолета за Рио.

Анита остана до бюрото си и прегледа съобщенията си. За развлечение, накъса онези, свързани с полицията, на малки парченца. Все пак разследването на убийства и обири не й влизаше в работата.

Възнамеряваше да се свърже скоро със застрахователите. Очакваше, че ще й доставят чека за щетите веднага. Ако имаха нужда от напомняне, тя с лекота можеше да прехвърли огромните си годишни вноски някъде другаде.

Звънна се два пъти. Тя наруга смотаните си и прекалено добре платени слуги, преди да си спомни, че ги бе освободила за останалата част от деня.

Анита въздъхна, раздразнена от мисълта, че трябва да върши всичко сама, и отиде до вратата. Не се зарадва, когато видя двамата детективи, застанали отпред, но след като обмисли внимателно възможностите си, им отвори.

— Господа, едва не ме изпуснахте.

Лу Гилбърт кимна.

— Госпожице Гай. Можем ли да влезем?

— Моментът наистина не е подходящ. Току-що се върнах от презокеанско пътуване и съм доста изморена.

— Но се готвехте да излезете? Казахте, че едва не сме ви изпуснали.

— Едва не ме изпуснахте, защото възнамерявах да си легна — отвърна тя и залепи изкуствена усмивка на лицето си.

— Тогава няма да ви отнемем много време.

— Добре — кимна тя и отстъпи назад, за да им направи път. — Не знаех, че работите с… Съжалявам, забравих името ви.

— Детектив Робинс.

— Разбира се. Не знаех, че работите заедно с детектив Робинс по обира, детектив Гилбърт.

— Понякога случаите се преплитат.

— Предполагам, че е така. Разбира се, радвам се, че двама детективи са се заели с моя проблем. Моля, седнете. За съжаление, отпратих слугите, тъй като имах нужда от тишина и усамотение, но съм сигурна, че мога да ви предложа по едно кафе, ако искате.

— Благодаря, няма нужда — отговори Лу и седна. — Споменахте, че току-що сте се върнала от пътуване? Преди обира ли го бяхте планирала?

— Не, наложи се неочаквано да замина.

— През океана?

— Да — спокойно отговори тя и кръстоса крака елегантно. — Атина.

— Сигурно е страхотно. Всички онези древни храмове. Как се казваше питието им? О, да. Узо. Веднъж пих от него на една сватба. Много интересен вкус.

— И аз така съм чувала. Но за съжаление, пътуването ми беше делово и нямах време за храмове и узо.

— Сигурно ви е било неприятно да се отдалечите оттук веднага след взлома — намеси се Боб. — Обикновено вие лично ли пътувате по работа?

— Зависи.

Анита си помисли, че тонът му не й харесваше. Ни най-малко. Когато тази история приключеше, щеше да си поговори с началника му по въпроса.

— Извинете, може ли да говорим по същество? — попита тя.

— Опитвахме се да се свържем с вас. Разследването се затруднява, когато жертвата изчезне нанякъде.

— Както вече ви казах, пътуването ми беше спешно и неочаквано. А и бездруго дадох на детектив Гилбърт цялата информация, с която разполагах. Предполагам, че вие и застрахователната компания ще се справите с останалото.

— Попълнила сте иска си?

— Оставих документацията на секретарката си, преди да замина. Тя ме увери, че я е изпратила. Имате ли вече идея кой е проникнал в сградата ми?

— Разследването е в пълен ход. Госпожице Гай, знаете ли нещо за трите орисници?

Анита се вторачи в него безмълвно. Очите й се разшириха.

— Разбира се. Те са легенда в моята работа. Защо?

— Получихме информация, че крадците са се стремили към тях. Но вие не сте вписала никакви сребърни статуетки в иска си.

— Информация? От кого?

— Анонимна, но възнамеряваме да проверим всички следи в този случай. Не видях нищо, което да отговаря на описанието на тези статуетки в списъка ви.

— Не можете да видите, защото не притежавам подобно нещо, детектив. Ако го имах, уверявам ви, че щях да съм го заключила в

сейф. За съжаление, едната е била загубена заедно със собственика си при потъването на „Лузитания“. Що се отнася до другите две… никой не може да потвърди дали съществуват.

— Значи не притежавате нито една от статуетките?

Гневът, че й задават същия въпрос, изостри гласа й.

— Мисля, че вече отговорих на този въпрос. Ако притежавах поне една от орисниците, бъдете сигурен, че щях да обявя това на всеослушание. Рекламата щеше да е чудесна за „Морнингсайд“.

— Е, анонимните сведения обикновено водят до задънена улица — извинително каза Лу. — Не е чак толкова лошо, защото подобно нещо и бездруго не може да се провери по обичайните начини. Тъй като ви нямаше, взехме снимките и описанията на откраднатите предмети от застрахователите. И започнахме обичайните проверки. Джак Бърдит ни помогна по отношение на охранителната система. Но ще бъда честен с вас, госпожице Гай. Досега не сме открили нищо.

— Това е неприятно. Благодарна съм, че всичко бе застраховано. Но, разбира се, надявам се вещите да ми бъдат възстановени. Разстроена съм от мисълта, че „Морнингсайд“ е бил толкова уязвим. Ще трябва да ме извините — каза тя и стана. — Наистина съм много изморена.

— Ще ви държим в течение — кимна Боб и също се надигна. — О, по другия въпрос. Убийството в онзи склад, който е бил ваша собственост.

Анита реши, че думите му не бяха случайно подбрани. Да, щеше да се погрижи да уволнят този кретен.

— Детектив, мисля, вече уточнихме, че не знам нищо по въпроса.

— Исках само да ви кажа, че идентифицирахме заподозрения. Човек, с когото убитият е работил напоследък — каза Робинс и извади снимка от джоба на сакото си. — Познавате ли този човек?

Анита се вторачи в снимката на Джаспър. Не беше сигурна дали иска да се засмее, или да изпищи.

— Не. Не го познавам.

— Не мислех, че го познавате, но трябва да проверим всички версии. Благодаря ви за времето, което ни отделихте, госпожице Гай.

Докато се връщаха към колата си, ченгетата си размениха изпълнени с подозрение погледи.

— Не е чиста — каза Лу.

— О, да. Затънала е до лебедовата си шия.

В минутата, когато колата на полицаите потегли, Клио извади мобифона си.

— Подготвена е — каза тя. — Звънете.

После прибра телефона и се обърна към Гидиън, който седеше на шофьорското място.

— Да останем още няколко минути. Обзалагам се, че ще чуем крясъците й чак дотук.

— Защо не — съгласи се той и й върна кутийката със сладка безалкохолна напитка, която си бяха купили за наблюдението. — А след това може да се отбием до апартамента на Тия. В момента там няма никой.

— Аха — кимна Клио. — Какво имаш наум?

— Да ти съдера дрехите, да те просна на първата твърда повърхност, която видя, и да си поиграя с теб.

— Звучи добре.

В къщата Анита се качи разгневено на горния етаж. Трябваше да убие Джаспър. Да го убие, когато имаше възможност за това, а после да наеме нови горили. Някой, който да има поне малко мозък, за да открие Мълаки. Е, все пак й се налагаше да убие онзи кретен Джаспър. И то бързо, преди полицията да го открие.

Сигурно Мълаки се бе обадил на ченгетата и им бе разказал за орисниците. Кой друг можеше да е? Но защо? Той ли се бе опитал да проникне в Морнингсайд?

Тя сви ръцете си в юмруци и се заразхожда из спалнята. Как някакъв си смотан капитан на туристическо корабче бе успял да се справи с охранителната система? Е, може би беше наел някого. Но Мълаки определено не се къпеше в пари.

Да, сигурно той бе виновен за всичко. Щеше да го накара да си плати за това.

Тя грабна телефона при първото звънене и излая в слушалката.

— Какво?

— Кофти ден ли, скъпа?

Анита преглътна ругатните си и измърка нежно.

— О, Мълаки. Каква изненада.

— Първата от много. Как ти хареса Атина?

— Завих наляво към Италия.

— Добър отговор. Не те помня като човек, който отговаря с бързи шеги, но се радвам да видя, че чувството ти за хумор не ти изневерява. Ще имаш нужда от него. Познай какво разглеждам в момента? Прекрасни сребърни статуетки. Едно малко птиче ми каза, че се трудиш усърдно, за да ги откриеш. Но май те изпреварих.

— Ако искаш сделка, ще преговаряме. Къде си? Предпочитам да обсъдим въпроса лице в лице.

— Обзалагам се, че предпочиташ. Да, Анита, наистина ще преговаряме. Ще се свържа с теб, за да ти съобщя кога и къде, но искам да ти дам малко време да се съвземеш от шока.

— Не си ме шокирал.

— Защо не отидеш да провериш как се е забавлявала твоята малка сребърна дама, докато ти завиваше наляво към Италия? И си стой у дома. Ще ти звънна пак след около половин час. Дотогава вече би трябвало да си в съзнание.

Линията прекъсна и тя затръшна слушалката. Нямаше да позволи на Мълаки да я стресне. Е, той имаше две статуетки, а тя само една, но това не беше проблем. Беше й спестил неприятностите по прекарването им през митниците.

Тя погледна вградения гардероб и без да може да устои, отиде и влезе вътре. Пръстите й трепереха от ярост, докато отваряше панела и сейфа.

Клио се оказа права. Макар и не много близо до къщата на Анита, успяха да чуят крясъците й.

ГЛАВА 29

Сега, когато лежеше гола по корем на пода и се опитваше да възстанови дишането си, Клио реши, че връщането в апартамента на Тия и любенето на пода си струваха.

Гидиън, който в момента дишаше като риба на сухо, очевидно също нямаше оплаквания.

Ритъмът им бе наистина чудесен. Ритъм, на който Клио можеше да танцува безкрай.

Тя усети ръката му, която започна да я гали по задника, както правеше често, след като се бяха любили, и се усмихна, притиснала лице в старинния килим на Тия.

— Добре ли си? — попита Гидиън.

— Струва ми се, че част от мозъка ми е изтекла през ушите, но се надявам да ми е останал поне малко. А ти?

— Аз пък още не виждам, но се надявам, че слепотата ми е временна. Но пък нито ослепяването, нито щетите върху мозъка ти ми се виждат прекалено висока цена за това, което изпитахме.

— Голямо сладурче си.

— В подобен момент, един мъж предпочита да бъде наречен „тигър“ или някакъв друг див звяр, а не „сладурче“.

— Добре. Ти си истински мастодонт.

— Е, това ми стига. А сега би трябвало да станем и да се облечем.

— Да. Прав си.

Останаха да лежат на килима, преплели тела сред разпръснатите си дрехи.

Гидиън обичаше да я гали по бебешки гладката кожа, опъната върху стегнатите мускули.

— Чух клюката, че възнамеряваш да отвориш училище по танци или клуб.

Клио помръдна рамо леко.

— Да, мисля по въпроса.

— Значи не искаш да се върнеш към танцуването и завладяването на Бродуей?

— Никога не съм имала успех на Бродуей.

— Мисля, че си великолепна танцьорка.

— Не съм лоша — съгласи се тя. — Но човек трябва да знае кога да продължи нататък. Не искам да се превърна в окаяна дрипла, която тича от прослушване на прослушване.

— Май наистина имаш планове.

— Би могло да се каже.

Гидиън прокара пръст по гръбнака й. Клио имаше толкова красиво тяло.

— Знаеш ли, в Ирландия също имаме клубове и училища по танци.

— Без майтап? Аз пък си мислех, че имате само детелини и малки зелени феи.

— Забравяш бирата.

Клио облиза устни.

— Бих пийнала една биричка сега.

— Ще донеса, когато краката ми спрат да треперят. Коув не е толкова голям и претъпкан като Ню Йорк…

— Слава богу!

— Но е чудесно място и имаме много туристи. Не е далеч от град Корк, ако почувстваш нужда от градските тълпи и шум. А и в Ирландия много си падаме по танците и по усъвършенстването им. Нали разбираш, танцьорът е човек на изкуството, а ние гледаме на такива хора като на национално съкровище.

— Така ли?

Клио отвори очи и усети как ритъмът на сърцето й се ускорява.

— Вероятно трябва да проверя как стоят нещата.

— Мисля, че трябва да го направиш — съгласи се той и продължи да я гали. — Е, искаш ли да се оженим?

Тя отново затвори очи и се наслади на прекрасната топлина, която се разля по вените й. После завъртя глава и го погледна в очите.

— Разбира се.

Двамата се усмихнаха широко и протегнаха ръце един към друг. В същия момент вратата се отвори.

— Мили боже! Очите ми — извика Мълаки, като закри очите на Тия с ръка и затвори своите. — Толкова ли трудно ви беше да намерите леглото?

— Бързахме — обясни Гидиън, като грабна джинсите си и ги нахлузи почти до колената, преди да осъзнае, че това са джинсите на Клио. — Изчакайте една секунда.

Клио се разсмя, метна на Гидиън панталона му и навлече ризата му.

— Няма проблеми — каза тя. — Ние ще се женим.

— Ще се жените?

Тия бутна ръката на Мълаки настрани и се втурна да прегърне Клио. В бързината си почти не забеляза голия задник на Гидиън, който обуваше джинсите си.

— Това е прекрасно! Ти и Гидиън, Ребека и Джак. Двойна сватба. Няма ли да е чудесно?

— Добра идея — съгласи се Клио и погледна Мълаки, който се бе вторачил в тавана. — Няма ли да ме поздравиш и да ме приветстваш с добре дошла в семейство Съливан?

— Добре, но облечи нещо. Не мога да те приветствам гола.

— Не съм съвсем гола — възрази Клио и се приближи към него, издокарана в ризата на Гидиън. — Е, господин Глава на семейството, какво ще кажете?

Мълаки погледна надолу, видя с облекчение, че ризата беше закопчана, хвана главата на Клио и я целуна по двете бузи.

— Изборът на Гидиън е прекрасен. Аз самият не бих могъл да се справя по-добре. А сега, много те моля, обуй някакъв панталон.

— Благодаря, ще го направя. Но имам нужда да си поприказвам с Тия една минута.

— Трябва да ви разкажем за Анита и за предстоящите събития.

— Само пет минути — прошепна Клио. — Моля те. Заведи брат си на покрива и изпушете по една цигара по мъжки.

— Пет минути — съгласи се Мълаки и махна на брат си. — Хайде на покрива.

— Имам нужда от риза.

— Няма да взимаш ризата, с която е облечена Клио. Ще ми докараш някой инфаркт. Якето ти е достатъчно.

Гидиън се подчини и облече якето си на голо.

— Още не съм я целунал — каза той и го направи толкова страстно, че Мълаки отново се вторачи в тавана. — Е, скоро ще се върна.

— Разчитам на това.

Когато вратата зад тях се затвори, Клио въздъхна.

— Уха, кой ли би си помислил? — възкликна тя, като се приближи до Тия и се отпусна на пода. — Седни.

Изпълнена с любопитство, Тия се настани на пода срещу нея.

— Нещо не е наред ли?

— Не. Със сигурност не. Но не плачи, защото и аз ще се разциврям. Исках само да ти кажа… О, по дяволите, сигурно и бездруго ще се разрева. Така че — пое си дълбоко дъх тя, — мислех си разни неща. Нужно ми е повечко време, защото не съм умна като теб.

— Не съм чак толкова умна.

— Разбира се, че си умна, Тия. При това много умна.

— Така ли?

— Да. Схващаш всичко. Виждаш връзките и пластовете и всичките му там неща. Та това е едно от нещата, за които си мислех. Ако не бяха орисниците, ние с теб нямаше да седим заедно на пода сега. Никога не сме се въртели в едни и същи кръгове. Но си мисля за онова, което се случи с Мики, и ми е адски трудно. Чувствам се виновна, защото съм щастлива. Знам, че е глупаво — каза тя. — И работя по въпроса. Но ми се струва, че всичко прилича на нещата, за които ти говореше. За съдбата и нишките.

— Да. Лахезис.

— Да, моята орисница. Никога не съм смятала, че съдбата ми ще е такава. Да имам приятелка като теб и човек като Гидиън, който да ме обича. И останалите също. Истинско семейство. Никога не съм вярвала, че ще получа нещо такова и не възнамерявам да го прецакам.

— Разбира се.

— Преди съм правила безброй грешки. Вярвах, че така ми е писано. Странно ми е като си помисля, че на шестнадесет години гепих чифт джинси и подправих теста по история, за да стигна дотук — гола на килима ти и потънала в сълзи, тъй като на покрива има един страхотен тип, който ме обича.

Клио отметна коса назад и преглътна сълзите си.

— Май ще трябва да си обуя панталона, преди Мълаки да се върне и да ослепее.

Тя се протегна към джинсите си и спря за момент.

— Има още нещо. Чудех се дали ще се съгласиш да ми станеш кума.

— О, Клио! — извика Тия и я прегърна. — С удоволствие. Толкова съм щастлива. Толкова се радвам за теб.

— Господи — подсмръкна Клио. — Чувствам се като хлапе.

Точно в седем и половина Анита влезе в „Жан-Жорж“. Макар и облечена безукорно в тоалет на Валентино, тя не си направи труда да кара жертвата си да чака.

Анита погледна към бара и забеляза, че Джаспър си е на мястото. Усмихна се на себе си, когато си помисли, че това бе последното ядене на Мълаки Съливан.

Копелето си мислеше, че я е стиснало за гърлото. Нареждаше й да се срещнат в този изискан ресторант, пред очите на стотици хора, за да й съобщи условията си. Е, щеше да го изтърпи до кафето и десерта, а после той щеше да разбере кой държи козовете.

Поздравиха я по име и я отведоха до масата до прозореца, където Мълаки вече я чакаше. Анита забеляза, че той разумно бе седнал с гръб към стената. Не че това щеше да му помогне.

Той стана, пое ръката й и я поднесе към устните си.

— Анита. Изглеждаш прекрасно… за съскаща усойница.

— А ти се справяш добре за второкласен екскурзовод с мания за величие.

— Е, да приключваме с любезностите — каза той, като седна на мястото си и махна на келнера да им сипе от шампанското, което ги чакаше в кофичката с лед. — Стори ми се подходящо да проведем срещата си в това приятно заведение. Все пак, не е нужно деловите срещи да са в неудобна обстановка.

— Не си довел малката си курва.

Той опита шампанското и го одобри.

— Коя малка курва имаш предвид?

— Клио Толивър. Изненадваш ме. Мислех, че имаш по-добър вкус. Тя е само една долна курва.

— Не бъди ревнива, скъпа. В курвенско отношение тя не може да ти стъпи на малкия пръст.

Сервитьорът се прокашля и продължи да се преструва на глух по рождение.

— Бихте ли искали да ви съобщя специалитетите за вечерта?

— Разбира се — усмихна се Мълаки и се облегна назад.

Изслуша келнера внимателно и поръча щедро за двама им.

— Приемаш много неща за даденост — каза Анита студено, когато останаха насаме.

— Вярно е.

— Влязъл си в дома ми.

— Някой е влизал в дома ти? — ухили се той широко. — Ами тогава, извикай полицията. Чудя се дали ще им кажеш какво е било взето.

Докато Анита беснееше мълчаливо, той се протегна за куфарчето си.

— Мислех, че може да поискаш да видиш трите красиви сребърни дами заедно — каза той, като й подаде голямата цветна снимка, която сестра му бе направила преди няколко часа. — Великолепни са, нали?

Яростта я задавяше, а алчността я накара да затрепери.

— Какво искаш?

— О, много неща. Дълъг и щастлив живот, вярно куче. И ужасно много пари. Но не би трябвало да обсъждаме това на празен стомах. Имам и индивидуални снимки, ако искаш да ги разгледаш. Искам да си сигурна, че ще получиш онова, за което плащаш.

Анита разгледа всяка снимка и реши, че ще го накара да страда безумно, преди да го убие. Тя остави снимките в скута си, когато им сервираха ордьоврите.

— Как проникна в къщата ми? И в сейфа ми?

— Надценяваш един прост второкласен екскурзовод. Но пък и оценката ти може да не е правилна — все пак не си ходила на обиколка със „Съливан Турс“. А ние се гордеем с малкия си семеен бизнес.

Анита набоде гъба на вилицата си.

— Може би трябваше да тръгна след майка ти.

Макар кръвта му да застина, Мълаки се усмихна.

— Тя ще те хапне на закуска и ще поднесе остатъците на котката на съседите. Но да не се отнасяме на лични теми. Зададе ми въпрос. Искаше да знаеш как си върнах онова, което откраднa от мен.

— И аз не мислех, че ще се обадиш на полицията.

— Улесних те, няма спор. Глупаво от моя страна. Повярвах, че си почтена и уважавана делова дама и ти дадох орисницата за проверка и оценка. Е, научих си урока — отвърна Мълаки и опита от раците. — Преценката ти беше съвсем правилна. Как можех да отида при властите и да обвиня известната собственичка на „Антики Морнингсайд“, че е откраднала от клиент? При това е откраднала нещо, за което се смята, че лежи на дъното на Атлантическия океан. А сега — продължи той, докато келнерът доливаше чашите им, — изглежда, че ти си в същото положение. Трудно е да се оплачеш, че си загубила нещо, което въобще не би трябвало да е у теб.

— Не би могъл да се добереш до статуетката, нито пък до „Морнингсайд“ без помощ.

— Ще те оставя да се чудиш по този въпрос. И ще разбереш, че имам приятели. Между другото, Клио ти изпраща много поздрави. Е, не са изпълнени с много обич. Само си помисли, ако й беше платила исканата цена и беше сключила почтена сделка, сега щеше да си на моето място.

Той се наведе към нея и я погледна ледено.

— Човекът, когото уби, се казваше Майкъл Екс. Приятелите му го наричаха Мики. Клио не спира да тъгува за него. Имаш голям късмет, Анита, че все пак я убедих да преговаряме с теб.

Анита бутна ордьовъра си настрани и взе чашата с шампанско.

— Служителят ми, бившият ми служител, имаше инструкции само да получи информация. Но се е унесъл. Не е лесно да намериш компетентни помощници.

— А ти самата беше ли унесена, когато вкара няколко куршума в бившия си служител?

— Не — отговори спокойно тя, като го наблюдаваше над кристалната чаша. — Натиснах спусъка с напълно твърда и спокойна ръка. Разумно ще е да запомниш това и да разбереш как се разправям с хората, които ме разочароват.

Тя взе куфарчето му и прибра снимките вътре.

— Мога ли да задържа това?

— Разбира се. Ще ти кажа какво разбрах. Според теб, два човешки живота не са висока цена за онова, което искаш. Сигурен съм, че и цената, която аз искам, няма да ти се стори прекалено висока.

— И каква е тя?

— Десет милиона долара в брой.

Анита се засмя небрежно, макар пулсът й да се ускори. Толкова малко пари! Този човек беше абсолютен глупак. На търг цената щеше да е поне двойна. И много по-висока при подходяща реклама.

— Наистина ли мислиш, че ще ти платя десет милиона долара?

— Да. Така мисля. По три за всяка от сребърните дами и един заради приятелството ни. Е, надявам се, сега разбираш, че цената, която Клио ти е поискала, преди да наредиш да пребият приятеля й до смърт, е била изключително изгодна. Такава оферта не се среща всеки ден. О, ето и черешката върху сладоледа — добави Мълаки, като разчупи хлебчето си. — Мики е знаел къде е орисницата и е имал възможност да я вземе. Какво ти говори това, Анита?

Тя стисна чантата си и си представи как вади пистолета и го изпразва в самодоволното лице на Мълаки Съливан.

— Говори ми, че господин Дубровски си получи онова, което заслужаваше. Отсега нататък сама ще се грижа за… преговорите.

— Тогава трябва да ти кажа, че цената, която искаме, не подлежи на преговори. Така че, нека не разваляме чудесния обяд с пазарлъци. Смятахме да искаме много повече и да те принудим да преговаряш, но пък изминахме прекалено дълъг път, за да сме дребнави, нали? Ти искаш статуетките, а аз ги притежавам. И цената им е десет милиона.

Мълаки захапа намазаното с масло хлебче.

— Ще ги продадеш с добра печалба, а „Морнингсайд“ ще си направи невероятна реклама. Ти също. Всички ще спечелим.

— Дори и да се съглася с цената, толкова пари в брой…

— Само в брой или чрез електронен трансфер. По-просто е, а и няма да се разправяме с бумащина. Ще ти дам два дни да уредиш всичко.

— Два дни? Това е…

— Достатъчно време за умна жена като теб. Четвъртък. Единадесет часа. Прехвърляш парите в сметка, която ще ти съобщя тогава. След като получа парите, ще ти предам Лахезис и Атропа.

— И аз би трябвало да ти се доверя, че ще изпълниш своята част от сделката?

Той стисна устни.

— Това е проблем, нали? Все пак, аз ти се доверявам, че ще уредиш трансфера, а няма да изпратиш ротвайлерите си да ми прегризат врата и да вземат статуетките от студените ми, мъртви ръце. Ще направим размяната на обществено място. В обществената библиотека на Ню Йорк. Сигурен съм, че си чувала за нея. Онази на Пето авеню и Четиридесета улица. С огромните мраморни лъвове отпред. В библиотеката има великолепна секция за митологията. Това ми се струва най-подходящото място.

— Нуждая се от време да си помисля, а и от начин да се свържа с теб.

— Имаш време до единадесет часа в четвъртък. Що се отнася до връзката ти с мен, нямаш нужда от такава. Това са условията. Ако не ти харесват, със сигурност някой друг ще ги одобри. Например „Уайли“. Библиотеката, читалнята на третия етаж. Извини ме за момент, скъпа. Налага се да отида до тоалетната.

Мълаки излезе през вратата, която водеше към тоалетните и бара, и продължи напред, като остави Анита да плати сметката.

— Мина добре — промърмори той в микрофона, закрепен отвътре на ревера му.

— Достатъчно добре — съгласи се сестра му. — Ще те вземем на източния ъгъл. Клио иска да си наясно с разочарованието й, че не остана в ресторанта докрай.

Мълаки се засмя и тръгна към ъгъла. В същия момент усети острия връх на нож близо до бъбрека си.

— Продължавай напред, приятел — каза Джаспър тихо и стисна ръката на Мълаки. — И не забравяй, че мога да мушна ножа в теб, да си отрежа една пържола и никой наоколо дори няма да забележи.

— Ако се стремиш към онова, което е в портфейла ми, ще бъдеш ужасно разочарован.

— Ще отидем до една кола на следващата пресечка, а после до приятно, тихо местенце, подготвено специално за теб. И ще си поговорим приятелски.

— Нямам нищо против да си побъбрим. Но защо просто не намерим някой бар, където да го направим?

— Казах ти да продължиш напред.

Мълаки стисна зъби, за да сподави вика си, когато ножът се плъзна през сакото и ризата му и се заби в него.

— Трудно ще ми е да вървя, ако продължаваш да ме бодеш с нож.

— А това — мило каза Гидиън, като застана зад тях, — е сериозна дилема. Ако намушкаш брат ми, ще те застрелям като куче. Но пък не мисля, че някой ще е доволен от подобно развитие на нещата.

— Застреляй го и бездруго. Съсипа ми най-хубавия костюм.

— Това не ми се вижда съвсем справедливо. Ти как мислиш, Джак?

— Ако му пръснеш червата из улицата, хората от чистотата ще си имат доста работа. А това означава, че ще се наложи да плащам по-високи данъци — отговори Джак и вдигна ръка, като се обърна към Джаспър. — Но ако не отдръпнеш ножа от приятеля ми и не ми го подадеш внимателно, ще бъда готов да платя по-високите данъци.

Този път, когато ножът се плъзна по него, Мълаки въздъхна.

— Мамка му, защо се забавихте толкова?

— Дай и тежкото оръдие — усмихна се жизнерадостно Джак, като прегърна Джаспър приятелски, измъкна пистолета изпод сакото му и го прибра в джоба си.

— Добре ли си, Мъл?

— О, страхотно — отвърна той и притисна ръка към кървящата си страна. — С какво, по дяволите, щеше да го застреляш?

Гидиън му показа инхалатора на Тия, който бе притиснал в гърба на Джаспър.

— О, идеално. Дължа шибания си живот на хипохондрията.

Мълаки забеляза буса, завъртя се към Джаспър и му се ухили зловещо.

— Е, сега вече ще проведем кроткия си, приятелски разговор — каза той, като отвори задната врата и се качи вътре.

Тия се хвърли към него, като хлипаше и повтаряше името му, но той вдигна ръка.

— Само секунда — каза той. — Първо трябва да свърша нещо.

Веднага щом бутнаха Джаспър в буса, той се засили и го фрасна с юмрук в лицето.

— О, това е страхотно! — изстена Мълаки и разкърши пръсти. — Счупената ръка ще отвлече мислите ми от факта, че кървя до смърт.

Ужасена, Тия го настани на една от седалките.

— Клио, карай към дома на Джак. А ти не позволявай на този гаден тип да помръдне — заповяда тя на Гидиън. — Джак, имаш ли аптечка тук?

— В жабката.

— Ребека?

— Вадя я.

Въпреки болката, когато Тия свали сакото му, Мълаки й се ухили весело.

— Ти си истинско чудо! Дай една целувка.

— Стой мирно — сгълча го тя и, макар да й се зави свят, когато видя кръвта по ризата му, тя я разкъса и хвърли убийствен поглед към Джаспър, който седеше овързан и със запушена уста в задния ъгъл на буса. — Би трябвало да се срамуваш от себе си — гневно му каза тя.

— Той трябва да отиде в болница. Трябва да го види лекар — настоя Тия, докато се разхождаше нервно из всекидневната на Джак и кършеше ръце. — Раната е ужасно дълбока. Ако Джак и Гидиън не се бяха появили навреме… Ако този човек беше вкарал Мълаки в колата си…

— Ако прасето имаше две глави, щеше да има и два мозъка — каза Айлин, като й подаде чаша с щедро количество уиски. — Изпий това.

— О, ама аз всъщност не пия. И уиски… Е, понякога съм пийвала малка глътка преди някоя лекция… Но не е…

— Тия, успокой се.

При заповедта на Клио, Тия потръпна, кимна, взе чашата и я обърна на един дъх.

— Браво! Добро момиче — одобрително каза Айлин. — А сега седни.

— Прекалено съм нервна, за да седя. Госпожо Съливан… Айлин, не мислиш ли, че той трябва да отиде на лекар?

— Ти го превърза чудесно. Момчето е получавало и по-лоши рани, докато се биеше с брат си. Ето, Ребека ти донесе чиста риза.

— Чиста… — Тия объркано погледна надолу и видя размазаната по ризата си кръв. — Ох! — изстена тя и очите й се подбелиха.

— Не. Не прави такива работи сега — бързо каза Айлин и я бутна в едно кресло. — Една жена, успяла да превърже идеално някого в движещ се бус, не може да припадне от вида на малко кръв. Не си толкова глупава.

Тия премигна, за да проясни зрението си.

— Така ли?

— Точно така, скъпа — отговори Клио. — Справи се чудесно. Имам предвид, наистина можеш да сриташ нечий задник.

— Беше великолепна — съгласи се Ребека. — Ето, преоблечи се, а аз ще накисна хубавата ти блуза и ще се опитам да премахна петната от кръвта.

— Мислите ли, че ще го бият? — зачуди се Тия.

— Гадния, грозен тип ли? — попита Клио, като подаде изцапаната блуза на Ребека. — Надявам се да го направят.

На долния етаж обсъждаха този въпрос разгорещено, докато Джаспър седеше вързан на един стол и слушаше спора им.

— Аз казвам да го сритаме в задника, да му счупим няколко кости и тогава да говорим с него.

Джак поклати глава, взе чука, който Мълаки размахваше, и го остави настрани.

— Трима срещу един. Не ми се вижда съвсем честно.

— А защо трябва да играем честно? — престори се на ядосан Мълаки, после се приближи към Джаспър и срита стола му. — Той честен ли беше, когато ме намушка насред улицата?

— Мъл е прав, Джак — обади се Гидиън, като взе няколко фъстъка от купата на плота и ги лапна. — Копелето ръгна цял нож в брат ми, който не беше въоръжен. А това не е честно. Хайде да оставим Мълаки да го наръга. Не смъртоносно, просто едно хубаво мушване, за да изравним резултата.

— Да. Я виж това — вдигна ръка Мълаки и показа превръзката около кръста си. — Ами костюма ми? Ризата също. Огромни грозни дупки и в двете, както и в самия мен.

— Знам, че си разстроен и не те обвинявам за това. Но човекът просто си вършеше работата. Нали така? — каза Джак, като отвори портфейла на Джаспър, за да види името му. — Нали така, Марвин?

Марвин въздъхна тежко зад превръзката си.

— Е, работата му е гадна — каза Мълаки. — Според мен, един хубав бой е само риск на професията.

— Хайде да опитаме така. Нека първо поговорим с копелето. Да видим дали ще ни сътрудничи. А ако не си доволен — Джак потупа Мълаки по рамото, — тогава ще го пребием.

— Аз ще съм първи. Искам да счупя пръстите на ръката, с която ме намушка. Бавно. Един по един.

Мъжете се спогледаха, после се обърнаха към Джаспър, който бе ококорил очи ужасено, и се ухилиха доволни, че си бяха изиграли ролите добре.

Джак се приближи към Джаспър и свали кърпата от устата му.

— Добре, схвана вече картинката, нали? Приятелите ми искат да си откъснат по едно парче от теб. Аз съм привърженик на демокрацията, но мнозинството печели. Ако искаш да избегнеш гласуването, ще ни сътрудничиш. В противен случай ще ги оставя да правят с теб каквото си искат, а после ще те изхвърлим пред вратата на Анита. А тя със сигурност ще те довърши. Гид? Пусни му онази част от касетата, където Анита обяснява на Мъл как се справя със служителите, от които е недоволна.

Гидиън отиде до касетофона и го пусна. Гласът на Анита, леден като смъртта, изпълни стаята и обясни колко приятно е да вкараш няколко куршума в някого.

— Ще й предоставим тази възможност и с теб — увери го Джак. — Ние тримата можем да ти причиним болка, но не сме убийци. Ще оставим тази част на експерта.

— Какво, по дяволите, искате?

— Ще ни кажеш всичко, което знаеш. Недей да пестиш подробностите. А когато му дойде времето, ще разкажеш всичко на един мой приятел, който случайно е ченге.

— Да не мислите, че ще говоря с ченгетата?

— Видях досието ти, Марвин. Няма да ти е за първи път. Но засега никой не те е обвинявал в убийство. Искаш ли да дадеш на Анита възможност да изкриви нещата и да хвърли върху теб вината за

убийствата на Дубровски и Майкъл Екс? — попита Джак и изчака малко. — Тя ще направи точно това, ако не я изпревариш. А и ще имаш подкрепата ни. Или пък ние просто ще се оттеглим и ще я оставим да постъпи с теб, както с Дубровски.

— По-добре затвор, отколкото морга — обади се Мълаки. — Трябва да знаеш, че записахме и нашия малък танц на тротоара. С лекота ще го предадем на полицията, но ти няма да имаш предимството, че си отишъл при тях с… Каква беше думата, Джак?

— Разкаяние. Разкаяние и желание за сътрудничество.

— Точно така. Та няма да имаш това предимство. А Анита ще е свободна и пълна с пари. Колко време мислиш, че ще й е нужно да наеме човек, който да те очисти зад решетките?

— Искам сделка — облиза устни Джаспър. — Искам имунитет.

— Ще трябва да обсъдиш този въпрос с моя приятел със значката — каза му Джак. — Сигурен съм, че той ще се съгласи да вземе предвид желанията ти. А сега — добави той, като махна на Гидиън да включи касетофона, — хайде да си поговорим за това какво е да работиш за Анита Гай.

Анита лежеше във ваната, пълна догоре със сапунени мехурчета, и си представяше как в момента обработват Мълаки. На сутринта, след като беше имал достатъчно време да помисли, а и да страда, тя щеше да се отбие да го види. Той щеше да й съобщи къде държеше орисниците, както и Клио Толивър. После щеше да потвърди дали подозренията й са правилни и дали Джак или някой от друг от компания „Бърдит“ му бе помогнал да се справи с охранителната й система.

А после щеше да се разправи с всички тях. Лично.

Светлината от свещите потрепваше успокояващо върху затворените й клепачи. Личният й телефон иззвъня и Анита бързо протегна ръка към него.

— Да?

— Трябва да ти се извиня, че си тръгнах толкова бързо.

Гласът на Мълаки я накара да скочи стреснато. Вода и сапунена пяна се разплискаха и потекоха по пода.

— Беше много грубо от моя страна — продължи той. — Но имах спешен ангажимент. Е, все пак очаквам с нетърпение да те видя в четвъртък. Единадесет часа. Не забравяй! О, още нещо. Господин Джаспър ме помоли да ти предам, че напуска.

Когато линията прекъсна, Анита изрева вбесено и метна телефона яростно. Той се разби в огледалото.

На сутринта, когато прислужницата дойде да почисти, тя зацъка с език и си помисли за седемте години лош късмет.

ГЛАВА 30

Цялата работа приличаше на пиеса и зависеше от постановката, костюмите и желанието на актьорите да изпълнят добре ролите си. Тъй като Клио беше театралния експерт на групата, тя пое и ролята на режисьор.

Айлин изпълняваше ролята на Анита, когато Клио безмилостно караше състава да репетира.

— Времето е изключително важно, хора. Не забравяйте това. Джак, давай.

Джак се престори, че провежда телефонното обаждане, което щеше да сложи началото, после тръгна заедно с Гидиън към асансьора.

— Не разбирам защо отново трябва да слизаме долу. Можем само да се преторим, че го правим — отбеляза Гидиън.

— Слушай, готин, аз съм режисьорът. Действай!

Той завъртя очи, но влезе в асансьора с Джак.

— Късмет — извика Тия и сви рамене. — Ами точно това щях да им кажа, ако го правеха наистина.

— Виждате ли! — извика Клио. — Тия знае как да репетира.

— Скапана работа — промърмори Мълаки.

— Ако искаш да кажеш нещо, чакай си реда — предупреди го Клио. — Добре, би трябвало да е осем и петнадесет и времето минава. Ние си седим и чакаме връщането на Гидиън, като в същото време се наслаждаваме на питателна закуска. Часовникът цъка, а къде, по дяволите, е той?

— Всички ще се разхождаме нервно като тигри в клетка и ще пием прекалено много кафе — обади се Ребека, като прелисти едно от булчинските си списания. — О, мамо, виж тази рокля. Май точно нея ще избера.

— Това не е майка ти, а гадната Анита Гай. Не си забравяй ролята — настоя Клио, после се завъртя към Гидиън, когато вратата на асансьора се отвори отново. — Закъсняваш. Тревожехме се, дрън-дрън. Сега ни казваш, че всичко е наред.

— Ще го направя, ако ми дадеш възможност.

— Актьорите са такива деца! — извика тя, като го сграбчи за ризата и го притегли към себе си за целувка. — Смяна на сцената — съобщи тя. — Библиотеката. Десет и половина. По местата си, хора.

Валеше силно, когато Мълаки излезе от таксито пред обществената библиотека на Ню Йорк. Силният порой и причинените от него задръствания ги бяха забавили малко.

Времето го накара да изпита носталгия. Е, вижда му се краят, помисли си той, докато се изкачваше по стълбите между величествените лъвове, познати като Търпение и Кураж. Идваше време да се прибере у дома и да се заеме с нишките на живота си. И старите, и новите. Мълаки се зачуди каква ли шарка щяха да образуват.

Влезе вътре в тишината и величието, които напомняха катедрала. Това беше второто му посещение тук, тъй като бе задължен да направи генерална репетиция по-рано. Все още го озадачаваше фактът, че в такава огромна библиотека няма книги във фоайето.

Мълаки прокара ръка през мократа си коса, после, както бе планирано, се заизкачва по стълбите към третия етаж, вместо да вземе асансьора.

Никой не му обръщаше внимание. Посетителите на библиотеката седяха спокойно на масите или оглеждаха рафтовете с книги. Някои тракаха по лаптопите си, други драскаха на листа.

Той попълни формуляр за книгата, която бе най-подходяща за случая според Тия, и я занесе на библиотекарката.

Харесваше му миризмата на книги, дърво и мокри от дъжда хора. При други обстоятелства щеше да се наслаждава на посещението си тук. И макар Гидиън да бе най-запаления читател в семейството, Мълаки с удоволствие би си избрал хубава книга и би се настанил на някой стол в този храм на литературата.

Той мина покрай Гидиън, който седеше, забил нос в „Да убиеш присмехулник“. Брат му обърна следващата страница в знак, че Мълаки може да действа.

Бяха взели предвид факта, че Анита имаше достатъчно време да намери заместник на Джаспър. При това някой, готов да убие невъоръжен човек в библиотеката.

Това не бе твърде вероятно, разбира се, тъй като по този начин тя щеше да загуби шанса да се сдобие с орисниците. Мълаки бе готов да поеме този риск, но все пак космите по врата му настръхнаха, докато вървеше през редовете с книги.

Намери си подходяща маса и огледа лениво района. Очите му се стрелнаха към главата на Ребека, която седеше наведена над лаптопа си.

След двадесет минути, младата библиотекарка му донесе исканата книга. Мълаки се настани да чака търпеливо.

След като бе прекарал часове в разглеждане на видеозаписите на охраната, предоставени му от Джак, детектив Лу Гилбърт седеше в „Морнингсайд“ и разпитваше служителите за трите липсващи предмета от инвентарния списък.

В центъра на града, Джаспър се мъчеше да сключи сделка с областния прокурор.

Зад волана на бус, който пъплеше бавно в дъжда и вбесяващото задръстване на Пето авеню, Клио барабанеше в такт с „Беърнейкид лейдис“ и чакаше да даде знак на Тия.

Мълаки чу потракване на токчета, долови уханието на скъп парфюм и вдигна очи от книгата си.

— Здрасти, Анита. Тъкмо четях за орисниците. Невероятни дами! Знаеш ли, че те са пеели предсказанията си? Били са нещо като митологична рок група.

— Къде са?

— О, на сигурно място. Извини ме за лошите маниери — каза той, като се надигна и й придърпа стол. — Седни, моля те. В неприятен ден като днешния, това величествено място изглежда почти уютно.

— Искам да ги видя — отвърна Анита, но седна и кръстоса крака, като си напомни, че засега трябваше да се съсредоточи само върху бизнеса. — Не мислиш, че ще платя тази невероятна сума, без първо да огледам стоката, нали?

— Навремето ти позволих да огледаш една от тях и виж докъде стигнахме — усмихна се Мълаки. — Изпрати двама ужасно неучтиви мъже по петите на брат ми. А аз много го обичам.

— Съжалявам само, че не ги изпратих след теб. С по-категорични заповеди, разбира се.

— Е, човек се учи докато е жив. Но нямаше нужда да убиваш приятеля на Клио. Той не беше замесен.

— Тя го замеси. Това беше само бизнес, Мълаки. Нищо повече.

— Хей, не сме в „Кръстникът“, Анита. Щеше да е бизнес, ако беше предложила на Клио някаква цена за статуетката. Ако беше играла честно, сега щеше да я имаш. Вероятно дори и третата. А сега имаш само кръв по ръцете си.

— Спести ми лекцията си.

— Ако беше играла честно с мен — продължи той, — вместо да позволиш на алчността ти да надделее над здравия разум, сега щеше да притежаваш и трите статуетки само за част от парите, които ще платиш сега. Ти запреде тази нишка, Анита, когато откраднa от мен и семейството ми.

— Ти искаше да ме чукаш. Позволих ти да го направиш, а после аз те прекарах. Няма смисъл да хленчиш за това.

— Права си. Просто ти обяснявам защо сега седим тук. Десет милиона. Уреди ли всичко?

— Ще получиш парите, но не и преди да видя орисниците — каза Анита, а когато Мълаки само се усмихна, изруга под нос. — Трансферът е уреден. След като се уверя, че притежаваш онова, което твърдиш, ще се обадя да преведат парите по сметката ти.

— Още нещо, преди да започнем. Ако след сключването на сделката, почувстваш желание да си отмъстиш на мен или на член от семейството ми или на Клио, не забравяй, че съм документирал всичко. Абсолютно всичко, Анита. И документацията е на сигурно място.

— В случай, че смъртта ти настъпи неочаквано? — засмя се тя. — Колко банално.

— Банално, но вярно. Ще получиш онова, което искаш, срещу парите си. И това ще е края. Споразумяхме ли се?

Жена, прекарала дванадесет години, омъжена за човек, който я отвращаваше в леглото и отегчаваше вън от него, знаеше как да бъде търпелива. Достатъчно търпелива да чака с години, за да осъществи убедителен нещастен случай.

— Тук съм, нали? Дай да ги видя.

Той се облегна назад, приковал очи в нейните, и вдигна ръка. Гидиън се приближи до масата и остави черно куфарче между тях.

— Мисля, че не се познаваш лично с брат ми. Гидиън, това е Анита Гай.

Анита сложи ръка на куфарчето и вдигна глава.

— Значи ти си посредникът, а? — нежно каза тя. — Наистина ли нямаш нищо против да споделяш курвата си с брат си?

— В нашето семейство обичаме да споделяме. Но се радвам, че Мъл не те сподели с мен. Доста си старичка за вкуса ми.

— Хайде, хайде, да не забравяме добрите маниери — каза Мълаки и махна към куфарчето.

— Тук има прекалено много хора — отвърна Анита.

— Или тук, или никъде.

Разгневена, Анита се опита да отвори куфарчето.

— Заключено е.

— Разбира се — жизнерадостно каза Гидиън. — Комбинацията е седем-пет-петнадесет. Датата на потъването на „Лузитания“.

Анита настрои комбинацията, ключалката изщрака и тя вдигна капака. Орисниците бяха пред очите й.

Тя взе първата и я огледа. Спомняше си отлично тежестта и формата на Клото. Красивата сребърна пола, сложната прическа, вретеното в ръката й.

Анита я остави на мястото й и извади Лахезис. Имаше някои разлики. Роклята й падаше по различен начин и оставяше едното рамо оголено. Блестящата коса беше вдигната нагоре в кок, напомнящ корона. Дясната й ръка държеше метър с цифри по него.

Сърцето на Анита заби лудо, когато върна втората орисница в куфарчето и извади третата.

Атропа беше малко по-ниска от сестрите си, точно както твърдеше легендата. Лицето й беше по-меко и мило. Държеше малка ножица в притиснатите към гърдите си ръце. Носеше сандали. Каишката на левия сандал се кръстосваше два пъти, преди да изчезне под полата.

Всяка подробност отговаряше на документираните описания. Изработката беше великолепна. От статуетките се излъчваше невероятно усещане за сила и власт.

В този момент Анита би платила всичко и би направила всичко, за да ги притежава.

— Доволна ли си? — попита я Мълаки.

— Един повърхностен поглед не може да бъде задоволителен — отговори тя, хванала Атропа в ръка. — Трябва да се направят определени експертизи и…

Мълаки издърпа орисницата от ръката й и я прибра в куфарчето при сестрите й.

— Вече минахме по този път. Взимай ги или забрави за тях. Веднага.

Той затвори куфарчето, макар Анита да протегна ръка и да се опита да го спре. После го заключи.

— Не очакваш да ти платя десет милиона след само две минути оглед.

Той й отговори със същия тих глас.

— Не разполагаше с повече, когато ти показах Клото за първи път. И веднага разбра, точно както си сигурна и сега. Прехвърли парите и можеш да си тръгнеш оттук с орисниците.

Той взе куфарчето от масата и го остави на пода до краката си.

— А ако не искаш, аз ще си тръгна с тях оттук и ще ги продам другаде. Подозирам, че „Уайли“ биха платили с удоволствие исканата цена.

Анита отвори чантата си. Мълаки сложи ръка на китката й, когато тя бръкна вътре.

— Бавно, скъпа — промърмори той и не свали ръка от нейната, докато тя не извади телефона си.

— Наистина ли мислиш, че мога да извадя пистолет и да те застрелям хладнокръвно на обществено място?

— Всичко, освен общественото място, ти подхожда идеално като хубавия ти костюм — отговори той, като затвори чантата й и се облегна назад.

— Изненадана съм, че не отиде първо в „Уайли“, след като ме смяташ за толкова безскрупулна.

— Реших, че между теб и мен няма да има прекалено много въпроси и отговори, някои от които биха били не особено приятни.

— Кажи на брат си да се разкара от главата ми — рязко нареди тя и набра някакъв номер, когато Гидиън се отдръпна назад. — Обажда се

Анита Гай. Готова съм да прехвърля парите.

Мълаки извади листче от джоба си и го сложи на масата пред нея. Анита прочете данните в слушалката.

— Не — каза тя. — Ще ви звънна по-късно.

Анита остави телефона на масата.

— Трансферът е задействан. А сега искам орисниците.

— И ще ги получиш — отговори Мълаки, като бутна куфарчето по-далеч от нея. — След като потвърдя, че парите вече са в сметката ми.

На близката маса, Ребека отговори на електронното съобщение на Джак, изпрати друго на Тия, после продължи да наблюдава банковата сметка.

— Това са много пари, Мълаки. Какво възнамеряваш да правиш с тях?

— Имаме доста планове. Ще трябва да дойдеш някой път в Коув и да видиш как сме ги употребили. А ти какво ще правиш? Веднага ли ще си потърсиш печалбата или първо ще се наслаждаваш известно време на придобивката си?

— Бизнесът на първо място, както винаги.

Докато наблюдаваше как сестра му затваря лаптопа си, Гидиън си помисли, че сега времето бе най-важно. Скоро щяха да разберат дали Клио бе подготвила сцената добре. Той пъхна палци в гайките на колана си и потупа с пръсти предните си джобове.

Мълаки вдигна очи.

— О, за бога! — изсъска той и се намръщи на Анита. — Имаме си компания. Остави ме да се оправя с нея.

— С кого?

— Тия.

Мълаки се усмихна и скочи на крака.

— Тия, каква приятна изненада!

— Мълаки!

Тия заекна леко. Вълнението от ролята я накара да се изчерви.

— Не знаех, че си в Ню Йорк.

— Току-що пристигнах. Канех се да ти звънна по-късно, но ти ми спести разхода — каза той, като се наведе, притисна буза към нейната и вдигна вежди към Анита.

— Дойдох да направя някои проучвания за новата си книга — обясни Тия, като притисна куфарчето към гърдите си. — Не очаквах да… — Тия замълча и погледна стреснато. — Анита?

— Разбира се, вие се познавате — отбеляза Мълаки, като повиши нервно глас и няколко човека се обърнаха раздразнено към тях. — Помолих госпожица Гай да се срещнем тук, за да обсъдим… да обсъдим някои покупки за офиса ми.

— О, разбирам — отвърна Тия и ги погледна с наранени и овлажнели очи, сякаш бе разбрала за любовна връзка между тях. — Ами… аз… аз не искам да ви прекъсвам. Както ти казах, аз само… О, за орисниците ли четеш?

Тя се наведе тромаво, за да види книгата и блокира гледката на Анита.

Ребека се приближи небрежно, размени куфарчетата и продължи напред. Намигна бързо на Гидиън, стисна дръжката на куфарчето с орисниците, излезе от читалнята и заслиза по стълбите.

— Само си убивам времето — отговори Мълаки, като потупа телефона на Анита, когато видя, че лампичката му мига. — Мисля, че те търсят, Анита.

— Извинете ме — каза тя и взе телефона. — Анита Гай.

— Аз… аз би трябвало да се заема с работата си — каза Тия и отстъпи назад. — Радвам се, че те видях отново, Мълаки. Беше… Довиждане.

— Разби моминските й мечти — засмя се Анита и затвори телефона. — Трансферът е извършен, така че…

Тя се протегна към куфарчето, но за втори път Мълаки я хвана за ръката.

— Не толкова бързо, скъпа. Първо трябва лично да проверя.

Той извади собствения си телефон, сякаш за да потвърди онова, което Ребека вече бе потвърдила, и се обади на Клио.

— Салон за масаж „Труди“ — отговори тя. — Гарантираме, че ще ви намачкаме добре.

— Трябва да потвърдя електронен трансфер на една сума. Да, ще почакам.

— Ребека тъкмо се качва в буса. Джак би трябвало да е в дома на Анита заедно с детектив Гилбърт. Имат заповед за обиск.

— Да, благодаря. Ще ви дам номера на сметката.

— Мъл, Ребека е. Джак ми изпрати съобщение по електронната поща. Приятелят му, детектив Робинс, ще призове Анита на разпит за убийствата. Би трябвало вече да е в „Морнингсайд“. А тъй като другото ченге е в дома й, тя наистина няма къде да отиде. В момента и Тия излиза от библиотеката.

— Чудесно. Благодаря ви много — каза Мълаки и прибра телефона в джоба си. — Е, струва ми се, че свършихме работата — надигна се той и подаде куфарчето на Анита. — Но не мога да кажа, че с удоволствие работих с теб.

— Ти си глупак, Мълаки — каза Анита и също стана. — По-лошо, ти си глупак, който мисли на дребно. Ще превърна съдържанието на куфарчето в най-страхотната история на века. Радвай се на десетте си милиона. Още преди да приключа, това ще са стотинки за мен.

— Да, ужасна проклетия — каза Гидиън, когато Анита се отдалечи.

— Е, може да е имала гадно детство — усмихна се Мълаки. — Да й дадем една минута да яхне метлата, а после ще отидем при момичетата.

Метлата беше обикновено нюйоркско такси, но Анита бе готова да крещи от радост. Всичко, което искаше — пари, власт, положение, слава, уважение, бе в куфарчето до нея.

Парите на Пол я бяха извели дотук. Но щеше да измине останалия път съвсем сама. Сега бе на светлинни години разстояние от мизерната къщичка в Куинс.

Въодушевена, тя извади телефона, за да се обади на икономa си и да му нареди да приготви шампанското и хайвера.

— Добър ден. Домът на семейство Морнингсайд.

— Обажда се Анита Гай. Не ти ли казах, че Стайпс или Фицхю трябва да вдигат телефона?

— Да, госпожице Гай. Съжалявам, госпожице Гай. Но господин Стайпс и госпожа Фицхю са с полицаите в момента.

— Какво искаш да кажеш?

— Полицаите са тук, госпожо. Имат заповед за обиск.

— Да не си полудяла?

— Да, госпожо. Не, госпожо. Чух да говорят нещо за иск към застрахователната компания и някакви предмети от „Морнингсайд“.

Вълнението в гласа на момичето беше осезаемо. Анита не можеше да разбере противоречията, които бушуваха в главата на слугинята й — дали да си признае, че е подслушвала до вратата и да рискува да я уволнят, или да предаде информацията на господарката си.

— Какво правят? Къде са?

— В библиотеката, госпожо. Отвориха сейфа ви и намериха разни неща. Неща, които трябвало да са откраднати от магазина.

— Това е абсурдно! Невъзможно. Това е…

Парченцата от мозайката започнаха да застават по местата си.

— Това копеле! Това гадно копеле!

Тя метна телефона настрани и с трепереща пръсти отвори куфарчето.

Вътре лежаха три кукли. Въпреки замъгления си от гняв поглед, Анита разпозна Мо, Лари и Кърли.

— Тя няма да оцени иронията на Тримата глупаци. — Гидиън се протегна и дръпна парчето пица от ръката на Клио.

— Това е като торта в лицето. Намекът е достатъчно ясен. Дори за нея.

— Никога не съм разбирала хумора им. Съжалявам — каза Тия, когато тримата мъже се вторачиха в нея. — Цялото това удряне на глави и замеряне с торти.

— Мъжка работа — обясни й Джак. — Е, вече би трябвало да са я отвели в полицията — добави той, като погледна часовника си. — Адвокатите й могат да се скъсат от номера, но няма да успеят да се преборят със застрахователната измама.

— А Мики?

Джак погледна Клио.

— Джаспър си изпя всичко. Съдът може да погледне подозрително на човек с досие като неговото, но телефонните записи ще подкрепят твърденията му. А като свържат брънките, ще оплетат страхотна верига около врата на Анита. Тя е съучастничка в убийство, в това няма съмнение. Ще си плати за Мики. Ще си плати за всичко.

— Само като си помисля за нея в грозния оранжев затворнически гащеризон, който никак няма да отива на цвета на косата й, и

настроението ми се оправя — каза Клио и вдигна бирата си. — Да пием за нас!

— Беше страхотен купон — ухили се Гидиън, като се надигна и раздвижи рамена. — Трябва да вървя.

— Къде отиваме?

— Ти не си поканена — отговори той, като леко тупна Клио по носа. — Мъл и мама ще дойдат с мен, за да получа и мъжки, и женски съвет, когато избирам подходящ пръстен.

— Ще ми купуваш пръстен? Ах, ти, глупав традиционалист такъв! — скочи тя и го целуна. — Тогава и аз ще дойда. Би трябвало аз да си избера пръстена, след като аз ще го нося.

— Няма да идваш. А аз ще го избера, тъй като аз ще ти го дам.

— Ужасно ограничение, но мисля, че мога да го преживея.

— Ще те поизпратим — каза Джак, като хвана Ребека за ръката. — Ще се отбием в полицията, за да изтръгнем някаква информация от Боб. Той може да устои на мен, но не и на красивата ирландка.

— Чудесна идея — ухили се Ребека и грабна якето си. — А после ще резервираме маса в някой чудовищно скъп ресторант и ще си направим диво празненство. Но първо ще помогнем на Тия да разчисти.

— Не, няма нужда. Предпочитам по-скоро да узная какво става. А и искам да видя пръстена на Клио.

— Аз също — засмя се Клио и се просна на канапето. — Ще ти помогна да разчистим, не се тревожи. Готин — обърна се тя към Гидиън, — не се страхувай да купиш нещо натруфено… Мога да го понеса.

Когато остана насаме с Тия, Клио се завъртя по корем и кръстоса крака във въздуха.

— Седни за минута. Кутиите от пица не бързат заникъде.

— Ако се заема с работа, няма да ми се струва, че времето минава бавно. Знаеш ли, през последния месец изядох повече пица, отколкото през целия си живот.

— Стой до мен и ще откриеш всички удоволствия на вредните храни.

— Никога не съм мислила, че ще се радвам на тълпи хора в дома си. Но се радвам. Струва ми се, че нещо не е наред, когато останалите ги няма.

— Чудех се дали вие с Мъл също няма да се втурнете към…

— Към кое? — попита Тия, като погледна трите орисници, които стояха сред празните бутилки и кутиите от пица. — Вече го направихме, нали?

— Не, имах предвид друго. „Докато смъртта ни раздели.“

— О, не сме говорили за това. Предполагам, че той няма търпение да се върне в Ирландия и да се заеме със семейния бизнес, да реши какво да прави със своя дял. Може би след… Може би, след като се установи, ще поговорим по въпроса.

— Времето е важно нещо, нали? — каза Клио и взе Клото. — Но мисля, че въпреки всичките онези неща със съдбата, понякога трябва да свършиш работата сам. Защо не го попиташ?

— Какво да го попитам? Дали иска да се ожени за мен? Не мога. Би трябвало той да ме попита.

— Защо?

— Защото той е мъжът.

— Да, да, има си пенис. Е, и? Обичаш го, искаш го, защо да не го попиташ? А после ще планираме тройна сватба. Убедена съм, че така е предопределено от съдбата.

— Да го попитам ли? — замислено повтори Тия. — Няма да имам достатъчно смелост.

Телефонът звънна в момента, когато Тия носеше празните кутии към кухнята. Тя вдигна слушалката бързо.

— Ало?

— Значи правиш проучвания, а, кучко?

Леденият глас скова гръбнака на Тия.

— Моля?

— Какво ти обеща той? Истинска любов? Вярност? Няма да ги получиш.

— Не разбирам — заекна Тия, като се върна във всекидневната и махна на Клио. — Анита, ти ли си?

— Не ми се прави на глупава. Играта свърши. Искам орисниците.

— Не знам за какво говориш — отвърна Тия, като завъртя телефона, за да могат и двете с Клио да чуват.

— Ако не изпълниш нарежданията ми, ще съжаляваш ужасно много за майка си.

— Майка ми? — скочи Тия и инстинктивно стисна ръката на Клио. — Какво за майка ми?

— Не се чувства много добре в момента. Нали, Алма?

— Тия! — Гласът на майка й беше слаб и задавен от сълзи. — Тия, какво става?

— Кажи й какво правя сега, Алма.

— Тя… Тия, тя е опряла пистолет в главата ми. Мисля, че застреля Тили. О, господи, не мога да дишам.

— Анита! Не я наранявай! Тя не знае нищо. Не е замесена в това.

— Всички са замесени. Той при теб ли е?

— Не. Мълаки не е тук. Кълна ти се, не е тук. Сама съм.

— Тогава ела сама в дома на майка си. Ще си побъбрим приятелски. Имаш пет минути, така че действай бързо. Пет минути, Тия. После ще я застрелям.

— Недей, моля те! Ще направя всичко, което поискаш.

— Губиш време, а майка ти не разполага с много.

Линията прекъсна и Тия хвърли телефона настрани.

— Трябва да вървя! Трябва да побързам…

— Господи, Тия, не можеш да отидеш там. Не и сама.

— Трябва! Няма време.

— Ще се обадим на Гидиън и Мълаки. Също и на Джак — извика Клио и избута Тия от вратата. — Помисли, по дяволите! Мисли. Не можеш да се втурнеш там сама. Имаме нужда от ченгетата.

— Трябва. Става дума за майка ми. Тя е ужасена. Може дори вече да е пострадала. Пет минути. Имам само пет минути. Тя ми е майка — повтори Тия и бутна Клио.

— Замотай Анита — втурна се Клио след нея. — Замотай я, а аз ще повикам помощ.

Тия се затича. Не знаеше, че може да тича толкова бързо и да се носи напред в дъжда като змиорка във водата. Подгизнала, ужасена и намръзнала, тя се втурна по стъпалата към вратата на родителите си. Удари с юмрук по нея и вратата се отвори.

— Мамо!

— Тук сме, Тия. Горе — долетя гласът на Анита. — Затвори и заключи вратата. Едва успя. Оставаха ти само тридесет секунди.

— Мамо — поколеба се Тия до стълбите. — Добре ли си?

— Тя ме удари — захлипа Алма. — Лицето ми. Тия, не се качвай. Не идвай тук! Бягай!

— Не я наранявай повече. Идвам — каза Тия, като стисна парапета и се заизкачва по стълбите.

В коридора горе видя Тили, която лежеше на пода, а кръвта й се просмукваше в килима.

— О, господи, не! — извика Тия, като се втурна към нея и се наведе да провери пулса й.

Тили още беше жива. Тия едва не заплака от облекчение. Беше жива, но докога? Ако забавеше Анита, докато пристигнеше помощта, Тили можеше да умре от загуба на кръв.

Сега си сама, каза си тя и си заповяда да стане и да свърши онова, което трябваше.

— Тили е лошо ранена.

— Е, баща ти ще трябва да се обади в агенцията и да си назначи нова икономка. Влез тук, Тия, преди да разпръсна мозъка на майка ти из натруфената й спалня.

Без да се разправя повече, Тия влезе в стаята. Видя майка си, завързана на един стол. Анита стоеше зад нея, опряла пистолет в израненото й слепоочие.

— Вдигни си ръцете — заповяда Анита. — Завърти се бавно. Я виж — отбеляза тя, когато Тия се подчини. — Дори не си сложила шлифер. Такава всеотдайна дъщеря.

— Нямам пистолет. Дори и да имах, нямаше да знам как да го използвам.

— Виждам. Прогизнала си до кости. Ела тук.

— Тили има нужда от лекар.

Анита повдигна вежди и притисна дулото на пистолета в главата на Алма.

— Искаш ли труповете да станат два?

— Не. Моля те.

— Тя звънна на вратата — изплака Алма. — Тили я пусна да влезе. Тъкмо идваше да ми съобщи, когато чух ужасен трясък. Тя застреля горката Тили. А после влезе тук и ме удари. Завърза ме.

— Е, използвах шалове „Ерме“, нали? Престани да хленчиш, Алма. Не знам как търпиш тази жена — обърна се Анита към Тия. —

Наистина би трябвало да й пусна един куршум в мозъка и да ти направя услуга.

— Ако я нараниш, няма да имам причина да ти помогна.

— Очевидно съм сгрешила в преценката си за теб — каза Анита, като потърка пистолета в пребледнялата буза на Алма. — Не мислех, че си способна да лъжеш, мамиш и крадеш.

— Като теб ли?

— Точно така. Искам орисниците.

— Няма да ти помогнат. Полицаите са и в дома, и в магазина ти. И имат заповеди за обиск.

— Да не мислиш, че не знам? — извика Анита с писклив глас като изпаднало в истерия дете. — Смятате се за толкова умни, пъхате разни откраднати неща в сейфа ми. Да не мислиш, че се тревожа заради някаква си застрахователна измама?

— Те знаят, че си убила онзи човек. Също така знаят, че преди това си му платила, за да убие Мики. Съучастничка си в убийство — каза Тия, като пристъпи напред, докато говореше. — Орисниците няма да ти помогнат в това.

— Ти ми ги дай, а аз ще му мисля. Искам статуетките и парите. Обади се на онзи ирландски кретен и ми достави всичко, иначе ще убия майка ти, а после и теб.

Тия си помисли, че Анита и бездруго щеше да ги убие. Дори и да й предадеше статуетките и парите, проклетницата щеше да ги убие. А после можеше да се скрие в някоя дупка и никой да не я намери.

— Не са у него. У мен са — бързо каза тя, когато Анита удари майка й по главата с пистолета. — Баща ми ги искаше. Знаеш добре какъв фурор ще предизвикат орисниците. Затова те измамихме с парите. Баща ми щеше да ги купи. Аз щях да получа Мълаки, а „Уайли“ — орисниците.

— Е, няма да стане.

— Добре. Не искам да нараняваш майка ми. Ще ти доставя орисниците и моя дял от парите. Ще се опитам да ти осигуря и останалото. Ще ти донеса статуетките веднага, ако престанеш да насочваш този пистолет към майка ми.

— Не ти ли харесва? А какво ще кажеш за това? — извика Анита и насочи пистолета си към сърцето на Тия.

Алма започна да пищи, когато видя насочения към дъщеря й пистолет. С разсеян жест, Анита я фрасна по слепоочието.

— Млъкни, по дяволите, или ще ви застрелям и двете само за да си направя кефа.

— Недей. Не наранявай моята Тия.

— Не е нужно да нараняваш никого. Ще ти ги донеса.

Тия бавно се приближи към тоалетката на майка си.

— Мислиш ли, че съм достатъчно глупава да повярвам, че статуетките са там?

— Трябва да взема ключа. Мама го пази в кутията си там.

— Тия…

— Мамо — поклати глава Тия, — няма смисъл да се преструваме повече. Тя знае. Не си заслужава да умрем заради едни статуетки.

Тия отвори чекмеджето.

— Спри! Отдръпни се назад!

Размахвайки пистолета, Анита се приближи към отвореното чекмедже.

— Ако вътре има пистолет, ще прострелям коляното на майка ти.

— Моля те — олюля се Тия, като се опря на шкафа, за да запази равновесие и грабна малко шишенце. — Моля те, недей. Няма пистолет.

Анита зарови из чекмеджето със свободната си ръка.

— Няма и ключ.

— Там е. Точно…

Тия затръшна с всичка сила чекмеджето върху ръката на Анита, после изхвърли съдържанието на шишенцето в очите й. Пистолетът изтрещя и направи дупка в стената на сантиметри от главата на Тия. Тя се хвърли напред, оглушала от писъците на майка си и на Анита.

Ударът в Анита й изкара въздуха, но притокът на адреналин в кръвта й бе толкова силен, че тя дори не забеляза. Но с примитивно задоволство усети как ноктите й свалят кожата от китката на Анита.

И усети мириса на кръв.

Пистолетът се изплъзна от ръката на Анита и се изтърколи на пода. И двете се устремиха към него. Анита размахваше диво ръце, заслепена от ароматните соли, които Тия бе хвърлила в очите й. Коляното на Тия се заби почти случайно в корема на Анита.

Сключили ръце върху пистолета, те се затъркаляха по пода на кълбо. Тия направи първото, което й дойде наум — сграбчи косата на Анита и я дръпна свирепо.

Не чу разбиването на стъклото, когато се удариха в масата. Не чу виковете от долния етаж и тропота на крака. Чуваше само кръвта в главата си.

За първи път в живота си, Тия причиняваше на някого физическа болка, но искаше да му причинява още и още.

После някой я дръпна настрани. С оголени зъби и размахани юмруци, Тия се забори отчаяно, после сведе поглед надолу и видя как Анита подбели очи и припадна.

Гидиън пристъпи напред и взе пистолета, а Мълаки притисна Тия в обятията си.

— Ранена ли си? Господи, Тия, цялата си в кръв.

— Срита я в задника — ухили се Клио и тръгна към нея. — Не виждате ли? Тия срита дебелия жалък задник на кучката.

— Тили.

Адреналинът се изпари и крайниците й омекнаха. Гласът й беше слаб, а главата й се въртеше.

— Мама е с нея. Сега звъни за линейка. Хайде, скъпа, ела да седнеш. Гидиън, помогни на госпожа Марш.

— Аз ще го направя. Тя е уплашена — възрази Тия.

Краката й трепереха и коленете й се подгъваха, но тя успя да тръгне напред. Втората стъпка беше по-лесна.

— Разкарайте я оттук, моля ви. Махнете Анита от стаята. Аз ще се погрижа за мама.

Тия прескочи припадналата Анита и забърза към майка си.

— Няма да изпадаш в истерия — нареди й Тия, като я целуна по израненото лице и започна да я развързва. — Сега ще си легнеш, а аз ще ти направя чай.

— Мислех си, че ще те убие. Мислех…

— Не ме уби. Съвсем добре съм, а също и ти.

— Тили е мъртва.

— Не е. Честна дума.

Тия нежно помогна на Алма да се изправи.

— Идва линейка. Лягай сега. Всичко ще бъде наред.

— Тази ужасна жена. Никога не съм я харесвала. Главата ме боли.

— Знам — кимна Тия, като целуна майка си по слепоочието. — Ще ти донеса нещо.

— Тили — повтори Алма и стисна ръката на дъщеря си.

— Ще се оправи — успокои я Тия, като се наведе и я прегърна. — Всичко ще се оправи.

— Ти беше невероятно смела. Не знаех, че си толкова смела.

— И аз не знаех.

За изненада на Тия, майка й настоя да отиде в болницата с Тили. След това настоя също така енергично да отпрати дъщеря си.

— Тя ще подлуди лекарите. Поне докато баща ми не се появи да я успокои.

— Това показва добро сърце — каза Айлин, като сложи чаша чай пред Тия. — Показва, че майка ти се тревожи повече за приятелката си, отколкото за всичко друго. Добро сърце — повтори тя и докосна наранената буза на Тия. — А сега си изпий чая, за да бъдеш спокойна, когато говориш с полицаите.

— Да, добре. Благодаря.

Тия затвори очи, когато Айлин излезе от стаята, после ги отвори отново и погледна Мълаки.

— Всъщност не съм сигурна дали мога да го изпия. Малко съм замаяна.

— Но това ти харесва, нали?

— Този път не много.

— Никога не съм си помислял, че Анита може да те нарани. А трябваше да помисля за…

— Никой, освен Анита няма вина.

— Виж се само — каза той и нежно я погали по лицето. — Синини по бузата, а и драскотини като от котка. Не искам отново да виждам такова нещо дори за всички пари на света, орисниците или каквото и да е друго. Не искам никакви рани по теб.

— По Анита има повече рани. И аз й ги причиних.

— Така си е — прегърна я той. — Ароматни соли в очите. Кой би се сетил?

— Е, вече е свършено, нали?

— Така е. Историята приключи.

— Ще се ожениш ли тогава за мен?

— Какво? — изненадано извика Мълаки. — Какво каза?

— Попитах дали ще се ожениш за мен или не.

Той се засмя и прокара ръка през косата си.

— Мислех да го направя, ако ти си съгласна. Всъщност в момента, когато Клио звънна на мобифона на Гидиън, избирах годежен пръстен за теб.

— Връщай се обратно и го купи.

— Веднага ли?

— Утре — успокои го Тия, като обви ръце около него и въздъхна. — Утре ще бъде чудесно.

ЕПИЛОГ

Коув, Ирландия 7 май, 2003

Кей „Дълбока вода“ бе непроменен от времето на „Лузитания“, „Титаник“ и другите лайнери, които навремето бяха кръстосвали океана между Америка и Европа.

Тук бяха идвали влекачите на величествените параходи, за да приберат пощата и пътниците от влака от Дъблин, който често закъсняваше.

Старата гара все още функционираше, но сега изложбеният център на Коув пресичаше главния терминал.

Наскоро там бе добавена пристройка, която служеше като малък музей. Охранителната му система бе осигурена от компания „Бърдит“. Основният експонат в музея бяха три сребърни статуетки, известни на познавачите като трите орисници.

Тя блестяха зад витрината и оглеждаха лицата, а вероятно и съдбите на хората, които идваха да ги видят.

Стояха, съединени в основата, върху мраморен пиедестал. На пиедестала имаше месингова табелка.

„Трите орисници, предоставени от колекцията на Съливан-Бърдит.
В памет на Хенри У. Уайли и Етел Уайли,
Лорън и Стивън Едуард Карингтън II,
Феликс и Маргарет Грийнфилд,
Майкъл К. Екс“

— Чудесно. Толкова е хубаво, че и неговото име е тук — каза Клио, като преглътна сълзите си. — Наистина е чудесно.

Гидиън я прегърна нежно.

— Мислех, че това е подходящо. Никой от нас никога няма да забрави Мики.

— Гордея се с теб — каза Ребека, като хвана Джак за ръка. — Гордея се да стоя тук до теб като твоя съпруга. Можеше да ги задържиш.

— Не. Имам теб. Една богиня е достатъчна за всеки мъж.

— Мъдър и верен отговор. Време е да отидем на гробището. Клио?

— Да — отговори тя и притисна пръсти към стъклото, точно под името на Мики. — Да вървим.

— Ние сме точно зад вас — обади се Мълаки. — Закопчайте се — добави той започна да закопчава якето на Тия. — Много е ветровито.

— Няма нужда да се суетиш около нас. Добре сме — каза Тия.

— Бъдещите бащи имат право да се суетят и тревожат — отвърна той, като сложи ръка на корема ѝ. — Сигурна ли си, че искаш да отидем пеша?

— Да, това е полезно за нас. Не мога да седя неподвижно през следващите шест месеца, Мълаки.

— Чуйте я само. Преди по-малко от година се барикадираше срещу всеки микроб, познат на хората.

— Това е минало — облегна тя глава на рамото му. — Изтъкано платно. Нишки, втъкани в живота. Харесвам начина, по който се промени шарката ми. Обичам да стоя тук с теб и да гледам как нещо, за което ние сме се погрижили, блести на светлината.

— Ти блестиш, Тия.

Тя сложи доволно ръка върху неговата.

— Погрижихме се за справедливостта. Анита е в затвора и вероятно ще остане там до края на живота си. Орисниците са заедно, както би трябвало да бъдат.

— Ние също.

— Да, ние също.

Тя протегна ръка и се почувства невероятно силна, когато Мълаки я хвана. Настигнаха останалите и се заизкачваха по хълма, брулени от силния вятър.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.